

تہفسیری رەوان

بۆ تیگەیشتنی قورئان

بەرگی [۱۰]

نووسینی

مەلا مەحموودی گەلاڵەیی

جزمی [۲۰]

منتدى اقرأ الثقافي

www.iqra.ahlamontada.com

تەفسیری رەوان

بۆ تیگە یشتنی قورئان

بەرگی دەیهەم

نوسینی

مەلا مەحموودی گەلاڤەیی

جزمی (۲۰)

بسم الله الرحمن الرحيم

❁ تەفسىرى رەۋان بۇ تىگە يىشتىنى قورئان .

❁ نوسىنى : مەلا مەحمۇدى گەلەلى .

❁ چاپى يەكەم .

❁ چاپخانى ئۆفسىتى تىشك .

❁ تىراژ: (۵۰۰) دانە .

❁ ژمارەى سپاردن : (۳۶۹) ى سالى ۲۰۰۲ .

❁ مافى چاپکردنەۋەى پارىژراۋە تەنھا ھى نوسەرە .

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نگه گانی تاک و تنه نهای خود او نیشانه ی ده سه لاتی بی سنووری

قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ

عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ۚ ءَالَهُ خَيْرٌ أَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٥٩﴾

أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ
مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَّا كَانَ لَكُمْ

أَنْ تُنْبِتُوا شَجَرَهَا ۚ ءَالَهُ مَعَ اللَّهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿٦٠﴾

أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا
رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۚ ءَالَهُ مَعَ اللَّهِ بَلْ

أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٦١﴾ أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ

وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ ۚ ءَالَهُ

مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا مَّا نَذَكَّرُونَ ﴿٦٢﴾ أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي

ظُلُمَاتٍ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَّحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ

رَحْمَتِهِ ۚ ءَالَهُ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٣﴾

أَمَّنْ يَبْدَأُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ وَمَنْ يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
 أَئِلَهُ مَعَ اللَّهِ قُلْ هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٦٤﴾

دوای ئەوێ پەرورەدگار لە نایەتەکانی پێشودا چیرۆکی چوار پێغەمبەری
 لە گەڵ نەتەوێکانیان دا بۆ گیراینەو، باسی لەناوبردنی ئەو نەتەوانە و جووری
 لەناوبردنی کەیانێ بۆ کردین: کەبەهۆی هاوێدانان بۆ خودا و بتپەرستی و
 هەلگەڕانەو لەسروشت و فەرمانی پەرورەدگار و سوور بوون لەسەر کار و کردەو
 قێزەوێکانیان، خودا بە غەزەبی خۆی ریشەکیشی کردن.. ئەجار بەلگەی جوړاو
 جوړی هێنانەو لەسەر دەسلاتی بەفرانی و یارمەتیدانی پێغەمبەرانێ بەسەر
 دوژمنەکانیان دا، فەرمانی بە پێغەمبەر و خوشەوێستی خۆی حەزرتی (محمد) ﷺ
 کرد: کەشوکرو سوپاسی خودا بکا لەسەر ئەو نێعمەتانە و دروود بنێری بۆسەر
 گیانی ئەو پێغەمبەرە رێزدارانە: کەلەپێناو گەیانندی پەيامی یەزدان دا
 کە مەترخەمیان نەکردو بە لیها تووی ئەرکی سەر شانی خۆیان ئەنجام دا. ئەجار
 رەدی بتپەرستەکانی دایەو و جوړەها بەلگەو نیشانەی بەهێزو پتەوی هێنانەو
 لەسەر تاكو تەنهایی زاتی پاکی و دەسلاتی رەهاو بی سنووری لەدروستکردن و
 بەدیھێتان دا...!

دەفرموی: ﴿قُلْ: الْحَمْدُ لِلَّهِ﴾ ئەو موحەمەد! بلی سوپاس بۆ خودایە، حەمدو
 سوپاسی خودا بکە لەسەر ئەو هەموو نێعمەتە مەزن و جوړاو جوړانە: کەلەژمارە
 نایەن و بەبەندەکانی خۆی بەخشیون، هەر وەسا سوپاسی خودا بکە لەسەر
 تاییەتەندی زاتی پاکی بەو صیفەتە بەرزو شکۆمەندیانە پێیانەو (متصف)ە.
 بەو ناوێ جوانانە کەهەنێ و هاواری لی دەکری پێیان! ﴿وَسَلَامٌ عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ
 اصْطَفَى﴾ ئەو موحەمەد! دروود بنێرە بۆ سەر گیانی پاکی ئەو بەندانە خودا: کە
 هەلی بژاردون بۆ فروستادەبی و پەيامی خۆی پێدا ناردوون بۆسەر بەرەو ئادەمیزاد،

ئەوانیش بەوپەرێ دڵسۆزییەو ئەهرکی سەرشانێ خۆیان ئەنجام داو و پەيامی ئاسمانیان بەدانیشتوانی سەر گۆی زەوی راگەیاندا.

فەرمانە که بە پێغه‌مبەر ﷺ کراو: کەبەر دەر وام بێ لەسەر حەمد و سوپاسی خودا و ناردنی دروود بۆسەر گیانی پێغه‌مبەرەوان هەروەها موسوڵمانانیش فێری ئەم حەمد و سوپاسە بکا و ئەوانیش چا و لەو بکەن!

بەشیکیش لەو نێعمەتانە هیدایەتدان و رزگار کردنی پێغه‌مبەرەوان و موسوڵمانانە، یارمەتیدان و سەر خستینیانە بەسەر دوژمنانیان دا و ریشە کێشکردنی دوژمنانە، نمونەی ئەم نایەتە نایەتێکی ترە: کە دەفەرموی: ﴿سبحان ربك رب العزة عما يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين﴾ (الصافات/ ۱۸۰-۱۸۲).

ئەجار دواي ئەم پێشەکی و رێ خۆشکردنە، لەدەرگای ئەو دڵانە دەدا، کە ئینکاری نایاتی خودا دەکەن و سەرەتا پرسیاریکیان ئاراستە دەکا: کەتەنیا وەلامێکی هەیە و بەس! دەفەرموی: ﴿الله خير أما يشركون؟﴾ ئایا ئەو خودایە ی ناوی (الله) یەو خاوەنی شکۆمەندی و توانا و دەسەلاتی رەهایە، ئەو شیاوترە بۆ پەرستێ و بەندایەتی بۆ کردن یان ئەم خودا درۆزنانە ی بەناحق کردویان بەهاوێ خودا و دارای هیچ شتێک نی؟ ئەوشتانە ی: کە ئەوان کردویان بەهاوێ خودا بت و صەنەم بن یان فریشتە و جندۆکە بن یان هەر مەخلوقێکی تری ئەمەخلووقات ی خودا، شیاوی ئەو نەبێتە هاوێ خودا و پەرستشی بۆ بکری. چ جایی بگاتە ئەو ئاستە ی لەخودا باشتر بێ! هەرگیز بەدلی عاقل دا نایە: کە مووازەنەو هاوکیشە ی بکا لەنیوان ئەوشتانە و خودادا، بۆیە بەم ئیستیفهامە ئینکار نامیزەو بەم شێوازە: کە کۆمەڵێک سەرزنەشت و (تەهکم) و (تبکیت) ی لەخۆ گرتوون و لۆمەیان دەکا لەسەر ئەو: کە بپەرستییان هەلباردووە بەسەر عیباده‌تکردن بۆ خودادا، مەبەستە کەش ئاماژەکردنە بۆ گومپایی و نەفامی ئەوان. ئەگینا ئاشکراو نمایانە: کە هیچ خێرو بیرێک لەبەندایەتی کردنی ئەوانەدا نەبێتە هاوێ شیاوی ئەو و بەرامبەر یان لەگەڵ خودای بەدییهێنەر و زانا و دانادا پێ بکری، کەوابی (مووازەنە)

که: که نه نجام دراوه به گویره‌ی بیرو بۆچونی ئەوانه: که پێیان وایه: بته‌کانیان سودو
قازانجیان پێ ده‌گه‌یه‌ن!!!

بۆیه پێغه‌مبەر ﷺ هه‌ر کاتێ ئەم نایه‌ته‌ی ده‌خوینده‌وه ده‌یفه‌رموو: (بل الله خير
وابقى واجل واجل واكرم).

ئەجار سیاقه‌که له‌سه‌رزه‌نشست و لۆمه‌ی کورت ئاساوه ده‌گوێزێته‌وه بۆ
ره‌دانه‌وه‌یه‌کی درێژو تیرو ته‌سه‌ل و پڕ به‌لگه‌، له‌پرسیاری ئینکار ئامێزه‌وه
ده‌گوێزێته‌وه بۆ پرسیاریکی تر: که‌له‌واقیعی بوونه‌وه‌ر هه‌لیده‌ستینی و به‌چاوی
خۆیان دیاره‌کانی ده‌بینن، له‌روانگه‌ی به‌لگه‌ی جیا جیاوه ره‌دی بته‌رسته‌کان
ده‌داته‌وه‌و ئەوه ده‌چه‌سپینی: که‌ په‌روه‌ردگار خودایه‌کی تاک و ته‌نهاو بێ هاوه‌له‌،
خاوه‌ن تواناو ده‌سه‌لاتی ره‌هایه، ده‌توانێ هه‌موو شتێک بکا، هیچی لی عاسی
نابی، هه‌موو نیعمه‌تێک له‌وه‌وه‌یه‌و ئەو ره‌خساندونی، ده‌ی ئەوانه به‌چ عه‌قلێک
به‌ندایه‌تی بۆ شتێک ده‌که‌ن که هیچ شتێکی له‌ده‌ست نایه‌!!

ده‌فه‌رموی: ﴿أَفَمَنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ
حَدَائِقَ ذَاتِ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تَنْتَبِهُوا شَجَرَهَا﴾ ئایا بته‌رستی و عیباده‌تکردن
بۆ ئەو شتانه‌ی سودو قازانجیان به‌ده‌ست نیه باشه یان عیباده‌تکردن بۆ خودایه‌ک:
که به‌دییه‌نهری ئاسمانه‌کانه به‌و هه‌موو جوانی و به‌رزوی فراوانییه‌وه له‌گه‌ڵ ئەو
حه‌مکه ته‌ستیره‌و مانگو خۆره‌ی له‌فه‌له‌ک و جه‌مسه‌رو هه‌له‌کانیاندا دین و ده‌چن؟؟
هه‌روه‌ها زه‌وی دروستکروه به‌و شێوه‌ی بگونجی بۆ تێدا ژیان، کێوو دۆڵ و سارای
تێدا ره‌خساندن، ئەجار له‌ئاسمانه‌وه بارانمان بۆ سه‌ر باراندوه دره‌خت و ره‌وه‌کمان تێدا
رواندون! ئەگه‌ر باران نه‌بوايه نه‌ده‌پروان، ده‌ریاو زێ و چۆم و کانیاو و بیرو شه‌لامان
تێدا ره‌خساندن، باخچه‌و باغو دارستانمان تێدا خولقاندوه، به‌روبووم و دانه‌وێله‌مان
تێدا به‌دی هه‌یناوه، جۆره‌ها ئازله‌و گیانله‌به‌ری تێدا دروست کردوه، ئەمانه
هه‌موویان بۆ به‌رژه‌وه‌ندیی ئێوه‌ی ئاده‌میزاده، بۆ دابین بوونی رزق و رۆژی ئێوه‌یه،
بۆ ژیاخۆشی و له‌زه‌ت و هه‌رگرتنی ئێوه‌یه، خۆ ئەگه‌ر په‌روه‌ردگار ئەو گیاو و گژو دارو

دره خته ی بۆ ئیوه نه خوئقاندایه، که ی ئیوه دارای ئه وه تان هه بوو بیانپوینن؟؟ ئیوه ده سه لاتتی به دیهینانی چله گیایه کتان نیه و دارای خوئقاندنی ده نکه دانه ویله یه ک نین!!!

هه ر خودا خوئقیننه رو به دیهیننه ره، هه ر ئه و رزق و رۆژیده ره ﴿أَلله مَّعَ الله؟﴾ نایا ده گونجی و عه قل په سندی ده کا له گه ل هه بوونی خودای تاک و ته نیا و به تواناو زانادا خودای تر هه بن، عیباده تیان بۆ بکری؟؟ نه خهیر خودای تر نین و هه ر (الله) خودایه و هه ر ئه و شیای پهرستش بۆ کردنه! وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فهرموئ ﴿وما كان معه من اله﴾ (المؤمن/۹۱).

به لام ئه م موشریک و نه فامانه سهریان لی تیك چوه، گومرپوون، له حق لایان داوه و چوونه ناو زلکاوی باطل و فه ساده وه، هاوه ل بۆ خودا داده نین و غهیری خودا ده به نه ریزی خودا و به ندایه تی بۆ ده که ن!!!

بیگومان دیمه نی باغو باخچه ی رازاوه و رهنگاو رهنگی گول و گه لاکانی، بهروبوم و میوه جاتی، بۆنی خوئ و دیمه نی جوانی، تیفکرین و سه رنج لیدانیان داخوازی ئه وه ن ته عجدو ته قدیسی خودایان له سه ر بکری. ئه وه مان داوا لی ده که ن: که پئویسته به ندایه تی بۆ به دیهیننه ری ئه و گول و گولزاره بکری، تیفکرین له بوونه وه؛ له تاکه کانی بوونه وه ر هه ر له دارو دره خت و روه ک و کانیاو و چۆم و ده ریاوه، تا ده گاته ئاده میزاد خوئ و گیانله به رانی تری ناو ده ریاو و وشکانی به پیرۆ و خشۆک و باله فره یه وه: هه موو هانده رن بۆ ئیمان هیان به هه بوونی خودایه کی بالا ده ست و کاردروستی هه میشه زیندوو زانا و دانا.

چونکه رهنگاندنی تاقه گولیک و ته نسیق تییدا، گه وه ره ترین هونه رمه ندی ئاده میزاد له ناستی دا ده سه وه سانو جۆش داماو. مه وجاندنی رهنگه کان و پیکه وه گونجان و تیکه لیبوونی هیله رهنگیه کان و ریکه خستنی په لکه گه لاکانی تاقه گولیک کاریکی سه رناسایه و له توانای ئاده میزاد دا نیه ئه نجامی بدا چ جایی بتوانی ژیان و گه شه و نه ش و نما بخاته دره خته که خویه وه، که وابوو به هیچ جوړی له توانای ئاده میزاد دا نیه دره ختیک، یان روه کیك به دی بیتی، به لکوو ئاده میزاد چه ندیک

هزانست و زانیاری دا پیشکه وتن به دهست بیتی هه رگیز په ی به نهیانی ژیان ناباو
نازانی روح چیه و نهیانی گیان و زیندویی ناو گیانله بهرو درهخت و روک نادۆزیتتهوه و
به بهرام بهری دا کۆلهواره.

ههتا نیستاو له مه دواش ناده میزاد نازانی ئەم ژیا نه چۆن هاتوه و چۆن دروست
بووه و چۆن دروست ده بی و چۆن په یوه ندی به ماده وه ده کا!! به ناچاری ده بی
یگیترینه وه بۆ تاکه سه رچاوه سه ره کی و بی نمونه که ی: که په ره ورد گاره .. ئەتۆ
چارت نیه و چهن دیک له م باره وه خۆت ماندو بکه ی و بته وی بزانی گیان چیه و له چی
بهیدا ده بی بیته ده یه و خۆ ماندو کردنه، زور به ی زۆری کافرو گو مپراکان برپوایان
ابوه: که خودا به دیه یته ره، ده یان زانی دروست کاری بوونه وهر به ئاسمان و زه وییه وه و
هوه ی تییان دایه (الله) یه له م باره وه که سیان نه ده کرد به هاوه لی خودا ته نها
په روی عیبادهت بۆ کردنه وه هاوه لیان بۆ داده نا وه کوو له شوینیکی تردا ده فرموی:
(وَلَنْ سَأَلْتُمْ مِنْ خَلْقِهِمْ لِيَقُولَنَّ اللَّهُ) (الزخرف/ ۸۷) یان ده فرموی: ﴿وَلَنْ سَأَلْتُمْ مِنْ نَزْلِ
مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا لِيَقُولَنَّ اللَّهُ﴾ (العنکبوت/ ۶۳)

ئه مجار قورئان سه رنجی ناده میزاد راده کیشی بۆ حه قیقه تیکی تری بوونه وه و
به رهن گاریان ده بیته وه و ده فرموی: ﴿أَمْ مِنْ جَعَلِ الْأَرْضَ قَرَارًا﴾ واته: نایا
عیبادهت کردن بۆ بت و سه نه میك باشه: که هیچ سوود و قانزنجیان لی چاوه پروان
ناکری؟ یان بۆ خودایه ک که زه وی واره خساندوه به که لکی قه رار گای ناده میزاد و شتی
بریش بی، ئەم زه وییه گه وه و فراوانه ی وادروست کردوه ئاو و هه وای سازگار و
به باره بۆ تیدا ژیان، جم و جوولی به جوړیکه بگه نجی له گه ل ژیا نی گیانله به رانی
سه ری، ئەوه ند ه خیرا هه لئاسورپی قه باره کانی سه ری به گیاندارو بی گیانه وه خۆی
به سه ر نه گرن و فریایان بدا!! ئەوه ند ه ه به هیواشی هه لئاسورپی: که زیانی بۆ
گیانله به ران و دارو درهخت بی! خۆ ئە گه ر دووری و نزیک ی زه وی له خۆرو مانگ
ه کوو نیستای نه بوایه، یان ئە گه ر قه باره و شکل و شیوه ی گه وه تر یان بچو کتر
بوایه، یان سوپانه وه ی مانگ به ده وری دا خیرا تر بوایه یان..... هتد ئەوه زه وی
به که لکی ژیان نه ده هات و گیانله به ران نه یان ده توانی تییدا بژین.

هه لبه ته نه و کاته ی قورئان نازل بووه ئاده میزادان جگه له پیغه مبه ر ﴿ به م شیوه ی نه مپو چۆنیه تی بوونه و هرو هه ل سورانی قه باره کانی: که تیدا هه ل ده سورین نه زانیوه، له نایه تی ﴿أم من جعل الأرض قراراً﴾ نه و وردیات و عه جایه باته ی چۆنیه تی و هه ل سورانی زهویان هه ست پی نه کردوه، به لام به شیوه یه کی ئیجمالی بینویانه سهر زهوی به که لکی تیدا ژیان دی و ناتوانن لافی نه وه لی بدهن: که شتیکی تر هه بی له به ته کانیان و غهیری به کانیان هاوبه شییان هه بی له دروستکردنی زهوی دا، به م شیوه جوان و پیک و گوجاوه، نه مهش به سه بو به لگه هینانه وه، له هه مان کات دا ده که که هه ل ده گری زانیان چین دوا ی چین به گویره ی زانیاری خویان و پیشکه و تنی باری روشنبیری سهرده م مانای تازه و زانست نامیزی لی و هرگرن و روژ دوا ی روژو سال دوا ی سال مانای تازه ی لی ده ربینن، نه مهش موعجیزه یه کی تری قورئانه و دیارده یه کی تایبه ته به و که لامه ئاسمانیه وه: چونکه خیطابه که ی بو هه موو عه قل و هوشیکه، بو هه موو دل و ده رویتکه به دریزیای میژوو... که وابوو: هه رکه سه ده توانی به گویره ی عه قل و زانیاری خوی مانای لی و هر بگری!

﴿و جعل خلاها اماراً﴾ پهروهردگار له زهوی دا کیتوو دۆل و ده شتایی رسکاندون و به ناو زهوی دا زی و چۆم و چه میلکه ی دروست کردون!

چۆم و زی یه کان له زهوی دا ره گی ژیان و نیعمه تی پهروهردگارن بو گیانله به ران، نه و زی و چۆمانه به ناوی دا له باکوره وه بو باشوورو له باشووره وه بو باکوورو له خۆره لاته وه بو خۆرئاوا و به پیچه وانه وه ده کشین و زهوی شه ق ده کهن، له گه ل خویان فه روبه ره که ت و ژیان نه قل ده کهن، چۆم پیک دی له کۆبونسه وه ی ئاوی باران به شیوو دۆله کان داو دوا یی یه کدیگیر بوونیان له شیوه ی چۆمیکی گه وره یان پچووک داو کشانی به ره و خوار به گویره ی ولاته که.

نه و خودایه ی بوونه و هری به دیهیناوه ههر نه و نه خشه ی چۆنیه تی کشانی چۆمه کانی کیشاوه، ههر نه و سه رچاوه کانی به دیهیناوه، ههر نه و له به رزایی یه وه بارانی بارانده وه هه ندیکه له طبعه قه کانی زهوی دا په زمهنده کردوه و کردویه تی

به سهرچاوه ی هه می شه یی زی و چۆمه کان: که له شیوه ی کانی او بلقاوو شه لال دا له زهوی هه لده قولین و ده بنه سه رچاوه بۆ ئه و چۆمانه . هه لبه ته کهس ئه وه نده بی عه قل و بی ده ماغ نیه لافی ئه وه لی بدا: که شتی که هه بی جگه له خودا ئه و چۆمانه ی به دی هی نا بن، یان هاوبه شی خودایان کرد بی له به دیه ی نا بنان دا!!

﴿وجعل لها رواسي﴾ پهروهردگار له زهوی دا کتوی به دیه ی نا بن، وه کوو بزمار له زهوی دا دایکو تا ون له نگه ری زهویان راگرتوه، ناهیلن له ره بکا، له زوره ی شوین دا ئه م کتوانه سه رچاوه ی چۆمه کان و له وان هه ئاوه لده قولی و سه ره و ژیر به ره و شیوو دۆله کان هه لده پرژی و زی و چۆمه کان پیک دین.

﴿وجعل بين البحرين حاجزا﴾ پهروهردگار له نیوان ئاوی شیرین و گوارا و ئاوی سویردا نیوه ندی داناوه، واته: له نیوان ده ریای سویر و تال و چۆمی شیرین و گوارا دا په رده ی داناوه. (به شیوه ی ته غلب) به چۆم ده لی ده ریا، چونکه ماده که یان که ئاوه هاوبه شه له نیوان ده ریا و چۆم دا.

زۆربه ی وه ختی ش په رده ی نیوان ده ریا و چۆم په رده یه کی سروشتی یه، ئه ویش بریتییه له وه ی ئاستی ئاوی چۆم له ئاستی ئاوی ده ریا به رزتره، ئاوی چۆمه کان ده پرژیه ناو ئاوی ده ریا کان، مه جرای چۆمه کان له لایه ن ئاوی ده ریا کانه وه دانا پۆشری، به م شیوه ئاوی شیرین و گوارای چۆمه کان تیکه ل به ئاوی تال و سویری ده ریا کان نابی، بۆ ئه وه ی ئاوی ده ریا رۆلی خۆی بگێری و سه رچاوه ی باران بی، ئه و هه وایه ی سه رخۆی به پاکی بمینیت هه، ههروه ها به هۆی ئه و تال و سویرییه ی ئاوی ده ریا کان بۆگه ن ناکا، ئه گه ر وان به وایه به هۆی مانه وه ی زۆر بۆگه نی ده کرد.

ههروه ها ئاوی چۆمه کانیش بۆ خواردنه وه ی ئاده می زاد و ئاودانی گیانه به رانی ترو ئاودیر کردنی باغو باغات و دارو دره خت و گژو گیا به کار به ی ندری!

ته نانه ت له و کاته ش دا: که ئاستی روبه ری چۆم له روبه ری ده ریا له بهر هۆیه که له هۆیه کان نزم تریش بی له مه پهری نه هیشتنی تیکه لاوبوون هه ر به رده وامه، چونکه سروشتی خودی ئاوه کان لیک جودان؛ ئاوی چۆم سووکه و ئاوی ده ریا قورستره،

مه جرای هه ردوکیان بهرده وام لیك جودان و تیکه ل بهیه کتر نابن و هیچیان به سهر
ئهوی تریان دا زال نابی، ئه مهش قانون و یاسای خودایه له دروستکردنی بوونه وهردا
ئاوا بهوشیوه دوو شله مهنی لهیه ك ماده له په نایه كه وه تیکه ل بهیه ك نابن.

دهی كی ئه م ته صیمه ی دا ناوه؟ كی ههیه لافی ئه وه لی بیدا: كه غهیری خودا
ئه مه ی به دیه ئناوه؟ به کیه تی قانونی بوونه وهر و به کیه تی ته صیم و خه ریته و،
له عاقله ندان ده كهن ئی عتراف به تاك و ته نهایی به دیه ئنه ر بکه ن ﴿بَلْ أَكْثَرُھُمْ
لَا یَعْلَمُونَ﴾ وه لی زور به ی زوری ئاده میزاد ئه ندازه ی گه وره یی به توانایی و دانایی
خودا نازانن، هه ست به زیانی بته رستی خویان ناكه ن، نازانن خودا په رستی و
به كته په رستی چهنده به سوده بۆیان!!

نموونه ی ئه م نایه ته چهنده نایه تی كی تره وه كوو ده فهرموی: ﴿اللّٰهُ الَّذِیْ جَعَلَ لَكُمُ
الْاَرْضَ قَرَارًا وَ السَّمَاءَ بِنَاءً﴾ (غافر/۶۴)

یان ده فهرموی: ﴿وَهُوَ الَّذِیْ مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ هَذَا عَذْبٌ فَرَاتٌ وَ هَذَا مِلْحٌ اَجَاجٌ وَ جَعَلَ
بَيْنَهُمَا بَرْزَخًا وَ حَجْرًا مَّحْجُورًا﴾ (الفرقان/۵۳) ئه حجار سیاقی قورئان له رانواندنی
دیمه نه كانی بوونه وهر وه ده گوژیته وه بۆ دیارده تایبه ته ندیه كانی خودی خویان و
ده فهرموی: ﴿أَمْ مِنْ یَجِیْبُ الْمَضْطَرُ اِذَا دَعَا وَ یَكْشِفُ السُّوءَ وَ یَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ
الْاَرْضِ﴾ نایا ئه و شته هیچ له بارا نه بوانه ی بی گیان و ههستن باشن بۆ خودایه تی و
شیاو ی په رستش بۆ كردن؟ یان ئه و خودایه ی به هانای لی قه و ماوو داماوانه وه دی
ئه گهر هاواری لی بکه ن، ناخۆشی و ته نگانه و به لایان له سهر لاده باو ده یان كاته
جینگرو میراتگری پێشینان، چین له دوا ی چین ده یان كاته میراتگری به كتری!
﴿الْمَضْطَرُ﴾ كه سیكه نه خۆشی یان هه ژاری و به لاو كاره سات وای لی بکه ن هاوار
بۆلای خودا بكاو په نای بۆ به ری!!

لیقه و ماو له كاتی ته نگانه و ناخۆشی دا بۆی ده رده كه وی: كه جگه له خودا
كهس فریاد رهس نیه، كهس ناتوانی بیته په ناو به هانایه وه بی، ئه وانه ی ده كه و نه
حاله تی ته نگانه و روبه روی مردن ده به نه وه له و سات و كاتانه دا بۆیان ده رده كه وی: كه

س به که لکی هاوار لی کردن نایه، هه موو په ناو پشتیوانیک له بیر ده چنه وه جگه
خودا که سی تر به خه یال دا نایه، نه وانه ی ده خرینه زیندانی ره شی طاغوت و
هوپره کان، ده خرینه رینه ژوریک کی ته سکی چوار دیواری بی په نجره وه دهرگا له سهر
آدراوه؟ هاواریان به که س ناگا، نه وانه باش خودا ده ناسن و به دل سوژی هاواری لی
که نه و هانای بو ده بهن. که م که س هه ن له کاتی ته نگانه و لیقه و مان دا له کاتیک دا
و کاره سات تابینه قاقای ده گرن خودای بیر نه که ویتته وه و هانای بو نه با!

ئاله و کاته ته نگانه و ناخو شییانه دا ئاده میزاد سهیری ده و روبه ری خو ی ده کا،
پوانی بی یارمه تیده رو هوکاری رزگار بوونه، نه و هیژو یارمه تیده رانه ی له وه پیش
ستی بی ده به ستن هیچیان پی ناکری نه و انیش وه کوو خو ی ده سه وه سان و داماون،
زیک نیه رزگاری بکا و به هانایه وه بی، ئاله م کات و هه لو یستانه دا سروشت به ناگا
و په رده ی غه فله تی له سهر لاده چی و له ناخه وه هه ست به هه بوونی هیژی خودایی
کا و ده زانی جگه له نه و که سی تر شیایو به فریا که و تن و به هانا هاتنه وه نیه،
هه و کاتانه دا ئاده میزاد له ناخه وه روده کاته (الله) هانای بو ده با، ته نانه ت نه گهر
و ه پیش له کاتی خو شی و له شساغی و هه رزانی دا خوداشی له بیر چو ویتته وه له و
تانه دا و هیری ده که ویتته وه به باشی ده یناسی و به دل سوژی هاواری لی
کا و هانای بو ده با.

﴿أَلَمْ يَأْتِ الْيَهُودَ الْوَحْيُ وَأَنَّهُمْ كَانُوا يُشْرِكُونَ﴾ ئایا ده گونجی نه و خودایه ی نه و زات و صیفاتنی خودایه کی
لی له که ل دا بی؟! ئایا جگه له خودای زانا و دانا و به توانا که سیکی تر هه یه نه و
رده وه و صیفاتانه ی لی بوه شیتته وه؟ که سیکی تر هه یه شیایو لی پارانه وه و
یباده ت بو کردن بی؟

نه خه بیر جگه له خودا که سیکی تر نیه شیایو خودایه تی بی، هاواری لی بکری
هانای لی قه و ما وانه وه بی!!

﴿قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ﴾ ئای چهند به که می یادی نیعمه ته کانی خوا ده که نه وه،
چند سپله و پی نه زانن؛ چهند غافل و بی ناگان له و که سه ی شاره زایتان ده کا بو
بیازی حق و راست و زهوی بو رام کردن، هوکاری تیدا ژیانی بو ره خساندون،

عه قلو و هو شو هیرو توانای پی داوون بوئه وهی سروشت بو بهر ژه وهندی خوتان رام بکهنو به کاری بیتن، مردن و ژیانی بو ئیوه داناو، چین له دوای چین شوینی به کتری ده گرنه وه، نه گهر مردن نه بویه و ناده میزادانی کون بمانیه، ئیستا سهر زهوی هیئنده قهره بالغ ده بوو، جیگا نه ده بو وه، ژیان تییدا زه همت تر ده بوو، ره وره وهی حه ضار هت و بیر کردنه وه سست و بی گور ده بوو له پیشکه و تن دا. شوینی به کدیگر تنه وه واده کا بیرو بوچوون و نه زمونه کان تازه گهری و پیشکه و تنیان تییدا بیته جی، شیوه نه مه طی ژیان گورانکاریان تییدا بکری به بی ته وهی کون و نوی بهر هنگاری ببه نه وه لیك هه لبه زنه وه، خو ته گهر ناده میزادانی کون بمانیه و تیكه له به ناده میزادانی سهر دم بونایه، ره وره بوونه وه و ئیعتراض گرتن له نیوانیاندا هیئنده زورو بی شومار ده بوون ره وره وهی پیشکه و تن و ژیاریان پهك ده خست و ژیان له شوینی خوی ده وه ستا. خو ته گهر ناده میزاد بیر لهو حه قیقه تانه بکاته وه و تییان بفکری ههر گیز په یوه ندیی له گهل خودادا نه ده پچرا و په یوه ندیه سروشتی به نه زه لی به که می ده مایه وه و ساته وه ختیك له خودا غافل نه ده بوو که سی تریشی نه ده کرده ها وه لی!

نه مجار سیاقه که هه ندی حه قیقه تی تری ناشنا به ژیانی ناده میزاد راده نویتی و ده فهر موی: ﴿أَمْ مِنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظِلْمَاتِ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيَّاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ؟﴾ نایا نه و خودا دروژنانه ی ئیوه به خودایان ده زانن هیچیان له ده ست نایه باشن؟ یان نه و خودا گهر وه مه زنه باشه: که ریتموی ئیوه ده کا له تاریکایی شه ودا، یان تاریکایی ناو ده ریادا کاتی ریگاتان لی هه له بوو، ره هنوما ییتان ده کا به هو ی نه و به لگه و نیشانه زهوی و ناسمانییانه وه: که له بوونه وهر دا ره خساندونی عه قلو و هو شی پیداون له وشکانی و ناو ده ریاو هه وادا ریگا ده برن و قوناغ و مه نزلی خوتان ده زانن، کاروانسه راو فرۆکه خانه و به نده ره کانی خوتان لی تیك ناچی، هه رکاتیکیش ریگاتان لی هه له بوو به هو ی کیوو دۆل و ساراو نه ستیره و دیار ده کانی تری سروشته وه ریبارزی خوتان ده دۆزنه وه.

وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فهرموی: ﴿وعلامات بالنجم هم یهتدون﴾ (النحل/۱۶) یان ده فهرموی: ﴿وهو الذی جعل لکم النجوم لتیهتدوا بها فی ظلمات البر البحر﴾ (الانعام/۹۷)

هه روه ها نه و که سه ی (با) ده نیتری وه کوو مزگی نی باران: که ره همه تی خودایه و هوی مردو زیندو ده کاته وه.

﴿أإله مع الله؟﴾ نایا ده گونجی خودایه کی تر هه بی له گه ل خودای مه زن دا ئه م وونه وهره یان نه خسه کی ش کردبی؟! نه خه میر خودای مه زن بوخوی ته نیا ئه م وونه وهره ی رهنگریژ کردوه به دیهیناوه، که س هاوه لی نیه و هه ر خوی خودایه و هه ر خوی پهروه ردگاره ﴿تعالی الله عما یشرکون﴾ خودای مه زن زور به رزو پیروژتره سه وه ی هاوه لی هه بی، ئه و خودا دروژنانه ی ئه و نه فامانه به خودایان ده زانن، خودانین و شیای خودایه تی نین، ئه وانه بوختانیان پی ده کهن!!

کو تایی ئه م سه ر کوتانه وه یه به ئا راسته کردنی پرسیار لیان ده رباره ی چو نیه تی روستکردن و مراندن و زیندو کردنه وه و رزق و روژی پیدانیان ته حه ددایان ده کا توانن به لگه یه که له سه ر بیرو بو چوونی خو یان به یینه وه، ده فهرموی: ﴿أم من یبدأ الخلق ثم یعیده ومن یرزقکم من السماء والأرض أإله مع الله؟﴾ نایا ئه و خودا روژنو بی ده سه لاتانه باشن، یان ئه و خودا مه زن و خاوه ن توانایه ی: که به ده سه لاتی خودایه تی خوی بوونه وهری به دیهیناوه ئیوه ی له نه بو وه دروست کردوه، بی ئه وه ی به وه پیش نمونه تان هه بووبی، ئیوه ی به وشیه جوان و نایابه هیئاوه ته گو په پانی یانه وه، پاشان بوونه رو ئیوه ش له ناو ده با، سه ر له نوی له قیامه ت دا زیندوتان ده کاته وه! وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فهرموی: ﴿إنه هو یبدیء ویعید﴾ (العوج/۱۳) یان ده فهرموی: ﴿هو الذی یبدأ الخلق ثم یعیده وهو اھون علیہ﴾ (الروم/۲۷).

ئه و خودایه ی: که رزق و روژی ئیوه فراهه م ده هی نی به وه ی له ئاسمانه وه باران ده باری نی و له سه ر زه وی دانه وی له وه به ره م دینی. نایا ده گونجی خودایه کی تر هه بی یارمه تی خودای مه زنی دابی بو ئه نجامدانی ئه و کارانه؟! عه قل وهری ده گری له ته که خودا دا خودایه کی تر هه بی ئیوه بی که نه هاوه ل و شه ریکی خودا له به دیهینانو نه نجامدانی کاره کانی!!

دروستکردن و به دیهینانی مه خلوقات حه قیقه تیکی بهرچاوو حاشا هه لئه گره،
 کهس ناتوانی ئینکاری بکاو ناشگونجی به هیچ شتیك جگه له ته علیل به بوونی خودا
 پاساوی بدهینه وه! چونکه ووجودی بوونه وه به لگه یه له سهر هه بوونی خودا، ههر
 هه ول و ته قه لایه ك بۆ هۆکاری به دیهینانی بوونه وه به بی داننان به هه بوونی
 خودا داو ئیعتراف به به دیهینه ریی خودا بۆ بوونه وه، خۆ خافلاندن و خۆگیل کردنه،
 چونکه دیاردهی مه خلوقاتی خودا ئاده میزاد ناچار ده کهن دان به تاك و ته نهایی
 خودا دا بنین.. بوونه وه تیکرا ئامازه به هه بوونی خودایه کی تاك و ته نهها ده کاو
 ده لی نه خشه کیشی ئهم بوونه وه ره هه لئسوراندن و بهرپوه بردنی له لایه ن خودایه کی
 بالادهستی تاك و ته نهها ئه نجام ده درئ! به ویستی خودایه ك هاتوته دی و به قانون و
 یاسای خودایه ك له گهردایه.

زیندو بوونه وهی دوا مردن و هاتنی رۆژی قیامت شتیكه کافره کان له کۆن و
 نوێ دا کردویه به کیشه و جیدال و بریوی پی ناکهن، وه لی داننان به سه ره تای
 به دیهینان بهوشیوهی نایه ته که ئامازه ی پی ده کا. که نه و په ری کاردرستی و ده ست
 رهنگینی و نه خشه دانانی تیدایه و به بیته ده نه هیتراوه ته دی، ئه مه ش سه ره ده کیشی
 بۆ ئه وهی دان به زیندو بوونه وه ش دابنن، بۆ ئه وهی ئاده میزاده کان سزاو پاداشی
 کرده وهی به دونیا یان وه ربگر نه وه چونکه له دونیا دا چاکه و خراپه پراوپر پاساویان
 نادریته وه بۆ نموونه زۆر تاوانبار و مله پور و سته مکار هه ن ناتواندری له دونیا دا
 سزایان پراو پر بدریته وه. ئه گه ر تاوانباریکی وه کوو هیتله رو موسولونی یان
 ئه وانه ی سته م له گه لیکی چه وساو وهی وه کوو کورد ده کهن بمانه وی له دونیا دا سزای
 تاوانه کانیا ن بدهینه وه هه رچی لیان بکری له ئازاردان و کوشتن و برین هیتشتا
 به شیکی که می تاوانه کانیا ن قه ره بوو کراوه ته وه و زۆری ماوه تۆ له یان لی
 به ندریته وه. که و ابو هه بوونی ته نسیق و په یه ندیی نیتان کردار و پاداش؛ کردار
 له دونیا و پاداش و سزا له قیامت دا داخوازی ئه وه یه دوا رۆژیك هه بی به ته واوی
 هه موو کهس پاداش و سزای خۆیا نی تیدا وه ربگر نه وه، ده ی بۆچی له دونیا و له م سهر
 زه وییه دا ئه و ته نسیق ره هایه له نیتان کرده وه و سزاو پاداش به دی نه هیتراوه؟
 وه لامی ئه وه لای په ره ردگار وه ئیمه هیچی لی نازانین، به لکوو ههر په وانیه ئه و

جۆره پرسیارانه ئاراسته بکړن، چونکه خودای به دیهینر هر بۆ خوی ده زانی مه خلوقاتی خوی چۆن دروست کردون، نهیښی دروستکراوانی لای خوځیه تی و کهسی تری به سهردا ئاگادار نه کرده.

ئاماژه کردن بۆ فراهم هینانی رزق و روژی بۆ ئاده میزاد له ئاسمان و زهوی پاش ئاماژه کردن بۆ به دیهینانی سهره تاو زیندو بوونه وهی سهر له نوی دوا مردن په یوه ندیه کی پته وو توکمه یان به یه که وه هیه، په یوه ندی رزق و روژی زهوی به سهره تای دروست کردن و به دیهینانی ئاده میزاد ئاشکراو نمایانه، ئاده میزاد که دیته کوږی ژیان وه بهو رزق و روژی په سهر زهوی ده ژی، په یوه ندی ئهو رزق و روژی په به زیندو بوونه وهی قیامت له م رو وهیه: که ئاده میزاد له قیامت دا سزاو پاداش وهرده گرنه وه له سهر هه لئس و که وتیان له بهرام بهر ئهو رزق و روژی په له دونیادا پیان به خشراوه، په یوه ندی رزق و روژی به سهره تای دروست بوونه وه (واته: هوکاره کانی رزق و روژی: که بریتیه له تیشکی خورو روناکی مانگو باران و هیزو وزه کانی تر: که خودا به دی هینان بۆ فراهم هینانی بژیو) ئاشکراو نمایانه له دونیادا بۆ دريژه دان به ژیان وه له قیامت دا بۆ پاداش و سزادانه وهیه.

سهره تا دروست کردن و پاش مردن سهر له نوی زیندو بوونه وه حه قیقه ت و راسته، رزق و روژی ئاسمان و زهوی حه قیقه ت و راسته وه لی ئاده میزاد لی غافل و له ناست ئهم حه قیقه تانه دا چاوی خوځان نوقانده و گوځی خوځان هاخنیوه.

ئهی مه حه مه د! لیان پرسه ئایا ده گوځی له گهل خودای زاناو داناو به تواناو کار دروست خودایه کی تر هه بی؟ ده ته حه دایان بکه و به مه بهستی بۆردان و ده سه وه سانکردن ﴿قل: هاتوا برهانکم ان کتم صادقین﴾ ئهی پیغه مبه ری خو شه ویست! پیان بلی: به لگه له سهر بیرو بۆ چوونی خۆتان به یننه وه نیشانه یه ک بجه نه رو پشتگیری راستی بیرو باوه رپه که تان بکا، هاوه ل دانان بۆ خوداو بته رستیتان بجه سپینی، ده کوا نه گهر راست ده که ن له گهل خۆتان و غهیری خۆتان به لگه بجه نه رو!! له راستی دا هیچ به لگه تان به ده سه ته وه نیه، ده لیلی کتان نیه عاقلانه بی و لیان وهرگیری، ههرچی ده یلین: بیهوده و بۆش و بی بناغه یه و هیچی به سهر هیچه وه نیه!

وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فره موی: ﴿ومن يدع مع الله آخر لابرهان له به، فانما حسابه عند ربه، انه لا یفلح الکافرون﴾ (المؤمنون/۱۱۷)

هه ره خودا غه ییزانه و کسه تر به سه ره نهی نی ناسمانه کان و زه وی دا ناگاداری نیه

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ
أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾ بَلِ أَدْرَكَ عَلَيْهِمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ
فِي شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾

دوای نه وی جهوله یه کی به ناو بوونه و هره و خودی ناده میزاده کان دا کردو تاکو
ته نهایی خودای مه زنی چه سپاندو له هاوه ل و هاوشان به رزو پیرۆزو به دووری گرت.

ئه مجار جهوله یه کی تریان له گه ل ده ست پی ده کاو ده رباره ی غه یی شی ردراوه:
که هه ره خودا ده یزانی و کسه تر په ی پی نایا، سه رنجیان راده کی شی و نه و راده یه
ده گه یه نی: که زانیاری نهی نی تاییه ته به خوداوه، هه روه ها زانیاری ده رباره ی کاتی
هاتنی قیامه تیش جوړیکه له نهی نی و هه ره خودا ده زانی که ی راده بی و چون راده بی!

ده فره موی: ﴿قُلْ: لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ﴾ نه ی
پیغه مبه ره به هه موو خه لک رابگه یه نه و تی یان بگه یه نه: که هیچ که سی ک
له ناسمانه کان و زه وی دا جگه له خودا غه یب نازانی، زانیاری غه یب تاییه ته
به خوداوه و کسه تر هیچی لی نازانی مه گه ره خودا بوخوی هه ندیک له به نده کانی
به سه ره هه ندی له و نهی نی یه دا ناگادار بکا. وه کوو له شوینی کی تر دا ده فره موی:
﴿وعنده مفاتيح الغيب لا يعلمها الا هو﴾ (الانعام) یان ده فره موی ﴿ان الله عنده علم الساعة،
وينزل الغيث، ويعلم ما في الارحام وما تدرى نفس ماذا تكسب غدا، وما تدرى نفس بأى
ارض تموت، ان الله عليم خبير﴾ (لقمان/۳۴) ته نانه ت ریزدارترین و خوشه وی سترین به نده

لہ لای خودا کہ حہ زہرتی مو حہ مہدہ ۞ نہ ویش ہیچی لہو زانیاریہ نہ زانیوہ جگہ
لہوہی کـــہ خودا بہ ســـہر ہـــہ ندی لـــہو غہ بییاتـــہدا
تاگاداری کردوہ.

موسلیم و نہ بو حاتم لہ عائیشہ وہ ریوایت دہ کهن؛ کہ فہرمویہ تی: ہہر کہ سی
پی ی وابی پیغہ مہر ۞ دہیزانی لہرؤژی دہاتوودا چی رودہ داو نہیئی زانیوہ
بیگومان بوختانی لہ سہر خودا ہلہ بستوہ؛ چونکہ خودا بو خوی دہ فہرموی:
(قل: لا یعلم من فی السموات والأرض الغیب الا اللہ) جا: کہ نہ فی زانیاری
غہ بی (جگہ لہ خودا) لہہ موو کہ س کرد بہ گشتی.

نہ مجار زانیاری غہ بی تایبہ تیشیان لی دادہ پرنی کہ تایبہ تہ بہ زانیاری دہ بارہی
قیامت، دہ فہرموی: (وما یشعرون أیّان یبعثون) نہ ہلی ناسمانہ کان و زہوی
نازانن: کہی قیامت رادہ بی و مردو زیندو دہ کرینہوہ، ئادہ میزاد بہ گشتی
لہہ موو سہر دہم و چین و تویرہ کانی دا بہ دریرژی میژوو بہ رامہر قہ ضییہی
قیہ مات و زیندو بوونہوہ ہلویستیکی سہیرو سہر سورہینہریان نواندوہ، ویرای
نہوہی: کہ ہاتنی قیامت و ہہ بوونی رؤژی جہزاو پاداش شتیکی ناسابی و
پیویستہ، کہ چی ئادہ میزادہ کان زور بہیان بہ دریرژی میژوو ئینکاری ہاتنی نہو
رؤزہیان کردوہ، ہہر پیغہ مہر یک کہہہ والی زیندو بوونہوہی دوا مردنی بہ گہ لہ کہی
داوہ خیرا بہ درویان خستوتہوہو گالتہیان پی کردوہ.

قیامت بو خوی نہیئی یہ کہ لہو نہیئی یانہی جگہ لہ خودا کہ سی تر نازانی
کہی رادہ بی، ہہر پیغہ مہر یک رہوانہ کرابی بوسہر نہتہوہیہک یہ کسہر داوایان
لہ پیغہ مہرہ کہیان کردوہ کاتی رابوونی قیامتیان بو دیاری بکا، جا: کہ
پیغہ مہرہ کہ نہیتوانیوہ نہ مجار بہ درویان خستوتہوہ، نہمہ دابو نہریتیک بووہ
بہ دریرژی میژوو باو بووہ. لیرہش قورئان نہو حہ قیقہ تہی دوو بارہ کردوہ
رایگہ یاند: کہ زانیاری نہیئی تایبہ تہ بہ خوداوہ کہ سی تر غہیب زان نہ، زانیاری
ئادہ میزاد دہ بارہی کاتی ہاتنی رؤژی قیامت و چونہ تہ کہی مہ حدودوہ
ہہر نہوہندہی لی دہ زانن: کہ دی و لہ دہاتوودا رادہ بی!!

بیگومان ئاده میزاد هر له بهر به یانی میژوووه له بهر امهر غهیب دا دهسه وه سان و کژله وار بووه، نه یتوانیوه هیچی لی دهسته بهر بکاو هیچ له دوا پرده ی غهیبه وه نازانی، مه گهر ئه وهنده نهی نی یه: که خودای زاناو ئاگادار فیتری هه ندیک له بهنده کانی کردوه، هه لبه ته ئه م غهیب زانیه بو ئاده میزاد پیویست نه بووه خیرو بیتری له وه دایه: که ئه و جوړه زانیارییه ی نه، به گهر زانیه که ی له بهر ژه وه ندی ئاده میزاد بوايه و خیرو بیتری تیدا بوايه، په روه ردگار ده رگای غهیبی والا ده کرد بو ئاده میزادی تینوو بو ئاگادار بوون به سهر جیهانی نهی نی دا!

بیگومان په روه ردگار ئه وهنده ی هیژو تواناو وزه ی جوړاو جوړ به ئاده میزاد به خشیوه: که بتوانی جینشینی خو ی له سهر زهوی دا پی ئه نجام بداو ئه رکه کانی سه رسانی جی به جی بکا، لادانی پرده ی غهیب له بهر ده میا نایته یارمه تیده ر بو ئه نجامدانی ئه رکی خه لافه تی سهر زهوی، به لکوو شاردنه وه ی غهیب هه لیده نی بو لیکنو لینه وه هه و لدان به دوا زانیاری دا له ناو زگی زه مین دا له ناو قولایی ده ریاکان داو له ئاسوو ئه قطاره کانی فه ضادا، شاره زای یاسای بوونه وه رو هیژو وزه تیدا هه شار دراوه کانی ده بی پیداویستی خو ی بو ژیانو ئاوه دانکرده وه ی زهوی لی دهسته بهر ده کا! ئه رکی جینشینی خو ی له سهر زهوی ئه نجام ده دا.

پرده ی غهیب هر به سهر ئاده میزاد دا دانه دراوه ته وه، به لکوو به سهر ئه هلی ئاسمانه کانو زهوی دا دادراوه ته وه به فریشته و جندو که شه وه، جگه له خودا خو ی کهس غهیب زان نه و به سهر نهی نی دا ئاگادار نه.

وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فه رموی: ﴿ثقلت فی السموات والأرض، لا تأتیک الا بغتة﴾ (الاعراف/۱۸۷)

واته: زانیاری ده رباره ی رابوونی قیامه ت کاریکی قورسو گرانه و ئه هلی ئاسمانه کانو زهوی په ی پی نابهنو جگه له خودا کهس نازانی که ی قیامه ت هه لدهستی و کاتی حیساب و لیکنو لینه وه دی، کوتوپرو ناگه هان پهیدا ده بی و کهس ناتوانی کاته که ی ته حدید بکا.

﴿بل ادارك علمهم في الآخرة﴾ به لکوو له ئاست زانینی کاتی هاتنی قیامت زانیاری ئاده میزاد به کۆتا گه یشتوو له و باره وه پرستیان لی برآوه و ده سه وه سان که وتوون. واته نهو زانیاریانه ی هه یانبوو دهر باره ی سه لماندن ی قیامت زنجیره دوا زنجیره هه لوه شایه وه هه یچیان به ده سه وه نه ما!

﴿بل هم في شك منها﴾ به لکوو کافره کان له حاله تی هه یرانی و سه راسیمه یی دان شک و گومانیان هه یه دهر باره ی هاتنی قیامت!

﴿بل هم منها عمون﴾ به لکوو نه وانه له کویری و نه فامی و بی ناگایی دان دهر باره ی قیامت و روداوه کانی، نه وان نایه ن ژیرانه بیر بکه نه وه، هه یزو توانای خۆیان بجه نه گه پرو له ناخه وه هه ول بدن به لگه کانی سه لماندن ی هاتنی قیامت و چه سپاندنی ده سه بهر بکه ن، هه ر شتیک نهو حه قیقه ته یان بو رون بکاته وه، هه ر به لگه یه ک نهو راستی به یان له لابه چه سپین ی خۆیانی لی گیل ده که ن و گو یچکه ی خۆیانی لی ده هاخن!

موشریکه کان نینکاری زیندو بوونه وه ده که ن

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا

إِذَا كُنَّا تُرَابًا وَءَابَاؤُنَا ابْنَا الْمُخْرُجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وَعِدْنَا

هَذَا نَحْنُ وَءَابَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ

﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾
 وَيَقُولُوا مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَىٰ
 أَن يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
 لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ
 رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَآيَةٍ
 فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾

له وه پیش پهروه دگار نه فامی موشریکه کانی ده باره ی قیامت رون کرده وه،
 نه مجار به شوین نه وه دا باسی بیرو بوجونیان ده باره ی قیامت و ینکاریکردنیان بو
 نه و روداوه گرنگه ده کا، ده فهرموی: ﴿وقال الذين كفروا انذا كنا ترابا و آباءنا،
 اننا لمخرجون؟﴾ موشریک و ینکاریکه رانی زیندو بوونه وه؛ نه وانه ی پروایان
 به هه بوونی خودای تا که و ته نها و زانا و دانا و به توانا نیه، پیغه مبه ره کانی به درو
 ده خه نه وه ده لیس: نایا نه گهر نیمه گیانمان ده رچوو نه ندانم و جهسته مان رزی و
 پو لکا، بووینه وه به خو ل و جهسته مان په رت و بلا و بو وه، نه مهش حاله تی که به ده گمه ن
 نه بی به سه ره هه موو مردویک دا دی، هه موو کهس جگه له حاله تی شازو ده گمه ن -
 دوا ی مردنی به ماوه یه که جهسته ی ده رزی، ده ی نه گهر نه و رزین و پو لکا نه یان
 به سه ردا هات؛ نایا ده گونجی جاریکی تر نیمه و باوک و باپیرانمان گیانیان به به ردا
 بکریته وه؟! ریی تیده چتی جهسته ی پو لکا و به خو ل بوومان جاریکی تر ریک
 بگریته وه و گیانی تی بجپته وه؟

ئەم قەسە یە دە کەن و ئەو حالەتە مادییەیان کردۆتە کۆسپ و تەگەرە لە بەردەم
تەصەورو تیروانینیان بۆ ژیا نی دوا پۆژ، ئەو هیان لە بیر چۆتەو: کە ئەوان لە سەرە تا دا
لە نەبوو و دروست کراون، هیچ کام لە ئەوانە نازان: خانەکانی لەشیان و گەردیلەکانی
پێکھاتە ی جەستەیان لە چی دروست بوو، بێگومان گەردیلەو خانەکانی جەستەیان
لە پیش دا پڕۆو بلاو بوو، لە ناو چین و توێژەکانی زەوی دا، لە ناو دەریاو لە ناو
بۆشایی بەرفراوان دا، ھەر پارچە یەکی لە شوێنێک بوو و وردە وردە کۆبوونەو و ئەم
پەیکەرە ئادەمیزادیەیان لی پێک ھاتوو، ھەندیکی لە گل و خۆلەو، بریکی
لە پێکھاتە ی ھەوا و ئاو و ھە، پچیکی لە وزە ی خۆرو نووری مانگ و ھەناسە ی
ئادەمیزاد و گیانلە بەران و نەفسی درەخت و پوھ، بەشیکی لەو تەپ و تۆزە ی پەیدا
بوو لە گیانلە بەری رزیو دار و درەختی پو لکا و ھە پەیدا بوون، ئەم شتانە؛ ئەم
خانە و گەردیلانە تێکەل بە خواردن و خواردنەو هیان بون و لە گەل ھەوادا ھەلیان
مژیون و وزە یە بوون خۆیان بێ گەرم کردۆتەو تەبەم جۆرە ئەم ھەموو گەردیلەو
خانانە: کە ھەر خودا ژمارەیان دەزانی و ھەر خودا سەرچاوەکانیان لێک جیا
دەکاتەو، کۆبوونەو و یەکیان گرتو و لە پەیکەر ی ئادەمیزادێک دا خۆیان نواندو و،
ئەم جەستەو لەش و لارە، سەرە تا لە ھێلکە تۆماوێکەو کە دوای بە یە کگە ییشتنی
نیرو می بە دیواری مندا لدانەو دەنووسی و وردە وردە گەش و نا دەکا و دیتە
ناو کۆری ژیا نەو و دوایی پەرە بە ژیا ن دەدا تا کۆتایی ژیا نی دی و دەخریتە ناو
گۆرەو؛ ئەوانە بەو شێو دروست بوون و ئاوا جەستەیان لێکدرا و ھە پەیکەریان پێک
ھاتوو، دە ی بۆ دەبی بە لایانەو جیگای سەر سورمان بی، ئەگەر جاریکی تر بەو
شێو یان بە شێو یەکی تر دروست بکری تەو؟!

بەلام بە درێژایی میژوو ئەو ھەلو یستی موشریک و بە درۆ خەرەو کان بوو و
رێگایان بە خۆیان نە دا و ھەر بە ھاتنی رۆژی قیامت بکەن و زیندو بوونەو هیان لە لا
بچەسپی. ھەر پیغەمبەرێک ھاتبی و بانگەوازی کرد بی بۆ ئیمانھێنان بە خودا و
بە راستی پیغەمبەرایی و راستی زیندو بوونەو بەو بیانو و لاوازە بەرپەرچیان
دا و تەو، ھەر رۆژ بە جۆریک و ھەر دەم بە شێوازیک پەیا می پیغەمبەرە کەیان

ره تکر دوته وه، کافره قور هیشیه کانیش هه مان هه لویستیان نواندوه وه هه مان بپرو بیانویان دۆزیونه وه، نه مجار سوور بوونی خویان له سه ره وه هه لویسته نادرسته به چه ند به لگه یه کی بی هیژو لاوز پاساو ده داته وه به شیوه ی لاقرتی و به ته وه سه وه ده یانگوت: ﴿لقد وعدنا هذا نحن وآباؤنا من قبل﴾ بیگومان به درژیایی میژوو ئیمه و باوک و باپیراغان وه جوړه قسه و باسه مان بیسته وه ده بیسین، هه ره قسه یه وه ناوهرۆکی نیه، ئیسمی بی موسه مایه، چ حه قیقه تیکی واقعی نیه.

کس دوا ی مردن زیندو نه بوته وه ﴿إن هذا الا أساطیر الأولین﴾ نه م قسه و واده و به لئینه ده رباره ی زیندو بوونه وه جگه له ته فسانه و خرافات و تور هات زیاتر هیچی تر نیه، چیرۆکه کۆن و قسه ی پپرو پوچه، چین له دوا ی چین ئاده میزاد لیکتریان و هرگرتوه و به لگه یه کی مه عقول پشتگیری ناکا.

بیگومان موشریکه کانی مه ککه ده یانزانی: که له وه پیش پهره ر دگار پیغه مبه ری ره وانه کردون بۆسه ره گهل و نه ته وه کان، دلنیا بوون له وه ی که باوک و باپیرانیان به زیندو بوونه وه و حساب و لیکۆلینه وه ی قیامه ت ترسیندراون، که و ابو نابی بگوتری: عه ره به کان بی ئاگا و زه ی نه خالی بوون و ده رباره ی تاك و ته نهایی خودا و ناردنی پیغه مبه ران و هاتنی قیامه ت و زیندو بوونه وه هیچ زانیاریه کیان نه بوه، به لکو و نه وان ده یان بین ی له میژوه وه نه م هه ره شه و واده و به لئینه دراون و هیچیشیان نه هاتوونه دی. ئیتر له سه ره وه گالته یان به هاتنی قیامه ت ده هات و هه موو باسیکیان ده رباره ی قیامه ت به چیرۆکه کۆن و ته فسانه ده زانی و ده یانگوت: (محمد) یش هه مان ته فسانه کۆنه کان دووباره ده کاته وه، بی ئاگا بوون له وه ی قیامه ت کاتی خۆی هه یه و پاش و پیش ناکا، نه به عه جه له کردنی نه وان پیش ده که و ی نه به حه ز و ئاره زۆی نه وان دوا ده که و ی، له کاتی دیاریکراوی خۆی دا - راده بی و هه لده ستی. جگه له خودا که سی تر کاتی هه لسانی قیامه ت نازانی و نه یینی یه لییان. ته نه ته پیغه مبه ر ﴿که ده رباره ی کاتی رابوونی قیامه ت پرسیاری لی کرا فره مووی: (ما المسؤول عنها بأعلم من السائل) پرسیار لیکرا و له باره ی دیاریکردنی هاتنی قیامه ت له پرسیار که ره ئاگا دار تر نیه. واته: هیچی لی نازانم.

ئیتیر لیرہوہ سەرخیان رادەکیشی بۆ بەسەرھات و لەناو چوونی و ئەو تاوانبارو
سەر رەقانە ی گەلە پێشینه کان: کە پێغەمبەرانی خۆیان بە درۆ خستوونەوہ چیان
بەسەر هات، بەمەش ئاماژە بەو دەکا: کەئەوہی بەسەر موجریم و کافرەکانی
پیشوو هات دوور نیە بەسەر موجریمەکانی دوايش بى، چونکە سونەن و داب و
نەریتی خودا گۆرانی تیدا نیە، دەفەرموی: ﴿قُل: سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ
كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ﴾ ئە ی پێغەمبەری خوشەویست! بەو موشریک و خودا نەناسانە
بڵی: بەناو خاکی حجازو شام و یەمەن و شۆینی تریش دا بگەرێن، سەرنج لەناکام و
سەرھاتی کافرەکانی پیشووتان بدەن، بزائن سەرەنجامی ئەوانە ی پێغەمبەرانیان
بە درۆ خستوونەوہ چی بوو، ئەوانیش وەکوو ئەوان بەژیانی دونیایان لەخۆیان بایی
وون، بەنازو نیعمەتەکانی هەتخەلەتان، پێغەمبەرانیان بە درۆ خستەوہ، ئینکاری
ماتنی قیامت و زیندو بوونەوہی دوا مردنیان کرد، خودا بەھۆی تاوانەکانیان
بەھیلاکی بردن، زەوی و زارو ملک و مال و شوینەواریان لەپاش بەجی ما، پاشماوہ
کەلاوہ کۆنەکانیان نیشانەو پەندو عیبرەتن بۆ ئادەمیزادانی دواخۆیان، لەھەمان
کات دا: کەئەوانە ی لەناو برد، پێغەمبەر و شوینکەوتوانیانی رزگار کردن، عەزابی
یشەکیش نەگیرتنەوہ، ئەمەش نیشانە ی راستی ئەو وادەو بەلێنانە یە: کە
رەوہردگار لەسەر زمانی پێغەمبەرەکان بە ئادەمیزانی راگەیاندوہ، بەلگە یە لەسەر
استی ئیمان بەخودا و بەزیندو بوونەوہ و ھەبوونی حساب و لیکۆلینەوہ، ئەوہ داب و
نەریتی خودایە لەبوونەوہردا، ھەرکەسی پێغەمبەرانی بە درۆ بختەوہ، تۆلە ی لی
دەستینی، کەوابی بۆ قورەیشییەکان و غەیری ئەوانیش ھەمان تاس و ھەمامە.

ئەجار تەسەللای پێغەمبەر ﷺ دەداتەوہ دەفەرموی: ﴿وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا
كُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ﴾ ئە ی موحمەد! ئەتۆ دلتنەگ و خەفەتبار مەبە بەوہ ی
ئەو موشریکە قورەیشییانە رولەبانگەوازییە کەت وەردەگیرن و پەيامە کەت بە درۆ
خەنەوہ، پیلانت لی دەگیرن و ھەولێ تیرۆر کردنت دەدەن، گوتیان پی مەدەو
ھەندیان مەگرە، چونکە خودا پارێزەر و یارمەتیدەر تە، لەپلان و دەستی ئەوان
ھەتپاریزی و ئایینە کەت بلۆ دەکاتەوہ بەسەر ناحەزانت دا زالت دەکا.

ئەجار پەرەردگار باسی ئینکاریکردنیکى تریان دەکاوەه‌لوئستیکی تری نادروستیان دەخاتەرۆو دەفەرموی: ﴿وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ ئەو موشریکانەى مەگەو هی تریش لەبارەى قیامەت و بەدرو زانییان بۆ هاتنى، بەشیوەى گالتهو لاقرتیۆه دەلین: ئەو ئەو عەزابەى هەرەشەمان پتێ لێ دەکەن ئەگەر راست دەکەن و راستگۆن، کەیهو کەى دێ؟ بۆ نەهات؟ ئەو ئەمێژە ئەم هەرەشەیه‌مان لێ دەکری بەرۆژی قیامەت و عەزابی سەختی دەمانترستین!

پەرەردگار ولامیان دەداتەو دەفەرموی: ﴿قُلْ: عَسَىٰ أَن يَكُونَ رَدْفٌ لِّكُم بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ﴾ ئەى موحمەد! پێیان بلێ: نزیکەو لەوانەیه بری لەو عەزابەى ئیو پەلەتان لێهەتى بەشوینانانەو بێ و لیتان نزیک بووئیتەو هاکا یەخەى گرتن. بەم شیۆه قورئانی پیروژ ترسو قەلەق دەخاتە ناو دلی موشریکەکانەو، دیمەنى وایان نیشان دەدا تارمایی عەزابی تیدا ببینن.

(ردیف) بەوکەسە دەلین: کەلەدوا سوارەو سوار بووی، واتە: دوو کەس سواری و لاغیک بن بەوی دوايان دەگوتری: ﴿رەدیف﴾ پاشکۆ.

کەوابی ئەو عەزابەى ئەوان پەلەیان لێهەتى، لەوانەیه زۆریان لێ نزیک بووئیتەو، ئەوان بەخۆیان نەزانیو، ئاگیان لێ نیه، کێ دەزانێ لەژێر پەردەى غەیبەو چیان بۆ نامادە کراو و چیان بەسەردی!! چ عەزاییک لەدوا پەردەى نەهینی یەو چاوەروانیانەو لەنکاویک بینە قاقایان دەگری!!

زومەخشەرى دەفەرموی: (عسی، لعل، سوف) لەوادەو هەرەشەى پاشایان و خاوەن دەسەلاتان دا نیشانەى راستی و گرنگی ئەمرەکەیه و نامازەیه بۆ ئەو: کەئەو شتە گومان لەراستی و رودانی دا نیه، مەبەستیشیان بەو جوۆرە تەعبیرانە دەرختنى بارقولی و شکۆمەندى خۆیانەو نامازەیه بۆ ئەو: کە لەتۆلە ستاندن و عەزابدان بەپەلە نین و دلنیا لەو: کە دوژمنیان لەچنگیان دەرناچى و بتمانەیان

به‌هیزو توانای خوځان هه‌یه، هه‌ر له‌م روانگه‌وه‌یه: که‌هه‌ندی جار واده‌و هه‌ره‌شه‌ی په‌روه‌ر دگاریش به‌م جوړه ته‌عبیرانه ده‌رده‌بردریتن.^(۱)

نه‌مجار په‌روه‌ر دگار هو‌ی دواختنی عه‌زایی خو‌ی بو‌ئاده‌میزاد راده‌گه‌یه‌نی‌و ده‌فرموی: ﴿وإن ربك لذو فضل على الناس ولكن أكثرهم لا يشكرون﴾ بی‌گومان خودای تو‌ئهی مو‌حه‌مه‌د! خاوه‌نی فه‌ضلو به‌خششه به‌سه‌ر هه‌موو ئاده‌میزادا به‌موسولمان و کافریانه‌وه، به‌چاک و خراب و تاوانبارو بی‌تاوانیان‌وه، نازو نیعمه‌تی خو‌ی ده‌رپیژئی به‌سه‌ریان دا هه‌رچه‌نده خوځان سستم له‌خوځان ده‌که‌نو شوکرو سوپاسی خودای خاوه‌ن نیعمه‌ت ناکه‌ن!

په‌له له‌عه‌زابو تو‌لّه لی‌ستانده‌وه‌یان نا‌کا له‌پاساوی کوفرو تاوانبارییان دا، وه‌لی له‌گه‌ل‌ئوه‌ش دا زو‌ربه‌ی ئه‌و ئاده‌میزادانه شوکرو سوپاسی خودا ناکه‌نو سپله‌و پی‌نه‌زانو و چاکه‌و نیعمه‌تی خودایان له‌به‌رچاو نیه.

﴿وأن ربك لیعلم ماتکن صدورهم وما یعلنون﴾ بی‌گومان خودای تو‌زاناو ئاگاداره به‌و نه‌یتی یانه‌ی وا له‌ده‌روونی ئاده‌میزادان دایه، هه‌ر وه‌کوو چو‌ن ئاگاداری شته ئاشکراکانیان‌ه. وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تر‌دا ده‌فرموی: ﴿سواء منکم من أسر القول ومن جهر به﴾ (الرعد/۱۰) یان ده‌فرموی: ﴿یعلم السر واخلی﴾ (طه/۷) لی‌ره‌دا مه‌به‌ست ئه‌وه‌یه: خودا زاناو ئاگاداره به‌و قین و خه‌شمی موشریکه‌کان له‌دلی خوځان دا دژی پی‌غه‌مبه‌ر حه‌شاریان داوه، ئاگاداری ئه‌و پیلان و فرت و فی‌لان‌یه: که‌له‌دژی فروستاده‌که‌ی ئه‌نجامی ده‌ده‌نو له‌کاتی خو‌ی دا تو‌لّه‌یان لی‌ده‌ستی‌نی‌و سزایان ده‌دا! نه‌مجار ئه‌وه رون ده‌کاته‌وه: که‌هه‌رچی زانیاری بو‌ونه‌وه‌ر هه‌یه له‌له‌و حوله‌حفوظ دا تو‌مار کراوه. ده‌فرموی: ﴿وما من غائبة فی السماء والأرض الا فی کتاب مبین﴾ هیچ شتیکی نه‌یتی و په‌نامه‌کی نیه له‌بو‌ونه‌وه‌ردا، له‌ئاسمانه‌کان و زه‌وی دا، تیلا زانیاری ده‌رباره‌ی له‌له‌و حوله‌حفوظ دا تو‌مار کراوه، هه‌رچی بو‌وه‌و هه‌رچی ده‌بی له‌را‌بور‌دوو دا‌هاتو‌ودا، خودای مه‌زن ده‌یزانی‌و زانیاری ته‌واوی ده‌رباره‌ی

(۱) ته‌فسیری کششاف ج ۲/۴۶۰.

هیه، ناشکراو نهیئی وه کوو یهک ده زانی، زاناو ناگاداری نهیئی ناو ناسمانه کانو زه وییه.. وه کوو له نایه تیکی تردا ده فهرموئی: ﴿أَلَمْ تَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ، إِنَّ ذَلِكَ فِي كِتَابٍ، إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ﴾ (الحج/۷۰).

یان له شوینیکی تردا له سهر زمانی چه زره تی لوقمان ده فهرموئی: ﴿يَا بَنِي آدَمَ خُذُوا زِينَتَكُمْ مِمَّا فِي خُنُودِكُمْ ۖ وَلَا تَخْسِفُوا بِسَافَرِكُمْ ذُنُوبَهُمْ ۚ هَٰذَا مِن نِّعَاتِ اللَّهِ عَلَيْكُمْ ۚ وَلَا تُنْسُوا نِعَاتِ اللَّهِ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ﴾ (لقمان/۱۶).

به راستی نهم نایه تانه تی کرا بیرو هوش ده خه نه گهر، خه یال ده خه نه مه لهو ههوا بهروازی و سهرنجی ئاده میزاد بوئه وه کیش ده کهن: که هه موو نهیئی یهک، هه موو په نامه کی و هه والو سهرگورشته یهک له هه موو کون و قوربینی بوونه وه رد کۆنترۆل کراوی زانیاری خودای مه زنو بالا دهستن. هیچ شتیکی نیه بتوانی له ژیر کۆنترۆلی زانیاری خودا ده ربجی!

قورئانی پیروژ به لگه له سهر راستی پیغه مبه رایه تی چه زره تی موحه مه ده

إِنَّ هَٰذَا الْقُرْآنَ

يَقْضُ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾
وَأَنَّهُ هُدًى وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُمْ
بِحُكْمِهِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۚ إِنَّكَ عَلَى
الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تَسْمِعُ الصَّمَّ الدُّعَاءَ

إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿۸۰﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَدِي الْعَمَىٰ عَنْ ضَلَّاتِهِمْ إِنْ
تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۸۱﴾

له نایه ته کانی پیشودا په روه ردگار باسی مه بده نو مه عادی کرد، به لگه ی
جوړاو جوړی عه قلی و حیسی له سر زیندو بوونه وهی دوامردنو هاتنی روژی
قیامت هی نایه وه، نه جار لیږده به لگه له سر راستی پیغه مبر ۷۷ ده هی نیته وه،
که ووره ترین به لگه ش له سر نه وه قورثانی پیروزه: که له فظو مانای موعجیزه، جا:
که قورثان موعجیزه بی، بیگومان موعجیزه شه، نه وه به لگه یه له سر راستی
پیغه مبر رایه تی حه زره تی موحه مد ۷۸ .

بیگومان نه وکتی بهی به لگه ی جوړاو جوړی تیدان له سر صیقاتی که مالو
جه لال بو خودای مه زنو شکومه ند، هروه ها چه سپاندنی هاتنی روژی قیامت و
زیندو بوونه وهو حساب و لی کولی نه وه، سزادانی تاوانباران و پاداشدانه وهی
چا که کاران. هه لبه ته پروا به خودای تا و ته نها و سه لماندنی صیقاته کانی، هروه ها
سه لماندنی روژی قیامت دوو بنه مای سه ره کی ئایینی پیروزنو قورثان
سه خوی گرتوون.

جا هر به بونه ی باسکردن دهر باره ی زانیاری ره های خوداو ناگداری به سر
هه موو شتی ک دا، باسی نه و زانیاریانه ده کا: که قورثان له خوی گرتوون و
یه کالاکردنه وهی نه و کی شه و نیزاعانه ی نه ته وهی ئیسرائیلن، چونکه یه کالاک
کردنه وهی نه و کی شه و نیزاعانه ش به شیکه له زانیاری خوداو نمونه یه کی فاضلو
که وری بهی په روه ردگار، به شیکه له قضاو یه کالاکردنه وهی زاتی به رزی له نیوان
کی شه کاران دا، به ممش ته سه للای پیغه مبر ۷۹ ده داته وه بوئه وهی وازیان لی بی نی
بو خودا، نه و دادگایان بکاو تولی تاوانیان لی بستینی!

ده فهرموی: ﴿إِنْ هَذَا الْقُرْآنُ يَقْضِ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ
يَخْتَلِفُونَ﴾ بیگومان نه م قورثانه پیروزه هه وال ده دا به نه ته وهی ئیسرائیل که هه لگری

تەفسىرى رەۋان

بۇ تىگە يىشتى قورئان

بەرگى دەيەم

نوسىنى

مە لا مە حموودى گە لا ئەيى

جزمى (۲۰)

بسم الله الرحمن الرحيم

❁ تەفسىرى رەۋان بۇ تىگە يىشتىنى قورئان .

❁ نوسىنى : مەلا مەحمۇدى گەللاھىي .

❁ چاپى يەكەم .

❁ چاپخانى ئۆفسىتى تىشك .

❁ تىراژ: (۵۰۰) دانە .

❁ ژمارەى سپاردن : (۳۶۹) ى سالى ۲۰۰۲ .

❁ مافى چاپکردنەۋەى پارىزراۋەو تەنھا ھى نوسەرە .

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به لگه کانی تاک و ته نهایی خوداو نیشانه ی ده سه لاتی بی سنووری

قُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ وَسَلَامٌ

عَلَىٰ عِبَادِهِ الَّذِينَ اصْطَفَىٰ ۚ اللَّهُ خَيْرٌ مَّا يُشْرِكُونَ ﴿۵۹﴾

أَمَّنْ خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ
مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتَ بَهْجَةٍ مَّا كَانَ لَكُمْ

أَنْ تَنْبِتُوا شَجَرَهَا ۚ إِنَّهُ مَعَ اللَّهِ بَلْ هُمْ قَوْمٌ يَعْدِلُونَ ﴿۶۰﴾
أَمَّنْ جَعَلَ الْأَرْضَ قَرَارًا وَجَعَلَ خِلَالَهَا أَنْهَارًا وَجَعَلَ لَهَا

رَوَاسِيَ وَجَعَلَ بَيْنَ الْبَحْرَيْنِ حَاجِزًا ۚ إِنَّهُ مَعَ اللَّهِ بَلْ

أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿۶۱﴾ أَمَّنْ يُجِيبُ الْمُضْطَرَّ إِذَا دَعَاهُ

وَيَكْشِفُ السُّوءَ وَيَجْعَلُكُمْ خُلَفَاءَ الْأَرْضِ ۚ إِنَّهُ

مَعَ اللَّهِ قَلِيلًا مَّا تَذَكَّرُونَ ﴿۶۲﴾ أَمَّنْ يَهْدِيكُمْ فِي

ظُلُمَاتٍ الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَمَنْ يُرْسِلُ الرِّيْحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ

رَحْمَتِهِ ۚ إِنَّهُ مَعَ اللَّهِ تَعَالَى اللَّهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿۶۳﴾

ئهوانیش به و په پری د لئسوزیه وه ئه رکى سهرشانى خوځان ئه نجام داوه و په یامى
ئاسمانیان به دانىشتوانى سهر گوى زهوى راگه یاندوه.

فه رمانه که به پیغه مبهړ ۞ کراوه: که به رده وام بى له سهر چه مدو سواسى
خودا و ناردنى دروود بوسهر گيانى پیغه مبهړان هه روه ها موسولمانانیش فیترى ئهم
چه مدو سواسه بکا و ئهوانیش چاو له و بکه ن!

به شیخیش له و نیعمه تانه هیدایه تدان و رزگار کردنى پیغه مبهړان و
موسولمانانه، یارمه تیدان و سهر خستینیا نه به سهر دوژمنانیا ن داو ریشه
کیشکردنى دوژمنانه، نمونه ی ئهم نایه ته نایه تیكى تره: که ده فه رموى: ﴿سبحان
ربك رب العزة عما يصفون وسلام على المرسلين والحمد لله رب العالمين﴾
(الصافات/ ۱۸۰-۱۸۲).

ئه مجار دواى ئهم پیشه کى و رى خوځکردنه، له ده رگای ئهو دلانه ددها،
که ئینکارى نایاتى خودا ده که ن و سهره تا پرسیارى کيان ئاراسته ده کا: که ته نیا
وه لایمى کى هه یه و به س! ده فه رموى: ﴿الله خير أما يشركون؟﴾ نایا ئهو خودایه ی
ناوى (الله) یه و خاوه نى شکومه ندی و توانا و ده سه لاتی ره هایه، ئهو شیا و تره بۆ
په رستو و به ندایه تی بۆ کردن یان ئهم خودا دروژنانه ی به ناحق کردویانن به هاوه لى
خودا و دارای هیچ شتىک نین؟؟ ئه و شتانه ی: که ئه وان کردویانن به هاوه لى خودا بت و
صه نه م بن یان فریشته و جندۆ که بن یان ههر مه خلوقى کى تربى له مه خلوقاتى
خودا، شیاوى ئه وه نیه بیته هاوه لى خودا و په رستشى بۆ بکرى. چ جایی بگاته
ئهو ئاسته ی له خودا باشت بى! هه رگیز به دلى عاقل دا نایه: که موازه نه و
هاو کیشه یى بکا له نیتوان ئه و شتانه و خودادا، بویه به م ئیستیفهامه ئینکار ئامیژه و
به م شیوازه: که کومه لىک سهرزه نشت و (تهکم) و (تبکیت) ی له خو گرتوون و
لومه یان ده کا له سهر ئه وه: که بته پرستیان هه لېژاردوه به سهر عیباده تکردن بۆ
خودادا، مه به سته که ش ئاماژه کردنه بۆ گومرایی و نه قامى ئه وان. ئه گینا ئاشکرا و
نمایانه: که هیه چ خپرو بیترىک له به ندایه تی کردنى ئه وانه دا نیه هه تا شیاوى ئه وه بن
به رامبه رییان له گه ل خودای به دیه یتنه رو زانا و دانادا پى بکرى، که وایى (موازه نه)

که: که نه نجام دراوه به گویره ی بیرو بۆچونی ئەوانه: که پێیان وایه: بته کانیان سودو قازانجیان پێ ده گه یه نن!!!

بۆیه پیغه مبه ر ﷺ هه رکاتی ئەم نایه تی ده خوینده وه ده یفه رموو: (بل الله خير وابقى واجل واجل واکرم).

ئەجار سیاقه که له سه رزه نشتو لۆمه ی کورت ئاساوه ده گوێزیته وه بۆ ره ددانه وه یه کی درێژو تیرو ته سه ل و پر به لگه، له پرسیا ری ئینکار ئامیزه وه ده گوێزیته وه بۆ پرسیا ری کی تر: که له واقیعی بوونه وه ره ئیده ستینی و به چاوی خۆیان دیارده کانی ده بینن، له روانگه ی به لگه ی جیا جیاوه ره دی بته رسته کان ده داته وه ئه وه ده چه سپینی: که پهروه ردگار خودایه کی تاكو ته نهاو بی هاوه له، خاوه ن تواناو ده سه لات ی ره هایه، ده توانی هه موو شتیك بکا، هیچی لی عاسی نابێ، هه موو نیعمه تیك له وه وه یه وه ره خساندونی، ده ی ئەوانه به چ عه قلیك به ندایه تی بۆ شتیك ده که ن که هیچ شتیکی له ده ست نایه!!

ده فه رموی: ﴿أَفَمِنْ خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَنْبَتْنَا بِهِ حَدَائِقَ ذَاتِ بَهْجَةٍ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تَنْبِتُوا شَجَرَهَا﴾ ئایا بته رستی و عیباده تکردن بۆ ئەو شتانه ی سودو قازانجیان به ده ست نیه باشه یان عیباده تکردن بۆ خودایه ک: که به دیه یته ری ئاسمانه کانه به وه هه موو جوانی و به رزی و فراوانیی هه وه له گه ل ئەو چه مکه ئه ستیره و مانگ و خۆره ی له فه له ک و جه مسه رو هیله کانیان دا دین و ده چن؟؟ ههروه ها زهوی دروستکروه به و شتیه ی بگوئجی بۆ تیدا ژیان، کیوو دۆل و سارا ی تیدا ره خساندون، ئەجار له ئاسمانه وه بارانمان بۆ سه رباراندوه درهخت و ره وه کمان تیدا رواندون! ئەگه ر باران نه بوایه نه ده پروان، ده ریا و زێ و چۆم و کانیاو و بیرو شه لالمان تیدا ره خساندون، باخچه و باغو دارستانمان تیدا خولقاندوه، به رو بوم و دانه و ئیله مان تیدا به دی هیناوه، جوړه ها ئاژهل و گیانه به ری ترمان تیدا دروست کردوه، ئەمانه هه موویان بۆ به رژه وه ندیی ئتوه ی ئاده میزاده، بۆ دابین بوونی رزق و رۆژی ئتویه، بۆ ژیاخۆشی و له زهت و هه رگرتنی ئتویه، خو ئەگه ر پهروه ردگار ئەو گیاوو گژو دارو

دره خته ی بۆ ئیوه نه خولقاندایه، که ی ئیوه دارای ئه وه تان هه بوو بیانرۆیتن؟؟ ئیوه ده سه لات ی به دیه یتانی چله گیایه کتان نیه و دارای خولقاندنی ده نکه دانه ویله یه ک نین!!!

هه ر خودا خولقینته رو به دیه یتنه ره، هه ر ئه و رزق و رۆژیده ره ﴿أَلَمْ يَخْلُقْكُمْ مِنْ نَارٍ﴾ ئایا ده گوئیی و عه قل په سندی ده کا له گه ل هه بوونی خودای تاک و ته نیا و به توانا و زانادا خودای تر هه بن، عیباده تیان بۆ بکری؟! نه خه یر خودای تر نین و هه ر (الله) خودایه و هه ر ئه و شیای و په رستش بۆ کردنه! وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فه رموی ﴿وَمَا كَانَ مَعَهُ مِنَ الْإِلَهِ﴾ (المؤمنون/۹۱).

به لām ئه م موشریک و نه فامانه سه ریان لی تیک چوه، گو مرابوون، له حه ق لایان داوه و چوونه ناو زلکاوی باطل و فه ساده وه، هاوه ل بۆ خودا داده نین و غه یری خودا ده به نه ریزی خودا و به ندایه تی بۆ ده کهن!!

بیگومان دیمه نی باغو باخچه ی رازاوه و رهنگاو رهنگی گول و گه لاکانی، به رو بوو میوه جاتی، بۆنی خو ش و دیمه نی جوانی، تی فکرین و سه رنج لیدانیان داخوازی ئه وه ن ته مجید و ته قدیسی خودایان له سه ر بکری. ئه وه مان داوا لی ده کهن: که پتویسته به ندایه تی بۆ به دیه یتنه ری ئه و گول و گولزاره بکری، تی فکرین له بوونه وه ر؛ له تاکه کانی بوونه وه ر هه ر له دارو دره خت و روک و کانی او چۆم و ده ریاوه، تا ده گاته ئاده میزاد خو ی و گیانله به رانی تری ناو ده ریا و وشکانی به پیرۆو خشۆک و باله فره یه وه: هه موو هانده رن بۆ ئیمان هینان به هه بوونی خودایه کی بالاده ست و کاردروستی هه میشه زیندوو زانا و دانا.

چونکه رهنگاندنی تاقه گولیکو ته نسیق تی یدا، گه وه ره ترین هونه رمه ندی ئاده میزاد له ناستی دا ده سه وه سازو جۆش داماو. مه و جانندی رهنگه کان و پیکه وه گونجان و تیکه لیبوونی هیله رهنگییه کان و رپیکه ستنی په لکه گه لاکانی تاقه گولیک کاریکی سه رئاسایه و له توانای ئاده میزاد دا نیه ئه نجامی بدا چ جایی بتوانی ژیان و گه شه و نه شو و نا بخاته دره خته که خو یه وه، که وا بوو به هیچ جو ری له توانای ئاده میزاد دا نیه دره ختیک، یان روکیک به دی بین، به لکوو ئاده میزاد چه ندیک

له زانست و زانیاری دا پیشکەوتن بە دەست یێنی هەرگیز پهی بە نهیانی ژیان ناباو
نازانی روح چیه و نهیانی گیان و زیندویی ناو گیانله بهرو درهخت و روک نادۆزیته وه
له بهرامبهری دا کۆلهواره.

ههتا ئیستاو له مه دواش ئاده میزاد نازانی ئەم ژیانه چۆن هاتوهو چۆن دروست
بووهو چۆن دروست دهبی و چۆن په یوه ندی به ماده وه دهکا!! به ناچاری دهبی
بیگێرینه وه بۆ تا که سه رچاوه سه ره کی و بی نمونه که ی: که په ره وردگاره .. ته تو
چارت نیه و چهن دیک له م باره وه خۆت ماندو بکه ی و بته وی بزانی گیان چیه و له چی
پهیدا دهبی بیهوده یه و خۆ ماندو کردنه، زوربه ی زۆری کافرو گومراکان پر وایان
وابوه: که خودا به دیه یته ره، دهیان زانی دروست کاری بوونه وه به ئاسمان و زهوییه وه
ئه وه ی تییان دایه (الله) یه له م باره وه که سیان نه ده کرد به هاوه لێ خودا ته نها
له روی عیبادت بۆ کردنه وه هاوه لیان بۆ داده نا وه کوو له شویتیکێ تردا ده فهرموی:
﴿وَلئن سألتم من خلقهم لیقولن الله﴾ (الزخرف/ ۸۷) یان ده فهرموی: ﴿وَلئن سألتم من نزل
من السماء ماء فاحیا به الارض بعد موتها لیقولن الله﴾ (العنکبوت/ ۶۳)

ئه هجار قورئان سه رنجی ئاده میزاد راده کیشی بۆ حه قیه تیکێ تری بوونه وه رو
به ره نگاریان ده بیته وه ده فهرموی: ﴿أم من جعل الأرض قراراً﴾ واته: نایا
عیباده تکردن بۆ بت و سه نه میك باشه: که هیچ سوود و قانزنجیان لێ چاوه روان
ناکری؟ یان بۆ خودایه ک که زهوی واره خساندوه به که لکی قه رارگای ئاده میزادو شتی
تریش بی، ئەم زهوییه گه وه ره فراوانه ی وادروست کردوه ئاوو هه وای سازگارو
له باره بۆ تیدا ژیان، جم و جوولی به جوړیکه بگه نجی له گه ل ژیا نی گیانله به رانی
سه ری، ئه وه نده خیرا هه لئاسورێ قه باره کانی سه ری به گیاندارو بی گیانه وه خۆی
له سه ر نه گرن و فریایان بدا!! ئه وه نده ش به هیواشی هه لئاسورێ: که زیانی بۆ
گیانله به ران و دارو درهخت بهی! خو ئه گه ر دووری و نزیکێ زهوی له خۆرو مانگ
وه کوو ئیستای نه بویه، یان ئه گه ر قه باره و شکل و شیوه ی گه وه ره تر یان بچو کتر
بویه، یان سوړانه وه ی مانگ به ده وری دا خیرا تر بویه یان..... هتد ئه وه زهوی
به که لکی ژیان نه ده هات و گیانله به ران نه یان ده توانی تی یدا بژین.

هه لّبه ته ئه وکاته ی قورئان نازل بووه ئاده میزادان جگه له پیغه مبهه ۛ بهم شیوه ی ئه مرۆ چۆنیه تی بوونه وهرو هه لّسورانی قه باره کانی: که تییذا هه لّده سورین نه زانیوه، له نایه تی ﴿أَمْ مِنْ جَعَلِ الْأَرْضَ قَرَارًا﴾ ئه و وردیات و عه جایه باته ی چۆنیه تی و هه لّسورانی زه ویان هه ست پی نه کردوه، به لّام به شیوه یه کی ئیجمالی بینویانه سه ر زه وی به که لکی تییذا ژیان دی و ناتوانن لافی ئه وه لی بدهن: که شتیکی تر هه بی له به کانیان و غه یری به کانیان هاوبه شییان هه بی له دروستکردنی زه وی دا، بهم شیوه جوان و ریک و پیک و گونجاوه، ئه مهش به سه بو به لگه هیتانه وه، له هه مان کات دا ده که هه لّده گری زانیان چین دوا ی چین به گویره ی زانیاری خویان و پیشکه و تنی باری روشنبیری سه رده م مانای تازه و زانست ئامیزی لی وهرگرن و رۆژ دوا ی رۆژو سال دوا ی سال مانای تازه ی لی دهریین، ئه مهش موعجیزه یه کی تری قورئانه و دیارده یه کی تایبه ته به و که لامه ئاسمانیه وه: چونکه خیطابه که ی بو هه موو عه قل و هوشیکه، بو هه موو دل و ده روئیکه به درێژایی میژوو... که وایوو: هه رکه سه ده توانی به گویره ی عه قل و زانیاری خوی مانای لی وهرگری!

﴿وَجَعَلَ خَلَالَهَا أَهْرَارًا﴾ پهروهردگار له زه وی دا کیتوو دۆل و ده شتایی رسکاندون و به ناو زه وی دا زی و چۆم و چه میلکه ی دروست کردون!

چۆم و زی یه کان له زه وی دا ره گی ژیان و نیعمه تی پهروهردگارن بو گیانله به ران، ئه و زی و چۆمانه به ناوی دا له باکوره وه بو باشوورو له باشووره وه بو باکوورو له خۆره لاته وه بو خۆرئاوا و به پیچه وانه وه ده کشین و زه وی شق ده کهن، له گه ل خویان فه روه به رکه ت و ژیان نه قل ده کهن، چۆم پیک دی له کۆبوونه وه ی ئاوی باران به شیوو دۆله کان داو دوا ی یه کدیگیر بوونیان له شیوه ی چۆمیکه گه وه یان پچووک داو کشانی به ره و خوار به گویره ی ولاته که.

ئه و خودایه ی بوونه وه ری به دیهیتناوه هه ر ئه و نه خشه ی چۆنیه تی کشانی چۆمه کانی کیشاوه، هه ر ئه و سه رچاوه کانی به دیهیتناوه، هه ر ئه و له به رزایی یه وه بارانی باراندوه و هه ندیکه له طه به قه کانی زه وی دا په زمه نده کردوه و کردویه تی

به سهرچاوهی هه می شه بی زی و چۆمه کان: که له شیوهی کانیاو و بلقاو و شه لال دا لهزه وی هه لده قولین و ده بنه سهرچاوه بۆ ئه و چۆمانه. هه لبه ته که س ئه وه نده بی عه قل و بی ده ماغ نیه لافی ئه وه لی بدا: که شتی که هه بی جگه له خودا ئه و چۆمانه ی به دی هی نابن، یان هاوبه شی خودایان کرد بی له به دیه ی نایان دا!!

﴿وجعل لها رواسي﴾ پهروه ردگار لهزه وی دا کیوی به دیه ی ناون، وه کوو بزمار لهزه وی دا دایکوتاون و له نگه ری زه وی یان راگرتووه، ناهیلن له ره بکا، له زوره ی شوین دا ئه م کیوانه سه رچاوه ی چۆمه کان و له وان هه ئاوه لده قولی و سه ره و ژیر به ره و شیو و دۆله کان هه لده پرژی و زی و چۆمه کان پیک دین.

﴿وجعل بين البحرين حاجزا﴾ پهروه ردگار له نیوان ئاوی شیرین و گوارا و ئاوی سویردا نیوه ندی داناوه، واته: له نیوان ده ریای سویر و تال و چۆمی شیرین و گوارا دا په رده ی داناوه. (به شیوه ی ته غلب) به چۆم ده لی ده ریا، چونکه ماده که یان که ئاوه هاوبه شه له نیوان ده ریا و چۆم دا.

زۆربه ی وه ختیش په رده ی نیوان ده ریا و چۆم په رده یه کی سروشتی یه، ئه ویش بریتیه له وه ی ئاستی ئاوی چۆم له ئاستی ئاوی ده ریا به رزتره، ئاوی چۆمه کان ده رژیته ناو ئاوی ده ریا کان، مه جرای چۆمه کان له لایه ن ئاوی ده ریا کانه وه دانا پۆشری، به م شیوه ئاوی شیرین و گوارای چۆمه کان تیکه ل به ئاوی تال و سویری ده ریا کان نابی، بۆ ئه وه ی ئاوی ده ریا رۆلی خۆی بگپیری و سه رچاوه ی باران بی، ئه و هه وایه ی سه رخۆی به پاکی بمینیتسه وه، هه روه ها به هۆی ئه و تال و سویریه ی ئاوی ده ریا کان بۆگه ن ناکا، ئه گه ر وانه بوایه به هۆی مانه وه ی زۆر بۆگه نی ده کرد.

هه روه ها ئاوی چۆمه کانیش بۆ خواردنه وه ی ئاده میزاد و ئاودانی گیانله به رانی ترو ئاودیر کردنی باغو باغات و دارو درهخت و گژو گیا به کار به ی ندری!

ته نانه ت له و کاته ش دا: که ئاستی روبه ری چۆم له روبه ری ده ریا له به ر هۆیه که له هۆیه کان نزم تریش بی له مه پری نه هیشتنی تیکه لاوبوون هه ر به رده وامه، چونکه سروشتی خودی ئاوه کان لیک جودان؛ ئاوی چۆم سووکه و ئاوی ده ریا قورستره،

مه جرای همدوکیان بهرده وام لیک جودان و تیکهل بهیه کتر نابن و هیچیان بهسه
 نهوی تریان دا زال نابی، نه مهش قانون و یاسای خودایه له دروستکردنی بوونه وهردا
 تاوا بهوشیوه دوو شله مهنی لهیه که ماده له په نایه که وه تیکهل بهیه که نابن.

دهی کی نه ته صیمه ی داناوه؟ کی هیه لافی نه وه لی بدا: که غهیری خودا
 نه مهی به دیهیناوه؟ یه کیه تی قانونی بوونه وهر و یه کیه تی ته صیم و خه ریته و
 له عاقله ندان ده که ن تی عتراف به تاک و ته نهایی به دیهینر بکه ن ﴿بل اکثرهم
 لا یعلمون﴾ و هلی زوریه ی زوری ناده میزاد نه ندازه ی گه وره یی به توانایی و دانایی
 خودا نازانن، هه ست به زیانی بته پرستی خویان ناکه ن، نازانن خودا په رستی و
 یه کتا پرستی چهند به سوده بویان!!

نوو نه ی نه نایه ته چهند نایه تیک ی تره وه کوو ده فهرموی: ﴿الله الذی جعل لکم
 الارض قراراً والسماء بناء﴾ (غافر/۶۴)

یان ده فهرموی: ﴿وهو الذی مرج البحرين هذا عذب فرات وهذا ملح اجاج وجعل
 بینهما برزخاً وحجراً محجوراً﴾ (الفرقان/۵۳) نه مجار سیاقی قورئان له رانواندنی
 دیمه نه کانی بوونه وهر وه ده گوژیته وه بو دیارده تاییه ته ندیه کانی خودی خویان و
 ده فهرموی: ﴿أم من یحب المضطر اذا دعاه ویكشف السوء ویجعلکم خلفاء
 الارض﴾ نایا نهو شته هیچ له بارا نه بوانه ی بی گیان و هه ست باشن بو خودایه تی و
 شیایو په رستش بو کردن؟ یان نهو خودایه ی به هانای لی قه و ماوو داموا نه وه دی
 نه گهر هاواری لی بکه ن، ناخو شی و ته نگانه و به لایان له سه ر لاده باو ده یانکاته
 جیگرو میراتگری پیشینان، چین له دوای چین ده یانکاته میراتگری به کتری!
 ﴿المضطر﴾ که سیکه نه خو شیی یان هه ژاری و به لاو کاره سات وای لی بکه ن هاوار
 بولای خودا بکاو په نای بو به ری!!

لیقه و ماو له کاتی ته نگانه و ناخو شی دا بو ی دهرده که وی: که جگه له خودا
 کهس فریاد رهس نیه، کهس ناتوانی بیته په ناو به هانایه وه بی، نه وانه ی ده که ونه
 حاله تی ته نگانه و روبه روی مردن ده بنه وه لهو سات و کاتانه دا بویان دهرده که وی: که

کەس بە کەلکی هاوار لیکردن نایه، هه موو په ناو پشتیوانیک له بیر ده چنه وه جگه له خودا کەسی تر به خه یال دا نایه، ئەوانه ی ده خرینه زیندانی رهشی طاغوت و مله پوره کان، ده خرینه درینه ژوریککی ته سکی چوار دیواری بی په نجه ره وه ده رگا له سه ر گالدراره؟ هاواریان به کەس ناگا، ئەوانه باش خودا ده ناسن و به دل سوژی هاواری لی ده کهن و هانای بو ده بن. کەم کەس هه ن له کاتی ته نگانه و لیقه و مان دا له کاتیک دا به لاو کاره سات تابینه قاقای ده گرن خودای بیر نه که ویتته وه هانای بو نه با!

ئاله و کاته ته نگانه و ناخو شییانه دا ئاده میزاد سه یری ده و روبه یری خو ی ده کا، ده روانی بی یارمه تیده رو هو کاری رزگار بوونه، ئەو هیزو یارمه تیده رانه ی له وه پیش پشتی بی ده به ستن هیچیان پی نا کر ی ئەوانیش وه کوو خو ی ده سه وه سان و داماون، هیژیک نیه رزگاری بکاو به هانایه وه بی، ئاله م کات وه ه لویستانه دا سروشت به ناگا دی و په رده ی غه فله تی له سه ر لاده چی و له ناخه وه هه ست به هه بوونی هیژی خودایی ده کاو ده زانی جگه له ئەو کەسی تر شیایوی به فریا که و تن و به هانا هاتنه وه نیه، ئاله و کاتانه دا ئاده میزاد له ناخه وه روده کاته (الله) هانای بو ده با، ته نانه ت ئە گه ر له وه پیش له کاتی خو شی و له شساغی و هه رزانی دا خوداشی له بیر چو ویتته وه له و کاتانه دا وه بیری ده که ویتته وه به باشی ده یناسی و به دل سوژی هاواری لی ده کاو هانای بو ده با.

﴿أَلَمْ يَعْزِمِ اللَّهُ﴾ ئایا ده گونجی ئەو خودایه ی ئەو هه زات و صیفاتی خودایه کی تری له گه ل دا بی؟! ئایا جگه له خودای زاناو داناو به توانا که سیکی تر هه یه ئەو کرده وه صیفاتانه ی لی بو ه شیته وه؟ که سیکی تر هه یه شیایوی لی پارانه وه و عیبادت بو کردن بی؟

نه خه یر جگه له خودا که سیکی تر نیه شیایوی خودایه تی بی، هاواری لی بکری به هانای لی قه و ما وانه وه بی!!

﴿قَلِيلًا مَا تَذَكَّرُونَ﴾ ئای چهن ده که می یادی نیعمه ته کانی خوا ده که نه وه، چهن سپله و پی نه زانن؛ چهن غافل و بی ناگان له و که سه ی شاره زایستان ده کا بو ریبازی حق و راست و زهوی بو رام کردن، هو کاری تیدا ژیا نی بو ره خساندون،

عەقل و ھۆش و ھیز و توانای پێ داوون بۆ ئەوێ و ھێ سەروشت بۆ بەرژ و ھەندیی خۆتان رام بکەن و بە کاری بێتن، مردن و ژيانى بۆ ئیو داناو، چى لە دوای چى شوینی یە کتری دەگرەو، ئەگەر مردن نەبوا یە ئادەمیزادانى کۆن بمانایە، ئیستا سەر زەوی ھێندە قەرەبالغ دەبوو، جیگا نە دەبوو و ھە، ژيان تییدا زەھمەت تر دەبوو، پەرە و ھە حەضارەت و بیرکردنەو سست و بێ گور دەبوو لە پیشکەوتن دا. شوینی یە کدیگرتەو وادەکا بیرو بۆچوون و ئەزمونەکان تازەگەری و پیشکەوتنیاں تییدا بێتەجی، شیو و نەمەطی ژيان گۆرانکاریان تییدا بکری بەبێ ئەوێ کۆن و نوێ بەرەنگاری ببەو و لێک ھەلبەزەو، خۆئەگەر ئادەمیزادانى کۆن بمانایەو تیکەل بە ئادەمیزادانى سەردەم بوانایە، پو بەرەو بوونەو و ئیعتراض گرتن لە نیاواندا ھێندە زۆر و بێ شومار دەبوون پەرە و ھە پیشکەوتن و ژياريان پەك دەخست و ژيان لە شوینی خۆی دەووستا. خۆ ئەگەر ئادەمیزاد بیر لەو حەقیقەتە بکاتەو و تییان بفکری ھەرگیز پەییو ھەندیی لەگەل خودادا نەدەپچراو پەییو ھەندیی سەروشتی یە ئەزەلی یە کە ی دەمایەو و ساتە وەختیک لە خودا غافل نەدەبوو کەسی تریشی نەدەکردە ھاوێلی!

ئەجار سیاقە کە ھەندى حەقیقەتی تری ئاشنا بە ژيانى ئادەمیزاد رادەنوینی و دەفەرموی: ﴿أَمْ مِنْ يَهْدِيكُمْ فِي ظِلْمَاتٍ أَلْوَالِىٍّ وَالْبَحْرِ وَمِنْ يَرْسِلُ الرِّيحَ بِشَرِّا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ؟﴾ نایا ئەو خودا درۆزنانەى ئیو بە خودایان دەزانن ھیچیان لە دەست نایە باشن؟ یان ئەو خودا گەر و ھە مەزەنە باشە: کە رینمویی ئیو دەکا لە تاریکایی شەودا، یان تاریکایی ناو دەریادا کاتی رینگاتان لى ھەلەبوو، رەھنوما بیتان دەکا بە ھۆی ئەو بەلگەو نیشانە زەوی و ئاسمانییانەو: کە لەبوونەو و ھە رەخساندونی عەقل و ھۆشی پێداون لە و شکانی و ناو دەریاو ھەوادا رینگا دەپرن و قوئاغ و مەنزلی خۆتان دەزانن، کاروانسەراو فرۆکەخانەو بەندەرەکانی خۆتان لى تیک ناچی، ھەرکاتیکیش رینگاتان لى ھەلەبوو بە ھۆی کێو و دۆل و ساراو ئەستیرەو دیاردەکانی تری سەروشتەو ریبازی خۆتان دەدۆزەو.

وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فهرموی: ﴿وعلامات بالنجم هم یهتدون﴾ (النحل/۱۶) یان ده فهرموی: ﴿وهو الذی جعل لکم النجوم لتهتدوا بها فی ظلمات البر والبحر﴾ (الانعام/۹۷)

ههروه ها ئه وکسه سی (با) ده نیژی وه کوو مزگینی باران: که ره همه تی خودایه و زهوی مردو زیندو ده کاته وه.

﴿أإله مع الله؟﴾ ئایا ده گونجی خودایه کی تر هه بی له گه ل خودای مه زن دا ئه م بوونه وه ره یان نه خشه کیش کردبی؟! نه خهیر خودای مه زن بوخوی ته نیا ئه م بوونه وه ره ی رهنگریژ کردوه به دیهیناوه، کهس هاوه لی نیه وه هر خوی خودایه وه هر خوی پهروه ردگاره ﴿تعالی الله عما یشرکون﴾ خودای مه زن زور بهرزو پیروژتره له وهی هاوه لی هه بی، ئه وه خودا دروژنانه ی ئه وه نه فامانه به خودایان ده زانن، خودانین و شیاوی خودایه تی نین، ئه وانه بوختانیان پی ده کهن!!

کوئیی ئه م سهر کوتانه وهیه به ئاراسته کردنی پرسیار لییان ده باره ی چۆنیه تی دروستکردن و مراندن و زیندو کردنه وه و رزق و روژی پییدانیان ته حه ددایان ده کا بتوانن به لگه یه که له سهر بیرو بو چوونی خویان بهیننه وه، ده فهرموی: ﴿أم من یبدأ الخلق ثم یعیده ومن یرزقکم من السماء والأرض أإله مع الله؟﴾ ئایا ئه وه خودا دروژن و بی ده سه لاتانه باشن، یان ئه وه خودا مه زن و خاوه ن توانایه ی: که به ده سه لاتی خودایه تی خوی بوونه وه ره به دیهیناوه ئیوه ی له نه بووه دروست کردوه، بی ئه وه ی له وه پیش غمونه تان هه بووبی، ئیوه ی به وشیه جوان و نایابه هیئاوه ته گۆره پانی ژیان وه، پاشان بوونه رو ئیوه ش له ناو ده با، سهر له نوی له قیامه ت دا زیندوتان ده کاته وه! وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فهرموی: ﴿إنه هو یدییء ویعید﴾ (البقره/۱۳) یان ده فهرموی: ﴿هو الذی یداء الخلق ثم یعیده وهو اهو علیہ﴾ (الروم/۲۷).

ئه وه خودایه ی: که رزق و روژی ئیوه فهرهم ده هیئی به وه ی له ئاسمانه وه باران ده بارینی و له سهر زهوی دانه ویله وه به ره م دینی. ئایا ده گونجی خودایه کی تر هه بی یارمه تی خودای مه زنی دابی بو ئه نجامدانی ئه وکارانه؟! عه قل وه ره ده گری له ته که خودا دا خودایه کی تر هه بی ئیوه بیکه نه هاوه ل و شه ریکی خودا له به دیهینان و ئه نجامدانی کاره کانی!!

دروستکردن و به دیهینانی مه خلوقات حقیقه تیکی بهرچاوو حاشا هه لئه گره،
 کهس ناتوانی ئینکاری بکاو ناشگونجی به هیچ شتیک جگه له ته علیل به بوونی خودا
 پاساوی بدهینه وه! چونکه ووجودی بوونه وه به لگه یه له سه ره بوونی خودا، هه
 هه ول و ته قه لایه ک بۆ هۆکاری به دیهینانی بوونه وه به بی داننان به هه بوونی
 خودا و ئیعتراف به به دیهینه ربی خودا بۆ بوونه وه هۆ خافلان و خۆگیل کردنه،
 چونکه دیاردهی مه خلوقاتی خودا ئاده میزاد ناچار ده کهن دان به تاك و ته نهایی
 خودا دابنن. بوونه وه تیکرا ناماژه به هه بوونی خودایه کی تاك و ته نهی ده کاو
 ده لی نه خشه کیشی ئه م بوونه وه ره هه لسه و راندن و به رپوه بردنی له لایه ن خودایه کی
 بالا دهستی تاك و ته نهی ئه نجام ده درئ! به ویستی خودایه ک هاتوته دی و به قانون و
 یاسای خودایه ک له گه ردایه.

زیندو بوونه وهی دوا مردن و هاتنی رۆژی قیامت شتیکه کافره کان له کۆن و
 نوی دا کردو یانه به کیشه و جیدال و برۆای پی ناکه ن، وه لی داننان به سه ره تایی
 به دیهینان به و شپوهی نایه ته که ناماژه ی پی ده کا. که ئه و په ری کار دروستی و ده ست
 ره نگینی و نه خشه دانانی تیدا یه و به یه و ده نه هینرا وه ته دی، ئه مه ش سه ره ده کیشی
 بۆ ئه وهی دان به زیندو بوونه وه ش دابنن، بۆ ئه وهی ئاده میزاده کان سزاو پاداشی
 کرده وهی به دونیا یان وه ربگرنه وه چونکه له دونیادا چاکه و خراپه پراوپر پاساویان
 نادریته وه بۆ نمونه زۆر تاوانبار و مله ورو سته مکار هه ن ناتواندرئ له دونیادا
 سزایان پراو پر بدریته وه. ئه گه ر تاوانباریکی وه کوو هیتله رو موسولونی یان
 ئه وانه ی سته م له گه لیکی چه و ساوه ی وه کوو کورد ده کهن بمانه وی له دونیادا سزای
 تاوانه کان یان بدهینه وه هه رچی لیان بکری له ئازاردان و کوشتن و برین هیشتا
 به شیکی که می تاوانه کان یان قه ره بوو کرا وه ته وه و زۆری ماوه تۆله یان لی
 سه ندریته وه. که و ابو هه بوونی ته نسیق و په یوه ندیی نیوان کردار و پاداش؛ کردار
 له دونیا و پاداش و سزا له قیامت دا داخوازی ئه وه یه دوار و ژتیک هه بی به ته وای
 هه موو کهس پاداش و سزای خۆیانی تیدا وه ربگرنه وه، ده ی بۆچی له دونیا و له م سه ر
 زه ویه دا ئه و ته نسیق ره هایه له نیوان کرده وه و سزاو پاداش به دی نه هینرا وه؟
 وه لامی ئه وه لای په ره دگاره و ئیمه هیچی لی نازانین، به لکوو هه ر ره وانیه ئه و

جوړه پرسیارانه ئاراسته بکړین، چونکه خدای به دیهیننهر هر بڼو خوی ده زانی
مه خلوقاتی خوی چوڼ دروست کردون، نهیښی دروستکراوانی لای خوښه تی و که سی
تری به سهردا ئاگادار نه کرده.

ناماژه کردن بڼو فراههم هیښانی رزقو روژیسی بڼو ئاده میزاد له ئاسمانو زهوی
پاش ناماژه کردن بڼو به دیهیننانی سهره تاو زیندو بوونه وهی سهر له نوی ی دوا مردن
په یوه ندیسه کی پته وو توکم هیان به یه که وه هیه، په یوه ندیسی رزقو روژیسی زهوی
به سهره تای دروست کردنو به دیهیننانی ئاده میزاد ئاشکراو نمایانه، ئاده میزاد
که دیتته کوږی ژیانوه بهو رزقو روژیسی سهر زهوی ده ژی، په یوه ندی ئه و رزقو
روژیسی به زیندو بوونه وهی قیامت له م رووه یه: که ئاده میزاد له قیامت دا سزاو
پاداش وهرده گرنه وه له سهر هه لئسو که و تیان له بهرام بهر ئه و رزقو روژیسی
له دونیادا پیان به خشراوه، په یوه ندیسی رزقو روژی به سهره تای دروستبونه وه (واته:
هوکاره کانی رزقو روژی: که بریتییه له تیشکی خوړو روناکی مانگو باران و هیژو
وزه کانی تر: که خودا به دی هیښاون بڼو فراههم هیښانی بڼو) ئاشکراو نمایانه
له دونیادا بڼو دريژدهان به ژیانوه له قیامت دا بڼو پاداش و سزادانه وه.

سهره تا دروستکردن و پاش مردن سهر له نوی زیندو بوونه وه حه قیقه ت و راسته،
رزقو روژیسی ئاسمانو زهوی حه قیقه ت و راسته وهی ئاده میزاد لی غافلنو
له ئاست ئه م حه قیقه تانه دا چاوی خوښان نوقاندوه و گوښی خوښان هاخنیوه.

ئهی مه حه مده! لیان بپرسه ئایا ده گونجی له گهل خدای زاناو داناو به تواناو
کار دروست خودایه کی تر هه بی؟ ده ته حه دایان بکه و به مه بهستی بڼو داناو
ده سه وه سانکردن ﴿قل: هاتوا برهانکم ان کنتم صادقین﴾ ئهی پیغه مبهری
خوښه ویست! پیان بلی: به لگه له سهر بیرو بڼو چوونی خوښان بهیښنه وه نیشانه یه که
بخه نه پرو پشتگیری راستی بیرو باوه رکه تان بکا، هاوه ل داناو بڼو خوداو
بتپه رستیتان بچه سپین، ده کوا نه گهر راست ده که ن له گهل خوښان و غهیری خوښان
به لگه بخه نه پرو!! له راستی دا هیچ به لگه تان به دهسته وه نیه، ده لیلیکتان نیه
عاقلا نه بی و لیان وهرگیری، ههرچی ده یلین: بیتهوده و بڼو و بی بناغه یه و هیچی
به سهر هیچه وه نیه!

وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فهرموی: ﴿ومن يدع مع الله الها آخر لا برهان له به، فانما حسابه عند ربه، انه لا يفلح الكافرون﴾ (المؤمنون/۱۱۷)

هه ر خودا غه ییزانه و که سی تر به سه ر نهی نی ناسمانه کان و زه وی دا ناگاداری نیه

قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ وَمَا يَشْعُرُونَ
أَيَّانَ يَبْعَثُونَ ﴿٦٥﴾ بَلِ أَدْرَكَ عَلَيْهِمْ فِي الْآخِرَةِ بَلْ هُمْ
فِي شَكٍّ مِنْهَا بَلْ هُمْ مِنْهَا عَمُونَ ﴿٦٦﴾

دوای نه وی جه وله یه کی به ناو بوونه و هرو خودی ناده میزاده کان دا کردو تاکو ته نهایی خودای مه زنی چه سپاندو له هاوه ل و هاوشان به رزو پیروزو به دووری گرت.

ئه مجار جه وله یه کی تریان له گهل ده ست پخ ده کاو ده رباره ی غه یی شی دراوه: که هه ر خودا ده یزانی و که سی تر په ی پی نابا، سه رنجیان راده کی شی و نه و راده یه ده گه یه نی: که زانیاری نهی نی تایبه ته به خوداوه، هه روه ها زانیاری ده رباره ی کاتی هاتنی قیامه تیش جوړیکه له نهی نی و هه ر خودا ده زانی که ی راده بی و چون راده بی!

ده فهرموی: ﴿قُلْ: لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ﴾ نه ی پیغه مبه ر به هه موو خه لک رابگه یه نه و تی یان بگه یه نه: که هیچ که سی که له ناسمانه کان و زه وی دا جگه له خودا غه یب نازانی، زانیاری غه یب تایبه ته به خوداوه و که سی تر هیچی لی نازانی مه گه ر خودا بوخوی هه ندیک له به نده کانی به سه ر هه ندی له و نهی نی یه دا ناگادار بکا. وه کوو له شوینی کی تر دا ده فهرموی: ﴿وَعِنْدَهُ مَفَاتِحُ الْغَيْبِ لَا يَعْلَمُهَا إِلَّا هُوَ﴾ (الانعام) یان ده فهرموی ﴿إِنَّ اللَّهَ عِنْدَهُ عِلْمُ السَّاعَةِ، وَيُنَزِّلُ الْغَيْثَ، وَيَعْلَمُ مَا فِي الْأَرْحَامِ وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ مَّاذَا تَكْسِبُ غَدًا، وَمَا تَدْرِي نَفْسٌ بِأَيِّ أَرْضٍ تَمُوتُ، إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ﴾ (لقمان/۳۴) ته نانه ت ریزدارترین و خوشه ویستری به نده

له لای خودا که حه زره تی موحه مده ۞ نه ویش هیچی لهو زانیاریه نه زانیوه جگه
له وهی که خودا به سهر هه ندی له وه غه بییات هدا
ئاگاداری کردوه.

موسلیم و نه بو حاتم له عایشه وه ریوایه ت ده کهن؛ که فهرمویه تی: ههر که سی
پی ی وایی پیغه مبه ۞ ده زانی له رژی داهاتوودا چی روده داو نهی نی زانیوه
بیگومان بوختانی له سهر خودا هه لبه ستوه؛ چونکه خودا بو خوی ده فهرموئ:
﴿قُلْ لَا يَعْلَمُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ الْغَيْبَ إِلَّا اللَّهُ﴾ جا: که نه فی زانیاری
غه بی (جگه له خودا) له هه موو کهس کرد به گشتی.

نه مجار زانیاری غه بی تایه تیشیان لی داده پنی که تایه ته به زانیاری ده باره ی
قیامه ت، ده فهرموئ: ﴿وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ﴾ نه هلی ئاسمانه کان و زهوی
نازانن: که ی قیامه ت راده بی و مردو زیندو ده کرینه وه، ئاده میزاد به گشتی
له هه موو سه رده مو چین و توژده کانی دا به درژیایی میژوو به رامبه ر قه ضییسه ی
قیه مات و زیندو بوونه وه هه لویستیکی سه یرو سه رسور هینه ریان نواندوه، وئپرای
نه وهی: که هاتنی قیامه ت و هه بوونی رژی جه زاو پاداش شتیکی ئاسایی و
پیویسته، که چی ئاده میزاده کان زور به یان به درژیایی میژوو ئینکاری هاتنی نه و
رژیه یان کردوه، ههر پیغه مبه ریک که هه والی زیندو بوونه وهی دوا مردنی به گه له که ی
داوه خیرا به درویان خستوته وه و گالته یان پی کردوه.

قیامه ت بو خوی نهی نی یه که لهو نهی نی یانه ی جگه له خودا که سی تر نازانی
که ی راده بی، ههر پیغه مبه ریک ره وانه کرابی بۆسه ر نه ته وه یه که یه کسه ر داوایان
له پیغه مبه ره که یان کردوه کاتی رابوونی قیامه تیان بۆ دیاری بکا، جا: که
پیغه مبه ره که نه ی تانیوه نه مجار به درویان خستوته وه، نه مه دابو نه ریتییک بووه
به درژیایی میژوو باو بووه. لیره ش قورئان نه و حه قیقه ته ی دووباره کردوه و
رایگه یاند: که زانیاری نهی نی تایه ته به خودا وه که سی تر غه یب زان نه، زانیاری
ئاده میزاد ده باره ی کاتی هاتنی رژی قیامه ت و چۆنیه ته که ی مه حدوده و
ههر نه وه نده ی لی ده زانن: که دی و له داهاتوودا راده بی!!

بیگومان ئاده‌میزاد هەر له‌به‌ره‌به‌یانی می‌ژوووه له‌به‌رام‌به‌ر غه‌یب دا ده‌سه‌وه‌سانو کۆله‌وار بووه، نه‌یتوانیوه هیچی لی ده‌سته‌به‌ر بکاو هیچ له‌دوا په‌رده‌ی غه‌یب‌ه‌وه نازانی، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌هنده نه‌یتی یه‌ی: که‌خودای زاناو ئاگادار فیری هه‌ندیک له‌به‌نده‌کانی کردوه، هه‌لبه‌ته ئه‌م غه‌یب زانینه بو ئاده‌میزاد پی‌ویست نه‌بووه خیرو بی‌ری له‌وه‌دایه: که‌ئهو جو‌ره زانیاریه‌ی نه‌ی، ئه‌گه‌ر زانینه‌که‌ی له‌به‌رژوه‌ندی ئاه‌میزاد بوایه‌و خیرو بی‌ری تیدا بوایه، په‌روه‌ردگار ده‌رگای غه‌یبی والا‌ده‌کرد بو ئاده‌میزادی تینوو بو ئاگادار بوون به‌سه‌ر جیهانی نه‌یتی دا!

بیگومان په‌روه‌ردگار ئه‌وه‌نده‌ی هی‌زو تواناو وزه‌ی جو‌راو جو‌ر به‌ئاده‌میزاد به‌خشیوه: که‌بتوانی جینشینی خو‌ی له‌سه‌ر زه‌وی دا پی ئه‌نجام بداو ئه‌رکه‌کانی سه‌رشانی جی به‌جی بکا، لادانی په‌رده‌ی غه‌یب له‌به‌ر ده‌میا نایته یارمه‌تیده‌ر بو ئه‌نجامدانی ئه‌رکی خه‌لافه‌تی سه‌ر زه‌وی، به‌لکوو شاردنه‌وه‌ی غه‌یب هه‌لیده‌نی بو لی‌کۆلینه‌وه‌و هه‌ولدان به‌دوا زانیاری دا له‌ناو زگی زه‌مین دا له‌ناو قولایی ده‌ریاکان داو له‌ناسۆو ئه‌قطاره‌کانی فه‌ضادا، شاره‌زای یاسای بوونه‌وه‌رو هی‌زو وزه تیدا هه‌شاردراوه‌کانی ده‌بی پیداو‌یستی خو‌ی بو ژیانو ئاوه‌دان‌کردنه‌وه‌ی زه‌وی لی ده‌سته‌به‌ر ده‌کا! ئه‌رکی جینشینی خو‌ی له‌سه‌ر زه‌وی ئه‌نجام ده‌دا.

په‌رده‌ی غه‌یب هەر به‌سه‌ر ئاده‌میزاد دا دانه‌دراوه‌ته‌وه، به‌لکوو به‌سه‌ر ئه‌هلی ئاسمانه‌کانو زه‌وی دا دادراوه‌ته‌وه به‌فریشه‌و جندۆکه‌شه‌وه، جگه له‌خودا خو‌ی که‌س غه‌یب زان نه‌وه به‌سه‌ر نه‌یتی دا ئاگادار نه‌ی.

وه‌کوو له‌ئایه‌تیکێ تردا ده‌فه‌رموی: ﴿ثَقُلْتُ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ، لَا تَأْتِيكُمُ الْبَغْتَةُ﴾ (الاعراف/ ۱۸۷)

واته: زانیاریی ده‌رباره‌ی رابوونی قیامه‌ت کاریکی قورسو گرانه‌و ئه‌هلی ئاسمانه‌کانو زه‌وی په‌ی پی نابهنو جگه له‌خودا که‌س نازانی که‌ی قیامه‌ت هه‌لده‌ستیو کاتی حسابو لی‌کۆلینه‌وه‌ی دی، کو‌توپرو ناگه‌هان په‌یدا ده‌بیو که‌س ناتوانی کاته‌که‌ی ته‌حیدید بکا.

﴿بل ادارك علمهم في الآخرة﴾ به لکوو له ناست زانینی کاتی هاتنی قیامت زانیاری ئاده میزاد به کۆتا گه یشتوووه له و باره وه برستیان لی برآوه و ده سه وه سان که وتوون. واته نهو زانیاریانه ی هه یانبوو دهر باره ی سه لماندنی قیامت زنجیره دوا زنجیره هه لوه شایه وه و هه یچیان به ده سه وه نه ما!

﴿بل هم في شك منها﴾ به لکوو کافره کان له حاله تی هه یرانی و سه راسیمه یی دان شک و گومانیان هه یه دهر باره ی هاتنی قیامت!

﴿بل هم منها عمون﴾ به لکوو نه وانه له کویری و نه فامی و بی ناگایی دان دهر باره ی قیامت و روداوه کانی، نه وان نایه ن ژیرانه بیر بکه نه وه، هه یزو توانای خۆیان بجه نه گه رو له ناخه وه هه ول بده ن به لگه کانی سه لماندنی هاتنی قیامت و چه سپاندنی ده سه بهر بکه ن، هه ر شتیک نهو حه قیقه ته یان بو رون بکاته وه، هه ر به لگه یه ک نهو راستی به یان له لابه چه سپینی خۆیانی لی گیل ده که ن و گو یچه کی خۆیانی لی ده هاخن!

موشریکه کان نینکاری زیندو بوونه وه ده که ن

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا

أَإِذَا كُنَّا تُرَابًا وَءَابَاؤُنَا أَإِنَّا لَمُخْرَجُونَ ﴿٦٧﴾ لَقَدْ وَعَدْنَا

هَذَا نَحْنُ وَءَابَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ إِنْ هَذَا إِلَّا أَسْطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٦٨﴾

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُجْرِمِينَ

﴿٦٩﴾ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُنْ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿٧٠﴾
 وَيَقُولُوا مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٧١﴾ قُلْ عَسَىٰ
 أَن يَكُونَ رَدِفَ لَكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ ﴿٧٢﴾ وَإِنَّ رَبَّكَ
 لَذُو فَضْلٍ عَلَى النَّاسِ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَشْكُرُونَ ﴿٧٣﴾ وَإِنَّ
 رَبَّكَ لَيَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٧٤﴾ وَمَا مِنْ غَائِبَةٍ
 فِي السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ إِلَّا فِي كِتَابٍ مُّبِينٍ ﴿٧٥﴾

لهو پيش پهروه دگار نه فامی موشريکه کانی دهر باره ی قیامت رون کرده وه،
 نه جار به شوین نه وه دا باسی بیرو بچونیان دهر باره ی قیامت و ینکاریکردنیان بو
 نه و روداوه گرنگه ده کا، ده فهرموی: ﴿وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَئِذَا كُنَّا تُرَابًا وَاَبَاؤُنَا،
 اَنَّا لَمُخْرَجُونَ؟﴾ موشریک و ینکاریکه رانی زیندو بوونه وه؛ نه وانه ی پروایان
 به هه بوونی خودای تاك و ته نهاو زاناو داناو به توانا نیه، پیغه مبه ره کانی به درو
 ده خه نه وه ده لین: نایا نه گهر ئیمه گیانمان دهر چوو نه ندامو جهسته مان رزی و
 پولکا، بووینه وه به خوّل و جهسته مان په رت و بلا و بووه، نه مهش حاله تیکه به ده گمهن
 نه بی به سهر هه موو مردویك دا دی، هه موو کهس جگه له حاله تی شازو ده گمهن -
 دوا ی مردنی به ماوه یه كه جهسته ی دهرزی، ده ی نه گهر نه و رزینو پولکانه یان
 به سهر دا هات؛ نایا ده گونجی جاریکی تر ئیمه و باوک و باپیرانمان گیانیان به به ردا
 بکریته وه؟! ریی تیده چی جهسته ی پولکاوو به خوّل بوومان جاریکی تر ریک
 بگریته وه و گیانی تی بجیته وه؟

ئەم قەسەیه دەکەن و ئەو حالەتە مادییەیان کردۆتە کۆسپ و تەگەرە لەبەر دەم تەسەورو تێروانینیان بۆ ژيانی دواڕۆژ، ئەوەیان لەبەر چۆتەو: کەشەوان لەسەر تادا لەنبووە دروست کراون، هیچ کام لەئەوانە نازان: خانەکانی لەشیان و گەردیلەکانی پێکھاتەیی جەستەیان لەچی دروست بووە، بێگومان گەردیلەو خانەکانی جەستەیان لەپیش دا پڕۆ بلاو بووە، لەناو چین و توێژەکانی زەوی دا، لەناو دەریاو لەناو بۆشایی بەرفراوان دا، هەر پارچەیهکی لەشویێک بووە و وردە وردە کۆبونەووە ئەم پەیکەرە ئادەمیزادیەیان لێ پێک هاتووە، هەندیککی لەگل و خۆلەو، بڕیککی لەپێکھاتەیی هەوا و ئاوەو، پچیککی لەوزەیی خۆرو نووری مانگ و هەناسەیی ئادەمیزاد و گیانلەبەران و نەفسەیی درەخت و رۆک، بەشیکی لەو تەپ و تۆزەیی پەیدا بووە لەگیانلەبەری رزیو دارو درەختی پولکاووە پەیدا بوون، ئەم شتانە؛ ئەم خانەو گەردیلانە تێکەڵ بەخواردن و خواردنەوێان بون و لەگەڵ هەوادا هەلیان مژیون و وزەیک بوون خۆیان بێ گەرم کردۆتەو تەبەم جۆرە ئەم هەموو گەردیلەو خانانە: کە هەر خودا ژمارەیان دەزانێ و هەر خودا سەرچاوەکانیان لێک جیا دەکاتەو، کۆبونەووە یەکیان گرتووە لەپەیکەری ئادەمیزادیک دا خۆیان نواندووە، ئەم جەستەو لەشو لارە، سەرەتا لەهیلکە تۆماویکەو کەدوای بەیەکگەییشتنی نیرو می بەدیواری منداڵدانەو دەنوسی و وردە وردە گەشو نما دەکا و دیتە ناوکۆری ژیانەو دواپی پەرە بەژیان دەدا تا کۆتایی ژيانی دی و دەخریتە ناو گۆرەو: ئەوانە بەوشیو دروست بوون و ئاوا جەستەیان لێکدراوە پەیکەریان پێک هاتووە، دەی بۆ دەبی بەلایانەو جێگای سەر سورمان بی، ئەگەر جارێکی تر بەو شیو یان بەشیوێهکی تر دروست بکری ئەو؟!

بەلام بەدریژایی میژوو ئەو هەلویستی موشریک و بەدرۆ خەرەوکان بوو و رێگایان بەخۆیان نەداوە بڕوا بەهاتنی رۆژی قیامت بکەن و زیندوونەوێان لەلا بچەسپی. هەر پیغەمبەرێک هاتبی و بانگەوازی کردبی بۆ ئیماننێتان بەخودا و بەراستی پیغەمبەرایەتی و راستی زیندوونەو بەو بیانەو لاوازه بەرپەرچیان داوەتەو، هەر رۆژە بەجۆریک و هەر دەمە بەشیوازیک پەيامی پیغەمبەرەکیان

ره تکر دوته وه، کافره قور هیشیه کانیش هه مان هه لویستیان نواندوه وه هه مان بره
بیانویان دۆزیونه وه، نه مجار سوور بوونی خۆیان له سهر نه وه هه لویسته نادرسته
به چهند به لگه یه کی بی هیژو لاواز پاساو ده داته وه به شیوه ی لاقرتی و به ته وه
ده یانگوت: ﴿لَقَدْ وَعَدْنَا هَذَا نَحْنُ وَآبَاؤُنَا مِنْ قَبْلُ﴾ بینگومان به در یژیایی میژوو
نیمه و باوک و باپیراغان نه و جوړه قسه و باسه مان بیستوه و ده بییسین، هه قسه یه و
ناوه رۆکی نیه، نیسمی بی موسه مایه، چ حه قیقه تیکی واقعی نیه.

کهس دوا ی مردن زیندو نه بوته وه ﴿إِنْ هَذَا إِلَّا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ﴾ نه قسه و
واده و به لینه ده باره ی زیندو بوونه وه جگه له نه فسانه و خه رافات و توپه هات زیاتر
هیچی تر نیه، چیرۆکه کۆن و قسه ی پرو پوچه، چین له دوا ی چین ئاده میزاد
لیکتریان و هرگرتوه و به لگه یه کی مه عقول پشتگیری ناکا.

بینگومان موشریکه کانی مه که ده یانزانی: که له وه پیش په روه ردگار
پیغمبه ری ره وانه کردن بۆسهر گه لو نه ته وه کان، دلنیا بوون له وه ی که باوک و
باپیرانیان به زیندو بوونه وه و حساب و لیکنۆلینه وه ی قیامت تر سیندراون، که و ابو
نابی بگوتری: عه ره به کان بی ناگا و زه ین خالی بوون و ده باره ی تاک و ته نهایی خوداو
ناردنی پیغمبه ران و هاتنی قیامت و زیندو بوونه وه هیچ زانیاریه کیان نه بوه،
به لکو و نه وان ده یان بیینی له میژوه نه مه هه ره شه و واده و به لینه دراون و هیچیشیان
نه هاتونه دی. نیتر له سهر نه وه گالته یان به هاتنی قیامت ده هات و هه مو
باسیکیان ده باره ی قیامت به چیرۆکه کۆن و نه فسانه ده زانی و ده یانگوت: (محمد)
یش هه مان نه فسانه کۆنه کان دو باره ده کاته وه، بی ناگا بوون له وه ی قیامت
کاتی خۆی هه یه و پاش و پیش ناکا، نه به عه جه له کردنی نه وان پیش ده که وی
نه به حه زو ئاره زۆی نه وان دوا ده که وی، له کاتی دیاریکراوی خۆی دا - راده بی و
هه لده ستی. جگه له خودا که سی تر کاتی هه لسانی قیامت نازانی و نه یینی یه
لییان. ته نه ات پیغمبه ر ﴿كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهُمْ إِذِ انبَأَتْهُمْ نَارُ آلِهِمْ مِنْ الْأَشْجَارِ﴾
فه رموی: (ما المسؤول عنها بأعلم من السائل) پرسیار لیکرا و له باره ی دیاریکردنی
هاتنی قیامت له پرسیار کهر ناگا دارتر نیه. واته: هیچی لی نازانم.

ئیتیر لییره وه سهرنجیان راده کیشتی بۆ به سهرهات و له ناو چوونی و ئهو تاوانبارو سهر رهقانه ی گه له پیشینه کان: که پیغه مبه رانی خویان به درۆ خستوونه وه چییان به سهر هات، به مەش ئامازە به وه ده کا: که ئه وه ی به سهر موجریم و کافره کانی پیشوو هات دوور نیه به سهر موجریمه کانی دوايش بی، چونکه سونه ن و داب و نه پیتی خودا گۆرانی تیدا نیه، ده فهرموی: ﴿قُل: سیروا فی الأرض فانظروا کیف کان عاقبة المجرمین﴾ ئه ی پیغه مبه ری خوشه ویست! به و موشریک و خودا نه ناسانه بلی: به ناو خاکی حیجازو شام و یه مهن و شوینی تریش دا بگه رین، سهرنج له ئاکام و به سهرهاتی کافره کانی پیشووتان بدهن، بزائن سهره نجامی ئه وانه ی پیغه مبه رانیان به درۆ خستوونه وه چی بوو، ئه وانیش وه کوو ئه وان به ژیانی دونیا ییان له خویان بایی بوون، به نازو نیعمه ته کانی هه لئه له تان، پیغه مبه رانیان به درۆ خسته وه، ئینکاری هاتنی قیامهت و زیندو بوونه وه ی دوا مردنیان کرد، خودا به هۆی تاوانه کانیان به هیلایکی بردن، زه وی و زارو ملک و مال و شوینه واریان له پاش به جی ما، پاشاوه و که لاوه کۆنه کانیان نیشانه و په ندو عیبه رتن بۆ ئاده میزادانی دواخویان، له هه مان کات دا: که ئه وانه ی له ناو برد، پیغه مبه رو شوینکه و توانیانی رزگار کردن، عه زابی ریشه کیشت نه یگرته وه، ئه مەش نیشانه ی راستی ئهو واده و به ئینانه یه: که په روه ردگار له سهر زمانی پیغه مبه ران به ئاده میزانی راگه یاندوه، به لگه یه له سهر راستی ئیمان به خودا و به زیندو بوونه وه هه بوونی حیساب و لیکنۆلینه وه، ئه وه داب و نه پیتی خودایه له بوونه وهردا، هه رکه سی پیغه مبه رانی به درۆ بخته وه، تۆله ی لی ده ستینی، که وایی بۆ قوره یشیه کان و غه یری ئه وانیش هه مان تاس و حه مامه.

ئه مجار ته سه للای پیغه مبه ر ﴿ده داته وه ده فهرموی: ﴿ولا تحزن علیهم ولا تکن فی ضیق مما یعمرون﴾ ئه ی موحه ممد! ئه تۆ دله تنگ و خفه تبار مبه به به وه ی ئه و موشریکه قوره یشیانه روله بانگه وازییه که ت وهرده گیپن و په یامه که ت به درۆ ده خه نه وه، پیلانت لی ده گیپن و هه ولئی تیۆر کردنت ده دن، گوئیان پی مه ده و به هه ندیان مه گره، چونکه خودا پارێزه رو یارمه تیده رته، له پلان و دهستی ئه وان ده تپاریژی و ئایینه که ت بلا و ده کاته وه به سهر ناحه زانت دا زالت ده کا.

ئەجار پەرورەدگار باسی ئینکاریکردنیکى تریان دەکاوەه لۆستیتىكى تری نادروستیان دەخاتەرۆ دەفەرموی: ﴿وَيَقُولُونَ مَتَىٰ هَذَا الْوَعْدُ إِن كُنْتُمْ صَادِقِينَ﴾ ئەو موشریکانەى مەككەو هى تریش لەبارەى قیامەت و بەدوژ زانییان بۆ هاتنى، بەشیوەى گالتەو لاقرتیوە دەلێن: ئەو ئەو عەزابەى هەرپەشەمان پتێ لێ دەكەن ئەگەر راست دەكەن و راستگۆن، كەیهو كەى دى؟ بۆ نەهات؟ ئەو لەمیژە ئەم هەرپەشەمان لێ دەكرێ بەرۆژى قیامەت و عەزابى سەختى دەمانترستێن!

پەرورەدگار و لامیان دەداتەو دەفەرموی: ﴿قُلْ: عَسَىٰ أَن يَكُونَ رَدْفٌ لِّكُمْ بَعْضُ الَّذِي تَسْتَعْجِلُونَ﴾ ئەى موحه مەد! پێیان بلێ: نزیکەو لەوانەى بەرێ لەو عەزابەى ئیوە پەلەتان لێهەتى بەشویناتانەو بێ و لێتان نزیک بوویتیوەو هاكا یەخەى گرتن. بەم شیوە قورئانی پیرۆز ترسو قەلەق دەخاتە ناو دلی موشریکەكانەو، دیمەنى وایان نیشان دەدا تارمایی عەزابى تیدا ببینن.

(ردیف) بەوكەسە دەلێن: كەلەدوا سوارەو سوار بووبی، واتە: دوو كەس سواری و لاغیك بن بەوى دوايان دەگوترى: ﴿رەدیف﴾ پاشكو.

كەوابى ئەو عەزابەى ئەوان پەلەیان لێهەتى، لەوانەى زۆریان لێ نزیک بوویتیوە، ئەوان بەخۆیان نەزانیوە، ئاگیان لێ نیە، كێ دەزانێ لەژێر پەردەى غەیبەو چیان بۆ ئامادە كراوەو چیان بەسەردی!! چ عەزاییك لەدوا پەردەى نھێنى یەو چاوەروانیانەو لەنكاویك بینە قاقایان دەگرێ!!

زومەخشەرى دەفەرموی: (عسى، لعل، سوف) لەوادەو هەرپەشەى پاشایان و خاوەن دەسەلاتان دا نیشانەى راستى و گرنگى ئەمرەكەىو ئامارەى بۆ ئەو: كەئەو شتە گومان لەراستى و رودانى دا نیە، مەبەستیشیان بەو جوړە تەعبیرانە دەرختنى بارقولی و شكۆمەندى خۆیانەو ئامارەى بۆ ئەو: كە لەتۆلە ستاندنو عەزابدان بەپەلە نین و دلێان لەو: كە دوژمنیان لەچنگیان دەرناچى و بتمانەیان

به هیئو توانای خویشان ههیه، ههر لهم روانگه وهیه: که هه ندی جار واده و هه ره شهی پهره وردگاریش بهم جوړه ته عبیرانه دهرده بردرین. ^(۱)

ئه بچار پهره وردگار هوئی دواختنی عه زابی خوئی بو ئاده میزاد راده گه یه نی و ده فهرموئ: ﴿وإن ربك ل ذو فضل علی الناس ولكن أکثرهم لا یشکرون﴾ بیگومان خودای تو ئه ی موحه مده! خاوه نی فه ضلو به خششه به سهر هه موو ئاده میزادا به موسولمان و کافریانه وه، به چاک و خراب و تاوانبارو بی تاوانیان وه، نازو نیعمه قی خوئی دهریژی به سهریان دا ههرچه نده خویشان سستم له خویشان ده که نو شوکرو سوپاسی خودای خاوه نیعمه ت ناکه ن!

په له له عه زابو تو ئه لی ستاندنه وه یان ناکا له پاساوی کوفرو تاوانباریان دا، وه لی له گه ل ئه وه ش دا زوړبه ی ئه و ئاده میزادانه شوکرو سوپاسی خودا ناکه نو سپله و پی نه زانو و چاکه نیعمه قی خودایان له بهرچاو نیه.

﴿وأن ربك لیعلم ماتکن صدورهم وما یعلنون﴾ بیگومان خودای تو زاناو ناگاداره به و نه ینی یانه ی وا له دهر وونی ئاده میزادان دایه، ههر وه کوو چو ن ناگاداری شته ئاشکر اکانیانه. وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فهرموئ: ﴿سواء منکم من أسر القول ومن جهر به﴾ (الرعد/۱۰) یان ده فهرموئ: ﴿یعلم السر و الخفی﴾ (طه/۷) لی ره دا مه به ست ئه وه یه: خودا زاناو ناگاداره به و قین و خه شمه ی موشریکه کان له دلی خویشان دا دژی پیغه مبه ر حه شاریان داوه، ناگاداری ئه و پیلان و فرت و فیلانیه: که له دژی فروستاده که ی ئه نجامی ده دن و له کاتی خوئی دا تو له یان لی ده ستینی و سزایان ده دا! ئه بچار ئه وه رون ده کاته وه: که ههرچی زانیاری بوونه وهر هه یه له له و حوله حقوظ دا تو مار کراوه. ده فهرموئ: ﴿وما من غائبة فی السماء و الأرض الا فی کتاب مبین﴾ هیچ شتیکی نه ینی و په نامه کی نیه له بوونه وهر دا، له ئاسمانه کان و زهوی دا، ئیلا زانیاری دهر باره ی له له و حوله حقوظ دا تو مار کراوه، ههرچی بووه و ههرچی ده بی له رابوردو و داهاتوودا، خودای مه زن ده یزانی و زانیاری ته وای دهر باره ی

(۱) ته فسیری که شاف ج ۲/ ۴۶۰.

هیه، ناشکراو نهیئی وه کوو یه ده زانی، زاناو ناگاداری نهیئی ناو ناسمانه کانو زهوییه.. وه کوو له نایه تیکی تردا ده فهرموئ: ﴿اَلَمْ تَعْلَمْ اَنْ اَللهَ يَعْلَمُ مَا فِی السَّمَاۗءِ وَالْاَرْضِ، اِنَّ ذٰلِكَ فِی کِتَابٍ، اِنْ ذٰلِكَ عَلٰی اَللهِ یَسِیْرٌ﴾ (الحج/۷۰).

یان له شویئیکی تردا له سهر زمانی حه زره تی لوقمان ده فهرموئ: ﴿يَا بَنِيَّ اِنهٗا اِنْ تَك مِّثْقَالُ حَبۡةٍ مِّنْ خَرۡدَلٍ فَتَكُن فِی صَخْرَةٍ اَوْ فِی السَّمٰوٰتِ اَوْ فِی الْاَرْضِ یَاۡتِ بِهَا اَللهُ، اِنَّ اَللهَ لَطِیۡفٌ خَبِیۡرٌ﴾ (لقمان/۱۶).

به راستی ئەم نایه تانه تی کرا بیرو هوش ده خه نه گهر، خه یال ده خه نه مه له وهوا په روازی و سهرنجی ناده میزاد بۆئه وه کیش ده که ن: که هه موو نهیئی یه، هه موو په نامه کی و هه وال و سهرگورشته یه که له هه موو کون و قوربینی بوونه وهردا کۆنترۆل کراوی زانیاری خودای مهزن و بالا دهستن. هیچ شتی که نیه بتوانی له ژیر کۆنترۆلی زانیاری خودا دهر بچئی!

قورنانی پیروژ به لگه له سهر راستی پیغه مبه رایه تی حه زره تی موحه مه ده

إِنَّ هَٰذَا الْقُرْءَانَ

يَقْصُ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَءِيلَ أَكْثَرَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿٧٦﴾

وَإِنَّهُ لَهْدَىٰ وَرَحْمَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾ إِنَّ رَبَّكَ يَقْضِي بَيْنَهُم

بِحُكْمِهِ ۖ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْعَلِيمُ ﴿٧٨﴾ فَتَوَكَّلْ عَلَىٰ اللَّهِ ۖ إِنَّكَ عَلَىٰ

الْحَقِّ الْمُبِينِ ﴿٧٩﴾ إِنَّكَ لَا تَسْمِعُ الْمَوْتَىٰ وَلَا تَسْمِعُ الصُّمَّ الدُّعَاءَ

إِذَا وَلَّوْا مُدْبِرِينَ ﴿۸۰﴾ وَمَا أَنْتَ بِهَدِي الْعُمَىٰ عَنْ ضَلَلَتِهِمْ إِنْ تُسْمِعُ إِلَّا مَنْ يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ ﴿۸۱﴾

له نایه ته کانی پیشودا په روه ردگار باسی مه بده نو معادی کرد، به لگه ی جوړاو جوړی عه قلی و حیسی له سهر زیندو بوونه وهی دوامردن و هاتنی روژی قیامه ت هی نایه وه، نه مجار لیږدها به لگه له سهر راستی پیغه مبه ر ﴿۸۰﴾ ده هی نیته وه، گه وره ترین به لگه ش له سهر نه وه قورئانی پیروژه: که له فظو مانای موعجیزه، جا: که قورئان موعجیزه بی، بیگومان موعجیزه شه، نه وه به لگه یه له سهر راستی پیغه مبه رایه تی حزه رته تی موحه مه د ﴿۸۱﴾ .

بیگومان نه وکتیبه ی به لگه ی جوړاو جوړی تیدان له سهر صیفا تی که مال و جه لال بو خودای مه زن و شکومه ند، هه روه ها چه سپاندنی هاتنی روژی قیامه ت و زیندو بوونه وه و حیساب و لیکنولینه وه، سزادانی تاوانباران و پاداشدانه وهی چاکه کاران. هه لبه ته بپوا به خودای تاو و تنها و سه لماندنی صیفا ته کانی، هه روه ها سه لماندنی روژی قیامه ت دوو بنه مای سه ره کی نایینی پیروژن و قورئان له خو ی گرتوون.

جا هه ر به بونه ی باسکردن ده رباره ی زانیاری ره های خوداو ناگاداری به سهر هه موو شتیک دا، باسی نه و زانیاریانه ده کا: که قورئان له خو ی گرتوون و یه کالاکردنه وهی نه و کیشه و نیزاعانه ی نه ته وهی ئیسرائیلن، چونکه یه کالاکردنه وهی نه و کیشه و نیزاعانه ش به شیکه له زانیاری خوداو نمونه یه کی فاضلو گه وره یی په روه ردگاره، به شیکه له قه ضاو یه کالاکردنه وهی ذاتی به رزی له نیوان کیشه کاران دا، به مه ش ته سه للای پیغه مبه ر ﴿۸۰﴾ ده داته وه بوته وهی وازیان لی بیتنی بو خدا، نه و دادگایان بکاو تو له ی تاوانیان لی بستینی!

ده فمرموی: ﴿إِنْ هَذَا الْقُرْآنُ يَقْصُّ عَلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ الَّذِي هُمْ فِيهِ يَخْتَلِفُونَ﴾ بیگومان نه م قورئانه پیروژه هه وال ده دا به نه ته وهی ئیسرائیل که هه لگری

تهورات و ئینجیلن به حقیقه ت و راستی زوړشت له وانه ی تییدا که وتوونه کیسه وه
نیزاعه وه، حقیقه تیان بو رون ده کاته وه، وه کوو نه و دو به ره کی و نیزاعه ی هه یانه
ده رباره ی هه زره تی عیسا و دایکی؛ جوله که بوختانیان بو ده که نه و مه ریه م به داوین
پیس و عیسا به به بیژو له قه له م ده دن. مه سیحی هینده یان به رز ده که نه وه
ده یانگه یه ننه پله و پایه ی خودایه تی و به خودایان ده زانن!!

ئیر قورئان هات، حقیقه تی رون کرده وه و قسه ی حقه ی به یان کردو
رایگه یاند: که عیسا ﷺ به نده یه کی په روه ردگارو پله ی پیغه مبه ریتی
پی به خشراوه.

ته نانه ت مه سیحیه کان خوشیان راجیایی و کیسه یه کی قولیان هه یه ده رباره ی
هه زره تی عیسا و خاتو مه ریه می دایکی.

هه ندیکیان ده لئین: مه سیح ئاده میزاده و به س! هه ندیکي تریان ده بیژن (باوک و
کورو روح القدس) چه ند نمونه یه کی جیاجیان خدا خو ی تییدا رانواندن بو خه لک،
به راوو بوچوونی نه م کوومه له، خدا له سی ئوقنوم پیکهاتوه (باوک، کور،
روح لوقدس) مه به ستیان به کور هه زره تی عیسا به ﷺ. ده لئین: خدا (که باوکه)
له وینه ی روح لوقدس دا دابه زیوه له خاتو مه ریه م دا چوته دیمه نی ئاده میزاده وه
مندالیکي لی که وتوته وه له شتوه ی یه سوع دا!!

کوومه لیکي تریان ده لئین: (کور) واته: عیسا ﷺ وه کوو باوکی (واته: خدا)
نه زه لی نیه، به لکوو له پیش دروستبونی عالم دا دروست کراوه، بویه پله ی عیسا
ﷺ له خوار پله ی خدا وه یه و گه ردنکه چه بو خدا! بریکي تریان ئینکاری نه وه
ده که ن: که روح لوقدس ئوقنوم بی! کورپی (نیقیه) سالی ۳۲۵ ز و کورپی
قوسته نطینی مه سیحیه کان سالی ۳۸۱ ز برپاری نه وه یان دا: که کورو
روح لوقدس له گه ل باوک دا یه کسانن له یه کیه تی لاهوتی داو هه ر له نه زه ل دا کور
واته: (عیسا) له باوک واته: (خدا) به وه له د بووه.

کۆری (طلیعه) یان سائی ۵۸۹ی ز بریاری ئەوه‌ی دا: که (روح‌لقودوس) یش له‌کۆر واته: له‌عیساوه ﷺ په‌یدا بووه، ئیتر لیّره‌وه، که‌نیسه‌ی خۆره‌ه‌لات و که‌نیسه‌ی خۆرئاوا کیّشه‌یان تیّکه‌وت و له‌م خاله‌دا نه‌گه‌یشتنه ئامانج و کیّشه‌یان درێژه‌ی کیّشا. ئیتر قورئانی پیروژ هات له‌م باره‌وه قسه‌ی حه‌ق و یه‌کاڵاکه‌ره‌وه‌ی راگه‌یانندو حه‌قیقه‌تی رون کرده‌وه: ده‌رباره‌ی عیسا ﷺ ده‌فه‌رموی: عیسا ﷺ فه‌رمانی په‌روه‌ردگاره ئاراسته‌ی خاتوو مه‌ریه‌م کراو گیانی‌که له‌خوداوه‌یه‌و ئاده‌میزاده. هه‌روه‌ها مه‌سیحی که‌وتوونه ئیختیلاف و کیّشه‌وه ده‌رباره‌ی ئیعدام‌کردن و هه‌لواسینی عیسا ﷺ: هه‌ندیکیان پێیان وایه: عیسا ﷺ به‌زیندویی له‌دار دراو به‌هه‌لواسراوی گیانی ده‌رچوو، دوا‌یی به‌خاک سپێردراوه، پاش سێ رۆژ له‌گۆر راست بۆته‌وه و به‌رز بۆته‌وه بۆ ئاسمان. هه‌ندی‌ک ده‌لێن: یه‌هوذا: (که‌یه‌کی‌که له‌حه‌وارییه‌کانی) خیانه‌تی له‌عیسا ﷺ کردو کافره‌کانی شاره‌زا کرد بۆ ئەه‌وشوینه‌ی عیسا‌ی لیّیه، ئیتر یه‌هوذا بۆخۆی چووێ شکل و روخساری هه‌زره‌تی عیساوه، کافره‌کان وایانزانی ئەوه عیسا‌یه، ئیتر یه‌هوذا‌یان له‌جیاتی له‌دار دا.

هه‌ندی‌کی تریان ده‌لێن: روخساری عیسا، ﷺ خراوته سه‌ر هه‌وارییه‌کی تر: که‌ناوی (سیمون) هه‌و ئەو له‌دار دراوه!!

قورئانی پیروژ له‌م باره‌شه‌وه هه‌والی یه‌قینی داوه ده‌فه‌رموی: ﴿وما قتلوهٗ وما صلبوهٗ ولكن شبه لهم﴾ یان ده‌فه‌رموی: ﴿يا عيسى انى متوفيك ورافعك الی ومطهرک﴾

له‌وه‌پێشیش جوله‌که‌کان ته‌وراتیان گۆریوه یاسا ئاسمانییه‌کانیان شیواندون، قورئانی پیروژ هات بنه‌ماو پالقمته‌ی شه‌ریعه‌ته‌که‌یانی به‌ه‌وشیوه‌ی: که‌خودا نازلی کردوه چه‌سپاند، وه‌کوو ده‌فه‌رموی: ﴿وكتبنا علیهم فیها ان النفس بالنفس، والعین بالعين، والانف بالانف، والاذن بالاذن، والسن بالسن، والجروح قصاص﴾

هه‌روه‌ها هه‌والی راست و دروستی گێڕایه‌وه ده‌رباره‌ی میژووی خۆیان و ژینامه‌ی پێغه‌مبه‌ره‌کانیان، روداوه‌کانیانی به‌واقیعی و دوور له‌ئهو ته‌فسانه‌و بوختان و ئەو قسه‌لۆکانه‌ی ربوایه‌ته‌کانی خۆیان پال پێغه‌مبه‌ره‌کانیان داوه، رانواند به‌م جۆره لاپه‌ره‌ی ژینامه‌ی پێغه‌مبه‌ره‌کانی نه‌ته‌وه‌ی ئیسراییلی له‌و رپوایه‌ته

ئافسانه نامیژانه‌ی جوله‌که‌کان پاك کرده‌وه و بوختان و درۆ ده‌له‌سه‌کانیانی ره‌تکرده‌وه. ئەو نه‌فرین لی‌کراوانه ژینامه‌ی پیغه‌مبه‌ریکی خۆیانیان به‌راستی نه‌هیشتۆته‌وه ئیلا پسیان کردوه، بۆ نمونه به‌گویره‌ی ریوایاتی ئیسرائیلی هه‌زره‌تی ئیبراهیم علیه السلام خیزانه‌که‌ی خۆی پیش‌که‌ش به‌پاشای فه‌له‌ستینی یه‌کان و فیرعه‌ونی میصر کرد به‌و ناوه‌وه: که خوشکی یه‌تی بۆئه‌وه‌ی شتیکی لیان ده‌ست بکه‌وی، هه‌روا به‌گویره‌ی ریوایه‌تی ئەوان هه‌زره‌تی یه‌عقوب علیه السلام: که‌باپیره‌ گه‌وره‌ی به‌نو ئیسرائیلی یه‌کانه‌و خۆی به‌ئیسرائیل ناسراوه، بوختانی ئەوه‌ی پی ده‌که‌ن: که‌فه‌رو به‌ره‌که‌تی له‌ئیسحاقی باوکی و ئیبراهیمی باپیری دزیوه!!! به‌فرت و فیل جیگای ئەوانی گرتۆته‌وه، ئەوان پییان وایه‌ پله‌و پایه‌و فه‌رو به‌ره‌که‌تی پیغه‌مبه‌رایه‌تی ده‌بوايه بدری به‌برا گه‌وره‌ی یه‌عقوب علیه السلام: که‌ناوی: عیصو بووه! به‌گویره‌ی ریوایه‌تی ئەوان که‌چه‌کانی هه‌زره‌تی لوط علیه السلام باوکیان سه‌رخۆش کردوه بۆئه‌وه‌ی له‌گه‌لیان جووت بی به‌لکوو کورپان بی مال و میراتیان نه‌که‌ویته ده‌ست بینگانه، چونکه هه‌زره‌تی لوط علیه السلام میراتگری نیرینه‌ی نه‌بوه!!

به‌گویره‌ی ریوایه‌تی ئەوان هه‌زره‌تی داوود علیه السلام له‌سه‌ر بانی باله‌خانه‌ی خۆیه‌وه ئافره‌تیکی جوانی دیوه، دوا‌یی بۆی ده‌رکه‌وتوه: که‌ئه‌و ئافره‌ته‌ خیزانی جوندی یه‌کی خۆیه‌تی، ئیتر هه‌زره‌تی داوود علیه السلام ئەو جوندیه‌ی نارد بۆشه‌ر بۆئه‌وه‌ی بکوژری و دوا‌یی ژنه‌که‌ی پی به‌ری! به‌گویره‌ی ریوایه‌تی ئەوان هه‌زره‌تی سوله‌یمان علیه السلام له‌به‌رخاتری خیزانیکی که‌زۆری خۆش ده‌ویست، ویستی به‌تپه‌رستی بکا! هه‌روا له‌م شیوه‌تان و پۆیه ژینامه‌ی فروستاده‌کانی خودایان شیواندوه، ئەم درۆ ده‌له‌سه‌یان وه‌پال داو، ژینامه‌کانیان پر کردون له‌ئه‌فسانه‌و توپه‌هات. ئیتر قورئان هات ژینامه‌ی ئەو زاتانه‌ی له‌و ئه‌فسانه‌و توپه‌هاتانه پاك کرده‌وه و راستی واقعی ژیانانی راناند.^(۱)

(۱) به‌داخوه هه‌ندی له‌ ته‌فسیر و عظیمه‌کانی ئیمیش نهم ئه‌فسانه‌و توپه‌هاته ئیسرائیلیه‌یان تیکموتون.

﴿وانه لهدی ورحة للمؤمنين﴾ بیگومان قورئان هیدایه‌تده‌ری موسولمانانه،
 شاره‌زاییان ده‌کا بۆ رییازی راست و دروست، ره‌حمه‌ت و به‌ره‌که‌ته بۆیان له‌هه‌موو
 رویه‌که‌وه، له‌باره‌ی ئەو حوکمانه‌ی په‌یوه‌ندیان به‌عه‌قیده‌وه هه‌یه.. وه‌کوو
 یه‌کتاپه‌رستی و باسی زات و صیفات یه‌روه‌ردگار و زیندوبوونه‌وه و حق و حساب و
 پیغه‌مبه‌رایه‌تی، هه‌روا ئەو حوکمانه‌ی په‌یوه‌ندیان به‌ئه‌حکامه‌ عه‌مه‌لییه‌کانه‌وه
 هه‌یه له‌گه‌ڵ پێویستیاتی ئاده‌میزاد و ده‌گو‌نجین و به‌رژه‌وه‌ندی دویا و قیامه‌تیان بۆ
 دروست ده‌بی!

هه‌روه‌ها قورئان هیدایه‌ت و ره‌حمه‌ته بۆ موسولمانان، چونکه له‌باره‌ی ره‌وانی و
 گوزاره‌کارییه‌وه گه‌یه‌ته‌ چله‌پۆپه‌وه هه‌موو ئاده‌میزاد و جندۆکه‌ی بۆر داون و
 هه‌موویان له‌به‌رامبه‌ری دا ده‌سه‌وه‌سان و جۆش داماون! ئەمه‌ش نیشانه‌ی سه‌ر
 ئاسایی قورئانه‌و به‌لگه‌یه‌ له‌سه‌ر ئەوه: که که‌لامی خودایه‌و له‌لایه‌ن خودای زاناو
 داناوه نازل کراوه!

هیدایه‌ته بۆ موسولمانان چونکه ئەوان سوودی ته‌واوی لی وهرده‌گرن و لی ی
 به‌هره‌مەند ده‌بن! له‌کیشه‌و نیزاع و گو‌مپایی ده‌یانپاریزی، ته‌وحیدی مه‌نه‌ج و
 رییازی ژبانیان ده‌کا، په‌یوه‌ستیان ده‌کا به‌یاسای بونه‌وه‌وه، ئەو یاسایه‌ی خودا بۆ
 بوونه‌وه‌ری داناوه و گو‌رانی به‌سه‌ردا نایه‌.

ره‌حمه‌ت و به‌خششه بۆیان، قه‌له‌ق و سه‌رگه‌ردانیان لی دهره‌وینیتسه‌وه،
 په‌یوه‌ستیان ده‌کا به‌خوداوه‌و له‌په‌نای دا ئارامی دل و ده‌روونیان بۆ ده‌سته‌به‌ر ده‌بی،
 به‌ناشتی و ئارامی له‌ناو خۆیان و له‌گه‌ڵ خه‌لك دا ده‌ژین! به‌راستی مه‌نه‌جی قورئان
 مه‌نه‌جی‌کی تاقانه‌و بی وینه‌یه‌ له‌زیندو کردنه‌وه و دروست کردنه‌وه‌ی دل و
 ده‌روونه‌کان داو ریک‌خه‌ستنیان به‌گو‌یره‌ی سه‌روشت، ئەه‌جار دوا ی ئەم تیلنیشانه بۆ
 فاضل و به‌خشنده‌یی خودا به‌سه‌ر ئاده‌میزاد دا به‌و قورئانه‌ی که‌کیشه‌و نیزاعی
 به‌نوئیسرا ئیلی یه‌کان یه‌کا لا ده‌کاته‌وه و موسولمانان شاره‌زا ده‌کا بۆ رییازی راست و
 ره‌حمه‌تی خۆی درژینتی به‌سه‌ریان دا. ئەوه بۆ پیغه‌مبه‌ر ﷺ دووپات ده‌کاته‌وه: که
 په‌روه‌ردگار دادگایی له‌نیوان پیغه‌مبه‌رو نه‌ته‌وه‌که‌ی ده‌کا و برپاری کۆتایی

هه لئه شاهوی خوی دهریاره یان ده دا. ده فهرموئ: ﴿ان ربك يقضي بينهم بحكمه وهو العزيز العليم﴾ بیگومان خودای تو ئه می موحه ممد ﷻ : که زۆریه می ئه و شتانه می که نه ته وه می ئیسرائیل تی یدا که وتونه کی شه و نیزاعه وه بۆیان یه کالآ ده کاته وه، دلنیا به خودای تو (که ئه وه بریکه له زانایی و دانایی) رۆژی قیامت حوکم ده کا له نیوان به هه له چوو له نیوان ئه وانه دا که ریازی راستیان گرتوه، به حوکم و عه دآله تکاری خوی بریاریان له نیوان دا دهرده کا، ئه و خودایه، به توانا و خاوه ن ده سه لاته: که تو له له به تآلخوازان بستینی، پاداشتی چاکه کاران بداته وه، حوکم و بریاری هه لئا وه شیتته وه، زانا و ئاگاداره به کردار و گوشتاری به نده کانی و حوکم و بریاری راست و دروستیان بۆ دهرده کا، چونکه ته وای زانایی هه می به وه می حوکمی بۆ دهرده کا و به وه می حوکمی له سه ر دهرده کا، بریاره کانی هه موویان مو طابییقی واقع و عه دآله تکاری و ره وان.

ئه مجار فرمان به پیغه مبه ر ﷻ ده کا: که هه ر پشت به خودا ببه ستی و چ گرنگی یه که به دوژمنانی ئاین نه دا. ده فهرموئ: ﴿فتوكل على الله، انك على الحق المبين﴾ پشت به خودا ببه ست و بتمانته هه ر به ئه و هه بی، هه موو کاریکت به ئه و بسپی ره، به رده وام به له سه ر بانگه وازی خۆت و په یامی خۆت رابگه یه نه و گوئ به ناحه زانی ئاین مه ده، چونکه بیگومان تو له سه ر ریازی حه ق و خودا په سندی، هه رچه نده ئه وانه دژت بدوین و ره خنه له په یامه که ت بگرن گوئیان پی مه ده و سوور به له سه ر ئه نجامدانی ئه رکی سه رشانت!

جا نه گه ر به پیر بانگه وازی به ته وه نه هاتن و رویان وه رگی را ئه وه تو که مه تر خه میت نه کرده و ئه تو به رپر سیار نیت.

﴿انك لاتسمع الموتى ولا تسمع الصم الدعاء اذا ولوا مدبرین﴾ چونکه بیگومان که سی که به پیر بانگه وازی به ته وه دی: که دل زیندو بی و دل و گوچکه می خۆیان بۆ بانگه وازی به که نه وه، به لآم ئه وانه می دلیان مردوه و چاوی دلیان نایینی، به لگه می هیدایه ت و ئیمان نایسن، ئه تو ناتوانی به زۆر بیانخه یه سه ر هیدایه ت، ئه تو ناتوانی شتیک بخه یه گوچکه یانه وه سود به خش بی، ئه وان له و کاته دا: که پشت

هه لده که نو رو وهرده گیرن وه کوو مردو وانو نه صیحه ت و ناموژ گارییه کانت کاریان تی ناکاو هیچی لی حالی نابن. وه کوو که پرو کوندیک وه هان: که هیوای بیستن و تیگه یشتیان لی ناکری، وه کوو کوپرو نایینایه که وه هان: که هیچ نابینن، چونکه دلیان پهرده ی به سهردا دراوه و گوپچکه یان به قورقوشم هاخاندراوه. له دل و دهر و نیان دا فیزو خۆبه زلانی هه پیه، ملیان بو حه ق که چ ناکهن، ئیتر پیغه مبه ر ریگا چاره یه کی نیه بوئه وه ی دلیان بکاته وه و په یامی خودایان تی بگه یه نی، که وایی گومرایی و بی گوئی کافره کان چ زیانیکی بو پیغه مبه ر نیه، ئهو ئه رکی خوی ئه نجام داوه و بانگه وازی خوی به ئه و په ری دلسؤزییه وه راگه یاندوه. به کورتی، په روه ردگار فره مانی به پیغه مبه ر ۞ کرد که پشت به خودا به ستی و رو له غهیری خودا وهر گیر ی و گرنگی به هیچ شتیک نه دا، چونکه ئهو له سهر حه ق و غهیری ئهو له سهر به تاله و هیچ هیوایه کیش نیه ئهو موشریکانه ئیمان بینن و به پیر بانگه وازی حه ق و به بین.

مه به ست به نه بیستنی مردوان بیستنی که: که به دوای دا وه لام و تیگه یشتن هه بی، که وایی چ دژایه تی یه که نیه نیه له نیوان مانای ئه م نایه ته و مانای ئهو فره موده و ده قه ئیسلامیانه ی بیستنی مردوو ده چه سپینن و ناتوانن وه لامی بده نه وه، ته نیا له حه دیث دا چه سپاوه که مردو گوئی له ده نگی پیلاوی مردو نیژه کانه که دوای له گورنان به جی ی دین. هه روا ئه وه چه سپاوه: که: پیغه مبه ر ۞ سلاوی له گوری شه هیدانی غه زای به در کرد، هه روه ها خیطابی ئاراسته ی کوژراوانی موشریکه کان کرد له لای بیری به در، هاوه لان عه رزیان کرد وتیان: ئه ی پیغه مبه ری خودا؛ چۆن ئاخاوتن له گه ل چه ند جه سته یه کی بی گیان ده که ی! پیغه مبه ر ۞ له وه لام دا فره موی: (والذی نفس محمد بیده ما أنتم باسمع لما أقول منهم)

ئه بچار مانای نایه تی پیشه وه جه خت ده کاته وه و ده فره موی: ﴿وما أنت به لادی العمی عن ضلالتهم﴾ ئه ی موحه ممه د! ئه تو ناتوانی ئه وانه ی چاوی دلیان کوپر بووه هیدایه تیان بده ی و له گومرایی خویان بیان گیریه وه، چونکه پهرده ی کوفرو گومرایی چاوی دلی داپوشیون، تی فکرینیان له په یامی تو بونا کری، ناتوانن ورد

بوونه‌وه‌یه‌ك نه‌نجام بدهن حه‌ق بناسنو سوودی لی ببینن ﴿إِنْ تَسْمَعُ إِلَّا يُؤْمِنُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ مُسْلِمُونَ﴾ نه‌وه‌كوو بیستنی په‌یامی تو سوودی هه‌یه ئیللا بو که‌سانیک که‌له‌زانیاری خودا دا چه‌سپاوه ئیمان‌ت پی ده‌هیننو ته‌صدیقت ده‌کن، نه‌وانه خاوه‌ن پروا و یه‌کتاپه‌رستن، گه‌ردنکه‌چی فه‌رمان و جله‌وگیریه‌کانی ده‌بن. واته: به‌پیر بانگه‌وازی تووه‌ نایه مه‌گه‌ر که‌سیک چاوی دلی بینا بی و ئامیری بیستن و دیتنی خوئی بو ده‌رك کردنی حه‌قائیق به‌کار بینی و ئاماده‌باشی نه‌وه‌ی تیدابی حه‌ق وه‌ربگری، ئانه‌وانه موسولمانی راستال و خوداپه‌رستی ته‌واون.

بینگومان ئیسلام ناشکراو واضیح و گونجاوه له‌گه‌ل سروشت دا، هه‌ر دل و ده‌رونیك ساغ بی و هری ده‌گری، هه‌ر دلیك نه‌خوش نه‌بی پابه‌ندی په‌په‌وه‌و پرۆگرامی ده‌بی. گرانی و زه‌حمه‌تی تیدا نابینی، هه‌ر له‌گه‌ل بانگه‌وازی ئیسلامی بیست به‌بی سی و دوو و هری ده‌گری و گه‌ردنکه‌چی فه‌رمان و جله‌وگیریه‌کانی ده‌بی.

هه‌ندی له‌نیشان‌ه‌و به‌لگه‌کانی هاتنی قیامه‌ت

❁ وَإِذَا

وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ
النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ ﴿٨٢﴾ وَيَوْمَ نَخْشِرُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ
فَوْجًا مِّمَّنْ يُكَذِّبُ بِآيَاتِنَا فَهُمْ يُوزَعُونَ ﴿٨٣﴾ حَتَّىٰ إِذَا جَاءُوا
قَالَ أَكْذَبْتُمْ بِآيَاتِي وَلَمْ تُحِيطُوا بِهَا عِلْمًا أَمَّاذَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ

وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٨٥﴾ أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا آلِثَل لِّسَكُنُوا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصِرًا إِن فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٨٦﴾

دوای ئەوێ پەرورەدگار بەلگەیی جوړاو جوړی هینانەوێ لەسەر دەسەلات و زانیاری رەهای خوێ، ئەبجار جەولەییەکی تر دەست پێ دەکاو سەرئەنجی ئادەمیزادەکان رادەنویشتی بۆ پەیدا بوونی نیشانەکانی قیامەت و هەندێ لەدیەنەکانی رادەنویشتی و دەفەرموی: ﴿وَإِذَا وَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ أَخْرَجْنَا لَهُمْ دَابَّةً مِّنَ الْأَرْضِ تُكَلِّمُهُمْ أَنَّ النَّاسَ كَانُوا بِآيَاتِنَا لَا يُوقِنُونَ﴾ لەکۆتایی دنیاداو لەو رۆژگاردەدا: کەئادەمیزاد تووشی فەساد و بێدینی دەبن و ئایینی خودا فەرامۆش دەکەن، لەجیاتی ئایینی ئیسلام شوێن یاسای دانراوی گاورو جولەکە دەکەون، رێبازی حیزب و پارتنی عیلمانی پەیرەو دەکەن، شیایوی ئەوێ دەبن سزای هەپەرشە پێ لیکراویان بۆی، ئەمەش لەپێشەتای هاتنی قیامەت دا دەبێ، جالەوکاتەدا خودای مەزن پێرۆیەک لەزەوی بۆ ئادەمیزاد دەخاتەپۆو هەوالیان پێ دەدا: کەزوربەیی زۆری ئادەمیزاد بڕوایان بەنیشانەکانی خودا نیەو کافرن.

هەندێ لەرافەکەرانی قورئان پێیان وایە مەبەست بە (دابة) ئادەمیزادیکە زمانزان و قسە رەوان و زانا، بەر بەرەکانی ئەهلی بیدعەو کوفر دەکاو بەگزیاندا دەچیتەوێ. بەلگەشیان رستەیی (تکلمهم) ه چونکە قسەکردن بۆ ئازەل نابی. بەلام ئیمامی قورطوبی ئەم رایە پەسند ناکاو رەتی دەکاتەوێ^(۱) بێگومان باسی هاتنەدەر و سەرھەلانی (دابة) ی ناوبراو لەزۆر فەرموودەیی پیغەمبەردا ﷺ هاتووە، هەندێ لەو حەدیثانە صەحیح و زانیانی زانیاری فەرموودە فەرموویانە: هیچ وەصف و نیشانەییەکی ئەو (دابة) یە نەهاتووە. ئەو حەدیثانەیی ئەوصافی دابەکەیان

(۱) تەفسیری قورطوبی ج ۷ / ۳۸۱۱.

تیدا هاتوو نه گه ییشتوونه پله ی صحیح بویه وه کوو ماموستا سهید ده فره موی:
نایان هیئین و گوئیان پی نادهین.

له راستی دا نازانین چ سودیک هیه له راناندنی نه وه موو ریویات و
عه نه ناتانه ی کتیه ته فسیره کانی وه کوو ئینو که ئیرو قورطوبی له باره ی نه و صافی
(دابه) ی ناوبراو وه هاخنیویانه ناو ته فسیره کانیانه وه؟ ده بی چ سوودیکی لی ره چاو
بکری نه گهر بگوتری: دریزی یه که ی شه صت زیراعه! ^(۱) یان په ربوالی وایه و ریشی
وه هایه، سهری وه کوو سهری که له گا وایه! چاوی له چاوی به راز ده چی! گوئی وه کوو
گوئی فیل وایه، شاخی له شاخی حیوانه کتوی ده چی، ملی ده لی ی ملی
نوعامه یه، سنگی له سنگی شیر ده چی، رهنکی له پلنگ ده کا، خالیگه ی
له خالیگه ی پشیل ده چی! کلکی ده لینی دوگی به رانه، قاچه کانی له قاچی حوشر
ده کا!! له راستی دا راگواستنی نه و ریویاته ناصه حیحانه چ خزمه تیکی قورئان
ناکاو چ سوودیکیش به موسولمانان ناگه یه نی و پیویسته به حه زره وه تیئان بروانین و
سوفیلکانه و سافیلکانه و هریان نه گرین و ئیاتی قورئانیان پی ته فسیر نه که یین!
نه وه ی پیویسته نه وه یه: که ئیمه له چوارچیوه ی ده قی قورئانه که وه فره مووده
صه حیحه له که وو بیژینگ دراوه کان دهر نه چین. چونکه شتی غه یی کاتیک واجب
ته صدیقیان بکه یین: که به به لگه ی حاشا هه لنه گر له پیغه مبه ره وه به ئیمه گه یشتبی.
ده قه که ی قورئان و فره مووده ی صه حیح نه وه ده گه یه نن: که هاتنه دهر و به دهر که و تنی
(دابه) نیشانه ی قیامه ته و یه کی که له نیشانه گه وره کان و کاتیک نه و (دابه) یه
ده رده که وی: که دهر گای تویه داده خری و کاتی رابوونی قیامه ته، تویه له که س
وهر ناگیری و کاتی ته کلیم به سهر ده چی و گورانکاری له بیرو باوه ردا چ رۆلکی
نامینی، ئاله و کات و ده مه دا خودا (دابه) یه ک بو ئاده میزاده خاتهر و ناخاوتنیان
له گه ل ده کا، هه لبه ته (دابه) قسه ناکا، یان بلین ئاده میزاد لی ی تی ناگن، به لام
وه کوو موعجیزه یه که له و رۆژده خه لک لی ی حالی دهن و ده زانن: که نه وه نیشانه ی

(۱) ته فسیری قورطوبی ج ۳۸۰/۹-۳۸۱۵ ته فسیری ئینو که ئی ج ۳/ ۱۳۸۵-۱۳۸۷.

دو نیا خرابوونو رابوونی قیامه ته، له وه پېش پروایان بهو رابوونه نه بووه و ټینکاری هاتنی روژ ټکی ناو هایان کردوه!!^(۱)

یه کیک لهو فهرموودانه ی دهر باره ی (دابه) ی ناماژه پیکراو ریوایه تکراره نهو فهرموده یه یه: که ټیمامی موسلیم و خاوه نی سونه نه کان له خوذه یفه ی کوری ئوسه ی دی (الغفاری) یه وه ریوایه تیان کردوه ده فهرموو: ټیمه له گهل کو مه لیک له هاوه لآن دهر باره ی قیامه ت گو فتو گو مان بوو پیغه مبه ر ﴿له ژوور ټیکه وه ته شریفی چاوی لی مان بوو فهرموو: (لا تقوم الساعة حتی تروا عشرة آیات: طلوع الشمس من مغربها، وخروج عیسی بن مریم علیه السلام، والدجال، وثلاثة خسوف: خسف بالمغرب، وخسف بالشرق، وخسف بجزيرة العرب، ونار تخرج من قعر عدن، تسوق أو تحشر الناس، تبیت معهم حیث باتوا وتقیل معهم اینما قالوا) قیامه ت رانابی تا ده نیشانه به چاوی خو تان نه بینن: دهر که وتنی خوړ له خوړ ناواوه، په یدا بوونی دوو که ل، په یدا بوونی (دابه)، هاتنه دهر وه ی یاجوج و ماجوج، هاتنه خواره وه ی هزره تی عیسای کوری مهربم علیه السلام دروودی خدای له سهر بی، په یدا بوونی ده جال، سی پوچون له زهوی په یدا ده بی، روچونیك له خوړ ناوا، روچونیك له خوړه لآت، روچونیك له نیوه دور گه ی عهره ب، هه لگیرسانی ناگریك له عه ده ن، خه لك وه بهر خو ی ده دا لییان ناکه ویتته وه به شه وو به رو به دواوه یانه و له گه لیانه.

دهر باره ی نهو شویتنه ی یه که مجار نهو (دابه) ی لی دهر ده که وی پرسیار له پیغه مبه ر ﴿کرا وتیان: نهو دابه یه له کو ی دیتته دهر؟ پیغه مبه ر ﴿له وه لام دا فهرموو: (من اعظم المساجد حرمة على الله تعالى، یعنی المسجد الحرام) له به ر ټیزترین مزگه وتی خودا سهر هه لده دا واته: له مه سجیدول حهرام په یدا ده بی!

نه مجار سییاقی قورئان له م نیشانه وه ده گو ټیزیتته وه بو نیشانه یه کی تر ئه ویش دیمه نی حه شره، ده فهرموو: ﴿و یوم نحشر من کل أمة فوجاً من یکذب بآیاتنا فهم یوزعون، حتی إذا جاءوا قال أكذبتُم بآیاتی ولم تحیطوا بها علماً أمّا ذاکتم

(۱) پروانه (فی ظلال القرآن) بدرگی شه شم / ل ۳۰۸.

تعملون؟) ئەو رۆژە: کە لە هەموو ئادەمیزادانی چەرخ و رۆژگارەکانی دنیا کۆمەڵێکی زۆر لە سەرانی سستە مکارو بە درۆخەرەوی پیغەمبەرانی و نیشانەیی خودایەتی خودا لەسارای مەحشەردا کۆ بکەینەو، بۆ حەق و حیساب لەگەڵ کردن، جا کە هەموویان کۆبوونەو و کۆ کرانەو، لەبەر دەستی خودادا رادەگیرین بۆ حیساب و لیکۆڵینەو لەگەڵیان، پەرەردگار بەشیوەی سەرزنەشت سەرکوتانەو پێیان دەفەرموی: ئەو ئەو ئایات و نیشانانەیی ئاماژەیان بۆ ئەم رۆژە دەکرد بە درۆتان دەزانین؟ بڕواتان بە پیغەمبەرانی و نامە ئاسمانییەکان نەکرد کە هاتنی قیامەتیان پێی راگەیاندن؟؟ دەی ئەگەر لە ئایەتەکان ورد نەبوونەو و گوێتان بۆ ئامۆژگاری پیغەمبەرانی رانەگرت، ئەدی بە چییەو مەشغول بوون، بە چییەو خۆتان خەریک کردبوو تەصدق و تەکذیبی چیتان دەکرد؟؟

پرسیاری یەكەم پرسیاری لۆمە ئامیزەو دیارە ئەوان پەیا می خودایان بە درۆ خستۆتەو!.

پرسیاری دووهم پەرە لە سووکایەتی پێکردن و تانوت لێدان، ئەوەش ئوسلویتی ناخاوتنی کاریگەرەو لە زمانی عەرەبی دا نمونەیی زۆرە. ئایا فروستادەکانی ئیمەتان بە درۆ خستەو؟ ئەدی چی تەرتان ئەنجام داو؟ کوا جگە لەو کارە ناشرینەو تاوانە گەورەیان چی تەرتان ئەنجام داو؟ هەلبەتە نمونەیی ئەم جۆرە پرسیارانە و لامیان بێ دەنگی و جۆش دامانە، پرسیارە کە زوبانیان لال و پەت دەکا و دەحەبەسین!

﴿ووقع القول عليهم بما ظلموا فهم لا ينطقون﴾ ئیتر ئەوکاتەیی عەزابی سەختی خودا نازل دەبێ بۆ سەر ئەو سستە مکارو بە درۆ خەرەوانە هیچیان هۆشی عوزر هێنانەو و قسە کردنیان نامینی و متەقیان لێو نایە، وەکوو لە ئایەتیکی تردا دەفەرموی: ﴿هذا يوم لا ينطقون﴾ (المسلات/ ۳۵)

سەیر بکە لەو پێش (دابە) ناخاوتن ئەنجام دەداو قسەو گەفتو گۆ لەگەڵ خەڵک دەکا! کەچی ئیستا ئادەمیزاد کە قسەو ناخاوتن بەشیکە لە پێکەهاتەیان و صیفەتیکی سروشتی یانە دەمیان بەسراو و زمانیان ناگەپێ، ئەجار لە دیمەنی بە درۆ

خهروه کانی نایاتی خودا که له سارای مه حشه ردا مات و دۆش دامارو زمان به سراو و
متق لیوه نه هاتوون ده گوژیژته وه بۆ دیمه نیک له دیمه نه کانی جیهان که ده بویه
له ژیان دا سرنجیان لهو دیمه نه بدایه و ویزدانیان پی ی به خه بهر بهاتایه!

بانگه وازیان ده کا بۆ تیفکرین و وردبوونه وه له یاسای بوونه وه رو دیارده کانی،
که هه موو شتیکی ئه م بوونه وه ره نیشانه ی هه بوونی خودایه کی بالاده ست و زاناو
دانایه، هه موو دیارده یه کی ئاماره به وه ده کا: که خودایه کی به تواناو خاوه ن به زه یی
هه یه چاودیری ده کا هۆکاری ژیان و راحت بۆ ئاده میزاد ده ره خسینی و
ره خساندویه تی، بوونه وه ری وا به دیه یناوه گونجاو بی له گه ل ژیا نی مرۆف داو بتوانی
بۆ به ره ژه وه ندی خـوـی به کاری پیـنـی. ده فـه رمـو: ﴿أَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا اللَّيْلَ لَيْسَكُنَا فِيهِ وَالنَّهَارَ مُبْصَرًا، إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ
يُؤْمِنُونَ﴾ ئه وه ئه و ئاده میزادانه ی په یامی ئیمه به درۆ ده خه نه وه نایینن: که ئیمه
شه ومان به دیه یناوه بۆ ئارام گرتن و هه سانه وه پشوودان تی یدا! هه روه ها رۆژی
روناکمان بۆ به دی هیئان بۆ گه ران و هه ولدان به دوا ی کاسبی کردن دا، بۆ هاتو
چووی ولاتان و بینینی سروشت و سوود بینین و دابینکردنی پتویستی به کانی خۆیان!
بیگومان له و خولقاندن و به دیه ینان و رام کردنه دا نیشانه ی جۆراو جۆر هه ن له سه ر
تاک و ته نهایی و به توانایی خودا بۆ زیندو کردنه وه ی ئاده میزاد له دوا ی مردنیان،
حیاسب و لیکنۆلینه وه له گه ل کردنیان و پاداشدانه وه یان و تۆله لی ستاندنیان، بۆ
که سانیك برۆیان هه بی به خودا و به پیغه مبه ری خودا، بیگومان دیمه نی شه وی
بیده نگ و ئارام، دیمه نی رۆژی روناک و پر جم و جول شیاوی ئه وه ن: که ویزدانی
ئاده میزاد به ره ژینن و سرنجیان رابکیشن بۆ په یوه ندی کردن به خودایه که وه: که شه و
رۆژ به شوین به کدا ده هیئنی. چونکه له راستی دا شه و رۆژ دوو نیشانه ی زه قن
له سه ر هه بوونی خودای تاک و ته نهاو خاوه ن توانا، بۆ که سانیك دل و ده روونیان
ئاماده باشی ئیمانیه ینانی تیدا بی!!

ئه گه ر شه و نه بوویایه و هه موو کاتی رۆژ بویایه، ژیان له سه ر زه وی نه ده بوو،
هه روه ها ئه گه ر رۆژ نه هاتایه و هه موو کاتی شه و بوویایه هه ر ژیان نه ده بوو، نه ک.

هەر ئه وهنده، به لکوه ئه گهر شهو یان روژ دههیندهی ئیستای خویان زیاتر دریژ بوونایه، به روژ خوژ ههرچی روهك و شیناوه ده دهیسوتاند، به شهویش هه موو شیناوه ردیکه ده بهست! ئیتر ئه وکاته ژیان محال ده بوو! که وایی له هه بوونی شه وو روژدا بهم شیوهی ئیستایان که له گهل ژیان دا ده گوئین نایات و به لگهی زور هه ن له سهر هه بوون و به توانایی و زانایی خودای مهزن!!

هەر که سیک له به شوین به کدی هاتنی شه وو روژ وردبیته وه بروانی خودا چون گۆرانکاری له بوونه وهردا ده کاو چون له حاله تی شه وه وه که ده شو بهیته مردن حاله تی روناکی و جمو جول دا دینی و پاش تاریکی و بی ههست و خوستی زینده وه ره کان، روناکی و جمو جول دینیته ئاراوه، بۆی ده رده که وی: که قیامهت دی و گومان له هاتنی دا نیه و پهروه ردگار هه موو مردوانی ناو گۆر زیندو ده کاته وه!

فوو کردن به شاخی صورداو روپاندنی کیوه کان

وَيَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ فَفَزِعَ
مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ وَكُلُّ أَتَوْهُ
دَاخِرِينَ ﴿٨٧﴾ وَتَرَى الْجِبَالَ تَحْسَبُهَا جَامِدَةً وَهِيَ تَمُرُّ مَرَّ السَّحَابِ
صُنِعَ اللَّهُ الَّذِي أَنْقَنَ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّهُ خَيْرُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿٨٨﴾
مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِّنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ ءَامِنُونَ ﴿٨٩﴾

وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكُبَّتْ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ هَلْ تُجْزَوْنَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۹۰﴾

لهو پيش باسی نيشانه‌ی يه که می رابوونی قیامه تی کرد، که په‌یدا بوونی (دابه) بوو قسه کردن و ئاخاوتنی بوو! ئه مجار باسی دوو نيشانه‌ی تری رابوونی قیامه ت ده‌کا؛ ئه وانیش نه‌فخی صورو رو یاندنی کیوه‌کانه، دوا به‌دوای ئه وه باسی حال و وه‌زعی ئاده میزاده‌کان ده‌کا و لهو روژده‌دا که دوو به‌شی سه‌ره‌کین هر به‌ش‌ه‌یان به‌گویره‌ی کرده وه‌کانیان سزا و پاداش و هرده‌گر نه‌وه، ده‌فرموی: ﴿وَيَوْمَ يَنْفَخُ فِي الصُّورِ، فَفُزِعَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ﴾ ئه‌ی پیغه‌مبه‌ر! ئه وه بو ئاده میزاده‌کان باس بکه: که فوو ده‌کری به‌شاخی (صور) دا، هرچی زینده‌وه‌ری ناو ئاسمانه‌کان و سه‌ر زه‌وی هه‌یه له‌ترسان زنده‌قیان ده‌چی و ده‌مرن، جگه له‌وانه‌ی په‌روه‌ردگار نایه‌وی بمرن، به‌جوژه دل‌یان داده‌مه‌زینتی و ترسیان له‌به‌ر ناکه‌وی، ئه‌وانه‌ش بریک فریشته‌ن وه‌کوو جویرائیل و میکائیل و ئیسرافیل و ئیزرائیل. هه‌ندیک پییان وایه ئه‌وانه شه‌هیده‌کانن چونکه به‌ده‌قی قورئان شه‌هیدان لای په‌روه‌ردگار لای خودا زیندوون و رزق و روژیان ده‌دریتی.

فوکردن به‌صورت دوو جاره:

۱- فوکردنی جاری یه‌که‌م: که فوکردنی دنیا و ویرانبون و زیندو مردنه، ئه و فوو کردنه‌یه که قورئان له‌نایه‌تیکی تردا ده‌باره‌ی ده‌فرموی: ﴿وَنَفْخُ فِي الصُّورِ فَصُعِقَ مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا مَنْ شَاءَ اللَّهُ﴾ (الزمر/۶۸)

۲- فوکردنی دوو ه‌ج‌ار فوکردنی زیندو بوونه‌وه‌یه ئه و فوکردنه‌یه که قورئان له‌کو‌تایی نایه‌ته‌که‌ی سوره‌تی (الزمر) دا ده‌فرموی: ﴿ثُمَّ نَفْخُ فِيهِ أُخْرَىٰ فَإِذَا هُمْ قِيَامٌ يَنْظُرُونَ﴾ یان له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فرموی: ﴿وَنَفْخُ فِي الصُّورِ فَإِذَا هُمُ مِنَ الْأَجْدَاثِ إِلَىٰ رَبِّهِمْ يَنْسِلُونَ﴾ (یس/۵۱)

که و ابو فوکردن به صوردا دوو جاره جاریکیان بۆ مراندنی هه موو زیندوئیکه جگه له خودا جاری دووهمیشیان بۆ زیندو کردنه وهی هه مووانه بۆ حیسابو لیکۆلینه وه، نهوانه یش که نایه ته که به ﴿الا من شاء الله﴾ چه رتی کردون دواي فوکردنی یه که مو پیش فووکردنی دووهم ده مریندرین.

﴿وکل أتوه داخرین﴾ هه موو مه خلوقات به بی ماتهل بوون و دواکه وتن به هه له داوان ده کشین بۆ سارای مه حشه رو به گهردنگه چی له به رده م په روهر دگارداد راده وه ستنو چاوه پروانی حیسابو لیکۆلینه وهن، نهوانه ی تاوانبارن زه لیل و مه هوتوک و بی ریزو داماو، نهوانه یش: که موسولمانانن له هه یبه ت و شکۆمه ندیی خودای مه زن ده حه به سین و گهردنگه چو بیده نگ مته قیان لی نایه وه هه ست و خوستیان لی ده بری. وه کوو له نایه تیکی تردا ده فهرموئ: ﴿ان کل من فی السموات والارض الا آتی الرحمن عبدا﴾ (مریم/۹۳) نه مجار دیته سهر وینه کیشانی نیشانه ی دووهم و ده فهرموئ: ﴿وتری الجبال تحسبها جامدة وهی قمر مر السحاب﴾ نه تو لهو رۆژه دا ده پروانی بۆ کیوه کان وایان ده بینن: که پراوه ستاوو نه جۆلاون، وه لحال نهو کیوانه به خیرایی ده پۆن و له گهردان، وه کوو چۆن هه ور به هۆی بای توندو به هیزه وه ده پۆن؛ چونکه قه باره ی گه وه نه گهر بشروا هه ست به پۆیشتنه که ی ناکری.

له چه ند نایه تی که دا ئاماژه به پۆیشتنی کیوه کان لهو رۆژه دا کراوه، وه کوو ده فهرموئ: ﴿یوم تمورا السماء مورا، وتسیر الجبال سیرا﴾ (الطور/۹-۱۰) یان ده فهرموئ: ﴿ویوم نسیر الجبال، وتری الارض بارزة﴾ (الکف/۴۷) یان ده فهرموئ: ﴿وسیرت الجبال فکانت سرابا﴾ (النبا/۲۰) رۆیانندی کیوه کان - هه رچه نده له نه فخره ی یه که م دا وردو خاش ده بن - به لام رۆیانندنه که بیان له دوا نه فخره ی دووهم ده بی بۆ نه وه ی نه هلی مه حشه هه موویان بیان بینن ﴿صنع الله الذی أتقن کل شیء﴾ نانه وه کرده وه ی نهو خودایه یه: که هه موو شتیکی به کارامایی و ده سه لاتی خوئی نه نجام داوه، له هه موو شتیکی دا کاردروست و ده ست ره نگینه ﴿وانه خیر بما یفعلون﴾ بیگومان خودای بالاده ست و به توانا زاناو ناگاداره به هه موو کرده وه ی به نده کانی و سزاو پاداشیان به گویره ی کرده وه کانیا ن ده داته وه!!

ئەجار پەرورەدگار بەیانی حالۆ وەزعی موکەلفە بەختەوەرۆ کامەرانیەکان و موکەلفە بەدبەختەکان دەکاو دەفەرموی: ﴿مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِنْهَا وَهُمْ مِنْ فَزَعٍ يَوْمَئِذٍ آمَنُونَ﴾ کەسێک بێتە سارای مەحشەر حالۆ وەزعی وابووێ ئیمانی بەخودا هەبووبێ یەکتاپەرست بووبێ، کردەوێ چاکێ ئێنجام دابن، لەپاداشی ئەویدا لای خودای بەخشندهو دادوەر لەبەهەشتی بەرین و رازاوەدا نازو نێعمەتی زۆرو زەبەندەیی دەدریتێ، لەترسی ئەو رۆژە سەختە سامناکە رزگاری دەبێ، ترسی گەورەیی زیندو بوونەو نایگریتەو وەکوو دەفەرموی: ﴿لَا يَحْزَنُهُمُ الْفَزَعُ الْأَكْبَرُ﴾ (الانبیاء/۱۰۳) مانای (الحسنة) لەنایەتەکەیی ئێرەدا باوەرو کردەوێ باشە، ئیبنوعەبباس و ئیمامی نوخەعی و قەتادە دەفەرموون: (الحسنة) بەمانا (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) یە وشەیی (خیر) مانای (افعل التفضل) ی لی وەرناگیری چونکە هیچ شتێک نیە لە (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) باشتر بێ، کەوابوو مەبەست بەوشەیی (خیر) لێرەدا دوو چەندانەیی پاداش و بەردەوامییەتی. چونکە کردەو تەواو دەبێ و پاداش نەبڕاوە.

لەم رۆژە ترسناکەدا ئەمینی و دنیایی لەترسی گەورە، (الفزع الاکبر) پاداشی کردەو بەشەکانیانە، ئەمە جگە لەو هەموو نازو نێعمەتە بەردەوام و نەبڕاوەیی دواایی پێی دەبەخشری! رزگار بوون لەو ترس و بیمە بۆخۆی پاداشە، دواایی چی دەدریتێ فەضل و مینەتی پەرورەدگار، ئەوانە لەدونیادا لەخودا ترسان، لەو رۆژەدا تووشی ترس نابن، ترسان لەخودا لەدونیادا و فەزەعی قیامەت لەئادەمیزادێک دا کۆنابنەو. بەلکوو لەو رۆژە دا کەخەلک زەندەقی دەچی ئەوان پارێزراون و ترسیان توش نایە.

﴿وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَكَيْتَ وَجْهَهُمُ فِي النَّارِ هَلْ تَجْزُونَ إِلَّا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ﴾ کەسێکیش لەدونیادا هاوێلی بۆ خودا دانابی و تاوانی ئێنجام دابن، بەو تاوانانەو بێتە سارای مەحشەر هیچ چاکە لەتەرازوی کردەوکانی دا نەبن یان خراپەکانی بەسەر چاکەکانی زالی بن، ئەو بەرەو دەم توێ دەدریتە ناو دۆزەخەو، ئەجار بەوان دەگوتری واتە: بەکافرەکان دەگوتری: ئایا ئەمە سزای کردەوێ خۆتان نیە؟ ئایا ئەم عەزابە جگە لەتۆلەیی کردارەکانی خۆتان زیاتر هەیە؟!

خهریک بوون به عیباده‌تی خوداو خویندنی قورئان و جه‌مدو سوپاسی دلسوزانه بو زاتی

پاکی

إِنَّمَا أَمِرتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ
الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَمَهَا وَلَهُ كُلُّ شَيْءٍ وَأَمِرتُ أَنْ أَكُونَ مِنَ
الْمُسْلِمِينَ ﴿٩١﴾ وَأَنْ أَتْلُوا الْقُرْآنَ فَمِنْ أُمَّتِي فَإِنَّمَا يَهْتَدِي
لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَقُلْ إِنَّمَا أَنَا مِنَ الْمُنذِرِينَ ﴿٩٢﴾ وَقُلِ الْحَمْدُ
لِلَّهِ سَيُريكُمْ ءَايَتِهِ فَتَعْرِفُونَهَا وَمَا رَبُّكَ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿٩٣﴾

پاش ته‌وهی په‌روه‌ردگار حالو وه‌زعی دروستبوونی سه‌ره‌تاو زیندوبوونه‌وهی
پاش مردنو نیشانه‌کانی پیش هاتنی قیامه‌تی به‌یان کرد، هه‌روه‌ها وه‌زع و حالی
ته‌هلی قیامه‌تی رون کرده‌وه، نه‌مجار فه‌رمانی به پیغهمبهر کرد ﷺ که به‌و شیوه
له‌گه‌ل کافره‌کان بدوی و نه‌م نه‌م ناخاوتنه‌یان ناراسته بکاو پیتیان رابگه‌یه‌نی: که نه‌و
نه‌رکی سه‌رشانی خوی نه‌نجام داوه و په‌یامی خوی گه‌یانده، هیچی تری له‌نه‌ستودا
نه‌ماوه جگه له‌وهی سه‌رگه‌رمی خودا په‌رستی بی و شوکرو سوپاسی خوی بو خودا
نه‌نجام بدا، قورئان بخوینیتته‌وه! واته راگه‌یانندی بانگه‌وازیی ئیسلامی له‌لایه‌ن
پیغهمبهر ته‌واو بووه، ئیستا پیویسته نه‌وان به‌خویان دا بچنه‌وه، بیر له‌ناوه‌روچی
بانگه‌وازییه که بکه‌نه‌وه، له‌نایه‌ته‌کانی قورئان ورد بینه‌وه، ده‌فه‌رموی: ﴿قُلْ: إِنَّمَا
أَمِرتُ أَنْ أَعْبُدَ رَبَّ هَذِهِ الْبَلَدَةِ الَّذِي حَرَمَهَا﴾ نه‌ی پیغهمبهر! به‌و موشریکانه
بلی: نه‌وه‌کوو من فه‌رمانم پی کراوه ئیلا به‌وه فه‌رمانم پی کراوه: که عیباده‌تی
په‌روه‌ردگارو خاوه‌نی نه‌و مه‌که‌که‌یه بکه‌م: که که‌خودا کردویه‌تی به‌حه‌ره‌م و جیگای

ئەمن و ئاسایش و پێژو نرخى داوه تی. شەرو ئازاوهی تیدا یاساغ کردوه، خوینی تیدا نارژى، کەس لەوێ دا ستم لەکەس ناکا، راوه شکاری تیدا حەرامە نیچیری تیدا ناگیرى درەختى نابردى، بالەندەى ناترسیندرى راناچلە کیندرى، لەوێ دا نابى کەس هەرەشە لەکەس بکا، لەهەر چوارلای جیهانەوه میوه و بەرو بوومی بو دەهیندرى. عەرەبەکان بریایان بەرێزداری مەککەو کابە هەبوو، بەچاوی پێزەوه تییان دەروانین، شکۆ مەندى و ناو و شۆرەت و پێزداری خویان لەمەککەو مالى کابە وەرەگرت، بەهۆی کەعبەوه عەرەبەکانى تر پێزیان لەقورەیشییهکان دەگرت، کەچی لەگەڵ ئەوەش دا یەکتاپەرستیان نەدەکردو عیبادهتی دلسۆزانەیان بو ئەو خودایە ئەنجام نەدەدا: کەئەو هەموو نازو نەعمەتەى پێداون و کردونى بەخاوەن و چاودێرى ئەو ماله پێرۆزە، لەئایەتەکەدا بەتایبەتی ناوی مەککەى هیئا، بو پێز لێنان و نرخ پێدان، چونکە یەکەم خانویک کە لەسەر زەوى بو عیبادهت تیدا کردن دروست کرابى لەو شارەدا دروست کراوه، ئەویش کابەى پێرۆزە و رەمزی یەکتاپەرستى و یەکیەتی موسولمانانە! لەئایەتیکى تردا پەرورەدگار کابەى بەمالی خودا داناوه و دەفەرموی: ﴿فليعبدوا رب هذا البيت الذى اطعمهم من جوع وآمنهم من خوف﴾ (قریش/۳-۴) ئیتر پێغەمبەر ﷺ بیروباوەرى خۆی وەکوو پێویست رادەگەیهنێ و ئەو رۆن دەکاتەوه: کەئەو فەرمانى ئاراستە کراوه بەوه عیبادهتی خودای ئەو شارە پێرۆزە بکا، ئەو خودایەى بى هاوێل و بى ئیحتیاجە، خودای ئەو شارە پێرۆزە خودای هەموو بوونەوەرە، هەموو شتیىک هی ئەوهو خاوەنى حەقیقى هەموو شتیىکە.

هەر وهەها ئەوەش رادەگەیهنێ: کە فەرمانى پێ کراوه لەپێرى موسولمانان بى، دەفەرموی: ﴿وأمرت أن أكون من المسلمين﴾ فەرمانم پێ کراوه: کە لەتاقمى موسولمانان بم، خودا بەتاک و تەنها بناسین و کەس نەکەین بەهاوێل و هاوشانى، یەکتاپەرست بێن و بە دلسۆزی گەردنکەچى فەرمان و جەلەوگیرەکانى پەرورەدگار بێن! ئەمە برپەى بانگەوازیى منەو پوختهی پەيامەکەم بریتییە لەوه، هۆکار و نامیری ئەم بانگەوازییەشم خویندنى قورئانى پێرۆزە وەکوو دەفەرموی: ﴿وَأَن أَتْلُوا

القرآن ﴿فرمانم پیکراوه: که قورئانم بخوینم، چونکه قورئان نامه ی سهره کی ئەم بانگه وازییه، دهستورو یاسای ئایینه، فرمانم پیکراوه شهوو روژ به ته نیاو له ناو ئاده میزاد دا له ئەو نامه ناسمانییه بخوینمه وه، لی ی ورد بیمه وه، ههول بدهم له مانا کانی حالی بیم، به لگه کهونی و گهردونیه کان، به راورد بکه م و له پروانگهی قورئانه وه تییا ن بر وانم. بۆئه وه ی ئیمانم زیاد بکا دل و دهروونم زیاتر روناکی تی بکه وی، جا ﴿فمن أهدى فانما يهتدى لنفسه﴾ که سیك ڕیگای هیدایه تی گرته به رو روی له ئیمان کرد ئەوه بۆ بهرژه و هندی خۆی شاره زا ده بی و هیدایه ت ئامیز ده بی، که سیك ئیمانم پی بی نی و شوینم بکه وی ئەوه به خته وه رو به مرا ز گه یشتوه وه ئەمینه له سزاو عه زابی سه ختی خودا.

﴿ومن ضل فقل انما انا من المذرين﴾ که سیكیش گومرا بوو، ڕیبازی حه قو راستی هه له کرد، ئیمانی نه هی نا، منی به درۆ خسته وه، ئایاتی قورئانی ره ت کرده وه، ئەوه پییا ن بل ی: هه ر که سه تاوانی گومرای ی یه که ی له ئەستوی خۆیه تی و بۆخۆی بهرپر سياره، منیش ترسی نه رو راگه یه نه رم، ئەرکی خۆم به جی هی نا وه په یامی خۆم راگه یان دوه، ئیتر حیساب و لی کۆلینه وه تان عائی د به خودایه. وه کوو له شوینیکی تر دا ده فره مو ی: ﴿فانما عليك البلاغ وعلينا الحساب﴾ (الرعد / ۴۰) یان ده فره مو ی: ﴿انما انت نذير، والله على كل شيء وكيل﴾ (هود / ۱۲)

﴿وقل: الحمد لله، سيريكم آياته فتعرفونها﴾ ئە ی پیغه مبه ری خۆشه و یست به و موشریکانه بل ی: شوکرو سوپاس هه ر بۆ ئەو خودایه یه ناوی (الله) یه، سزای که س نادا مه گه ر دوا ی ئەوه ی به لگه یان له سه ر راست بکاته وه، پیغه مبه ریان بۆ سه ر بنی ری و موژده یان پی بدا و بیان ترسی نی، حه مدو سوپاس بۆ خودایه له سه ر نیعمه ته کانی: که پی ی به خشیوم هه ره گرنگه که یان نیعمه تی پیغه مبه رایه تییه! ههروه ها حه مد بۆ خودا له سه ر ئەوه فی ری کردوم چۆن ئەرکی پیغه مبه رایه تی هه ل بگرمو چۆن هه ل س و که وت له گه ل ئەم پله و پایه یه دا بکه م و چۆن په یامه که م بگه یه نم، دلنیا بن خودای مه زن له وه به ولا وه نیشانه کانی گه وره یی خۆی و دانایی و ده سه لات ی ره های و نیشانه ی عه زابی سه ختی نیشان ئیوه ده دا، بۆ تان ده رده که وی: که من راست گۆم له په یامه که م دا، هه موو شتی کتان بۆ رون ده بی ته وه وه ده زانن حه قه،

به‌لام کاتیک که ئیمان هیئان سوودی نابی و که لکی لی و هرنارگن، نمونه‌ی ئهم نایه‌ته نایه‌تیکی تره: که ده‌فهرموی: ﴿سَنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْآفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ، حَتَّىٰ يُتَبَيَّنَ لَهُمُ الْهَادِئَةُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَعَبُونَ﴾ (نمل/۵۳) راسته و په‌روهر دگار راستی فهرمووه، ئه‌وه‌تا رۆژ له‌دوای رۆژ، سال له‌دوای سال، نیشانه‌ی قودره‌تی خۆی نیشانی به‌نده‌کانی ده‌دا، بری له‌نیشانه‌کانی خودایه‌تی له‌خودی خۆیان داو له‌بوونه‌وه‌ردا نیشانی به‌نده‌کانی ده‌دا، بری له‌نه‌یئنی بوونه‌وه‌ری پسر له‌نه‌یئنی و سه‌ر سوهره‌یئنه‌ریان نیشان ده‌دا.

﴿وَمَا اللَّهُ بِغَافِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ﴾ خودا غافل و بی‌ئاگا نیه له‌وه‌ی موشریکه‌کانی مه‌که‌وه‌که‌سانی دیکه ده‌یکه‌ن، به‌لکوو ئاگادارو زانایه به‌هه‌موو کرده‌وه‌یه‌کیان و هیچی لی گوم نابی و له‌لی سزاو تۆله لی ستاندنیان دوا ده‌خا بۆ کاتی دیاریکراو و به‌گوێره‌ی حیکمه‌ت و دانایی خۆی هه‌رکاتی و هه‌ختی عه‌زاییان هات ده‌یانگری و مۆله‌تیان نادا.

ئه‌بو حاته‌م ریوایه‌ت ده‌کا ده‌لی: له‌ئه‌بو هورپه‌ره‌وه ریوایه‌تکراوه ده‌فهرموی: پیغه‌مبه‌ر ﷺ فهرموی: (يَا أَيُّهَا النَّاسُ لَا يَغْتَرَنَّ أَحَدُكُمْ بِاللَّهِ فَإِنَّ اللَّهَ لَوَكَّانٌ غَافِلٌ الْبُعْوضُ وَالْغُرْدَةُ وَالذَّرَّةُ) ئه‌ی خه‌لکینه! با که‌ستان به‌وه له‌خۆی بابی نه‌بی: که‌خودا بۆ ماوه‌یه‌ک مۆله‌تی ده‌دا، و ابزانێ خودا لی بی ئاگایه، چونکه ئه‌گه‌ر خودا غافل بوایه می‌شوو له‌وه‌ خه‌رده‌له‌وه‌ گه‌ردیله‌ی فهرامۆش ده‌کردن! ده‌لێن: ئیمام ئه‌حمه‌د ﷺ زۆرجار له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ بۆ که‌سانی دیکه ئهم دوو دی‌ره‌ شیعه‌ری ده‌خوینده‌وه.

اِذَا مَا خَلُوتَ الدَّهْرَ يَوْمًا فَلَاتَقُلْ
خَلُوتَ وَلَكِنْ قُلْ عَلَيَّ رَقِيبٌ

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ يَغْفِرُ لَلسَّاعَةِ
وَلَا أَنْ مَا يَخْفَىٰ عَلَيْهِ يَغِيبُ^(۱)

(۱) ته‌فسیری نیبنوکه‌ئیر ج ۳/ ۱۳۸۹ کۆتایی سوره‌تی (النمل).

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

(سوره‌تی القصص)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

طَسَمَ ﴿١﴾ تِلْكَ ءَايَاتُ الْكِتَابِ الْمُبِينِ ﴿٢﴾ نَتْلُوا عَلَيْكَ
 مِنْ نَبَأِ مُوسَى وَفِرْعَوْنَ بِالْحَقِّ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٣﴾ إِنَّ
 فِرْعَوْنَ عَلَا فِي الْأَرْضِ وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيْعًا يَسْتَضِعُّ
 طَائِفَةً مِنْهُمْ يَذِخُّ أبنَاءَهُمْ وَيَسْتَحْيِ نِسَاءَهُمْ إِنَّهُ كَانَ
 مِنَ الْمُفْسِدِينَ ﴿٤﴾ وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضِعُوا
 فِي الْأَرْضِ وَنَجْعَلَهُمْ أَئِمَّةً وَنَجْعَلَهُمُ الْوَارِثِينَ ﴿٥﴾
 وَنُكِنَ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَنُرِيَ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا
 مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ ﴿٦﴾

ئەم سۆرەتە ناوئراوە (القصص) چونکە چیرۆکی ھەزرەتی موسای علیه السلام تێدایە
 بەشیوەیەکی سەرئێش ھەر لەروژی لەدایکبوونیەوە تادەکریتە پیغەمبەر
 نیگای بۆ ھاتووە، ئەجار روبەر و روبوونەوی لەگەڵ فیرعەون و دارو دەستەکە دا
 کەبەناشکرا ئاماژە بۆ ئەو دەکەن: کە پەرورەدگار یارمەتیدەر و پشتگیریکاری
 خواوەن باوەرپانە، موسولمانان چاودێری دەکاو کافران پێسوا دەکا!

هه‌روه‌ها چیرۆکی قارونی خاوه‌ن سامان و له‌خۆبایی بووی تێدایه، ئه‌ویش وه‌کوو فیرعه‌ون به‌هۆی سامانداریی طوغيانی کردو له‌خودا یاخی بوو! خودا ئه‌ویشی وه‌کوو فیرعه‌ون له‌ناو برد!

په‌یوه‌ندی ئهم سوره‌ته به‌سوره‌تی (النمل) و (الشعراء) هه‌ له‌م روه‌یه: ئهم سوره‌ته شیکه‌ره‌وه‌و ته‌فصیل ده‌ره‌ بۆئهو چیرۆک و سه‌رگورشتانه‌ی هه‌زهره‌تی موسا ﷺ که له‌سوره‌تی (النمل) و (الشعراء) دا باسیان لێوه‌ کراوه‌و به‌کورتی رانویندراون، سه‌ره‌تا ده‌ست ده‌کا به‌شیکردنه‌وه‌ی له‌خۆبایی بوونی فیرعه‌ون و سه‌ته‌مکاری و طوغيان و له‌خودا یاخی بوونی، سه‌ته‌مکاری گه‌ییشه‌ ئاستیک نیرینه‌کانی نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیلی سه‌رده‌بړی و مێینه‌کانی ده‌هیشته‌وه‌ بۆ خزمه‌ت و کاره‌که‌ری! بۆیه هه‌زهره‌تی موسا ﷺ هه‌ر که له‌دایک بوو، به‌زارۆکی دایکی له‌ترسی سه‌رپرین خسته‌ ناو صندوقیکه‌وه‌و به‌ئاوی نیلی دا، دوا‌ی فیرعه‌ون صندوقی گرت‌وه‌و په‌روه‌رده‌ی کرد تاگه‌ییشه‌ ته‌مه‌نی لاوی و به‌هه‌له‌ رۆژنیک قبیطی به‌کی له‌ده‌ست کوژراو هه‌لات بۆ ولاتی مه‌دینه‌و له‌وێ بوو به‌شوانی هه‌زهره‌تی شوعه‌یب و که‌چه‌کی ماره‌ کردو ده‌ سال شوانی بۆ کردو دوا‌ی گه‌رايه‌وه‌ بۆ میصرو له‌پێگا له‌لای کێوی (تور) خودا نیگای بۆ کردو کردی به‌ پێغه‌مبه‌رو ره‌وانه‌ی کرد بۆ سه‌ر فیرعه‌ون ... هتد.

ئهم سوره‌ته له‌گه‌ل سوره‌ته‌کانی پێش خۆی سوره‌تی (النمل) و (الشعراء) دا یه‌ک ده‌گره‌وه‌ له‌بوا‌ری چه‌سپاندنی بیرو باوه‌رو یه‌کته‌په‌رستی و پێغه‌مبه‌رایه‌تی و زیندوبوونه‌وه‌، ئه‌مه‌ش له‌دوو تو‌ی چیرۆکی پێغه‌مبه‌ره‌کان دا، هه‌روه‌ها رونکردنه‌وه‌و شیکردنه‌وه‌ی ئهو به‌لگه‌و ده‌لیلانه‌ی ئهم بنه‌مایانه ده‌چه‌سپێتن.

سوره‌ته‌که به‌شێوه‌یه‌کی گشتی و سیمای سه‌ره‌کی تی‌ یدا، شیکردنه‌وه‌ی چیرۆکی هه‌زهره‌تی موسایه ﷺ له‌گه‌ل فیرعه‌ون دا: که‌له‌راستی دا ئهم چیرۆکه‌ نمونه‌ی صیراعی هی‌زی له‌خۆبایی بوو که‌له‌فیرعه‌ون دا خۆ ده‌نوینی له‌گه‌ل هی‌زی بی‌ وه‌ج و بی‌ ده‌سه‌لات که‌له‌ هه‌زهره‌تی موسادا ﷺ خۆده‌نوینی، به‌لام هی‌زی له‌خۆبایی بوو پشتی به‌به‌تال به‌ستوه‌و یارمه‌تیده‌رانی شه‌یتان و سه‌ربازه‌کانی، هی‌زی بی‌ وه‌ج و

بی ده سلاّت پشتی به خودا به ستووه و یارمه تی له خوداوه وهرده گری، بیگومان
 فیرعه ون به پشتیوانی هیژی خۆی طوغیانی کردو له خودا یاخی بوو، خۆی به سهر
 نه ته وهی ئیسرائیل دا سه پاندو دهستی کرد چهوساندنه وهیان، جوړه ها ته عذیب و
 نه شکه نجهی دان، نیرینهی سهر ده برین میینه کانی ده هیشتنه وه، به نه وپه ری شیوه
 زه لیل کردن و چهوساندنه وه له گه لیان جولایه وه، هه تا په روه ردگار حه زره تی موسای
 بو ره خساندو کردی به پیغه مبهرو مه عجزیهی جوړاو جوړی پیدان و ره وانهی کرد
 بو سهر فیرعه ون و دارو دهسته کهی، نه وانیش حه زره تی موسایان به درو خسته وه و
 تیمانیان پی نه هیئاو له ناکام دا خودا له ناو ده ریادا خنکاندن.

هه لویستی فیرعه ون دهق ده شو بهیته هه لویستی قوره یشییه کان له بهرام بهر
 پیغه مبهرایه تی حه زره تی موحه ممد دا، نه وه تا وپرای نه وهی پیغه مبهر ﴿﴾
 به مو عجزیهی ناشکراو نمایانه وه بانگه وازی قوره یشییه کانی کرد، که چی نه
 نه فامانه په یامه که یان رهت کرده وه و تیان: سیحربازو جادو گهره، به بیانوی هیچ و
 پوچ و بی بناغه وه پشتیان له تیمان پی هیئانی هه لکرد.. ئیتر په روه ردگار
 هه ره شهی لیکردن و له سهر زوبانی پیغه مبهر ﴿﴾ پی ی راگه یاندن: که نه گهر تیمان
 نه هیئن وینهی عه زابی فیرعه ونیان بو سهر ده نیری، نه وه شی بو رونکردنه وه:
 که داب و نه ریستی خودا ده رباره ی هه موو نه ته وه یه ک واهاتووه: تاترسیئنه نه نیری و
 بیانویان نه بری، سزایان نادا، هه رکاتی پیغه مبهری بو سهر ره وانه کردن و
 بانگه وازی کردن و مو عجزیه و به لگه ی راستی پیغه مبهرایه تی خۆی نواندو تیمانیان
 پی نه هیئا ئیتر خودا عه زاییان ده داو به قاری خۆی ده یانگری.

نه وه شی رونکردنه وه: که هه لباردن پیغه مبهران به ویستی خودایه و خودا
 بو خۆی ده زانی: کی شیایو پله و پایه ی پیغه مبهرایه تییه. نه ک به ویست و ئاره زوی
 موشریکه کان، نه مجار بری به لگه ی له سهر تا ک و ته نهایی خودای مه زن هیئانه وه و
 هاته سهر رانواندن چیرۆکی قارون و ناکام و سهره نجامی نه ویشی راگه یاندو کوژیایی
 هه ردو چیرۆکه کانی به راگه یاندنی چند مه بده ئیک هیئا: که بریتی بوون له وهی
 پاداشی قیامت بو نه وانه یه له دونیادا طوغیان ناکه ن و فساد و ناشوب نانیته وه.

بروا به تاك و ته‌نهایی خوداو زیندو بوونه‌وه، ریگای به‌خته‌وه‌ری یه، ثم جیهانه
کۆتایی دئی و سیسته‌می تیک ده‌چی و جگه له‌خودا کهس نامینئی و پاش ماوه‌یه‌ک
هه‌موو ئاده‌میزادان زیندو ده‌کرینه‌وه بۆ حساب و لی‌کۆلینه‌وه.

ده‌فه‌رموئی: ﴿طسم﴾ له‌وه‌پیش چه‌ند چارێک له‌باره‌ی ثم جوړه پیته
(مقطع) انه‌وه دواوین، مانای هه‌ره ویتچوو دلگیر شه‌وه بوو: که په‌روه‌ردگار
ته‌حه‌ددای ئاده‌میزادو جندۆکه ده‌کا، ده‌فه‌رموئی: ئیمه قورئانمان له‌م پیتانه پیک
هیناوه‌وه شه‌وه که لاهه موعجیزه‌یه، ده‌ئیه‌ش ئازابن که لامیکی ئاوا دابینن!

﴿تلك آیات الكتاب المبين﴾ شه‌وه‌ی به‌نیگا بۆت دئی و به‌سه‌رتا ده‌خویندریته‌وه
ئایاتی قورئانی ره‌وانو سه‌رتاسایه، نایه‌تی شه‌وه کتیبه‌ن: که‌حه‌قیقه‌ت و راستی ئابین
رون ده‌کاته‌وه، هه‌والی رابووردو داهاتوو راده‌گه‌یه‌نی و کارو باری ئابین شی
ده‌کاته‌وه. شه‌وه راستیه‌یه ده‌چه‌سپینئ: که‌هیزو توانا ته‌نیا هیزو توانای خودایه هه‌ر
شه‌وه په‌روه‌ردگارو خاوه‌نی دونیاو قیامه‌ته، له‌شکرو هه‌یه‌ت و شکۆمه‌ندی خاوه‌ن
توانایان که‌مه‌ندکیشی هیزی خودای تاک و ته‌نه‌هان!

﴿نتلوا عليك من نبأ موسى وفرعون بالحق لقوم يؤمنون﴾ بریک له‌چیرۆکی
موسا و فیرعه‌ونت بۆ باس ده‌که‌ین، به‌شیۆه‌یه‌کی حه‌ق و راست و واقعی، چۆن روی
داوه‌وه چۆن بووه، ئاوا بۆتی ده‌خوینینه‌وه، هه‌روه‌کوو بۆخۆت ئاگاداری روداوه‌کانی
بووبی ئاوا، شه‌مه‌ش به‌مه‌به‌ستی شه‌وه‌ی شه‌وه‌ی که‌هه‌که‌ برپا به‌په‌یامه‌که‌ت بکه‌ن و
موسولمان ببن و دلیان به‌قورئان ئارام بگرئ.

بی‌گومان په‌روه‌ردگار له‌م سوره‌ته‌دا هه‌ندیکێ له‌چیرۆکی موسا و هارون عليه‌السلام
گیرایه‌وه بۆ په‌ندو عیبه‌رت و به‌لگه هینانه‌وه له‌سه‌ر راستی پیغه‌مبه‌رایه‌تی
حه‌زه‌رتی موحه‌مه‌دو ئاماژه‌کردن بۆ شه‌وه راستیه‌یه: که‌ئه‌م قورئانه نیگای خودایه‌وه
له‌خوداوه‌وه هاتووه‌وه که‌لامی به‌شه‌ر نیه.

هه‌رچه‌ند قورئان به‌سه‌ر هه‌موو که‌س دا ده‌خویندریته‌وه به‌لام بۆیه
خویندنه‌وه‌که‌ی تایبه‌ت کردوه به‌نه‌ته‌وه‌ی موسولمان و ئیماندار چونکه شه‌وان په‌ندی

لی وهرده گرن، که سیک دلی کراوه نه بی، گوچکه ی شنه وای حق نه بی سوود
 له خویندنه وهی قورئان نابینی، که سیک ئاماده باشی ئیمانیه ئانی تیدا نه بی، پشت
 له ئاموژگاری هه لیکا، له خوی بابی بی و بلی قورئان سیحرو جادوه هه رگیز
 به قورئان په نندامیز نابی، چه ندیک نایه تی بو بخویند ریتته وه، چیرۆکی رابووردوانی بو
 بگپر د ریتته وه، که لکی لی وهرناگری و ناچیتته دلیانه وه.. وه کوو له نایه تی کی تر دا
 په روه ردگار لییان ده گپر ریتته وه ده فهرمو: ﴿وَقَالُوا قُلُوبُنَا فِي أَكْثَرِ مَا تَدْعُونَا إِلَيْهِ﴾
 نه مجار چیرۆکه که غمیش ده کاو ده فهرمو: ﴿إِنْ فِرْعَوْنُ عَلَا فِي الْأَرْضِ﴾ بیگومان
 فیرعه ون: که پاشاو مه لیک میصر بوو، بوغرا بوو، یاخی بوو، له خاکی میصر دا
 فه سادو ئاشووبی به رپا کرد، سته مکاری به رپه کرد، ﴿وَجَعَلَ أَهْلَهَا شِيَعًا﴾
 دوو به رکه میهرته وازه بی خسته ناو دانیش توانی میصره وه، پارچه پارچه ی کردن و
 خوی به سه ردا سه پاندن، هه مووی ده چه وساندنه وه بو به رژه وه ندیی خوی به کاری
 ده هینان، یاسای (فرق تسد) ی له ناودا بلاو کردنه وه، تووی فیتنه بی ریتته له ناودا
 چاند بوون، کوردی وته نی (میث کیشه یان تی که وی پیاو خه وی لی ده که وی)
 ئه مه ش دابو نه ریتی هه موو طاغوت و داگیر که رانه، ده یانه وی به هووی فیتنه
 نانه وه دژایه تی خسته ناو دانیش توانه وه، خو یان بسه پینن و خه لکه که بخه نه
 ژیرباری خو یانه وه... ئه مه ش به پیچه وانه ی شه ریه تی ئیسلام و ئایینی خودایه،
 چونکه ئایینی ئیسلام له سه ر بنه مای به کیه تی و هه مئا هه نگی و خو شه ویستی و لی
 بو ردن و عه داله ت و وه فاداری و دل صافی له نیوان کار به ده ست و جه ما وهر دا،
 دامه زراوه، هه رکاتی ئه م بنه ماو مه بده ئانه له نیوان سه رۆک و ره عییه ت دا
 به رجه سته بوون، کو مه لگا به ئاشتی و ئارامی ژیان به سه ر ده بن، حاکم دل ئارامه و
 بیر له پیش خست و داهینان و ده سته به ر کردنی پیدا ویستی گه لو ولات ده کاته وه، گه ل
 به ئارامی ده ژی و هه لو و ته قه للا ی پیش خستنی ولات ده دن و له هه موو بواره کانی
 ژیان دا سه رکه وتن به ده ست دین.

﴿يَسْتَغْفِرُ طَائِفَةً مِنْهُمْ﴾ دابو نه ریتی فیرعه ون وابوو: کو مه لیکیانی
 ده چه وساندنه وه به هه موو جوړیک ئازارو ئه شکه نه جی ده دان.

بیگومان به‌ته‌واوبی نازاندیری نه‌و فیرعه‌ونه‌ی روداوه‌کانی چیرۆکه‌کی وه‌پال
 دراوَن کام فیرعه‌ونه‌یه‌و له‌چ رۆژگارو سه‌رده‌مێک دا ژیاوه، وادیاره‌ زانیاری
 له‌وباره‌وه‌ پتویست نیه، ده‌ست‌نیشان‌کردنی چه‌رخ و سه‌رده‌م بۆ چیرۆکه‌کانی قورئان
 مه‌به‌ست و نامانج نین و به‌گرنگ سه‌یر نا‌کرتین، نه‌گه‌ر سوود له‌دیاری‌کردنی سه‌رده‌م و
 رۆژگارد هه‌بوایه، قورئان لی‌ی بێده‌نگ نه‌ده‌بوو! نه‌وه‌نده‌مان به‌سه‌: که‌ نه‌م
 رۆژگاره‌ داوی سه‌رده‌می یوسف عليه السلام بووه، چونکه‌ له‌سه‌رده‌می نه‌ودا باپیره‌ گه‌وره‌ی
 نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل: که‌ سه‌زهره‌تی یه‌عقوب عليه السلام هاتوو بۆ میصرو نه‌ته‌وه‌ی
 ئیسرائیل له‌کۆره‌کانی نه‌و که‌وتوو نه‌وه‌ نه‌ته‌وه‌یه‌کی زۆرو گه‌وره‌یه‌یان پێک هێناوه‌و
 له‌سه‌رده‌می فیرعه‌ون سه‌دان هه‌زار که‌س بوون.

نه‌م فیرعه‌ون و مله‌وره‌ له‌خودا یاخی بووه، بۆغرا بوو خۆی به‌زلزانی، ناشوبی
 نایه‌وه، هه‌موو دانیش‌توانی میصری لێک کردن به‌دوژمن و گه‌ڕۆ گه‌ڕۆی کردن، هه‌ر
 تاقم و گه‌ژه‌یک بۆ به‌رژه‌وه‌ندییه‌کی تایبه‌تی خۆی به‌کارهێناو نه‌رکیکی خسته
 سه‌رشانی، نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیلی له‌چه‌وساندنه‌وه‌و ژێربار کردن دا، به‌شی شێریان پی
 برابوو، له‌ژێر تیری چه‌وساندنه‌وه‌دا ده‌یان نالاندو زیاتر له‌هه‌موو که‌س نازاریان
 ده‌چه‌شت، چونکه‌ بیرو باوه‌ریان له‌هی فیرعه‌ون و نه‌ته‌وه‌که‌ی جودابو، نه‌وان له‌سه‌ر
 نایینی باپیره‌ گه‌وره‌یان سه‌زهره‌تی ئیبراهیم عليه السلام به‌گه‌وره‌یان سه‌زهره‌تی یه‌عقوب
عليه السلام بوون، هه‌رچه‌نده‌ بر ئایینه‌که‌یان چه‌واشه‌یی و ئینحیرافی تێدا په‌یدا بووبو،
 به‌لام تارمایی یه‌کی بیروباوه‌ر به‌ خودایان لامابوو، ئینکاری خودایه‌تی فیرعه‌ونیان
 ده‌کرد و ناماده‌ نه‌بوون به‌دڵسۆزی به‌ندایه‌تی بۆ بکه‌ن. له‌لایه‌کی تره‌وه‌ فیرعه‌ونی
 مله‌ور هه‌ستی به‌خه‌ته‌رو هه‌ره‌شه‌یه‌که‌ له‌سه‌ر کورسی فه‌رمانه‌روایی خۆی کرد بوو،
 جودی نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیلی له‌میصردا به‌و چری و زۆرییه‌ به‌خه‌ته‌ر ده‌زانی له‌سه‌ر
 فه‌رمانه‌روایی و پاشایه‌تییه‌که‌ی، نه‌یده‌توانی ده‌ریان بکا، چونکه‌ ژماره‌یان به‌سه‌دان
 هه‌زار بوو، نه‌گه‌ر ده‌ری بکه‌ردنایه‌ پالیان له‌دوژمنی فیرعه‌ون ده‌دا، نه‌وکاته
 خه‌ته‌ره‌که‌یان زۆرتر ده‌بوو، بۆیه‌ رێگایه‌کی درێژانه‌و جه‌هه‌نمه‌ی دۆزییه‌وه‌ بۆته‌وه‌ی
 نه‌و خه‌ته‌ره‌ له‌خۆی و مه‌مله‌که‌تی دووربخاته‌وه، نه‌وه‌ بوو هات نه‌رکی قورسو کاری

گرانی خسته نه‌ستویان و به‌ته‌واوی زه‌لیلی کردن، چند شیوه ته‌عذیبی تیدا به‌تاقی کردنه‌وه، سه‌رباری نه‌وه‌ش هات سامناکترین شیوه‌ی قه‌لاچۆی تیدا داهینان نه‌ویش نه‌وه بوو بریاری دا همر منداالیککی نیرینه‌یان له‌دایک بی‌یه کسه‌ر سه‌ربردری و میینه‌کانیشیان به‌یلدرینه‌وه، بوئه‌وه‌ی ژماره‌ی پیاویان که‌م و ژماره‌ی ئافره‌تیاں زۆر بی‌یه، هیزو توانایان لا‌وازی!

ده‌گیترنه‌وه: که‌فه‌رمانی کرد مامانی نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل له‌ئافره‌تانی قیبطی بن و همر له‌گه‌ل نیرینه‌یه‌ک له‌دایک بوو، خیرا هه‌والی پی‌بدن نه‌ویش یه‌کسه‌ر یاساؤل و جه‌للاده‌کانی بنیری زارۆکی تازه له‌دایکبووی بی‌تاوان سه‌ربهرن!! پاش ماوه‌یه‌ک دارو ده‌سته‌و راویژکاره‌کانی پییان گوت: نه‌گهر له‌سه‌ر ئه‌م یاسایه‌ برۆین پاش ماوه‌یه‌کی تر نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل پیاویان نامین و که‌س نابێ خزمه‌تمان بکاو نه‌و ئه‌رکه‌ قورسانه‌ی ئیستا پیاوه‌کانی نه‌وان نه‌نجامی ده‌دن پاش ماوه‌یه‌کی تر ده‌بی‌پیاوانی قیبطی پی‌یه‌لسن؛ نه‌بجار فیرعه‌ون بریاری دا: که‌هه‌ر ساله‌ ناسالیک مندا له‌کانیان سه‌ربهرن بوئه‌وه‌ی نیرینه‌کانیان گه‌رابراو نه‌بن، نه‌وه‌نده نیرینه‌یان تیدا بینه‌وه به‌شی خزمه‌تکاری و نه‌نجامدانی ئه‌رکه‌ قورسه‌کانیان بکه‌ن. ئیتر چه‌زهره‌تی هارون عليه السلام له‌سالیک دا له‌دایک بوو که‌سالی هه‌لبواردن بوو، له‌وساله‌دا نیرینه‌کانیان سه‌ر نه‌ده‌بردان، سالی دوایی که‌سالی مندا له‌ نیرینه سه‌ربهرن بوو چه‌زهره‌تی موسا عليه السلام له‌دایک بوو؛ به‌لێ له‌م بارودۆخه‌ ناهه‌مواره‌ی که‌نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل تی‌یه‌ که‌وتبوون و به‌م شیوه‌ قه‌لاچۆ ده‌کران و کار گه‌ییشه‌ نه‌وه‌ی فیرعه‌ون ﴿يَذبح أبناءهم ويستحي نساءهم﴾ نیرینه‌کانی سه‌رده‌برین و میینه‌کانی ده‌هیشته‌نه‌وه ﴿انه كان من المفسدين﴾ به‌راستی فیرعه‌ون له‌پیری موفسیدو تاوانباران بوو، نه‌ته‌وه قه‌رکه‌رو ولات وێرانکه‌ر بوو، ئاله‌م بارو دۆخه‌ ناهه‌مواره‌دا چه‌زهره‌تی موسا عليه السلام له‌دایک بوو فیرعه‌ونی مله‌وهر به‌خه‌یالی پووچی خۆی، به‌م کاره‌ درپدانه‌ که‌س نه‌کرده‌ی خۆی، به‌ربه‌ستی خه‌تهری سه‌ر مه‌مله‌که‌ت و گیانی خۆی. ده‌کرد به‌لام نه‌وه‌ی لای فیرعه‌ون خه‌یال بوو لای خودا به‌تال بوو، ویستی په‌روه‌ردگار پیچه‌وانه‌ی ویستی فیرعه‌ونه ته‌قدیری خودا له‌پلانی فیرعه‌ون

جوداوازه، ملهپوړو طاغییه کانی جیهان به هیزو توانای خوځیان بوغرا ده بنو
قودرهت و دهسه لاتتی خودایان له بیر ده چیتته وه، پتیان وایه ده توانن ئه وهی بوخوځیان
پتیان خوځه دهسته بهری بکه نو ئه وهی بو دوژمنه کانیان ده وی ئه نجامی بده ن!!

ئهمه دابو نه ریټی هه موو سته مکارو طاغوتی کی جیهانه به در یژایی میژوو
ئه مپوړشی له گه ل دا بی، سته مکاران هه می شه له قه له قو دله راوکی ی له ده سدانی
کورسی و دهسه لاتته که یانن، بو بهر قه رار بوونی کورسی سته مکاریان ئهم جوړه
کارانه ئه نجام ده دن، چونکه بروایان به قه زاو قه ده ری خودا نیه، ئیمان و باوه رپیان
به دهسه لاتتی ره های پهروه ردگار نیه، ته نیا به بیري ته سکی خوځیان هه لئس و کهوت
ده که ن! ئه گه ر توژی ک بیر له نیشانه کانی بوونه وه ر بکه نه وه، ئیمان به خودا دلیان
روناک بکاته وه، به دل نیایی و نارامی ژیان به سهر ده به نو له سهر زه وی دا فه سادو
ئاشوب بلاو ناکه نه وه و چ پیو یستیان به و سته مکاری و چه وساندنه وه نابی و ولات
ویران ناکه نو گه لو نه ته وه قه لاچو ناکه نو ژینگه ناشیوینن، باغو بیستان و دارو
دره خت سوتماک ناکه ن، کانی اوو دیه نی دلر فی ن و قه شه نگ و
سروشت خاپور ناکه ن!!

بیگومان له پروانگه ی ئه و بیرو بوچوونه ته سک و سته مکاری به بوو: که له دوا ی
سالی (١٩٧٧ز) به م لاه ده ست کرا به به راگواستنی لادییه کانی کوردستانی
عیراق و وه رزیرو سه پان و کشتیارانیان له کو لیت و لانه ی خوځیان هه لکه ندن و
له موجه مه عاتی زوره ملییان په ستاو تن و ئه مجار به ربوونه روخاندنی ئه خلاق و
رهوشتی ره سه نیان؛ پی ش دروست کردنی خه سته خانه و قوتا بخانه و مزگه وت، یانه ی
خواردنه وه و شوی نی قوما رو مه یسیریان بو کردنه وه؛ نه یانده هیشت لادییه کان
بچنه وه دارگو یزو دارقوځ و هه نجیرو میوو هه ردو شیوی خوځیان به خیتو بکه ن،
له زیخالکو چه قه نو ره قه نان سنه و به ره زه رپیان به موجه خوړانی دائیره ی کشت و کال
ده ناشت، ره زو باخی برزوت و کوړه کاژاوو هه ورامان و خوځشنا وه تی و برپواری
بالاوژی و گه لی شوینی تریان سوتماک کردبون و له م لاه له شوینی روته نو

بیروژن سنه و بهری گرگنۆکه‌یان ده‌ناشتن و پروپاگه‌نده‌ی ئه‌وه‌شیان ده‌کرد گوايه
 کوردستان زه‌نۆی ده‌که‌نه‌وه ئه‌وه‌ش بۆ پارێزگاری کردنی کورسی سته‌م و زۆرداری و
 ته‌نفیذکردنی سیاسه‌تی چه‌پ و شۆفیتی بوو.

ره‌ببی موی لی بێ زوبانی و په‌نجه‌کانی هه‌لۆهری

هه‌رکه‌سی گۆلشن به‌ده‌ردی گۆلخنه‌ی دۆزه‌خ به‌ری

به‌لام کوردی گوته‌نی: ئه‌وه‌ی لای عه‌بدان خه‌یاله‌ی لای خودا به‌تاله. چه‌رخ و
 رۆژگار سوپان و خودا کاریکی ره‌خساند پیلانی کوردستان وێران کردن و راگۆیزانی
 هه‌ژارانی کورد لێک هه‌لۆه‌شاو راپه‌رین دروست بوو، جه‌ماوه‌ری کوردستان هه‌وای
 ئازادیان هه‌لمژ و به‌ئازادی و راشکاوی چوونه‌وه سهر مه‌لێه‌ندی باوک و باپیری
 خۆیان و ملک و مالتی خۆیان ئاوه‌دان کرده‌وه و له‌جاران باشت‌تر ره‌زو باخه‌کانیان
 ده‌کێنلدرێن و ره‌وه‌نده‌کان گه‌رمین و کوێستان ده‌که‌ن، شوان و په‌زه‌وانه‌کان له‌لاپال و
 قه‌دشاخان مه‌رو بزنه‌کانیان شه‌وین ده‌ده‌ن.

ئه‌جار دواي ئه‌وه‌ی په‌روه‌ردگار پێنج ره‌وشتی ناشرین و نه‌کله‌وه‌تی بۆ
 فیرعه‌ونی سته‌مکار به‌یان کرد: که‌بریتی بوون له‌خۆبه‌زلزانی و چه‌وساندنه‌وه‌ی
 ژێرده‌سته‌کانی و کوشتنی زارۆکی نێرینه‌و هیشتنه‌وه‌ی میینه‌و فساد نانه‌وه‌ی
 گشتی. له‌به‌رامبه‌ردا پێنج نيعمه‌تی خۆی بۆنه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل رانواندن: که‌بریتی
 بوون له‌پرزگارکردنیان له‌سته‌م و ده‌سته‌به‌ر کردنی فه‌رمانه‌ه‌وایی بۆیان دواي له‌ناو
 بردنی فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌ی، کردنیان به‌میراتگیری و لا‌تی میصرو شام، گرته‌
 ده‌سه‌لات له‌و و لا‌ته‌ به‌ر فراوان و پیروژو خۆشه‌دا، ئیظه‌هار کردنی ئه‌و هه‌ره‌شه‌و
 ترسانده‌ی فیرعه‌ون و هه‌مانی پێ ترسیندران و هه‌تانه‌دی ئه‌و هه‌ره‌شانه‌.

۱- ده‌فه‌رموی: ﴿وَنُرِيدُ أَنْ نَمُنَّ عَلَى الَّذِينَ اسْتُضْعِفُوا فِي الْأَرْضِ﴾ ئیراده‌و
 ویستی ئیمه‌ وابوو: که‌فه‌ضل و نيعمه‌تی ئازادی و فرمانه‌ه‌وایی ببه‌خشین
 به‌چه‌وساوه‌کانی نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل؛ ئه‌وانه‌ی فیرعه‌ون له‌وه‌پێش ژێرباری کردبوون و
 به‌جۆره‌ها شیوه‌ ده‌یچه‌وساندنه‌وه‌و ئازارو ئه‌شکه‌نجی ده‌دان.

۲- ﴿وَجْعَلْهُمْ أُمَّةً﴾ ویستمان و ابو و نه وانه بکهینه فرمانپه و او کار به دهست، هه لئسورپنه رو به پیره بهری کار و باری نایینی و دنیا.

۳- ﴿وَجْعَلْهُمْ الْوَارِثِينَ﴾ بیانکهین به میراتگرو خاوهن دهسه لات له شوینی فیرعه ون و تاقمه که ی، هه مو و نه و لات و هه یمانه ی له وه پیش له ژیر کونتر و لئ فیرعه ون دا بوون، له فیرعه و نمان ستانده وه به خشیمان به نه ته وه ی ئیسرا ئیل.. وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فیرموی: ﴿وَأَوْرَثْنَا الْقَوْمَ الَّذِينَ كَانُوا يُسْتَضْعَفُونَ مَشَارِقَ الْأَرْضِ وَمَغَارِبِهَا الْتِي بَارَكْنَا فِيهَا﴾ (الاعراف/۱۳۷)

۴- ﴿وَنَمَكْنُ لَهُمُ فِي الْأَرْضِ﴾ فرمانپه وایی و دهسه لاتیان بو دهسته بهر بکهین له سه ر زه وی میصرو شام به ناره زوی خویان نه سپی دهسه لاتیان تی دا هه لینگ بدهن.

۵- ﴿وَنُرِيْ فِرْعَوْنَ وَهَامَانَ وَجُنُودَهُمَا مِنْهُمْ مَا كَانُوا يَحْذَرُونَ﴾ نیشانی فیرعه ون و هامان و دارو دهسته که یان بدهین نه و شته ی لی ی ده ترسان: که له دهستدانی فرمانپه وایی و ملک و سامان بوو له سه ر دهستی مندالئکی نه و نه ته وه یه، نه وه قه زاو قه ده ری پهروه ردگاره، خوپاراستنی لی ناکری، بریاری پهروه ردگاره له نه زهل دا دراوه، ده بی دهسه لات و فرمانپه وایی فیرعه ون به دهستی که سیک له ناوبچی: که فیرعه ون جوړه ها نه خشه و پلانی دانان بوئه وه ی نه و که سه سه ره له نه دا، به هو ی نه وه وه هه زاران زاروک به ملو تکه یی کیردی یان له گهر دن دراو به نارپه و سه برپردان. به لئ ویستی خودا و ابو: که پهروه رده بوون و پینگه یشتنی حه زره تی موسا ﷺ له مالی فیرعه ون داو له نوین و پیخه فی نه ودا پی بگا، دهستی قودره ت له مالی فیرعه ون دا پهروه رده ی کردو پی ی که یاند، به هیلاکچون و فهوتانی فیرعه ون و له شکره که ی به دهستی نه و کوړه به ناز پهروه رده بوو.

بوئه وه ی بزاند ری: که ته نیا بریاری خودای ناسمانه کان و زه وی دپته جی و هه رچی نه و نه یه وی بیته دی هه رگیز نایه ته دی.

به‌لّیٰ حه‌زره‌تی موسا عليه السلام له‌سایه‌ی ئه‌و بارودۆخه‌ ناهه‌مواره‌ی باّلی کیشا بوو به‌سهر نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل دا له‌دایک بوو، حه‌زره‌تی موسا عليه السلام چاوی به‌جیهان هه‌لّیناو خه‌ته‌ر ده‌وره‌ی دابوو، مردن چاوشارکّی ی لیّ ده‌کرد، کیردی جه‌للاده‌کانی فیرعه‌ون له‌گه‌ردنی نزیک بوو، ئیستانا ئیستا پیّ ی ده‌زانن و ملی به‌کیرد هه‌لّده‌پرن، ئه‌وه‌ش دایکه‌ بیّ ده‌سه‌لّات و بیّ چاره‌که‌یه‌تی زه‌ییستانه‌و تازه مندالی بووه هه‌میشه له‌دله‌ راوکّی دایه‌و ترسی ئه‌وه‌ی هه‌یه هه‌والّی له‌دایکبوونی موسای کورپی بگاته به‌ر گوئی جه‌للاده‌کانی فیرعه‌ون و هه‌میشه دلّی له‌سهر سه‌د لیّ ده‌دا، له‌ترسی کیردی جه‌للاده‌کان خه‌و له‌چاوی ناکه‌وی، ئه‌وه‌تا مندالی ساوای له‌ناو ئه‌و خه‌ته‌رو ترسه‌دایه‌و ناشتوانی هه‌یچ پارێزگارییه‌کی لیّ بکا، نازانی چۆنی بشیریتته‌وه‌، ناتوانی نه‌هیلّی بگری، منداڵ تازه له‌دایکبووه به‌سروشت تاوه ناتاوێک ده‌گری و ناتوانی ده‌نگی کپ بکاته‌وه‌، کوونه مشکّی لیّ بوونه قه‌یسه‌ری و هه‌رچی فکر ده‌کاته‌وه‌و سهر دینی و ده‌با ریڭگاچاره‌یه‌ک نادۆزیتته‌وه مندالی ساواو تازه میوانی پیّ یپاریزی..

ئیستا کاتی ئه‌وه‌هاتوه‌و ده‌ستی قودره‌تی په‌روه‌ردگار ته‌ده‌خول بکاو به‌ناشکرا بکه‌ویتته‌ گه‌رو بارودۆخه‌که‌ وابگونجینی چی تر دایکی حه‌زره‌تی موسا عليه السلام له‌دله‌راوکّی دا نه‌مینیتته‌وه؛ ده‌ی بابزانین له‌حه‌لقه‌ی داها‌توودا چی پرووده‌دا؟

فرّی دانی موسا بۆناو زئی نیل و دواپی گێرانه‌وه‌ی بۆلای دایکی، مژده‌پیدانی به‌وه که‌ئه‌م زارۆکه‌ ده‌که‌ینه فرستاده.

وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ

أَنَّ أَرْضِيهِ فَإِذَا خِفَتْ عَلَيْهِ فَالْقِيهِ فِي الْيَمِّ وَلَا تَخَافِ

وَلَا تَحْزَنْ ۖ إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعِلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ ﴿٧﴾
فَالنَّقْطَةُ ۖ أَلْ فِرْعَوْنَ لِيَكُونَ لَهُمْ عَدُوًّا وَحَزَنًا ۖ إِنَّ
فِرْعَوْنَ وَهَمَزْنَ وَجُنُودَهُمَا كَانُوا خَاطِئِينَ ﴿٨﴾
وَقَالَتِ امْرَأَتُ فِرْعَوْنَ قُرْتُ عَيْنٍ لِي وَلَكَ لَا تَقْتُلُوهُ عَسَى
أَنْ يَنْفَعَنَا أَوْ نَتَّخِذَهُ وَلَدًا وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٩﴾ وَأَصْبَحَ
فُؤَادُ أَمِّ مُوسَىٰ فَارِغًا ۖ إِن كَادَتْ لَتُبْدِي بِهِ ۖ لَوْلَا أَنْ
رَبَطْنَا عَلَىٰ قَلْبِهَا لِتَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿١٠﴾ وَقَالَتِ
لِأُخْتِهِ ۖ قُصِّيهِ ۖ فَبَصَّرَتْ بِهِ ۖ عَنْ جُبِّ وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ
﴿١١﴾ وَحَرَمْنَا عَلَيْهِ الْمَرَاضِعَ مِنْ قَبْلُ فَقَالَتْ هَلْ أَدُلُّكُمْ
عَلَىٰ أَهْلِ بَيْتٍ يَكْفُلُونَهُ لَكُمْ وَهُمْ لَهُ نَاصِحُونَ ﴿١٢﴾
فَرَدَدْنَاهُ إِلَىٰ أُمِّهِ ۖ كَىٰ تَقَرَّ عَيْنُهَا وَلَا تَحْزَنَ ۚ وَلِتَعْلَمَ
أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَلَٰكِنَّ أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٣﴾

وَلَمَّا بَلَغَ أَشُدَّهُ وَاسْتَوَىٰ ءَايَنَهُ حُكْمًا وَعِلْمًا وَكَذَٰلِكَ نُجَزِي الْمُحْسِنِينَ

به لئی وائیستا دهستی قودرهت (تدخل) ده کاو په یوه ندیی ده کا به دایکی ترساوو چه چین لی هه لگیرو، نه خشمی یه زدانی ده خاته ناو دلیه وه، ریگای نیشان ده دا، خه مو ترسی لی دهره وینیتته وه ده فهرموئ: ﴿واوحینا الی ام موسیٰ ان ارضیعہ﴾ نیگامان بو دایکی موسا ﷺ کرد، خستمانه دلیه وه: که بهم شیوه هه لسو کهوت له گهل واقیعه که دا بکا، شیري بداتی و چه ندیکی بو ده کری په نهانی بکاو نه هیللی یاساوله کانی فیرعه ون پی ی بزائن.

ریوايه تکراره ستي یان چوار مانگ به نهیني شیري پی داو په روه رده ی کرد.

﴿فَإِذَا خَفْتُ عَلَيْهِ فَأَلْقِيهِ فِي الْيَمِّ﴾ هه رکاتتی ترسا له وهی جاسو سه کانی فیرعه ون، یان جیرانه کانت به منداله کهت بزائن و خه بهر به فیرعه ون و جه لاده کانی بدن نه وه تو فری پی دهره ناو نیله وه ﴿وَلَا تَخَافِ وَلَا تَحْزَنِ﴾ ترسی له ناو چونیت نه بی نیتمه پاریزگاری ده کهین، خه می دابراو لی دوور کهوتنه وهیت نه بی.

نیبنو که شیر ده فهرموئ: خانووی دایکی موسا ﷺ له سهر که ناری نیل بووه، صندوقی کی بو دروست کردبوو له ناوی دا بی شکیه کی بو ته رتیب کردبوو، شیري ده دا به منداله کهی، هه رکیه کی له وانه کییان ده ترسا دیده نیان ده کرد، خیرا منداله کهی ده خسته ناو صندوقه که وهو ده م ساوی نیلی ده دا، به گوشي کی دریتر ده بیه سته وهو لایه کی گوشه کهی لای خوئی شه ته که ده دا. رُوْثِيْكَ يَه كِيْكَ له وانه ی ترسی لییان بوو چووه مالی، نه ویش خیرا خستیه ناو صندوقه که وهو ده م نیلی داو له بیری چوو لای خوئی گوشه که به سستیته وه، ناوه که بردی هه تا گه یان دییه لای مالی فیرعه ون، دارو ده سته کهی فیرعه ون صندوقه که یان گرته وهو بردیان بو مالی فیرعه ون، نه یان کردبووه تابزان چی له ناو صندوقه که دایه، ترسا بوون له وهی به بی ناگاداری ژنی فیرعه ون بیکه نه وه، نه وه کوو مو حاسه به بکړین، کاتی که خیزانی

فیرعه ون سهری سندوقی هه لدایه وه بینی مندالیککی جوان و خوین شیرین و روح سووک، هه که چاوی پی کهوت پهروه ردگار خوشه ویستی منداله کهی خسته دلی ژنی فیرعه ونه وه، فیرعه ون که به وهی زانی ویستی سهری بهری، به لام ژنه کهی چوه بن کلیشه یه وه لی ی پارایه وه که سهری نه بهری، ناخاوتنی له گهل کرد تاوازی له سهر برینی هیئا.

﴿أنا رادوه اليك وجاعلوه من المرسلين﴾ مه ترستی منداله کهت دهم ناوی نیل بده، نیمه له دواپی دا دهیگیرینه وه بولای خوت، کاریکی واده په خستین: که خوت بیه شیرده رو به خیتو کهری تاگه وره ده بی و پی ده گا، له دواپی دا دهیکهین به پیغه مبهرو فروستاده ی خومان بوسه دانیشتوانی ولاتی میصرو شام.

نایه ته که دوو فه رمان و دوو نه هی و دوو هه وال و مزگینی له خوگرتون. فه رمانه کانی (أرضیه، ألقیه) یه، نه هیه کانی ﴿ولاتخاف ولا تحزن﴾ یه هه وال کهان ﴿أنا رادوه اليك وجاعلوه من المرسلين﴾ مزگینی یه کانش له نا و دوو هه وال که دان. ﴿فالتقطه آل فرعون ليكون لهم عدوا وحزنا﴾ دارو ده سته ی فیرعه ون موسایان له نا و نیل دا گرته وه و بردیانه وه بۆ مال و به خیتویان کرد، وه دایه نیان بۆ پهیدا کرد، تاله تا کام دا بیته دوژمن و ناحه زیان، به هو ی تیکو شان و به به ره کانی بیرو باوهره که یان و تووشی غه م و په ژاره یان بکا به خنکان و له ده سته دانی ده سه لات و ملک و سامانیان (لام) ی (لیکون) لامی عاقیبه ی پی ده گو تر ی، لامی ته علیل و بایس نیه، چونکه فیرعه ون هه رگیز به و هه لگرته وه و له خوگرتن و به خیتو کردنه مه به سته نه وه نه به وه له تا کام دا بیته دوژمنیان و له ناویان به ری و خه م و خه فه تیان ده رخوا رد بدا، وه لی خودا وای ره خساند: که به ده سته ی خو یان دوژمنی خو یان هه لبگرته وه، به نان و ناو و جل و به رگی خو یان دوژمنی خو یان په روه ره بکه ن، بۆته وه ی له تا کام دا بیته هو ی له نا و چون و دلته نگیان و نه وه ی چاوه پروانی بون بیته جی.

زومه خشهری ده فه رموی: (لام) ی (لیکون) لامی ته علیل و بایسه، به لام به شیوه ی مه جاز نه که به حه قیقه ت.

﴿ان فرعون وهامان وجنودهما كانوا خاطئين﴾ بیگومان فیرعه‌ون و هامان و دارو ده‌سته و تاقم و کۆمه‌لیان تاوانبار و سته‌مکار بوون، په‌روه‌ردگار عیقابی دان، به‌وه که‌دوژمنی گیانی به‌گیانی خۆیان به‌ده‌ستی خۆیان به‌خیوکرد.

یان مانای ئه‌وه‌یه ئه‌وان به‌هه‌له‌ چوون نه‌یاند‌ه‌زانی که‌له‌سه‌ر ده‌ستی ئه‌وه‌ی به‌خیوی ده‌که‌ن له‌ناو ده‌چن.

به‌لام مانای یه‌که‌م له‌هه‌موو ماناکانی ترویچوو تره، سو‌بجانه‌للا! هه‌ر خودا خۆی که‌رمی کارساز‌ه‌و خۆی هۆکاره‌کان ده‌یه‌خسینی، ئه‌و فیرعه‌ونه‌ی خۆی به‌خودا ده‌زانی و ئه‌وه‌نده سته‌مکار و جه‌ببار بوو که‌بووه‌ته نموونه‌ی سته‌مکاران، که‌چی تائه‌وپه‌ری سنوور گووی بیستی ژنه‌که‌ی بوو، هه‌ر له‌و رۆژه‌وه‌ی که‌ئهو ئافره‌ته سه‌للاره چوو نه‌یاله‌خانه‌ی فیرعه‌ون و بوو به‌هاوسه‌ری دۆل و ده‌روونی فیرعه‌ونی داگیر کرد و به‌ئوسلوبی ئافره‌تانه‌ی خۆی به‌سه‌ری دا زالا بوو، فیرعه‌ونی واکه‌وی کردبوو باره‌گوژی لی بنایه‌خری نه‌ده‌هات. ئیتر خۆشه‌ویستی هه‌زه‌تی موسا عليه السلام له‌دلی خیزانی فیرعه‌ون دا وای کرد: که‌زه‌خت بخاته سه‌ر فیرعه‌ون نه‌هیلتی موسا عليه السلام به‌زارۆکی سه‌ر به‌یری! هه‌له‌به‌ته به‌لای خوداوه زۆر ئاسان بوو: که‌موسا عليه السلام به‌شیوه‌ی تر له‌چنگی فیرعه‌ون به‌پاریزی، به‌لام ئه‌وه ویستی خودایه‌و وای ویستوه. حیکمه‌ت و ئیراده‌ی ئه‌و هۆکاره‌ی هه‌لبژاردوه.

فیرعه‌ونی سته‌مکار: که‌ناگاداری دۆزینه‌وه‌ی منالی به‌ئاودا دراو بوو، له‌فیتی خۆی که‌بیشتوو زانی ئه‌م منداله‌ له‌ترسی ئه‌و به‌ئاودا دراوه، بۆیه ویستی بیکوژی و به‌سه‌ر قافی خۆیه‌وه نه‌چئی. به‌لام ژنی فیرعه‌ون خیرا وه‌ده‌ست هاتوو که‌وته پارانه‌وه‌و به‌رگری کردن و به‌لگه‌ هینانه‌وه‌ بۆ وازه‌ینان له‌ئه‌نجامدانی ئه‌و تاوانه‌ ده‌فرموئ: ﴿وقالت: امرأة فرعون: قرة عين لي ولك، لا تقتلوه﴾ ژنی فیرعه‌ون به‌میردی سته‌مکاری گوت: ئه‌م منداله‌ فینکایی چاوی من و تو ده‌بتی، له‌وه به‌ولاوه‌ خه‌م و که‌سه‌ری بئی مندالی خۆمانی پئی به‌با ده‌ده‌ین، ده‌یکه‌ینه‌ کوری خۆمان و په‌روه‌رده‌ی ده‌که‌ین، فینکایی چاوی خۆمانی پئی ده‌هینین و دلی خۆمانی پئی خۆش ده‌که‌ین، که‌وابی به‌قسم بکه‌و سه‌ری مه‌به‌ره. ﴿عسى أن ينفعنا﴾ به‌لکوو

له‌داهاتوودا سوودی لئی بیینین، هوکاری خیروفر بی بۆمان، نه‌وه‌تا له‌ئێستاوه نیشانه‌ی فهرو خوشی پێوه‌دیاره، مندالیکی جوان و روح سووکه به‌که‌لکی نه‌وه‌ دی پاشاو شاژنیکی وه‌کوو من و تو په‌روه‌رده‌ی بکه‌ین.

﴿أَوْنَتْخْذْهُ وَلَدًا﴾ یان هه‌ر ده‌یکه‌ین به‌کوری حه‌قیقی خۆمان و که‌لینی وه‌جاخکویری پتی پر ده‌که‌ینه‌وه، به‌راستی له‌به‌رچاوم مندالیکی هه‌لکه‌وتوووه به‌که‌لکی نه‌وه‌دی بیکه‌ینه‌ کوری خۆمان!

ئهم ئافه‌رته: که‌خیزانی فیرعه‌ون بوو مندالی نه‌بوو، په‌روه‌ردگار ئاواتی بو هینایه‌ دی و فیرعه‌ون رازی بوو که‌له‌خۆی بگرن و په‌روه‌رده‌ی بکه‌ن و بیکه‌نه‌ کوری خۆیان، هه‌زه‌رتی موسا عليه السلام بوو به‌هۆی به‌خته‌وه‌ریی دونیاو قیامه‌ت بو ژنی فیرعه‌ون و بیرۆشی بی مندالی خۆی پتی هات و دوايش خودا هیدایه‌تی داو ئیمانی به‌موسا عليه السلام هیناو به‌هۆی ئیمانه‌که‌یه‌وه خودا داخلی به‌هه‌شتی کرد.

﴿وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ﴾ وه‌لێ فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌ی نه‌یاندەزانی: که‌له‌ناوچونیان له‌سه‌ر ده‌ستی ئهم منداله‌ ده‌بی: که‌وا به‌خۆی ده‌که‌ن، نه‌یاندەزانی: که‌ ئهم منداله‌ له‌داهاتوودا ده‌بیته‌ پیغه‌مبه‌رو فروستاده‌ بۆسه‌ر ئه‌وان ره‌وانه‌ ده‌کری و ئه‌وان به‌درۆی ده‌خه‌نه‌وه‌و جوړه‌ها موعجیزه‌ له‌سه‌ر ده‌ستی ده‌رده‌که‌ون و ئه‌وان برۆای پتی ناکه‌ن له‌سه‌ر ئه‌وه خودا له‌ناویان ده‌باو له‌ده‌ریادا ده‌یاخنکیتی.

هه‌ر خودا بۆخۆی ده‌زانی چۆن کاره‌کان ده‌ره‌خسینی و سازیان ده‌دا، هه‌ر خۆی یارمه‌تیده‌ری پیغه‌مبه‌رانی خۆیه‌تی و پشتگیری نایینه‌که‌ی ده‌کا و دوژمنانی ریسوا ده‌کا. بۆئه‌وه‌ی موسولمان و کافر په‌ندنامیز بن، به‌خۆیان دا بچنه‌وه؛ موسولمان هه‌ول بدا زیاتر خودا په‌رستی بکا و کافر تۆبه‌ بکا و له‌خودا په‌رستی بکا.

ئه‌وا موسا عليه السلام له‌سه‌ربرین رزگاری بوو به‌رواله‌ت که‌وته‌ ناو نازو نیعه‌ته‌وه، ناسیه‌ی خیزانی فیرعه‌ونیش ئاواته‌که‌ی هاته‌دی، ئه‌ی ده‌بی حالی دایکی موسا عليه السلام چۆن بی، ده‌بی له‌وکاته‌دا له‌ج دله‌راوکی و سه‌ره‌تاته‌که‌و بارو دۆخیک دا ژیاپی؟ ده‌فه‌رموی: ﴿وَأَصْبَحَ فُؤَادُ أُمِّ مُوسَى فَارِغًا، إِنْ كَادَتْ لَتُبْدَىٰ بِهِ لَوْلَا أَنْ رَبَّنَا عَلٰی قَلْبِهَا لَتَكُنَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ دواى ئه‌وه‌ی هه‌زه‌رتی موسا عليه السلام خرایه‌ ناو

صندوقیکه‌وه به‌دهم ئاوی نیل دا درا، نیت‌ر دلی دایکی موسا علیه‌السلام له‌هه‌موو کاروباریکی دنیا خالی بوو، جگه له‌کوستی موسا و چاوه‌یروانی ناکام هیچی تری تیدا نه‌مابوو، واته عه‌قل و هۆشی له‌لای خۆی نه‌مابوو ترسو و بیم و غه‌م و په‌ژاره‌یه‌ک سواری دلو و ده‌روونی بووبو، خهریک بوو شیت و هاری، به‌تایه‌تی کاتی بیستی که‌کوژپه‌که‌ی له‌لایه‌ن داروده‌سته‌ی فیرعه‌وه‌هه‌لگیراوه‌ته‌وه، خه‌م و په‌ژاره و ترس وای لیکرد خهریک بوو به‌ته‌واوی بروخی و کاری خۆی ناشکرا بکا و نه‌ینی بدرکینی و حه‌قیقه‌ت بو خه‌لکه‌که‌رون بکاته‌وه، خهریک بوو به‌ده‌می خۆی شیتانه‌هاوار بکا و بلتی: ئەو کوژپه‌یه‌مندالی منه‌ومن ئەو مندالەم به‌وه‌له‌ده‌یناوه‌و من شیرم داوه‌تی و خستوو مه‌ته صندوقه‌وه به‌دهم ئاوم دا داوه، ئەگەر په‌روه‌ردگار دلی په‌یوه‌ست نه‌کردایه‌و سه‌برو ئارامی پی نه‌به‌خشیایه‌ئه‌عصابی نه‌ده‌ماو راستی له‌خۆی ده‌گوت، به‌لام خودا سه‌برو ئارامی پی به‌خشی و هیزو توانای دایه‌و دانی به‌جهرگی خۆی دا گرت، حه‌قیقه‌تی نه‌درکاند، بوئه‌وه‌ی بجیته‌پیری بتمان‌ه‌کاران به‌واده‌و به‌لینی خودا، سه‌بری گرت له‌سه‌ر به‌تاقیکردنه‌وه، دلیا بوو له‌راستی وه‌دی هاتنی واده‌ی یه‌زدان: که‌به‌نیگا و ئیله‌هام پی ی فهرموو: ﴿انا رادوه‌ الیک و جاعلوه‌ من المرسلین﴾.

به‌کورتی ئەگەر سه‌بر پی به‌خشین و یارمه‌تی و دل‌قایم کردنی خودا نه‌بوا‌یه راستی له‌خۆی ده‌گوت و کوژپه‌ی به‌سه‌ر برین ده‌گه‌یاند، جهرگی خۆشی تووشی سوتاندن ده‌کرد.

هه‌ندیکی تر له‌رافه‌که‌ران مانایه‌کی تر بو‌رسته‌ی ﴿و‌أصبح فؤاد أم موسی فارغا...﴾ ده‌که‌ن، ده‌لین: کاتی دایکی موسا علیه‌السلام هه‌والی ئەوه‌ی زانی: که‌مالی فیرعه‌ون کوژپه‌که‌یان گرتۆته‌وه‌و بریاریان داوه به‌خیوی بکه‌ن، نیت‌ر دلی دایکی موسا علیه‌السلام هیچ غه‌م و په‌ژاره‌ی تیدا نه‌ما، له‌خۆشیانا خهریک برو راستی بلی و روداوه‌که‌ بدرکینی و بلتی ئەوه‌ کوژی منه‌و ئەوه‌ حال و به‌سه‌ره‌اتیه‌تی، ئەگەر ئیمه‌ دل‌مان رانه‌گرتایه‌و چاوه‌دیریمان نه‌کردایه‌، بوئه‌وه‌ی له‌پیری موسول‌مانان بژمی‌ردری و بزانی: که‌واده‌ی خودا راسته‌و دیته‌جی.

به هه ر حال دایکی موسا ﷺ له هه و لدان نه که وت و ناگری جه رگ حه جینی لی
 هه لگرت و ویستی به ته و اویی له هه و آلله که ناگاداریی ﴿وقالت لأخته قصیه﴾
 به خوشکی موسای گوت: (که کچه گه وره ی خوی بو) هه سته برۆ بزانه خه به رو
 باسی موسا ﷺ چیه و چی به سه ره اتوو و چی بو بریار ده دن، له ملاو له ولا گوئ
 هه لخه و هه و آللیکی راستیم بو بهینه وه، ئه ویش ده ست له عاست به پیر هه و آلله که وه
 چوو، ﴿فبصرت به عن جنب﴾ به ترسو حه زه ره وه گوئی راده گرت و پرسیری
 ده کرد، ده یه ویست بزانی ده ستی قودرته برپاچکۆله که ی به کوئ گه یانده و چی
 به سه ره اتوو، تاله دووره وه بینی ئه و موسا ﷺ له باوه شی چه ند کاره که رو ئافره تی
 ده رباری مالی فیرعه ون دایه و سه رگه رمی ئه وه ن ئافره تیکی شیرده ریان ده ست
 بکه وئ مه مکی بگری و شیری بداتی، دارو ده ستی فیرعه ون نه یانزانی که ئه م
 ئافره ته خوشکی ئه و مندآله ساوایه یه: که و به ده ستیانه وه یه و به دوا هه و آلی
 ئه ودا و یله ..

ده ستی قودرته ده یاریزی و کاره کانی بو ده ره خسینی واده کا داروده سته که ی
 فیرعه ون هه لیبگرنه وه، خوشیان بوئ، بریار بده ن به خیتی بکه ن، هه و ل بده ن دایه نی
 بو بگرن! ﴿وحرما علیه المراضع من قبل﴾ خودا ده فهرموئ نه مان هیشت مه مکی
 هیچ ئافره تی بگری پیش ئه وه ی خوشکی موسا ﷺ بی و پیش ئه وه ی بیگیرینه وه
 بۆلای دایکی، ویستی خودا و ابوو جگه له شیری دایکی شیری هیچ ئافره تیکی تر
 نه خوا، جا: که خوشکی موسا ﷺ ئه و حاله تانه ی بینین و زانی زوریان مه به سته
 دایه نیکیان ده ست بکه وئ شیری بداتی: لیان چوه پیشه وه: ﴿فقال هل أدلکم
 علی اهل بیت یکفلونه لکم وهم له ناصحون﴾ پی ی گوتن: ئه ری ده تانه وئ
 شاره زایستان بکه م بو خیزانی بته وانه به باشی ئه م مندآله تان بو له خو بگرن و
 په روه رده ی بکه ن و شیری بده نی و پاریزیگاری بکه ن نه صیحه ت و ئاموژگاری بکه ن!!

ئیبنوکه ئیر ده فهرموئ: کاتی که مه ریه می خوشکی موسا ﷺ ئه م قسانه ی
 ئاراسته کردن گومانیان لی په یدا کرد وتیان: تو چوزانی له وئ نه و مالله جوان
 به خیتی ده که ن و خوشیان ده وئ و نه صیحه ت و ئاموژگاری ده که ن؟

له وه لām دا وتى: باش به خىو كردن و چاود تىرى كردنه كه يان بۆى بۆئوه وه پاشا دلخۆش بكهن و پاداشى باشيان بداتى، نىتر قسه كه يان چووه دلّه وه داوايان لىت كرد له گه لىيان بچى ئه و ماله يان پى بلتى كه ئاماده باشى به خىو كردنه كه يان تىدا ههيه، نىتر موساى كۆرپه و نازداريان له باوهش گرت و رۆيشتن بۆ مالى داىكى موسا عليه السلام، موسايان خسته باوهشى داىكه وه مه مكى له ده م ناو مندا ل مه مكى گرت و ده ستى كرد به شير خواردن و مه مك مژين، نىتر هه موويان كه وتنه خوشى و فهره حيه وه پىكه نين و بزه كه وته سه رده م و لىويان، يه كىك له كار ه كه رو كار به ده ستى مالى فيرعه ون به هه له داوان و به په له رۆيشته وه بۆ مالى فيرعه ون و هه والى مه مك خواردنى موساى دا به خىزانى فيرعه ون، نىتر خاتو ئاسيه ناردى به دواى داىكى موسا داو رىزى لىت گرت و به خششى زۆرى پى دا، چونكه ئه م موشكىله ي بۆ حه لكردن و مندا له كه يان مه مكى ئه وى گرتوه .

ئه محار خاتو ئاسيه داواى له داىكى موسا كرد: كه له مالى فيرعه ون دا بى نيسته وه و له وى دا په روه رده ي بكا، به لām داىكى موسا عليه السلام وتى: من مال و مى ردم هه يه و ناتوانم لى ره بى نمه وه، وه لى ئه گه ر ده تانه وى ده ييه مه وه مالى خۆمان و له وى بۆتان به خىو ده كه م. نىتر خىزانى فيرعه ون رازى بوو، نه فه قه و تفافى بۆ پرپه وه و كۆرپه ي ته سلیم كرد، داىكى موسا عليه السلام گه راپه وه بۆ مالى خۆى و كۆرپى له باوهش دا دلخۆش و چا وروون. ^(۱)

ئاوا و به و جۆره واده ي خۆمان به جى هينا و ﴿فرددناه الى أمه كي تقر عينها ولا تحزن، ولتعلم أن وعد الله حق﴾ موسا مان به كۆرپه يى گى راپه وه بۆلاى داىكى، پاش ئه وه ي له لايه ن دارو ده ستى فيرعه ونه وه هه لگى راپه وه گى راما نه وه بۆلاى داىكى بۆئوه ي چاوى پى رون بى نه وه و دلخۆش و ئارام بى به نزيكى كۆرپه و جگه رگۆشه ي و خه م و خه فه تى فيراق و لى دوور كه وتنه وه ي نه بى و دلنيا بى: كه واده ي خودا دى ته جى و پاشگه زى بوونه وه ي تىدا نيه، نىتر به وپه رى لى هاتو وى دلسۆزى

(۱) ته فسیرى نىبى نو كه تىر ج ۳/ ۱۳۹۲.

به ختوی کردو نه خلاقو ره وشتی جوانی فیرکردو دلیا بوو له دوا روژدا ده بیته فروستاده و پلهو پایه پیغه مبه رایه تی پتی دهری.

﴿ولكن اكثرهم لا يعلمون﴾ وه لئی زۆربه ی زۆری ئاده میزاد ئاکام و سهره نجامی حوکم و بریاری خودا نازانن، زۆرجار واده بئی کاریک دیته پیشه وه و بهروا له ت له سهرشان گرانه و دلی ئاده میزاد پتی ناخۆشه، که چی سهره نجامی خیره و ده بیته فیهرو پیرۆزی، واده بئی به پیچه وانه وه ده بئی. وه کوو له نایه تیکی تردا ده فهرموئی: ﴿وعسى ان تكرهوا وهو خير لكم وعسى ان تحبوا شيئا وهو شر لكم﴾ (البقرة/۲۱۶) یان ده فهرموئی: ﴿وعسى ان تكرهوا شيئا ويجعل الله فيه خيرا كثيرا﴾ (النساء/۱۹)

هه لبه ته قورئان بیده نگ بووه له دیاری کردنی چۆنه تی ژیا نی حه زره تی موسا ﷺ له بیست سالی فته ره ی دوا ی مندالی دا: که چاخ ی مندالی و لاویه تی و که نجیه تی و پیگه یشتیه تی، نازانین دوا ی گێرانه وه ی بۆلای دایکی بۆ شیر پیدانی چۆن پهروه رده بووه، نازانین پلهو پایه ی له باله خانه ی فیره ون و دهره وه ی باله خانه دا چۆن بووه، واته سهرده می نیوان گێرانه وه ی بۆلای دایکی به شیر خۆره یی و کوژرانی کابرای قیبطی له سهر دهستی: که نه و کاته ته مه نی له ده ورو به ری سی سالی دا بووه قورئان لئی بیده نگ بووه.

﴿ولما بلغ أشده واستوى آتيناہ حکما وعلما، وکذلک نجزی المحسنین﴾ جاکه پیگه یشت و ته مه نی له سی سالی تیپه ری، هیزو تواناو جهسته و عه قلی کامل بوون و بوو به پیاو، کردمانه فروستاده و پله ی پیغه مبه ریتی و تیگه یشتن له شه ریه ت و ناینمان پتی به خشی! جاهر به و جو ره چاکه و ئیحسانه ی له گه ل موسا و دایکی دا کردمان، چاکه ی هه موو چاکه کاریک ده ده ی نه وه، چاکه و ئیحسانی کهس پاشگوئی ناخه ی ن و پاداشیان ده ده ی نه وه.

له راستی دا ئیمه نازانین ناخۆ موسا ﷺ له قه صرو باله خانه ی فیره ون دا تا نه و ده مه ی تییدا و بووه به پیاو و کامل بووه ماوه ته وه؟ یان له فیره ون و خیزانه که ی جیا بۆ ته وه و نه فسی به رزی نه ی توانیوه له و کو مه لگایه پیس و پر جه ورو سته مه دا هه لیکا؟ به تاییه تی که له باوه شی دایکی دا پهروه رده بووه و نه و ته ده بی داداوه

فیتری ره وشتی به رزی کردوه، به بی گومان دایکی حه قیقه تی فیرعه ونی بو
رونکردوته وه راستی روداوه کانی بو گپراوته وه، تی ی گه یاندوه فیرعه ون کییه و
بیرو باوه پی چیه و چ سته مکارو مله وریکته؟! حه زره تی موساش ع که فامی
کردوته وه به چاوی خوی دیارده ی سته و زورداریی فیرعه ونی بینیه، ده ی ده بی
چون له گهل نه و بارودوخه دا خوی گونجانبی و هه لی کردبی؟!

نه گهر به ووردی له نایه ته کانی دوابی پروانین تروسکایه کی نه وه مان نیشان ده دا:
که حه زره تی موسا تائه وکاته ی کابرای قیبطی له ده ست کوژراوه له باله خانه ی
فیرعه ون دا نه ماوه ته وه، له مه به ولاره ده ست نیشانی نه و تروسکایانه ده که بین.

کوژرانی کابرای قیبطی به هه له له ده ستی حه زره تی موسا و هه لاتی له ولاتی میصر

وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَى حِينٍ غَفْلَةٍ مِّنْ أَهْلِهَا
فَوَجَدَ فِيهَا رَجُلَيْنِ يَقْتَتِلَانِ هَٰذَا مِنْ شِيعَةِ هَٰذَا وَهَٰذَا مِنْ عَدُوِّهِ
فَاسْتَفْتَاهُ الَّذِي مِنْ شِيعَتِهِ عَلَى الَّذِي مِنْ عَدُوِّهِ فَوَكَزَهُ مُوسَى
فَقَضَىٰ عَلَيْهِ قَالِ هَٰذَا مِنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ عَدُوٌّ مُّضِلٌّ مُّبِينٌ
﴿١٥﴾ قَالَ رَبِّ إِنِّي ظَلَمْتُ نَفْسِي فَاغْفِرْ لِي فَغَفَرَ لَهُ إِنَّهُ هُوَ
الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿١٦﴾ قَالَ رَبِّ بِمَا أَنْعَمْتَ عَلَيَّ فَلَن أَكُونَ
ظَهِيرًا لِلْمُجْرِمِينَ ﴿١٧﴾ فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ فَإِذَا

الَّذِي اسْتَنْصَرُمُ بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ قَالَ لَهُ مُوسَى إِنَّكَ لَغَوِيٌّ مُبِينٌ ﴿١٨﴾ فَلَمَّا أَنْ أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَهُمَا قَالَ يَمْوسَى أَتُرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ إِنْ تُرِيدُ إِلَّا أَنْ تَكُونَ جَبَّارًا فِي الْأَرْضِ وَمَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الْمُصْلِحِينَ ﴿١٩﴾ وَجَاءَ رَجُلٌ مِنْ أَقْصَا الْمَدِينَةِ يَسْعَى قَالَ يَمْوسَى ابْنُ الْمَلَأِ يَأْتِمُرُونَ بِكَ لِيقْتُلُوكَ فَاخْرُجْ إِنِّي لَكَ مِنَ النَّاصِحِينَ ﴿٢٠﴾ فَخَرَجَ مِنْهَا خَائِفًا يَتَرَقَّبُ قَالَ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢١﴾

دواى نه وهى په روه ردگار باسى نيعمه ته كاني خوى كرد: كه به خشيونى به
 هزره تى موسى عليه السلام: كه هه نديك لهو نيعمه تانه رزگار بوونى بوو: له سه ربرين
 به مندالي و زانيارى و حيكمت پيدانى و ناماده كردنى بو پلهى پيغه مبه رايه تى،
 نه مجار باسى نيعمه تى ترى خوى ده كا به سه ر موسادا عليه السلام: كه نه ويش برى تى بوو
 له رزگار بوونى له ده ستى يا ساوله كاني فيرعه ون دواى نه وهى به هه له كا برى قى بطى
 له ده ست كوژرا، كه نه مهش بوو به هوى نه وه به خزمه ت هزره تى شوعه يب بگا و
 بيته زاويى و دوايى بيته پيغه مبه ر بو سه ر فيرعه ون و نه ته وه كه ي و هه روه ها
 نه ته وهى ئيسرائيل.

﴿وَدَخَلَ الْمَدِينَةَ عَلَى حِينِ غَفْلَةٍ مِنْ أَهْلِهَا﴾ هه زره تى موسى عليه السلام روژى
 له روژان له ولاتى (عين الشمس) وه هات بو نه و شاره ي: كه پايته ختى فيرعه ون بوو،
 له كاتيك دا چو وه ناو شاره كه وه كه به رواله ت له وكاتانه دا چاوه پروانى چوونه ناوشار

ناکری، له کاتیک دا چووه ناوشار، دانیشتوانه که ی بی ناگابوون له‌روداوی ناوشار، له‌به‌رئه‌وه کاته که کاتی قه‌یلوله نووستنی پاش نیوه‌رؤ بوو، یان نیوانی مه‌غریب و عیشابوو، به‌روالته له‌کاتانه‌دا دانیشتوانی شار له‌مال و شوتنی پشوودانی خو‌یان دا بوون و ناگاداری ئه‌و روداوانه نه‌بوون.

﴿فوجد رجلین یقتلان: هذا من شیعتہ وهذا من عدوہ﴾ له‌وکاته‌دا که موسا علیه‌السلام داخلی شار بوو، دوو که‌سی بینین به‌گژی‌ه کا چوون و شه‌ریان بوو، یه‌کیکیان له‌نه‌ته‌وه‌ی موسا علیه‌السلام بوو، به‌نوئیسرایلی بوو، ئه‌و یتریشیان له‌نه‌ته‌وه‌ی فیرعه‌ون بوو قیبطی بوو، له‌پیتری دوژمنانی بوو. ﴿فاستغاثه الذی من شیعتہ علی الذی من عدوہ﴾ کابرای به‌نوئیسرایلی داوای له‌موسا علیه‌السلام کرد یارمه‌تی بدا دژی کابرای قیبطی، ﴿فوکزه موسا فقصی علیه﴾ ئیتر موسا علیه‌السلام له‌کابرای قیبطی چووه پی‌شه‌وه‌و شه‌پلاغه یان مسته‌کۆله‌یه‌کی لی‌دا، کابرای کوشته‌، واته: ئه‌و مسته‌کۆله‌یه‌ سه‌ری کیشا به‌گیان ده‌رچوونی کابرای قیبطی، هه‌ر خیرا خسته‌ چالیکه‌وه‌و ژیرخاکی کرد، به‌بی ئه‌وه‌ی که‌س پی‌ی بزانی جگه له‌کابرای به‌نوئیسرایلی.

بی‌گومان ئه‌مه‌ یه‌کیکه له‌و به‌لگه‌و تروس‌کایانه‌ی: که‌ئاماژه به‌وه ده‌که‌ن: موسا علیه‌السلام تاسه‌ر له‌مالی فیرعه‌ون دا نه‌ماوه‌ته‌وه، چونکه ئه‌گه‌ر موسا علیه‌السلام ئه‌وکاته له‌مالی فیرعه‌ون دا بوایه‌و به‌کوری فیرعه‌ون بناسرایه، هه‌رگیز کابرای ئیسرایلی داوای له‌موسا نه‌ده‌کرد یارمه‌تی بدا، به‌لام که‌داوای یارمه‌تی لی‌کرد بتمان‌ه‌ی ته‌واوی هه‌بوو: که‌موسا په‌یوه‌ندی به‌قه‌صره‌وه نه‌ماوه‌و له‌نه‌ته‌وه‌ی ئیسرایله‌و رقی له‌پاشاو دارو ده‌سته‌که‌یه‌تی و کۆمه‌کی به‌گه‌له‌ چه‌وساوه‌که‌ی خۆی ده‌کا.

وادیاره‌ حه‌ززه‌تی موسا علیه‌السلام به‌و مسته‌کۆله‌ لی‌دانه‌ مه‌به‌ستی ئه‌وه‌نه‌بوو کابرای قیبطی بکوژی، وه‌لی واریکه‌وت هه‌رله‌گه‌ل مسته‌کۆله‌ی لی‌دا کابرا بوو به‌جه‌سته‌یه‌کی بی‌گیان و سارد‌بۆوه، وادیاره‌ مسته‌کۆله‌ لی‌دانه‌که‌ی زۆر به‌رق هه‌لساوی و توندو تیژ لی‌داوه‌و ره‌نگدانه‌وه‌ی رق و کینه‌ی بووه له‌فیرعه‌ون و هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی په‌یوه‌ندیان به‌و سه‌مه‌کاره‌وه هه‌بووه.

به‌لام: که دیتی کابرا گیانی ده‌رچووه، خیرا په‌شیمان بووه و کاره‌که‌ی پال شه‌یتان دا ﴿قال: هذا من عمل الشيطان، إنه عدو مضل مین﴾ وتی: ئەم کاره له‌شه‌یتانه‌وه بوو، بی‌گومان شه‌یتان دوژمنیکی گومراکه‌ره و به‌ناشکرا دژایه‌تی ئاده‌میزاد ده‌کا.

بی‌گومان روداو ده‌که له‌ئاکامی غه‌زه‌بو و رق هه‌لسانه‌وه بوو، رق و غه‌ضه‌بیش شه‌یتانه، یان باوو‌پژی شه‌یتانه! ئیتر خیرا دان به‌تاوانی خو‌ی دا ده‌نی و روده‌کاته په‌روه‌ردگارو داوای لی‌خو‌شبوون و عه‌فو ده‌کا ﴿قال: رب إني ظلمت نفسي فاغفر لي﴾ وتی: خودایه: من به‌م کاره‌م سته‌م له‌خۆم کرد، ئاده‌میزادیکم به‌نا‌ره‌وا کوشت، تاوانم بی‌پۆشه‌و لی‌م خو‌شبه، به‌م تاوانه‌مه‌مگره، من تۆیه ده‌که‌م و په‌شیمانم، په‌روه‌ردگار دو‌عا و پارانه‌وه‌ی قبول کردو ﴿فغفر له﴾ لی‌ی خو‌ش بوو ﴿إنه هو الغفور الرحيم﴾ بی‌گومان خودا تاوانی به‌نده تۆیه کاره‌کان داد‌پۆشی و به‌ره‌حم و به‌زه‌یی یه بو به‌نده‌کانی و پاش تۆیه کردنیان و قبول‌بوونی تۆبه‌یان سزایان نادا.

جاوه‌کوو بلتی ی ئەوه موسا ﷺ دل‌یکی زیندوو هه‌ستیکی تیژو ناسکی هه‌بی، که دو‌عا و پارانه‌وه‌که‌ی کرد، هینده به‌کو‌لو به‌دل پارایه‌وه، هه‌ستی کرد په‌روه‌ردگار نزاکه‌ی گیرا کردوه، دلی موسولمان هه‌رکاتێ بگاته ئەو ئاسته‌واله‌کو‌لو بێ هه‌ست به‌په‌یوه‌ندی به‌خوداو گیرابوونی دو‌عای خو‌ی ده‌کا، بۆیه دو‌ابه‌دوای دو‌عا و پارانه‌وه‌که‌ی عه‌هو په‌یمانیک ده‌به‌ستی ﴿قال: رب بما أنعمت علی فلن أكون ظهیرا للمجرمین﴾ وتی: په‌روه‌ردگار له‌هه‌له‌و تاوان بپارێزه، به‌حه‌قی ئەو نیعمه‌تانه‌ی پیت به‌خشیوم له‌زانیا‌ری و حیکمه‌ت و یه‌کتا‌په‌رستی، له‌شکو‌مه‌ندی و له‌شسا‌غی و هیزو تواناو نازو نیعمه‌ت نه‌گه‌ر چاودێریم بکه‌ی و له‌تاوان و هه‌له‌ بپارێزی، ئیتر له‌وه به‌ولاوه‌ نابه‌ پشتیوان و یارمه‌تیده‌ر بو سته‌مکارو تاوان، به‌هیچ جو‌ری یارمه‌تی سته‌م و سته‌مکاران ناده‌م. یان سویندم به‌وه‌موو نیعمه‌ته‌ جو‌راو جو‌رانه‌ی به‌سه‌ر منت دا رشتوون، من تۆبه‌یه‌کی نه‌صوح ده‌که‌م و ئیتر بپرای بپرای یارمه‌تی موشریک و سته‌مکاران ناده‌م.

هه نندیک ده لئین: مه به ست به پشتیوانیکردن له موجریمین هاورییه تی فیرعه ون و
 هه لسان و دانیشتن له گه ل دارو ده سته که ی دایه . یان مه به ستی پشتیوانیکردنی
 له که سانیکه نه که پشتیوانیکردنه که ی سهر بکیشی بو تاوان وه کوو نه و یارمه تیدانه ی
 کابرای ئیسرائیلی: که سهری کیشا بو کوشتنی ئاده میزادیک که کوشتنی ره و
 نه بوو. ﴿فَأَصْبَحَ فِي الْمَدِينَةِ خَائِفًا يَتَرَقَّبُ، فَإِذَا الَّذِي اسْتَنْصَرَهُ بِالْأَمْسِ يَسْتَصْرِخُهُ﴾
 قال له موسى: انك لغوى مبين ﴿واته: موساش ﷺ رودای کوشتنی کابرای
 قیبطی خستبویه دلهر او کی ده ترسا له وه ی دهر بکه وی: که نه و بکوژ وه راپیتیچی
 لیپرسینه وه ی بکه ن، وای لی هاتبوو سهره تاتکه ی ده کردن و چاوه روانی نه وه بوو پی
 ی بزانتی و بکوژ ریتسه وه، به ترسو له رزو نهیینی به هه ندی رینگادا ده رویشتن،
 نهیده ویرا به راشکاوی به هه موو رینگایه که دا بر و، ئاله م حاله دا بوو کاتیکی زانی
 نه و کابرا ئیسرائیلی به ی که دوینی داوای یارمه تی لی کرد، نه میروش له گه ل
 کابرایه کی قیبطی تر دا تیک هه لچون و شهر یانه، کابرای به نوئیسرائیلی: که موسای
 بینی داوای کوومه کی و به هانا چونی لی کرد، حه زره تی موسا ﷺ وتی: کابرا!
 تو مروز قیکی شهرانی و گومرای!!

﴿فلما أَرَادَ أَنْ يَبْطِشَ بِالَّذِي هُوَ عَدُوٌّ لَّهُمَا، قَالَ: يَا مُوسَى أَتُرِيدُ أَنْ تَقْتُلَنِي
 كَمَا قَتَلْتَ نَفْسًا بِالْأَمْسِ﴾ جا: که موسا ﷺ ویستی له کابرای قیبطی توپه ببی و
 نه هیلی سته م له کابرای به نوئیسرائیلی بکا و هه لمه تی بو برد، کابرای
 به نوئیسرائیلی ترسا و ایزانی موسا ﷺ په لاماری نه وده دا، بویه خیرا هاواری لی
 هه لسا و وتی: نه ی موسا! نه وه به ته مای منیش بکوژی؟ وه کوو چون دوینی
 پیاویتی کت کوشت!

هه ندی له راقه که ران پیان وایه: نه و ته یه هی کابرای قیبطی بووه. له م رووه وه:
 که هه والی کوژرانی کابرای قیبطی روژی پیشوو بلا و بوویته وه وه هه ندی گومان
 له ده وری موسا کوژبنه وه، چونکه موسا ﷺ به وه ناسرابوو که رقی له سته م و
 چه وساندنه وه بووه، دژی سته مکاری فیرعه ون و تاقمه که ی بووه، ویرای ویتچوونی
 نه وه ش که کابرای ئیسرائیلی به نهیینی له نا و به نوئیسرائیلیه کان دا بلاوی

کردبیتته‌وهو ئیتر هه‌واله‌که له‌وانه‌وه دزه‌ی کردبئی بۆ گویچکه‌ی فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌ی! کوردی وته‌نی (قسه که‌وته زاریکی ده‌که‌وێته شاریکی)

ئه‌مه‌ش شتیکی ویچوو ری تیچوو، چونکه کوشتنی کابرایه‌کی قیبطی و ده‌رباری فیرعه‌ون له‌تیک هه‌لچونیکی نیتوان ئه‌وو به‌نوئیسرائیلی یه‌کدا روداویتیکی دڵخۆشکه‌ره بۆ به‌نوئیسرائیلی یه‌کان و رودای ئاوه‌ها و له‌بارو دۆخی ئاوه‌ها دا به‌نه‌ینی سرت له‌ناو خه‌لک دا بلاو ده‌بیتته‌وهو ده‌بیتته‌قسه‌و باسی به‌رئاگردان و سرت سرتی نیتوان ئه‌م و ئه‌و! به‌تایبه‌تی: که‌له‌وه‌پیش موسا عليه السلام به‌وه ناسرا‌بتی که‌دژی سته‌م و چه‌وساندنه‌ویه، که‌وابی ریی تیده‌چتی، کاتیک موسا عليه السلام ویستوو یه‌تی په‌لاماری کابرای قیبطی دوهم رۆژدا، کابرا ئه‌م تۆمه‌ته‌ی ئاراسته‌ی موسا عليه السلام کردو پتی ی گوت: ئه‌وه ده‌ته‌وتی من بکوژی وه‌کوو چۆن دوینی کابرایه‌کی ترت کوشت؟!

﴿ان تريد الا أن تكون جبارا في الأرض، وماتريد أن تكون من المصلحين﴾
ئهی موسا عليه السلام وادیاره ئه‌تۆ جگه‌له‌وه‌ی که‌بیتته‌ پیاو کوژو سته‌مکارو چه‌وسینه‌ره‌وه هیچی ترت ناوی و ئاوات ئه‌ویه ئه‌زیه‌تی خه‌لک بده‌ی و هیچ بیر له‌دا رۆژ ناکه‌یتته‌وه‌و ناته‌وتی له‌ئه‌هلی ئیصلاح و چاکه‌خوازی. ناته‌وتی کیشه‌ی نیتوان خه‌لک به‌حیکمه‌ت و لیزانی حمل بکه‌ی، ئه‌مه‌ش به‌لگه‌و نیشانه‌یه‌کی تره له‌سه‌ر ئه‌وه که‌موسا عليه السلام ئه‌وکاته په‌یوه‌ندی به‌قه‌صری فیرعه‌ونه‌وه نه‌ماوه، ئه‌گینا کابرا نه‌یده‌توانی به‌م جوژه روبه‌روی موسا عليه السلام ببیتته‌وه. وادیاره حه‌زه‌تی موسا عليه السلام به‌بیستنی ئه‌م قسه‌یه ته‌زویتیکی ساردی به‌جه‌سته‌دا هاتوو وه‌ که‌وتۆته هه‌ل و مه‌رجیکی دژواره‌وه، بۆی نه‌کراوه په‌لاماری کابرای قیبطی بدا، کابرا له‌چنگانی رزگاری بووه؛ ئیتر به‌هه‌له داوان به‌ره‌و مائی فیرعه‌ون قوچاندویه‌تی بۆئه‌وه‌ی نه‌ینی قیبطی یه‌ کوژراوه‌که‌ی دوینی به‌فیرعه‌ون و داروده‌سته‌که‌ی رابگه‌یه‌نی و بۆیان له‌بنی کوله‌که‌که‌ بدا، ئیتر دارو ده‌سته‌ی فیرعه‌ون که‌وته‌نه پلان دانان بۆگرتنی موسا و تۆله‌ لی ستاندنی.

﴿وجاء رجل من أقصى المدينة يسعى﴾ قال: يا موسى ان الملائمة يأترون بك ليقتلوك فاخرج انى لك من الناصحين ﴿پیاویکی موسولمان له‌تاقمی فیرعه‌ون: که‌نیمانی خوی شاردبۆوه نه‌یهیشتبوو خه‌لک بزانی: که‌خاوه‌ن باوه‌ره له‌شوینیکی دووری شاره‌وه به‌په‌له‌وه‌له‌داوان هات بۆلای حه‌زهره‌تی موسا وه‌والی نه‌خشه‌وه پلانی قه‌صری فیرعه‌ونی پی راگه‌یاند. وتی: نه‌ی موسا! پیاوماقول و کاربه‌ده‌ستانی فیرعه‌ون و یاساوه‌له‌کانی ده‌رباره‌ی تو سه‌رگه‌رمی گفت و گو و راویژن، خه‌ریکی نه‌خشه‌دانان بۆ کوشتن و له‌ناوبردن، خیرا و به‌بی دواکه‌وتن له‌شار ده‌رچۆو خۆت قوتار بکه، من بۆتۆ دلسۆزم و راست پی ده‌لیم و نامه‌وتی تووشی هیلاکه‌ت بیی.

﴿فخرج منها خائفا يترقب﴾ حه‌زهره‌تی موسا ﷺ له‌پایته‌خت به‌ترسه‌وه ده‌رچوو، شاری به‌جی هیشت و ریگای هات و نه‌هاتی گرت به‌رو به‌ده‌م رۆیشتنه‌وه ئاوری ده‌دانه‌وه و چاوه‌روانی نه‌وه بوو یاساوه‌له‌کانی فیرعه‌ون به‌شوینیه‌وه بن بۆ گرتنی!! ئاله‌م ته‌نگ و چه‌له‌مه‌وه ناره‌حه‌تیه‌دا موسا ﷺ هانای بۆ په‌روه‌ردگاری بردو ﴿قال: رب نجني من القوم الظالمين﴾ وتی خودایه! رزگارم بکه‌ی له‌و سته‌مکارانه، خودایه نه‌خه‌یه ژێرده‌ستی نه‌و سته‌مکارو زالم و زۆرداران هه‌وه نه‌خه‌یه به‌رده‌ستی فیرعه‌ون و تاقمه‌که‌یه‌وه.

ئیت په‌روه‌ردگار نزا و پارانه‌وه‌که‌ی گیرا کردو له‌چنگی فیرعه‌ون و یاساوه‌له‌کانی رزگاری کردو گه‌ییشه‌وه لا‌تی مه‌دیهن. وه‌کو له‌شوینیکی ترده‌ئا ماره‌ به‌وه‌ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿وقتل نفسا، فنجيناك من الغم وفتناك فتونا﴾ (طه/۴۰).

رؤیشتنی موسی ﷺ بۆ ولاتی مه دیه ن و ماره کردنی کچی جه زره قی شو عه یب له وی

وَلَمَّا تَوَجَّهَ تِلْقَاءَ مَدْيَنَ قَالَ عَسَى رَبِّي أَنْ يَهْدِيَنِي سَوَاءَ
 السَّبِيلِ ﴿٢٢﴾ وَلَمَّا وَرَدَ مَاءَ مَدْيَنَ وَجَدَ عَلَيْهِ أُمَّةً مِّنَ
 النَّاسِ يَسْقُونَ وَوَجَدَ مِنْ دُونِهِمُ امْرَأَتَيْنِ تَذُودَانِ
 قَالَ مَا خَطْبُكُمَا قَالَتَا لَا نَسْقِي حَتَّى يُصْدِرَ الرِّعَاءُ وَأَبُونَا
 شَيْخٌ كَبِيرٌ ﴿٢٣﴾ فَسَقَى لَهُمَا ثُمَّ تَوَلَّى إِلَى الظِّلِّ فَقَالَ
 رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴿٢٤﴾ فَجَاءَتْهُ إِحْدَاهُمَا
 تَمْشِي عَلَى اسْتِحْيَاءٍ قَالَتْ إِنَّكِ أَبَى يَدْعُوكَ لِجَزْيِكَ
 أَجْرَ مَا سَقَيْتَ لَنَا فَلَمَّا جَاءَهُ وَقَصَّ عَلَيْهِ الْقَصَصَ قَالَ

لَا تَخَفْ نَجَوْتَ مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٢٥﴾ قَالَتْ إِحْدَاهُمَا يَبَاطُتُ أَسْتَجِرُّهُ إِنِّي خَيْرٌ مِمَّنْ أَسْتَجَرْتَ الْقَوِيُّ الْأَمِينُ ﴿٢٦﴾ قَالَ إِنِّي أُرِيدُ أَنْ أُنكِحَكَ إِحْدَى ابْنَتَي هَاتَيْنِ عَلَى أَنْ تَأْجُرَنِي ثَمَنِي حِجَجٌ فَإِنْ أَتَمَمْتَ عَشْرًا فَمِنْ عِنْدِكَ وَمَا أُرِيدُ أَنْ أَشُقَّ عَلَيْكَ سَتَجِدُنِي إِِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ الصَّادِقِينَ ﴿٢٧﴾ قَالَ ذَلِكَ بَيْنِي وَبَيْنَكَ أَيَّمَا الْأَجَلَيْنِ قَضَيْتُ فَلَا عُدْوَانَ عَلَيَّ وَاللَّهُ عَلَى مَا نَقُولُ وَكِيلٌ ﴿٢٨﴾

دوای نه‌وی فیرعه‌ونو پیاوماقولا نی قه‌صر پلانی کوشتنی موسایان دارشتو خوداپه‌رسته قیبطی یه‌که به‌هله‌داوان هات هه‌والی پیلانه‌که‌ی به‌موسا علیه‌السلام راگه‌یاند ناموژگاری کرد به‌به‌جی هیشتنی شار به‌په‌له‌و بی دوا که‌وتن، حه‌زره‌تی موسا علیه‌السلام به‌ره‌و ولاتی مه‌دیه‌ن ریگای هه‌لاتنی گرته‌به‌ر؛ چونکه له‌نیوان به‌نوئیسرا نیلی یه‌کانی میصرو دانیشتوانی ولاتی مه‌دیه‌ن دا خزمایه‌تی و په‌یوه‌ندی دیرین هه‌بوو، مه‌دیه‌نییه‌کان له‌نه‌وه‌ی حه‌زره‌تی ئیبراهیم علیه‌السلام بوون، نه‌ته‌وه‌ی ئیسرا نیلیش له‌نه‌ته‌وه‌ی یه‌عقوبی کوری ئیسحاقی کوری ئیبراهیمن: که‌گه‌ییشه شاری مه‌دیه‌ن بوو به‌شوانی په‌زه‌کانی حه‌زره‌تی شوعه‌یبو کچیکی نه‌ویشی ماره کردو پاشان گه‌پایه‌وه بو میصرو له‌ریگای گه‌پانه‌وه‌ی دا بوو به‌پیغه‌مبه‌رو نیگای بوکرا. ده‌فه‌رموی: ﴿ولما توجه تلقاء مدين قال: عسى ربي ان يهديني سواء السبيل﴾ واته: کاتیک موسا علیه‌السلام ریگای مه‌دیه‌نی گرته‌به‌رو پایته‌ختی فیرعه‌ونی به‌جی هیشت، وتی: هیوادارم خودا به‌فه‌ضلی خو‌ی ریگای راستو کورتو نه‌مینم

نیشان بدا، له نیتوان سی پښگادا پښگای ناوه پراستی هه لښاردو دريژه ی به پړه ی خو ی
داو جار جار پر سیاری پښگای له هه ندی که س ده کرد: که تو وشیان ده بوو... وه کوو
ریوایه ت کراوه له م پښگا دورو دريژه ی نیتوان پایته ختی فیرعه ونو مه دیه ن دا
که هشت روژ ری بوو نه تیشووی پی بوو نه ولاخی سواری، نه و ماوه دورو دريژه
خواردنی گزوگیاو په لکه که لای دره خته کان بوو.

﴿ولما ورد ماء مدین وجد علیه أمة من الناس یسقون، ووجد من دونهم
امراتین تذودان قال: ما خطبکما؟ قالتا لانسقی حتی یصدر الرعاء وأبونا شیخ
کبیر﴾ کاتیک که زره تی موسا ﷺ که بیسته سنووری شاری مه دیه ن و چووه
سهربری ناوه که ی، کومه لیکي شوان و خاوه ن ئاژله دین خه ریکی ئاودانی
ئاژله کانیا ن بوون، له خوار نه وانیشه وه دوو ئافره تی دیتن پیشیان به مه پرو بزنه کانیا ن
گرتبوو، نه یانده هیشت بیته سهر دوو ئاژله شوینی ئاو خواردنه وه که، نه وه کوو مه پرو
بزنه کانیا ن تیکه لاهو به مه پرو بزنی که سانی دیکه بی و تووشی ناره حه تی بن.

که زره تی موسا ﷺ: که ئه م دوو ئافره تی دیتن، به زه یی پیدا هاتنه وه،
پر سیاری لیتان کردو پی وتن: نه وه بوچی ئیوه ش له گه ل نه و شوان و خاوه ن
ئاژله لانه دا مه پرو بزنه کانتان ئاوناده ن؟؟ له وه لام دا وتیان: تانه و خاوه ن ئاژله لانه
ئاژله کانیا ن ئا و نه ده ن، ئیمه ناتوانین په زه کاغان بینینه سهر دوو ئاژله کان،
باوکیشمان پیاوکی پیرو که نه فته توانای نه وه ی نیه له جیاتی ئیمه به کاری
په روه رده کردنی مه پرو بزنه کاغان هه لسی و وه کوو نه و پیاوانه ئا و هه لنجی و مه پرو
بزنه کان ئاوبدا، بویه ئیمه له ناچاری و بی که سیمان دا بوخومان به م کاره
هه لده ستین و هه ر نه وه نده شمان بۆده کری، ئیمه ی ئافره ت و بی ده سله لات ناتوانین
پیشپرکی و ئاوبری و نۆره بری له گه ل نه و پیاوانه دا بکه یین. ده بی له پیش دا نه و چوار
شانه و خاوه ن ده سله لاتانه ئاوی صاف و رون بدن به ئاژله کانیا ن و تیر ئاویان بکه ن،
نه جار ئیمه به بهر ماوه ی ئاژله ی ته وان مه پرو بزنه کاغان تیراوبکه یین. به مه ش هو ی
ته وه یان رون کرده وه: که خو یان نه رکی مه پر له وه پراندن و مه پر ئاودانیان
له نه ستوگرتووه و باوکیان پیرو که نه فته و به نا پرسته وخو داویان له موسا ﷺ کرد:

که یارمه‌تیان بدا و مه‌رو بزنه‌کانیان بۆ ئاوبدا! ئیتر هه‌زره‌تی موسا عليه السلام غیره‌تی جولاو سروشستی پاک و خاوینی هه‌ژا، راپه‌ری و خۆی گورج کردو ویستی نه‌و ناره‌وایی یه‌قه‌لاچۆ بکا، وه‌کوو دابو نه‌پیتی پیاوانی خاوه‌ن غیره‌ت و شه‌ره‌ف چوو هه‌پیشه‌وه، مه‌رو بزنه‌کان بۆ دوو ئافره‌ته‌که‌ ئاوبدا، نه‌مه‌ش کاریکی ناوازه‌یه‌و نیشانه‌ی چاونه‌ترسی و به‌غیره‌تی هه‌زره‌تی موسایه، چونکه ئیستا نه‌و له‌خاکیک دایه‌ غه‌ریب و بی‌پشتیوانه، هیلاک و ماندو هه‌لا‌توو، له‌پینگایه‌کی دووره‌وه هاتوو بی‌تیشوو، بۆخۆی راوه‌دو نراوه‌و دوژمنی بی‌به‌زه‌یی به‌دواوه‌یه‌تی و نه‌گه‌ر چنگیان که‌وی به‌سه‌ریه‌وه ناچن، وه‌لی هه‌موو ئه‌م کو‌سپ و ته‌گه‌رانه موسایان له‌ئه‌نجامدانی کاری پیاوه‌تی و هه‌لو‌یستی مرو‌قانه‌ی ده‌سته‌به‌سته نه‌کرد، هه‌ستا به‌ره‌و بیره‌ ئاوه‌که‌ چوو به‌و‌حاله‌ ماندویه‌تی و برسیایه‌تی به‌ردیکی گه‌وره: که‌سه‌رقایی بیره‌که‌ بوو، به‌هه‌شت نۆکه‌س نه‌ده‌جولۆ، به‌به‌رچاری شوان و خاوه‌ن ئاژه‌له‌کانه‌وه به‌ته‌نیا لای بردو ئاوی هه‌لینجا! به‌مه‌ش هه‌یه‌یه‌تیکی هه‌ی‌زی مه‌عنه‌وی و هه‌ی‌زی ده‌ست و بازوی خۆی خسته‌ناو دلی ئه‌وشوانانه‌ی: که‌ده‌یان هه‌و یست پێش که‌چه‌کانی شوعه‌یب عليه السلام ئاژه‌له‌کانیان ئاوبده‌ن.

﴿فسقى لهما﴾ مه‌رو بزنی دوو ئافره‌ته‌که‌ی ئاوداو دوا‌یی به‌رده‌که‌ی خسته‌وه سه‌ر بیره‌که‌ به‌مه‌ش شه‌هامه‌تی خۆی نواند، ته‌رازوی لاری بی‌ده‌سه‌لاتانی راست کرده‌وه.

ئیب‌ن‌ئه‌بی شه‌یه‌به‌ له‌ئیمامی عومه‌ره‌وه رضي الله عنه ر‌ی‌وا‌یه‌ت ده‌کا ده‌لی به‌رده‌ی سه‌ر بیره‌که‌ به‌ده‌که‌س نه‌بوا‌یه‌ لانه‌ده‌برا! ^(۱)

﴿ثم تولى الى الظل﴾ ته‌جار: که‌مه‌رو بزنه‌که‌ی ئاودان، چوو هه‌ژیره‌یه‌ری دره‌ختیکه‌وه بۆپشوودان و هه‌سانه‌وه، نه‌مه‌ش ئاماژه‌ی ئه‌وه‌ی تیدا‌یه: که‌سه‌فه‌ره‌که‌ له‌کاتی گه‌رمادا بووه. ماندی و شه‌که‌تی زۆری بینیه‌وه، له‌خودا پارا‌یه‌وه ﴿فقال رب لما أنزلت الي من خير فقير﴾ وتی: خودایه! من زۆر پت‌ی‌ستیم به‌هه‌ندی

(۱) ئیب‌ن‌که‌ثیر ج ۳ / ۱۳۹۳.

خۆراک و بژیو هه‌یه، ئاتاجی هه‌ندی خوارد هه‌نیم، ئازاری برسیایه‌تیمی پی
 فه‌رامۆش بکه‌م، به‌م شیوه‌ پهنای برده به‌رسیبه‌ری دره‌خت بۆئوه‌ی جه‌سته‌ی
 له‌تینی گهرما بیاریزی، هانای برده به‌رسیبه‌ری په‌روه‌ردگار و به‌گیان و دلی،
 پارایه‌وه وتی: خودایه من موحتاجم، خودایه من ته‌نهام، خودایه من زه‌بوونم،
 خودایه من پیویستم به‌فه‌ضل و به‌خششی تۆ هه‌یه، ئاتاجی که‌میك
 له‌نیعمه‌تی تۆم!!

هیشتا چه‌زهره‌تی موسا ﷺ سه‌رگهرمی مونا‌جات و پارانه‌وه بوو، کاتیکی
 زانی ده‌رووی خیری لی کرایه‌وه ﴿فجاءته اِحداهما تمشی علی استحياء قالت: ان
 ابي يدعوك لیجزیک اجر ماسقیت لنا﴾ ئه‌وه بوو ئه‌و رۆژه که‌ه‌کانی شوعه‌یب
 ﷺ زوو رۆیشتنه‌وه و مه‌رو بزنه‌کانیان برده‌وه، باوکیان به‌لایه‌وه سه‌یر بوو وازوو
 مه‌رو بزنه‌کانیان ئاودا و گه‌راونه‌وه، په‌رسیاری لیکردن ئه‌وانیش سه‌رگورشته‌یان
 بۆگه‌پرایه‌وه، ئیتر چه‌زهره‌تی شوعه‌یب ﷺ به‌کیك له‌که‌ه‌کانی نارد به‌دوو موسادا و
 به‌شیوه‌یه‌کی داپۆشرا و به‌ئه‌ده‌بو حیشمه‌ته‌وه هاته‌وه بۆلای موسا و پی ی گوت:
 باوکم ده‌یه‌وی بتبینی و پاداشی مه‌ر ئاودانه‌که‌ت بداته‌وه!

ئه‌مه‌ ده‌رو لیکردنه‌وه‌ی خودایه، به‌هانا هاتنی په‌روه‌ردگار، کاره‌کانی
 بۆره‌خساندن، پیره‌ می‌ردی کۆنه‌ سال له‌دوای ناردی بی بینی، که‌ه‌کی خۆی
 به‌دوودا نارد، که‌ه‌ پیغه‌مه‌ری عاقل و دانا هات بۆلای به‌حه‌یا و ئه‌ده‌به‌وه، نمونه‌ی
 ئافره‌تی داوین پاک و سروشت خاوین و دلپاک و بینگه‌رد، کاتیك تووشی پیاوی
 بینگانه‌ ده‌بی، به‌بی ئه‌وه‌ی خۆی ده‌رخا و لارو له‌نجه‌ ئه‌نجام بدا!

هات بۆلای بۆئوه‌ی ده‌عوتنامه‌ی باوکی پی رابگه‌یه‌نی، هات
 ده‌عوتنامه‌یه‌کی به‌کورتترین شیوه‌ جوانترین ئوسلووب و به‌زوبانیکی ره‌وان و
 له‌سه‌ره‌خۆ و بی گری و گۆل و بی مینگه‌ مینگ پی راگه‌یاند، به‌رواله‌ت ئافره‌تی
 سروشت پاک و داوینپاک شه‌رم له‌پیاوی بینگانه‌ ده‌کا، نایه‌وی قسه‌ی له‌گه‌ل بکا،
 ئه‌گه‌ر قسه‌شی کرد شله‌ژانیکی پیوه‌دیاره، وه‌لی ئه‌م ئافره‌ته‌ هینده‌ له‌داوینپاکی
 خۆی دلنیا بوو، هینده‌ی بتمانیه‌ی به‌خۆی بوو، هیچ نه‌شله‌ژاو به‌رێك و پیکی

به کورت و پوختی ده‌عوه‌تنامه‌ی باوکی پیره‌سائی به‌هزره‌تی موسا ﷺ راگه‌یاند!
 هزره‌تی موساش ﷺ بیّ سیّ و دوو ده‌عوه‌تنامه‌ی قبول‌کردو ویستی به‌خزمت
 ئەو پیره‌می‌رده‌بگا: که‌باوکی ئافره‌تی وابه‌ریزه، سه‌رباری ئەوه‌ش هزره‌تی موسا
 ﷺ برسی و ری‌بوارو راوه‌دوو نراوبوو، ده‌یه‌ویست په‌ناگه‌یه‌کی ده‌ست بکه‌وی، بۆیه
 یه‌کسه‌ر هه‌لساو پیش ئافره‌ته‌که که‌وت و به‌ره‌ومالی پیره‌می‌ردی خاوه‌ن دوو کچه‌که
 ری‌نگای گرت‌به‌ر.

لی‌رده‌ا تی‌بینی یه‌که هه‌یه ئەه‌یش ئەوه‌یه: نایا ئەم پیاوه پیره‌هزره‌تی
 شوعه‌یب ﷺ بیّ؟ هه‌ندیک پییان وایه ئەه‌وزاته هزره‌تی شوعه‌یبه، هه‌ندی‌کیش
 پییان وایه: برازای هزره‌تی شوعه‌یب بووه‌و ناوی (یه‌ثرون) بووه.

ئەوه‌ی پال‌پشتی ئەوه‌ده‌کا: که‌ئەو پیره‌می‌رده‌غه‌یری هزره‌تی شوعه‌یب ﷺ
 بووبی ئەوه‌یه: هزره‌تی شوعه‌یب ﷺ به‌چاوی خۆی له‌ناو‌چوونی گه‌له‌که‌ی خۆی
 بین، جگه‌ له‌وانه‌ی ئیمان‌یان پی هینابوو که‌سی تر له‌گه‌له‌که‌ی ده‌رنه‌چوو! ده‌ی
 ئەگه‌ر ئەم پیره‌می‌رده‌هزره‌تی شوعه‌یب ﷺ بووبی، چۆن ئەو گه‌له‌ ئەوه‌نده‌بی
 ئەده‌ب ده‌بوون نه‌هیلن کچی پی‌غه‌مبه‌ره‌که‌یان مه‌رو بزنه‌کانیان ئاوبده‌ن هه‌تا
 ئاژه‌له‌کانی خۆیان تی‌ر ئاو نه‌که‌ن؟ بی‌گومان ئەو هه‌لسو که‌وته‌ی خاوه‌ن ئاژه‌له‌کان
 به‌رامبه‌ر به‌و دوو ئافره‌ته‌ مه‌رله‌وه‌ری‌نه‌ ده‌یان‌نواند له‌هه‌لسو که‌وتی کۆمه‌لی
 ئیماندار ناچن و ناگو‌نجی ئیمانداران ئاوا مامه‌له‌ له‌گه‌ل پی‌غه‌مبه‌رو کچه‌کانی دا
 بکه‌ن! سه‌رباری ئەوه‌ش قورئانی پی‌رۆز چ ئاماژه‌یه‌کی بۆ ئەوه‌ نه‌کردوه: که‌خه‌زوری
 موسا له‌ماوه‌ی ئەو ده‌سائه‌ی پی‌که‌وه‌ بوون ﷺ ته‌علیماتی‌کی پی‌غه‌مبه‌رانه‌ی
 دایته‌هزره‌تی موسا ﷺ ده‌ی ئەگه‌ر ئەو پیره‌می‌رده‌هزره‌تی شوعه‌یب بوايه،
 ده‌بوايه ده‌نگی‌کی پی‌غه‌مبه‌رانه، ته‌علیماتی‌کی پی‌غه‌مبه‌رانه، له‌ماوه‌ی ئەو ده
 ساله‌دا: که‌موسا ﷺ به‌شوانی و زاوا به‌ندی لای خه‌زوری مایه‌وه بی‌سرایه!!

بایینه‌وه سه‌رباسی سه‌ره‌کی خۆمان و بزاین زنجیره‌ی چیرۆکه‌که به‌چی ده‌گا؟
 ده‌فه‌رموی: ﴿فلما جاءه وقرصّ علیه القصص قال: لا تخف، نجوت من القوم
 الظالمين﴾ کاتیک هزره‌تی موسا ﷺ هاته‌لای پیره‌می‌ردو سه‌رگوزشته‌ی خۆی بۆ

گِیَریاہوہ، باسی ستمکاری فیرعہون و دارو دہستہ کھی کرد، ھہوآلی
چہوسانندنوہی نہتہوہی ئیسرئیلی لہسہر دہستی ئہو ستمکارو نہتہوہ کھی
پیراگہ یاند، نہخشہی پلانی گرتن و کوشتنی خوئی و ھوئی ھہلا تن و ناوارہوونی خوئی
بو گِیَریاہوہ، پیرہمیږدی مہدیہنی کوئہسال پی ی وت: مہترسہ، دلنیاہو ئارام
بگرہ، تو لہدہستی ستمکاران رزگارت بووہ، لہولآتی ئہوان دەرچووی، فیرعہون و
تاقمہ کھی دہستیان بہم ھہریمہ ناگا!

بیگومان و ھکوو ئامارہمان پیگرد موسا ﷺ پیویستی بہدوو شتی سہرہکی
بوو؛ ئہمیننی لہگیانی خوئی و نہہیشتنی برسایاہ تی، و ھلی زیاتر پیویستی
بہئہمیننی یہ کہہ بوو بویہ پیرہمیږد ھہر لہگہل موسا ﷺ سہر گوزہشتہی خوئی
بو گِیَریاہوہ وتی مہترسہ لہدہستی ستمکاران رزگارت بووہ.

ھہلہتہ لہگہل گِیَریانہوہی گوزشتہی خوئی و ناخاوتنی لہگہل پیرہمیږدی
کوئہسال دا خواردن و خواردنہوہیہ کیش بو میوانی دہعہتکراو ئامادہ کراوہ
ئازاری برسایاہ تی و تینواہیتیش نہماوہ، برپیکیش لہماندویی شہکەتی جہستہی
موسای رپیوارو راوہدوونراو رہویوہتہوہ. سکی تیرو دلی ئارامہ. لہمالی
پیرہمیږدیکی لہکارکەوتووی خاوہن دوو کچی سروشتپاکہ، دووکچی واقع بینو
راستگو، لہھہمان کات دا بیزار لہشوانی و مہر لہوہراندن و مہرناودان، ئہوہ کاری
پیوانہ و ئہوانی ئافرہت لہبہرناعیلاجی و بی کہسی خستویانہتہ ئہستوی خویان
زور بیزار بوون لہبہجی ھیشتنی شوینی سروشتی ئیش کردنی خویان کہبہریوہ
بردنی مال و خیزانہ، بیزار بوون لہمال جی ھیشتن و شانہ و شان کردن و تیکہلاو
بوونیان بہپیوان لہسہر ئاوو ئاژہل ئاودان!

بویہ ئیستا لہم مہشہدہی دواپی دا دہنگی میینہ و ئافرہتی سروشت پاک
دہبیسین، ئافرہتیک و ھرژہ لہکاری ناسروشتی خوئی، دہیہوی ئافرہتیک بی لہشوین
لہوہرو ئاودا تیکہلاوی لہگہل پیوانی بیگانہدا نہکا، ئافرہتیک مہستورہو
خانوو نشین بی، ئافرہتی داوین پاک و دلپاک و سروشت پاک، بہتیکہلاو بوون لہگہل
پیوانی بیگانہدا دلتنہنگ دہبی، ژیانی ئاسایی خوئی لی تیک دہچی. بویہ ھہر

له گهل موسا ﷺ سه‌رگورشته‌ی خۆی گیرایه‌وه و پیره‌می‌رد د‌ل‌نیای کرد: که له ده‌ستی سته‌مکاران رزگاری بووه ﴿قالت: إحداهما: يا أبت أستأجره ان خير من أستأجرت القوى الأمين﴾ یه‌کێک له‌دوو کچه‌کانی پیره‌می‌رد هاته قسه‌و وتی: باب‌ه‌گیان! ئەم پیاوه به‌کرتی بگره‌ بۆ له‌وه‌راندنی مه‌رو بزنه‌کانمان باشت‌رین که‌سی‌ک که‌تۆ به‌کرتی ی بگری ئەم کۆره‌ گه‌نج‌یه، چونکه به‌هێزو توانایه‌ بۆ‌ئیش کردن و ئەمین‌یشه ترسی ئەوه‌ی لی ناکرتی خیانه‌ت بکا.

به‌راستی ئافره‌ته‌که ئافره‌تێکی عاقل و داناو سه‌لاری‌وو، ده‌بینی کۆرپکی گه‌نج و غه‌ریب و راوه‌دونراوه، له‌هه‌مان کات دا خاوه‌ن ده‌ست و بازوی به‌هێزو له‌ش‌ساغ و چوارشانه‌یه، ئەمین و به‌ناموس و خاوه‌ن هه‌یایه، به‌چاوی خۆی بینی: که‌چوو مه‌رو بزنه‌کانیان بۆ ئاویدا چ سام و هه‌یه‌یه‌تێکی خسته‌ناو د‌ل‌ی شوان و خاوه‌ن ئاژه‌له‌کانه‌وه، ئەوکاته‌ش: که‌باوکی ناردی‌ه‌وه بۆ‌لای، ده‌عوه‌تی کرد بۆ ماله‌وه‌وه له‌گه‌لی هاته‌وه، بۆی ده‌رکه‌وت چهند ئەمین و ده‌ست پاک و د‌ل‌پاکه!!

سه‌فیانی شه‌وری له‌ئەبو ئیسه‌حاقه‌وه ئەه‌ویش له‌ئە‌بو‌عو‌به‌یده‌وه له‌عه‌بدول‌ل‌ل‌ای کۆری مه‌سه‌عوده‌وه ﴿ربوایه‌ت ده‌که‌ن: فه‌رمویه‌تی: (أخرس الناس ثلاثة: أبو بكر حين تغرس فی عمر وصاحب یوسف حين قال: اکرمی مثواه، وصاحبة موسى حين قالت ﴿يا أبت أستأجره ان خير الاية﴾)﴾^(۱)

ئە‌جار پیره‌می‌رد پێشنیاری کچه‌که‌ی په‌سند کرد و روی له‌ هه‌زه‌تی موسا ﷺ کردو ﴿وقال: انی أريد أن أنکحک احدی ابنتی هاتین علی أن تأجرنی ثمانی حجج، فان أتممت عشرا فمن عندک وما أريد أن أشق علیک، ستجدنی إن شاء الله من الصالحین﴾ وتی: من ده‌مه‌وی بته‌که‌مه‌ کۆری خۆم و خۆم بکه‌م به‌خه‌زورت و یه‌کتی له‌کچه‌کانم لی ماره‌ بکه‌م، خۆت سه‌رپشک به‌ . تۆش هه‌شت ساڵ شوانیم بۆ بکه‌ . ئە‌گه‌ر هه‌شته‌که‌یشته‌ کرد به‌ده‌ساڵ ئە‌وه‌ پیاوه‌تی خۆته، من زۆرت لی ناکه‌م و نامه‌وی زه‌حه‌مه‌تت بده‌م به‌ته‌وا و کردنی ده‌ساڵ، ته‌نانه‌ت هه‌ندێ که‌م و کۆرپشته هه‌بی چاوپۆشیت لی ده‌که‌م، خودا پشتیوان بێ من ده‌بینی له‌پێری پیاو‌چاکان ده‌م له‌گه‌لت داو خزمایه‌تی‌مان تاسه‌ر ده‌بی و لی‌ک عاجز نابین. ویده‌چی پیره‌می‌ردی زاناو

(۱) ته‌فسیری ئیبنو‌که‌ثیر ج ۳/ ۱۳۹۴.

دووربین ههستی به‌مه‌یلنکی سروشتی و نیوان کچه‌که‌ی و حه‌زهره‌تی موسا ﷺ کردبێ، زانیبیه‌تی که‌بتمانیه‌ان به‌یه‌کتر هه‌یه‌و شیاوی ئه‌وه‌ن که‌به‌یه‌که‌وه خیزانیك دروست بکه‌ن.

بیگومان گه‌نجی و هیژو تواناو ئه‌مینی، که‌له‌پیاودا کۆبوونه‌وه لای ئافره‌تی سروشت پاك په‌سنده‌و مه‌یلی لی یه، دلی بۆی لی ده‌دا.

به‌وئوسلووبه ئاسایی و بێ گرتی و گۆل و بێ کینایه‌و بێ مه‌جازه، پێشنیاری ئه‌وه ده‌کا کچه‌که‌ی خۆی له حه‌زهره‌تی موسا ﷺ ماره‌ بکا، هیچ به‌لایه‌وه عه‌یب و شوره‌یی نیه، چ خه‌جاله‌تیه‌کی تیدا نه‌بینی، پێشنیاری پێك هینانی خیزان ده‌کا و لانه‌ی سروشتی بۆ کچه‌که‌ی ده‌دۆزیته‌وه و ئه‌مه‌ش خه‌جاله‌تیه‌کی تیدا نیه، پێویستی به‌کینایه‌و پێچ و په‌نانه‌، حه‌ره‌ج و عه‌یبه‌ی تیدا نیه، ئه‌مه‌ هه‌لس و که‌وتنکی خودا په‌سنده‌و مامه‌له‌یه‌کی راست و ره‌وايه، حه‌ق وایه هه‌رکاتێ به‌رپرسی ئافره‌ت باوک بێ یان برا گه‌وره‌ بێ، پیاوێکی په‌سندی چنگ که‌وت ده‌گونجا له‌گه‌ڵ کچه‌که‌ی دا، یان له‌گه‌ڵ خوشکی داخیزان پێك به‌ینن، به‌بێ لی سه‌له‌مینه‌وه رازی دلی خۆی بدرکینێ و چ نه‌نگیه‌کی تیدا به‌دی نه‌کا. ده‌بێ چۆن ئاده‌میزاد هه‌وڵ ده‌دا ئافره‌تی چاك بۆ کوره‌که‌ی یان براکه‌ی بدۆزیته‌وه ئاواش هه‌وڵ بدا هاوسه‌ری چاك بۆ کچه‌که‌ی یان خوشکه‌که‌ی بدۆزیته‌وه.

به‌راستی ئه‌و داب و نه‌ریته‌ی واله (وه‌لی ئه‌مری) ئافره‌ت ده‌کا ده‌ستپێشخه‌ر نه‌بێ بۆیه‌شودانی ئافره‌ته‌که‌ به‌که‌سیك که‌له‌ره‌وشتی رازییه‌و گونجاوه بۆهاوسه‌ره‌تی کچه‌که‌ی یان خوشکه‌که‌ی داب و نه‌ریتیکی دواکه‌وتوانه‌یه‌و له‌سه‌رچاوه‌ی ئایینی خوداوه سه‌رچاوه‌ی نه‌گرتوه‌وه.

له‌کۆمه‌لگای به‌ناو موسوڵمانی ئیمه‌دا زۆر له‌چمکه‌کان هه‌له‌وگیر کراون و به‌لینگه‌و قووچی مامه‌له‌یان پێوه ده‌که‌ین، ده‌بینی کچ و کوڕ یه‌کتری ده‌بینن و پێکه‌وه قسه‌و ئاخاوتن نه‌نجام ده‌ده‌ن، به‌بێ شه‌رم و بێ حه‌یا به‌ده‌م یه‌که‌وه پێده‌که‌ن و به‌شیکی زۆری جه‌سته‌ی یه‌کتری ده‌بینن و به‌لایانه‌وه کاریکی ئاسایی یه‌و ره‌وايه، که‌چی له‌گه‌ڵ باسی خوازیینی و ماره‌کردن هاته‌ پێشه‌وه، زۆر جار عه‌یبه‌

عه‌ییه و شهر مکردن و له‌مپه‌ره ده‌ست‌کرده ناپه‌سندە کان ده‌خەنه‌گەر؛؛ جۆره‌ها کۆسپ و ته‌گه‌ره له‌نیوان کورو کچ دا قوت ده‌که‌نه‌وه!! بی‌گومان له‌سه‌رده‌می پی‌غه‌مبه‌ردا زۆرجار باوکه‌کان بۆخۆیان کچه‌کانیان عه‌رزى نه‌و پیاوانه‌ کردوه، که‌له‌ره‌وشتیان رازیى بوون، به‌لکوو ئافره‌ت هه‌بووه خۆی خۆی عه‌رز کردوه، به‌وپه‌ری صه‌راحه‌ت و پاکی و به‌ئه‌ده‌بى یه‌وه ئه‌م رانواندنه ئه‌نجام دراوه و چ نه‌نگی و حه‌ره‌جێکیان تێدا به‌دی نه‌کردوه.

ئیمامى عومەر بۆخۆی پیشنیاری بۆ ئه‌بویه‌کر ﷺ کرد: که‌ حه‌فصه‌ی کچی لى ماره‌بکا، ئه‌بویه‌کر بێده‌نگ بوو، دواى داواى له‌ئیمامى عوسمان ﷺ کرد ئه‌و ماره‌ی بکا ئیمامى عوسمان ﷺ عوزرى هینایه‌وه. که‌ پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ ئه‌مه‌ی بیست دڵنه‌واى حه‌زهره‌تى عومهرى کردو فەرمووی: به‌لکوو خودا له‌ئه‌بویه‌کرو عوسمانى باشت به‌نسیب بکا، وارێکه‌وت دواى پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ بۆخۆی ماره‌ی کرد، ئافره‌تیکی تر خۆی عه‌رزى پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ کرد: که‌ماره‌ی بکا، پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ عوزرى بۆ هینایه‌وه و پیشنیاره‌که‌ی ره‌ت کرده‌وه، ئه‌جار ئافره‌ته‌که‌ و تى: که‌بۆخۆت ماره‌م ناکه‌ی، یه‌کێکم بۆ بدۆزه‌ره‌وه به‌لاته‌وه په‌سند بێ له‌ئه‌وم ماره‌ بکه: ئیتیر پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ له‌کابرایه‌کی ماره‌ کردجگه‌ له‌دوو سوره‌تى قورئان هیچی تری نه‌بوو بیکاته ماره‌بى، فیر کردنى ئه‌و دوو سوره‌ته‌ی قورئانى کرده ماره‌بى و گواستیه‌وه!!

به‌م شیوه به‌سیطو ئاسان و بێ پیچ و په‌نايه کۆمه‌لگای موسولمانان خیزانیان پیکه‌وه ده‌ناو لانه‌ی هاوسه‌رییان دروست ده‌کردو ئه‌و گری به‌ندیه‌ پیرۆزه‌یان له‌نیوان ئافره‌ت و پیاودا ده‌به‌ست..

پیره‌می‌ردى دنیا دیده‌و خودا په‌رست و خه‌زورى حه‌زهره‌تى موساش ﷺ به‌وشیوه هه‌لس و که‌وتى کرد، واده‌ی پێدا که‌زۆر ماندوى نه‌کاو زیاد له‌وزه‌ی خۆی ئه‌رکی نه‌خاته سه‌ر، داواى له‌خودا کرد: که‌پشتیوانى بێ و وه‌کوو پیاوچاکان هه‌لس و که‌وت له‌گه‌ڵ پیاوچاکان دا بکا! سه‌یری ئه‌م جۆره ئه‌ده‌ب و ته‌واضوعه!! پاكانه بۆخۆی نا‌کاو دان به‌پیاوچاکی خۆی دا نانتی، به‌لکوو هیوا خوازی ئه‌وه‌یه، له‌پێری پیاوچاکان بێ، کاره‌که‌ حه‌واله‌ی ویست و مه‌شیئه‌تى خودا ده‌کا.

هزره‌تی موسا ﷺ پیشنیاره‌که‌ی قبول کردو وه‌لامی دایه‌وه ﴿قال: ذلک بینى و بینک﴾ به‌خه‌زوری گوت: ئاماده‌م به‌و مهرجو خالانه‌ی فهرمووتن رازیم ﴿ایمل الأجلین قضیت فلا عدوان علی﴾ ههر ماوه‌یه‌کیانم ته‌واو کرد به‌ده‌ست خۆم بئی، خۆم سهر پشک بم؛ هه‌شت سآله‌که‌ ته‌واو ده‌که‌م یان ده‌یکه‌مه ده سآل زۆریم لئ نه‌کرتی، له‌کاتی ره‌نجبه‌ریه‌که‌شم دا زیاد له‌توانای خۆم داوام لئ نه‌کرتی، ئه‌گهر زیاد له‌هه‌شت سآلم شوانی بۆ کردی پیاوه‌تی بئی و ئه‌گهر نه‌مکرد داوام لئ نه‌که‌ی. خودا شاهیدو چاودیرمان بئی، ههریه‌که‌مان بتوانی ئه‌رکی خۆی جئ به‌جئ بکا!

تیبینی: زانایانی نیسلام له‌سته‌س ﴿أريد أن أنکحک....﴾ چهند دوکمیکی شه‌رعییان ده‌ره‌یتاوه:

۱- ئه‌م نایه‌ته به‌لگه‌یه له‌سهر ئه‌وه: که‌بۆ وه‌لی دروسته کچی خۆی رابنۆینی و پیشنیاری ئه‌وه بکا بۆ پیاویک: که‌به‌لایه‌وه گه‌نجابئی بیته خوازیینی کچه‌که‌ی. ئه‌مه دابو نه‌ریتیکی ئایینی و په‌سندو له‌کۆنه‌وه خوداپه‌رستان په‌یره‌ویان کردوه. ئه‌وه‌تا پیره‌می‌ردی خوداناسی مه‌دیه‌ن کچه‌که‌ی خۆی بۆ هزره‌تی موسا ﷺ رانواند، عومه‌ری کوری خه‌تتاب ﷺ هه‌فصه‌ی کچی بۆ ئه‌بویه‌کرو پاشان بۆ عوسمان رانواندو ئه‌وه‌ی پئی راگه‌یاندن: که‌پئی خۆشه هه‌فصه‌یان لئ ماره بکا، که‌ئه‌بویه‌کرو عوسمان ﷺ ئاماده‌باشییان تیدا نه‌بوو، پیغه‌مبه‌ر ﷺ بۆخۆی ماره‌ی کرد.

نافره‌تیکی تر بۆخۆی به‌ پیغه‌مبه‌ری گوت: که‌پئی خۆشه ماره‌ی بکا.

ئیمامی بوخاری و نه‌سائی له‌ئیب‌نوعومه‌ره‌وه ریاویه‌تیان کردوه ده‌فه‌رموی: (لما تأیمت حفصة من حذافة بن خنیس السهمی قال عمر لعثمان ان شئت أنکحک حفصة بن‌عمر) به‌هه‌مان شتیه موفاته‌هه‌ی ئه‌بویه‌کریشی کرد، به‌لام هه‌ردووکیان بیانویان بۆ عومه‌ر ﷺ هینایه‌وه ئاماده‌باشییان تیدا نه‌بوو، چونکه پیغه‌مبه‌ر ﷺ له‌وه‌پیش

رؤژئك به‌باشی ناوی چه‌فصه‌ی هینا، ئه‌بویه‌کرو عوسمان ﷺ گومانیان وابوو:
که‌ویده‌چئی پیغه‌مبهر ﷺ خۆی ماره‌ی بکا. هه‌روایش ده‌رچوو.

۲- رسته‌ی (أنکحک) به‌لگه‌یه‌ له‌سه‌رئه‌وه: که‌نیکاح به‌ده‌ست (وه‌لی) یه‌و
ئافه‌ت ناتوانئی بو‌خۆی پتی ی هه‌لستی، ئه‌مه‌ رای جه‌ماوه‌ری زانایانه‌ جگه
له‌ئه‌بو‌حه‌نیفه.

۳- هه‌روه‌ها ئایه‌ته‌که به‌لگه‌یه‌ له‌سه‌ر ئه‌وه: که‌باوک ده‌توانئی کچی ره‌سیده‌ی
خۆی له‌پیاوئیکی گونجاو ماره‌بکاو داوای ئیزنو ره‌زامه‌ندیی لی نه‌کا، ئه‌مه‌ش رای
جه‌ماوه‌ری شه‌رع‌زانانه، به‌لام ئیمامی ئه‌بو‌حه‌نیفه فه‌رموویه‌تی: هه‌رکاتئی کچۆله
ره‌سیده‌ بوو، به‌بئی ره‌زامه‌ندیی خۆی که‌س بو‌ی نیه‌ ماره‌ی بکا، چوونکه
به‌ره‌سیده‌بوون ده‌گاته‌ قۆناغی ته‌کلیف و به‌رپرسیاریه‌تی. به‌لام پیش ره‌سیده‌بوون
ئه‌وه (وه‌لی) ده‌توانئی به‌بئی ره‌زامه‌ندیی کچه‌که‌ خۆی ماره‌ی بکا، چونکه‌ پیش با‌لغ
بوون ئیعتیبار به‌ئیزنو ره‌زامه‌ندیی نا‌کری.

۴- شافیعییه‌کان له‌رسته‌ی (انی ارید ان انکحک...) حوکمی ئه‌وه‌یان
ده‌ره‌ئناوه: که‌گرئی به‌ندیی ماره‌کردن به‌بئی وشه‌ی (تزویج) و (انکاح) دانا‌مه‌زرئی.
مالیکییه‌کان ده‌لێن: گرئی به‌ندیی ماره‌کردن به‌هه‌موو وشه‌یه‌ک دا‌ده‌مه‌زرئی:
که‌ته‌ملیک بگه‌یه‌نتی بو‌هه‌تا هه‌تایه. به‌مه‌رجی شایه‌تی له‌سه‌ر بگیری. چونکه
ته‌لاق به‌وشه‌ی صه‌ریح و به‌وشه‌ی کینایه‌ ده‌که‌وتی، ده‌ی ماره‌ کردنیش به‌وشه‌ی
صه‌ریح و به‌وشه‌ی کینایه‌ جی به‌جی ده‌بی.

گه رانه وهی موسا عليه السلام بو میصرو نیگا بو هاتنی

❖ فَلَمَّا قَضَىٰ مُوسَى الْأَجَلَ وَسَارَ بِأَهْلِهِ ۚ آنَسَ مِنْ جَانِبِ
الْطُّورِ نَارًا قَالَ لِأَهْلِهِ امْكُثُوا إِنِّي آنَسْتُ نَارًا لَّعَلِّي آتِيكُمُ
مِّنْهَا بِخَبَرٍ أَوْ جَذْوَةٍ مِّنَ النَّارِ لَعَلَّكُمْ تَصْطَلُونَ
❖ (۲۹) فَلَمَّا أَتَاهَا نُودِيَ مِنْ شَاطِئِ الْوَادِ الْأَيْمَنِ فِي الْبُقْعَةِ
الْمُبْرَكَةِ مِنَ الشَّجَرَةِ أَنْ يَمْوِسَىٰ إِنِّي أَنَا اللَّهُ رَبُّ
الْعَالَمِينَ ❖ (۳۰) وَأَنْ أَلْقِ عَصَاكَ فَلَمَّا رَآهَا تُهْتَزُّ كَانَهَا
جَانٌّ وَلَّىٰ مُدَبِّرًا وَلَمْ يَعْقِبْ يَمْوِسَىٰ أَقْبَلَ وَلَا تَخَفْ ۚ إِنَّكَ
مِنَ الْآمِنِينَ ❖ (۳۱) أَسْلُوكَ يَدَكَ فِي جَيْبِكَ تَخْرُجُ بَيْضَاءَ مِنْ
غَيْرِ سَوَاءٍ وَأَضْمُمُ إِلَيْكَ جَنَاحَكَ مِنَ الرَّهْبِ ۚ فَذَنِكَ
بُرْهَانٍ مِنْ رَبِّكَ إِلَىٰ فِرْعَوْنَ وَمَلَئِهِ ۚ إِنَّهُمْ كَانُوا
قَوْمًا فَاسِقِينَ ❖ (۳۲)

ئهوا موسا عليه السلام له مه ديهن نيسته جي بوو، بوو بهر نه بيهري خه زوري، ژنسي
گواسته وهو هاوسهري بو پهيدا بوو، خيزاني پيکه وهنا، ده سال تپهري و شهرتي
پهري، سياقي قورئانه که هيچ شتيك لهم باره وه باس ناكاو لييان بيده نگه. ئيستا

زه من ده پیچیتته وه زنجیره یه کی تری چیرۆکه که ده ست پی ده کاو ده فهرموی: ﴿فلما قضی موسى الأجل﴾ کاتیک موسی ﷺ ماوهی ده ساله ی ته واو کردو به ته واوی ئهرکی سهرشانی خوی به جی هینا، بریاری دا بگهریتته وه بۆ ولاتی میصرو دیدهنی خزم و کس و کاری بکا ﴿وسار بأهله﴾ له گهل خیزانی دا به ره و شوینی مه به ست کهوته ری و شهویان لی به سهرهات و ریگیان لی تیک چوو، سهرمایان بوو، ئاله م وه زعو حاله دا بوون ﴿انس من جانب الطور نارا﴾ ئاگریکی دووری بینی له لای کتوی (طور) وه، ده دره وشایه وه ﴿فقال لأهله امكثوا﴾ فهرمانی کرد به خیزانی و ئه وانه ی له گهلان دا بوون و پی ی گوتن: ئیوه لی ره بمیننه وه ﴿انی آنست نارا﴾ ئه من ئاگریکم بینی ده چم بزانه چیه، ﴿لعلی آتیکم منها بخر أو جذوة من النار لعلکم تصطلون﴾ به لکو وه هه والیک ی ریگام ده سته کو ی و سوراخیکی بکه م یان ده سته چیله و سهره بزوتیک له و ئاگره به ینم خۆمانی پی گهرم بکه ینه وه له و سهرمایه رزگارمان ببی!!

﴿فلما أتاها نودی من شاطئ الوادی الأيمن فی البقعة المباركة من الشجرة أن یاموسی: انا الله رب العالمین﴾ کاتی گه یشته ئه و شوینه ی له دووره وه بینی ئاگره که ی لی ده هایسا، له که ناری لای راستی دۆله که وه بانگی لی کرا، واته له لای راستی موسا وه ﷺ به لای خۆرئاوا وه بانگی لی کرا. له و شوینه دا دره ختیکی به رزی سیبه رداری لی بوو، ئه و دۆله یش که و تبه وه پارچه زه وییه کی وا: که خودا به فه ضلی خۆی پیروزی کردوه، به وه پیروژ بوو که سهره تای نیگا کردن بۆ موسی ﷺ له و شوینه دا ئه نجام دراو له ویدا خودا ئاخواتنی له گهل کرد.

پهروه ردگار له و شوینه پیروژه دا له لای دره خته که وه بانگی لی کردو فهرموی: ئه ی موسی من ناوم (الله) یه خودای تۆم، پهروه ردگاری بوونه وه رم، ههر من خودام شیایوی به ندایه تی بۆ کردنم و هیچ خودای ترین، نه عله کانت داکه نه به پیخواوسی به ئه ده به وه ئاماده باش به بۆ وهرگرتنی فهرمان، ئه تۆ ئیستا له سهر پارچه زه وییه کی پیروژ وه ستاوی و خیطابت له گهل ده کری.

بیگومان پهروهردگار له و کاته دا زانیاریه کی به قینی له موسادا خو لقاند: که دلنیابی نه وهی ده بیسی که لامی: خودایه، جا چونی بیست و لی ی حالی بوو، نه وه هر خدا بوخوی ده زانی و له چوارچیوهی زانیاری ناده میزاد به دهره.

نه بولحه سهنی نه لعه شعهری ده فهرموئ حه زره تی موسا ﷺ که لامی قه دیمو نه زه لی راسته وخو له خدا بیست نه که له دره خته که. نه بومه نصووری ماتوریدی ده لی خودا دهنگو پیتی بیستراوی له دره خته که خو لقاندن و له دره خته که وه ناخواتنه که ی بیست!!!

بیگومان دهستی قودره ت ههنگاو به ههنگاو قوناغ به قوناغ حه زره تی موسای ﷺ پیگه یاند، هر له وکاته وه که تازه له دایک بووه و شیر خوره بووه تانه وکاته ی کراوه به پیغه مبهرو ره وانه کراوه بو سهر فیرعه ون، ژیا نی هه مووی موعجیزه و له بوته دان و به تاقیکردنه وه بووه، دایکی فری ی دایه ناو دهریای نیله وه بوته وهی نالی فیرعه ون بیگرنه وه، له دلی خیزانی فیرعه ون دا شیرین بوو بوته وهی له مالی دوژمنی سهر سه ختی دا پهروهرد به کری، روژیک له پروژان له کاتیکی وادا هاته ناوشاره وه دانیشتوانی شار هه موویان لی ی بی ناگابوون و خهریکی ئیستیراحه ت و حه سانه وه نووستن بوون. تاله وکاته دا موسا ﷺ خوی به شاردا کرد بوته وهی به سهر شه ری کابرای قیبطی و به نوئیسرائیلی دا بکه وی و به زلله یه ک کابرای قیبطی بکوژی، کابرای خودا په رستی له نالی فیرعه ون بونارد بوته وهی هه والی موئامه ره و پیلانی گرتن و کوشتنی پی بداو ناموژگاری بکا به هه لاتن و به جی هیشتنی شاری میصر! به درژیایی ریگای نیوان میصرو مه دیه ن؛ ریگایه کی خه ته رناک و کاکی به کاکی دهستی قودره ت له گه لی دا بوو، پاراستی، بی تیشوو ولاغی سواری و به نه شاره زایی ریگای سامناکی بری و به خزمه ت پیره میردی کونه سال گه ییشت و ده سال ره نجبه ری و شوانی کرد، تاله ناکام دا له گه ل خیزانی گه رایه وه بو میصرو له ریگا نیگای بو هات و پله ی پیغه مبه ریتی پی به خشرا! به راستی ژیا نی هه مووی بوته دان و چاودتیریکردنی پهروهردگار بوو، هه مووی تاقیگا و به تاقیکردنه وه بوو، له ترسان فری درایه ناوده ریاه، به بی که سی هه لگیرایه وه، خوشه ویستی خرایه

سەرو لەدڵی خێزانی دوزمەنی دا شیرین بوو بەنان و ئاوی دوزمەنی سەرسەختی
 پەرورەدە کرا، بەنازو نەعمەتی قەصری پاشایان پێگەیی و لەناو حەریرو جینگای
 نەرم و نۆل دا پەرورەدە بوو، تووشی پیاوکۆشتن و پەشیمانی لەهەلەو ئەجار تۆبەو
 ئیستیغفار بوو، ناچار بوو خۆحەشار بدات بەپاشاکاوی نەگەرێ و ئەهەموو شوێنیک
 خۆدەرنەخا، تووشی راوەدونان و هەڵاتن و دەربەدەری و ئاوازی بێ سوو، ژبانی
 تەنبایی و غەریبی و برسیایەتی بەتاقیکردەوه، لەژیانی پەرنازو نەعمەتی قەصری
 پاشایانەوه هاتە ناوژیانی رەنجبەری و شوانی ئاژەل و رەهەندەیی. ئەم گۆرانکارییە
 جوداوازیانە زنجیرەو فلیمی ژبانی هەست و شعوری جوړاو جوړی لەلا خولقاندن،
 زانست و زانیاریان لی فێر بوو، ئەمە وێرایی ئەو عیلم و حیکمەتە خودا پێی
 بەخشی و ئامادەیی کرد بۆهەلگرتنی ئەرکی گەورەو پێرۆزی فروستادەیی!

بێگومان پێغەمبەراییەتی ئەرکی قورسو گرانه، گەلی لایەن و ئەرك و
 زەحمەتی لەخۆگرتووه، کەسیك ئەو پلەو پایەییە پێی بێخەشری، پێویستی
 بەتیشووییەکی زۆرو چرو پڕههیه لەتاقیکردنەوه و ئەزموونگەری و زانست و زانیاری و
 لەبۆتەدان و قالبوون و چەشتنی تالی و سویری ژبان!! ئەمە وێرایی بەخەشش و نیگای
 یەزدانی: کەپێی دەدری و بەسروش رێنمویی دەکری.

پەيامی حەزەرەتی موسا ﷺ بەتایبەتی لەناو پەيامە ئاسمانییەکان دا دواي
 پەيامی حەزەرەتی موحەممەد ﷺ گەورەترین ئەرك بوو: کەخراوەتە ئەستۆی
 ئادەمیزاد، چوونکە ئەوزاتە رەوانە کراوه بۆسەر فیرعەونی ملهپور و ستمکار،
 سەرپرەترین پاشای رۆژگاری خۆی، کۆنترین بنەمالەي پاشایەتی و دامەزراوترین
 فرمانرەواو چەوسینەرەوهرترین پاشا بۆ مسکین و قەلەندەرە ژێر دەستەکانی.
 لەهەموو کەس زیاتر خۆپەرست بوو، لافی خودایەتی لی دەداو خۆی بەخودای میسر
 دەزانی، موسا ﷺ رەوانە کرابوو بۆسەر ئەو ستمکارە دەرەندەو بۆرژگار کردنی
 گەل و نەتەوهی ئیسرائیل لەژێردەستی ئەو ستمکارە ملهپورە..

رەوانە کرابوو بۆرژگار کردنی نەتەوهیەك هیندە چەوسیندراوونەوه و ستمیان
 لی کرابوو باریان پێوه گرتبوو، چەوساندنەوه و زەلیلی و ژێردەستەیی ئاوا درێژ

خایه‌نو ره‌گ داکوتراو سروشت تیک ده‌داو نه‌خوهو پیاوه‌تی ده‌سرتنی و هیژو تواناکان په‌ک ده‌خاو هست و شعور کولو کۆله‌وار ده‌کا، سروشتیان ده‌گه‌نیتی و ده‌پۆلکیتی، ده‌ی رزگار کردنی گهل و نه‌ته‌وه‌ی ناواو سه‌رله‌نوی ژيانده‌وه‌یان تابلی ی کاریکی نه‌سته‌مه‌و نه‌رکیکی گرانه!

حه‌زهرتی موسا عليه السلام ره‌وانه‌کرا‌بوو بۆسه‌ر گهل و نه‌ته‌وه‌یه‌ک بیرو باوه‌پرکی کۆنیان هه‌بوو لییان لادابوو، دیمه‌نی بیرو باوه‌ره‌که‌یان لی شتیاو بوو، وانه‌بوو دل و ده‌روونیان له‌هه‌موو عه‌قیده‌و باوه‌پرک خالی بن و به‌ئاسانی بیروباوه‌ری تازه وهر‌بگرن، چونکه به‌پواله‌ت دل و ده‌روونی خالی زوو بانگه‌وازیی وهر‌ده‌گرن، له‌سه‌ر بیروباوه‌ری خۆشیان نه‌مابوون، که‌وابوو چاره‌سه‌رکردنی دل و ده‌روونی ناواو شتیاوو عه‌قیده‌ی ناواو تیکچوو کۆمه‌لگای ناواو له‌گریژنه‌ ده‌رچوون، زۆر زه‌جه‌ت و دژواره‌و پیویستی به‌که‌سیک هه‌یه زۆری نه‌زمون و تاقیکردنه‌وه‌ ببینی و زۆرجار له‌بۆته‌ درابی.

به‌کورتی حه‌زهرتی موسا عليه السلام ره‌وانه‌کرا‌بوو سه‌رله‌نوی کۆمه‌لگای به‌نو ئیسرائیل دروست بکاته‌وه، نه‌ته‌وه‌ی ژێرده‌سته‌و خۆپری و پولکاو زیندوبکاته‌وه.

که‌وابوو حه‌زهرتی موسا عليه السلام (منقذ و مصلح) ی بی وینه‌ی نه‌ته‌وه‌که‌یه‌تی. له‌سه‌ر ده‌ستی نه‌و بۆیه‌که‌ه‌جار نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل بوون به‌گه‌لیکی سه‌ربه‌خۆ خۆناس و خاوه‌ن پیناسه، ژيانی تاییه‌تیان ده‌ست پی کردو نامه‌ی ئاسمانی بوو به‌په‌یره‌وو پرۆگرامیان. بینگومان رزگار کردنی نه‌ته‌وه‌و دروستکردنه‌وه‌و ژيانده‌وه‌ی، کاریکی قورس و نه‌رکیکی نه‌سته‌م و پر ئاسته‌نگه‌! ده‌گوچی له‌به‌ر نه‌م مه‌به‌ستا نه‌بی: که‌قورئانی پرۆز نه‌وه‌نده‌ گرنگی داوه به‌م چیرۆکه‌و به‌و هه‌موو شتیه‌ جو‌راو جو‌رانه‌ گیراویه‌ته‌وه، بینگومان چیرۆکی حه‌زهرتی موسا عليه السلام غومنه‌ی ناوازه‌و ناوینه‌ی بالاغایه‌ بۆ دروستکردنه‌وه‌ی نه‌ته‌وه‌ له‌سه‌ر بنه‌مای بانگه‌وازیی و زال بوون به‌سه‌ر نه‌و کۆسپ و ته‌گه‌ره‌ ناو‌خۆیی و ده‌ره‌کیانه‌ی دینه‌ سه‌ر‌پیتی بانگه‌وازییه‌که‌.

نه‌گه‌ر حه‌زهرتی موسا عليه السلام هه‌ر له‌قه‌صری فیرعه‌ون دا بایه‌وه‌و نازو نیعمه‌تی قه‌صری پاشای لی نه‌برایه‌و تووشی راوه‌دونان و دل‌ه‌راوکی و ترسی برسییه‌تی و

ره نخبه رى و شوانى نه بوايه، هه رگيز ناماده باشى هه لگرتنى ئه ركى پيغه مبه رايه تى
 تيدا نه ده بوو، ته جره به و نه زمونى ده سال ره نخبه رى و شوانى بوئه وه بوو، ژيانى پر
 نازو نيعمه تى قهصرى پاشاي له بير بهر يته وه و ناماده باشى تيدا بى بو ژيانى
 پر مه شه قهت و قورس و گرانى بانگه وازى و پيغه مبه رايه تى، بيگومان ژيانى ناو
 قهصرى پاشاو باله خانه ي سامانداران كه شو هه وايه كى تاييه تى هه يه، دابو
 نه ريتى خوى هه يه، به ناز پهروه رده بوون و ژيانى نه رم و نول، دل و دهروون و نه فس
 به شيويه كى تاييه تى ئاراسته ده كهن و پهروه رده ي ده كهن، هه چهنده نه فس و
 دهروونى به ناز پهروه رده پاك و خاوين و خاوهن هه ست و شه فافيه تى تيدا بى، كه شو
 هه واي قهصرى پاشا گاريگه رى خوى تيدا ده خولقيئن، پيغه مبه رايه تيش بر يتييه
 له مانندو بوون و هه لگرتنى ئه رك و ئوركى جه ماوه رو به خه مه وه بوونيان.

كۆمه لگا دهوله مه ندو هه ژارى تيدا يه، باش و خراپى تيدا يه، دلپاك و دلپيسى
 تيدا يه، ماندوو هه ساوه ي تيدا يه، گورج و گول و ته مبه لى تيدا يه..... هتد.

هه ريه كه له م چين و تويزه جيا جيا يانه ي كۆمه لگا دابو نه ريتى تاييه تى خويان
 هه يه، شيويه ناخواردن و خواردنه وه و پۆشاك و هه لئس و كهوت و تيگه يشتيان
 له ژيان و ده رپرينى هه ست و شعوريان، په يوه ندى كۆمه لايه تى و خزمايه تيان جوړه
 تاييه تيه كى تيدا يه، دل و دهروونى به ناز پهروه رده بوون و پيگه يشتوانى ناو قهصر
 باله خانه ي پاشايان ناتوان هه لئس و كهوتى له گه ل دا بكهن، ته نانه ناتوان سهرى
 بكهن و بييين، چ جايى شانى به رده ن و چاكى لى هه لبكه ن و هه ولى گورانى سه د
 ده رسه دى بده ن و چاره سه رى بكهن!

پيغه مبه رايه تى ئه ركيكى قورس و گرانه، ده بى كه سيك شانى به ريدا، كه تالى و
 سويزى ژيانى چه شتبى، به ناز پهروه رده و قهصر نشينه كان چه نديك ناماده باشى
 گيانفيدا يى و خويه ختكر دنيا ن تيدا بى، به وى ئه و ژيانه خۆشه ي تيدا پهروه رده
 بوون، ناتوان بۆماويه كى زۆرو دريژ له ناو ژيانى زبرو پر ناره حه تى دا خويگرن
 به رده وام بن له سه ر تيگوشان و بهر خودان!!

ویستی په‌روه‌ردگار و ابو موسا ﷺ له‌و ژبانه نه‌م و نۆله‌ی ناو قه‌صری
 فیرعه‌ون دابری‌و تووشی نه‌و هم‌موو ده‌رده‌سه‌ری و راوه‌دونانه‌ی بکاو رینگای هات و
 نه‌هات بگریته‌به‌رو له‌ناکام دا بکه‌ویته ناو پی‌ری شوان و ره‌نجبه‌رانه‌وه، وای قال کرد
 به‌و ترسو راوه‌دونانه، به‌و زه‌جه‌مت و مه‌شه‌قه‌ته‌ی تووشی بوو، هه‌ست به‌نیعمه‌تی
 خودا بکا که‌وا شوانه‌و به‌هۆی ره‌نجبه‌ری بژیوو سوکنایی ده‌ست که‌وتوو، له‌هه‌ست و
 شعوری دا گیانی لوتبه‌رزی و نیشمیزاز له‌هه‌ژاران و بی نه‌وایان دارنی، هه‌ستی
 دووره په‌ریزی و خۆه‌لا‌واردنی تیدا نه‌هیشت، گیانی شانازی کردن له‌ناست نه‌زانی و
 هه‌ژاری و شپۆلی گه‌له‌که‌ی دا تیدا پوکانده‌وه، بۆئه‌وه‌ی به‌گه‌وره‌یی فری بدریته ناو
 شه‌پۆلی ده‌ریای ژبانه‌وه، پاش نه‌وه‌ی به‌مندالی فری درایه ناو شه‌پۆلی ده‌ریاوه،
 به‌لی به‌وشیوه‌ حه‌زهره‌تی موسا ﷺ له‌ژیر چاودیری په‌روه‌ردگارد پینگه‌یی، ده‌ستی
 قودره‌ت په‌روه‌رده‌ی کردو ئاماده‌باشی کرد بۆ وه‌رگرتنی نه‌و ئه‌رکه‌ قورسو گرانه‌ی
 خرایه ئه‌ستۆی!!

ده‌بی چ خه‌یالێک به‌دلی حه‌زهره‌تی موسا ﷺ دا هاتبی و چۆن بریاری
 گه‌رانه‌وه‌ی دابی بۆ ولاتی میصر؟ نه‌و له‌ترسی فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌ی میصری
 به‌جی هیشت و به‌په‌له‌ په‌ل خۆی رزگار کرد، هیشتا فیرعه‌ون بۆخۆی له‌ژیان دایه‌و
 له‌وپه‌ری ده‌سه‌لات و فرمان‌په‌وایی دایه، چ عافوات و لی‌بوردنیک‌کی بۆ ده‌رنه‌چوو.
 نه‌ی چۆن بریاری گه‌رانه‌وه‌ی دا؟ بینگومان ئه‌مه ده‌ستی قودره‌ته‌و هه‌نگاوه‌کانی پی
 ده‌هاویژی، ویده‌چی حه‌زێکی سروشتی بۆ دیدنه‌ی خزم و عه‌شیره‌تی، بۆ زی‌لو
 نیشتمانی پالی پتوه‌نابی بۆ گه‌رانه‌وه‌و ترسو خۆفی له‌بیر چوبیته‌وه، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌و
 ئه‌رکه‌ی بۆی بریار دراوه بیگریته ئه‌ستۆی، وه‌ری بگری و شانی به‌ربدا.

به‌هه‌رحال وا حه‌زهره‌تی موسا ﷺ گه‌رپایه‌وه‌و خیزانی له‌گه‌ل دایه، کاته‌که
 زستانه‌و سه‌رمایه‌و شه‌وه‌ زه‌نگه‌و رینگایان لی گوم بووه، پی‌ویستیان به‌ئاگر هه‌یه
 خۆیانی پی گه‌رم بکه‌نه‌وه، خواخوايانه یه‌کیکیان ده‌ست بکه‌وی رینگایان نیشان
 بدا، حه‌زهره‌تی موسا ﷺ فرمان به‌خیزانی ده‌کا: که‌ئه‌وان له‌شوینی خۆیان بیننه‌وه
 بۆخۆی بجی سۆراخی رینگا بکاو ده‌سته‌چيله‌و سه‌ره‌بزوتیک بیننی و خۆیانی پی گه‌رم

بکه نه وه، به لām که له ناگری دوور دیتراو نزيك بووه وه، سه‌ری سوږما، ناگر له دره‌ختی سه‌وزه وه دهرده چی و ناگره که دره‌خته که ناسوتینن، ناله وکاته‌دا : که نه وه له قه‌راخ شیوه که به ته‌نیش کینوی طوره وه یه و دۆله که که وتۆته لای ده‌ستی راستی و له و پارچه زه‌ویه پیرۆزه‌دا : که له وکاته وه پیرۆزی پی برا، نیگای ناسمانی بوکرا! راسته و خو له خوداوه بانگی لی کرا، به ته‌نیا له و شه‌وه تاریکه سه‌رمایه‌دا، له و دۆله قووله ترسناکه‌دا، په‌یامی ناراسته کرا، په‌یامی بیست و نیگای وهرگرت، به‌وجوره که هه‌رخودا خوئی ده‌زانی چۆنی بیست و چۆنی وهرگرت. نه‌وشینه پیرۆز بوو چونکه خودا نووری تیدا دهرخست و نه‌وشیوو دۆله‌ش تایبه ته‌ندی خوین پیدرا که به و ته‌جه‌للیه پیرۆز بوون: هه‌زره‌تی موسا ﷺ که بیسته به‌رزترین پله‌یه که نه‌اده‌میزاد بیگاتی و له‌به‌رزترین مه‌وقیف دا راوه‌ستا، شه‌ره‌فو ریزی ناخوتن له په‌روه‌ردگاری بوونه‌وه‌ری پی برا!! بانگی ناسمانی دریژه‌ی کیشاو ته‌کلیم له‌به‌نده‌ی گوچان به‌ده‌ستی ده‌سته و نه‌ظمه‌ راوه‌ستا و کرا؛ په‌روه‌ردگاری بوونه‌وه‌رو خاوه‌ن فه‌ضلو به‌خشش، ویستی نیشانه‌ی قودره‌تی خوئی نیشان بدا، بانگی لی کرد ﴿وَأَنْ أَلْقَ عَصَاكَ﴾ واته: نه‌و گوچانه‌ی به‌ده‌سته وه یه فری بده، بیهاویژه، هه‌زره‌تی موسا ﷺ خیرا ده‌ست به‌جی و به‌مه‌به‌ستی نه‌نجامدانی فه‌رمانی په‌روه‌ردگاری عه‌صای ده‌ستی فری دا، به‌لام چ‌روی دا؟!!!

هه‌ر له‌گه‌ل گوچانی هاویشته نه‌و گوچانه نه‌ما: که سه‌اله‌های سال بسو به‌ده‌سته وه بوو ده‌یزانی داریکی بی گیانه: بینن نه‌وه به‌جه‌سته ماریکی گه‌وره و زه‌به‌للاحه، به‌گورج و گوئی و تیژه‌ه‌وی وه‌کو تیره‌ماره، زانی و لی ی مه‌علوم بوو نه‌و که سه‌ی ناخوتنی له‌گه‌ل ده‌کا نه‌وخودا خاوه‌ن ده‌سه‌لاته‌یه که به‌هه‌رشتیک بلی بیه ده‌بی ﴿فَلَمَّا رَأَاهَا تَمْتَرُ كَأَنَّهُمَا جَان وَلِي مَدْبَرًا وَلَمْ يَعْقِبْ﴾ جا: که عه‌صا که بینن که وتۆته جم و جوول ده‌تگوت: جندۆکه‌یه له‌زه‌به‌للاحی و خیرایی دا، یان ده‌تگوت: تیره‌ماره له‌شیوه تیژه‌ه‌وی دا، پاشه‌و پاش کشایه‌وه، هه‌لبه‌ته نه‌و دیه‌نه بو هه‌زره‌تی موسا ﷺ موفاجه‌ئیه که بوو له‌وه‌پیش ئاماده‌باشی بو نه‌کردبوو، بویه هه‌ر له‌گه‌ل بینن یه‌کسه‌ر پاشه‌و پاش کشایه‌وه هیچ بیرن له‌وه نه‌کرده‌وه:

که بگه‌ریت‌هوه بزانی حه‌قیقه‌تی ئه‌وه چیه عه‌صا‌که‌ی پیش تاوینک دارینکی ره‌ق بوو
به‌ده‌ستییه‌وه بوو ئیستا بۆ وای لی‌هات.

ئه‌جار په‌روه‌ردگار ترسه‌که‌ی ره‌وانده‌وه‌و پی‌ی فهرموو: ﴿یا موسیٰ اقبل
ولا تخف انک من الّٰمین﴾ ئه‌ی موسا! بگه‌ریت‌هوه بۆشوینی خۆت و وه‌روه‌ شوین
راوه‌ستانی پیشووت، له‌وماره‌ ئه‌ژدیه‌ها هاره‌ مه‌ترسه، ئه‌تۆ پارێزراوی، حه‌زره‌تی
موسا ﷺ گه‌رایه‌وه مه‌قامی هه‌وه‌لجاری و ده‌سته‌و نه‌ظهر راوه‌ستایه‌وه، ترسو
بی‌می نه‌ما!

ئه‌جار په‌روه‌ردگار پی‌ی فهرموو: ﴿اسلک یدک فی جیبک تخرج بیضاء من غیر
سوء﴾ ده‌ستت ب‌خه‌ره باخه‌لت‌ه‌وه ئه‌گه‌ر ده‌ستت ب‌خه‌یت‌ه‌وه باخه‌لت‌ه‌وه: که‌ده‌ری
ده‌هینییه‌وه ده‌دره‌وشیت‌ه‌وه، پرته‌وو روناکییه‌کی هه‌یه ده‌لی‌ی پارچه‌یه‌که له‌مانگ،
سپی بوونه‌که‌شی هۆی عه‌بیداری و نه‌خۆشی نیه‌..

حه‌زره‌تی موسا ﷺ فهرمانی به‌جی‌ هینا، ده‌ستی خسته‌ باخه‌لی خۆیه‌وه‌و
ده‌ری هینایه‌وه، چی بیینی؟! ده‌ستی سپی بووه‌و ده‌دره‌وشیت‌ه‌وه، هیچ دیارده‌ی
نازارو به‌له‌کی و عه‌بیداری به‌ده‌ستی خۆیه‌وه نه‌بیینی، له‌وه‌پیش ره‌نگی ده‌ستی گه‌نم
ره‌نگو ئه‌سمه‌ر بوو، ئیستا ئه‌وا له‌پرینکا ئه‌م دره‌وشانه‌وه‌و روناکی یه‌ی به‌سه‌ردا
هات!! حه‌زره‌تی موسا ﷺ له‌حه‌قیقه‌تی ئه‌و دیمه‌نه‌ حال‌ی بوو له‌هه‌بیته‌و
سه‌رسامی له‌ودیمه‌نه‌ خاریقولعاده‌نه که‌وته له‌رزین!!

ئیت‌ر دووباره‌ چاودێری په‌روه‌ردگار ئارامی ده‌کاته‌وه‌و ده‌فهرموو: ﴿واضمم
إلیک جناحک من الرّهب﴾ له‌به‌ر ئه‌و سام و هه‌بیته‌ی تووشت بووه، ده‌ستت ب‌خه‌ره
سه‌رسنگت بۆئه‌وه‌ی دله‌ کوته‌ت نه‌میینی و ترسو خۆفت بره‌وێته‌وه. فهرمانی به‌جی‌
هینا و دلی ئارامی گرت و ترسی نه‌ما!

ئیب‌نوعه‌بباس ؓ فهرموویه‌تی: هه‌رکه‌سی‌ک ترسا ئه‌گه‌ر ده‌ستی ب‌خاته
سه‌رسنگی ترسه‌که‌ی نامیینی.

﴿فذا نکل بره‌نان من ربک الی فرعون وملئه، انهم کانوا قوماً فاسقین﴾
ئه‌و نیشانه‌: عه‌صای به‌ئه‌ژدیه‌ها بوو ده‌ستی دره‌وشاوه، دوو به‌لگه‌و مو‌ع‌جیزه‌ی

به رده و امی تۆن، دوو به لگه و نیشانه ی ناشکران له سهر قودره تی پهروه ردگارو راستی پیغه مبه رایه تی تۆ بۆسهر فیرعه ونو دارو دهسته و گه له که ی، بیگومان نه وان له فهرمان به رداریی خودا ده رچوون، سه ریچی فهرمان و نایینی خودا ده که ن، شیایوی نه وه ن تۆ بکه ی نه پیغه مبه رو به و موعجیزانه وه بتنیترین بۆسه ریان!

ئیتستا وانه و نه رکه ی له مندالییه وه بۆی پهروه رده کرابوو خرایه نه ستۆی، نه رکی پیغه مبه رایه تی بۆسهر فیرعه ونو دارو دهسته و گه له شوینکه وتوانی، نه وه نه واده و به لئینه ی خودا خستبوونیه دلّی دایکی یه وه له وکاته دا که شیره خۆره بوو: که نیگای بۆ کرد فهرمووی: ﴿اَنَا رَادُّوهُ إِلَيْكَ وَجَاعَلُوهُ مِنَ الْمُرْسَلِينَ﴾ هاتنه دی.

پیغه مبه ریتی چه زره تی هارون ﷺ له گه ل موسا ﷺ داو به درۆخته وه یان له لایه ن
فیرعه ونه وه

قَالَ رَبِّ إِنِّي قُلْتُ مِنْهُمْ نَفْسًا فَأَخَافُ

أَنْ يَقْتُلُونِ ﴿٣٣﴾ وَأَخِي هَارُونُ هُوَ أَفْصَحُ مِنِّي لِسَانًا

فَأَرْسَلَهُ مَعِيَ رِدْءًا يُصَدِّقُنِي إِنِّي أَخَافُ أَنْ يُكَذِّبُونِ ﴿٣٤﴾

قَالَ سَنَشُدُّ عَضُدَكَ بِأَخِيكَ وَنَجْعَلُ لَكُمَا سُلْطٰنًا فَلَا

يَصِلُونَ إِلَيْكُمَا بِآيٰتِنَا أَنْتُمْ وَمَنِ اتَّبَعَكُمَا الْغٰلِبُونَ ﴿٣٥﴾

فَلَمَّا جَاءَهُمْ مُوسَىٰ بِآيٰتِنَا بَيِّنٰتٍ قَالُوا مَا هٰذَا إِلَّا سِحْرٌ

مُفْتَرًى وَمَا سَمِعْنَا بِهٰذَا فِي ءَابَاٰنَا الْاَوَّلِينَ ﴿٣٦﴾ وَقَالَ

مُوسَىٰ رَبِّيَ أَعْلَمُ بِمَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ مِنْ عِنْدِهِ وَمَنْ تَكُونُ
لَهُ عَاقِبَةُ الدَّارِ إِنَّهُ لَا يُفْلِحُ الظَّالِمُونَ ﴿٣٧﴾

هزره قی موسا ﷺ: که موعجزیه ی عه صای به ئه ژدیها بوو یه دی به یضای پیدرا، زانی: که ره وانه کراوه بۆسهر فیرعه ونو گه له که ی، ئه وه ی بیرکه وته وه: که کاتی خۆی پیاویکی لهو گه له به هه له له ده ست کوژراوه، ئه وه له ترسی تۆله و سزای تاقمی فیرعه ون میصری به جی هیشتووه، بۆیه ویستی ئیحتیاط بۆیه یامه که ی بکا، یه که م واده ی ئه وه وه ربگری: که فیرعه ون ناتوانی بیکوژیته وه، دووهم یارمه تیده ریکی بخاته گه ل، بۆ گه یاندنی په یامه که ی ﴿قال ربی انی قتل منهنم نفساً فأخاف أن یقتلون﴾ موسا ﷺ: فه رموی: خدایه! من چۆن برۆم بۆسهر فیرعه ونو گه له که ی؟ له کاتیگ دا من پیاویکم له نه ته وه ی فیرعه ون کوشتووه، ترسی ئه وه م هه یه: که چاویان پیم که وت یه کسهر بم کوژن، به مه ش بانگه وازی و په یامه که م ههر له سه ره تاوه بریته وه وه هیچ به هیچ نه که م! هه لبه ته ئه مه ی گوت بۆ ئیحتیاطو دلنایایی و بهرچاروونی نه ک بۆ عوزر هیئانه وه و ته مبه لی، یان ترسو بیم له گیانی خۆی.

﴿وأخی هارون هو أفصح منی لساناً فأرسله معی ردءاً یصدقنی، انی أخاف أن یكذبون﴾ ههروه ها هاروونی برام زوبانی له من ره وانتره، باشت ده توانی به لگه و نیشانه کان بخاته رو، داواکارم ئه ویش له گه ل مندا بکه یه پیغه مبه رو بیته یارمه تیده رم، هه رکاتی قسم کرد پشتگیریم بکاو به لگه و نیشانه کان رونتر بکاته وه، شوبه وه گومانه کانی فیرعه ونو تاقمه که ی پوچه ل بکاته وه، من ده ترسم به درۆم بخه نه وه، که به درۆیان خسته مه وه پتویستیم به یارمه تیده ره هه یه له گه ل دا بهرچه رچی به درۆخه ره وه کان بداته وه، ئه گهر کوشتیشیانم خیرا بیته جی نشینم نه هیلێ دره ختی به به ری پیغه مبه رایه تی وشک بی، وه کوو له نایه تیکی ترده ده فه رموی: ﴿واحلل عقدة من لسانی یفقهوا قولی، واجعل لی وزیراً من اهلی، هارون اخی اشد به ازری و اشکره فی امری﴾ (طه/۲۷-۳۲)

په‌روه‌ردگار وه‌لامی چه‌زهره‌تی موسای دایه‌وه‌و داخو‌ازییه‌کانی گیرا کردنو
 ﴿قال﴾ فهرمووی ﴿سئشد عضدک بأخیک﴾ پشتت به‌هیز ده‌که‌ین به‌وه هارونی
 براشت ده‌که‌ینه پیغه‌مبه‌رو یارمه‌تیده‌رت. وه‌کو له‌شوینییکی تردا ده‌فهرمووی: ﴿قد
 اوتیت سؤلک یاموسی﴾ (مریم/۵۳) سه‌باری ئه‌وه ﴿ونجعل لکما سلطانا، فلا یصلون
 الیکما﴾ به‌لگه‌و نیشانه‌ی به‌هیزو پته‌وتان ده‌ده‌ینی، واتان لی ده‌که‌ین به‌سه‌ر
 دوژمنه‌که‌تان دا زال بین، ده‌ستی سته‌مکاری ئه‌وتان ناگاتی، ناتوانی زیانتان پی
 بگه‌یه‌نی. خوداتان له‌گه‌له‌و کی ده‌توانی ده‌ستان بو درێژیکا!!

هه‌ندی له‌زانایانی سه‌له‌ف فهرموویانه: که‌س هینده‌ی چه‌زهره‌تی موسا ﷺ
 پیاوه‌تی به‌سه‌ر برای خۆیه‌وه‌ نیه، ئه‌وه‌تا ئه‌وه‌نده‌ی بو پارایه‌وه‌ خودا کردی به
 پیغه‌مبه‌رو له‌گه‌ل موسادا ره‌وانه‌ی کرد بو‌سه‌ر فیرعه‌ونو نه‌ته‌وه‌که‌ی! بۆیه
 په‌روه‌ردگار ده‌رباره‌ی موسا ﷺ له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فهرمووی: ﴿وکان عندالله
 وجیها﴾ (الاحزاب/۶۹)^(۱)

ئیمامی (السدی) فهرموویه‌تی: بێگومان دوو پیغه‌مبه‌رو دوو موعجیزه‌ له
 پیغه‌مبه‌ریک و موعجیزه‌یه‌ک به‌هیزترن. ﴿بآیاتنا﴾ به‌نیشانه‌و موعجیزه‌ی ئیمه‌وه
 برۆن بۆلای فیرعه‌ون، یان ئیمه‌ ئیوه زال ده‌که‌ین به‌نایات و موعجیزه‌ی خۆمان.

﴿أنتما ومن أتبعكما الغالبون﴾ ئه‌ی موسا! ئه‌تۆو هارونی برات و ئه‌وانه‌ی
 شوین په‌یامی ئیوه ده‌که‌ون به‌به‌لگه‌ی به‌هیزو پته‌وتان سه‌رکه‌وتوو ده‌بن.

ئیت سییاقه‌که‌ کۆتایی به‌م دیمه‌نو مه‌قام و شوه‌وده ده‌هینی و زه‌مان و مه‌کان
 ده‌پێچیته‌وه‌و کاتیک ده‌زانین ئه‌وا موساو هاروون به‌ره‌و رووی فیرعه‌ون بوونه‌وه.
 ده‌فهرمووی: ﴿فلما جاءهم موسی بآیاتنا بینات قالوا: ما هذا الا سحر مفتری، وما
 سمعنا بهذا فی آبائنا الأولین﴾ کاتیک چه‌زهره‌تی موسا ﷺ و هارون ﷺ هاتنه‌ سه‌ر
 فیرعه‌ون و تاقم و کۆمه‌لی، په‌یامی خۆیان به‌سه‌ردا رانواند، موعجیزه‌و نیشانه‌ی
 راستی خۆیان ئاشکرا کردن، بانگه‌وازییان کرد بو خودا ناسین و یه‌کتا په‌رستی و

(۱) ته‌فسیری ئیبنو‌که‌ثیر ج ۳/۱۳۹۸.

شوینکه وتنی فرمان و نه هی پهروه ردگار، بانگه وازییه که یان ره تکر دنده وه، وتیان: ئم په یامه ی ئتوه جگه له سیحریکی ئاشکرا هیچی ترنیه، درویه کی هه لبه ستراوه و هه رگیز ئیمه له وه پیش په یامی ئاوامان نه بیستوه، باسی تا کو ته نهایی خوداو به ندایه تیکردن بۆ خودامان له پیشینانی خومان به گوی دا نه دراوه.

موشریکه کانی قوره یشیش له مه که که هه مان ئاخاوتنیان به روی پیغه مبهردا دایه وه و تیان: ﴿ما هذا الا سحر مفتری وما سمعنا بهذا فی آبائنا الاولین﴾ ئمه دابو نه پیتی هه موو ئه و مله و پرانه یه: که مل بۆ حق نه وی ناکه ن، له بهرام بهر حه ق و راستی دا بی به لگه و وه لامن، له مه یدانی مونا قه شه دا بۆر ده خۆن و هیچی ان به ده سته وه نامی نی، ئیتر په نا ده به نه بهر ئم جوړه قسانه، قسه ی نه فامانه ی وا: که حه ق ناچه سپین و به تال پوچ ناکه نه وه و داوا ره ت ناکه نه وه، جا چونکه فیرعه ون و تا قمه که ی چ به لگه یان نه هی نانه وه هه تا موسا ﷺ مونا قه شه یان بکا، داوای به لگه یان لی نه کرد هه تا بیانداتی، بویه هه زره تی موسا ﷺ یه کالآ کرد نه وه ی کاره کان هه والهی پهروه ردگار ده کا! ده فهرموی: ﴿قال موسی: رب أعلم من جاء بالهدی من عنده، ومن تكون له عاقبة الدار انه لا یفلح الظالمون﴾ واته: موسا ﷺ ولامی فیرعه ون و دارو ده سته که ی دایه وه وتی: خودای من: که هیچ خودای تر نین جگه له ئه و، ئه و خودایه ی به دیه ی نه ری هه موو شتی که و غه یی ئاسمانه کان و زه وی ده زانی، ئه و له من و ئیوه ش زاناتره به وه کی له سر حه قه و کی له سر به تاله، کی بانگه وازی حه قه و کی بانگه وازی به تاله، کی شیای سهر که وتنه و کی سهره نجامی پیرو زو سهر بهر زانه به ده ست دینی، ئه و خودایه زانا و دانایه له وه به و لاوه نیوانی من و ئیوه ده کا، بیگومان ئه وانه ی هاوه ل بۆ خودا داده نین سهر که وتو و نابن و به مرا ز ناگه ن و به خته وهر نابن!

به راستی ره تدانه وه و ئوسولوبی کی به ئه ده ب و به رزی په یرو کرد، به کینایه و مه جاز ئاخاوتن ده کا و رده ده اته وه، له هه مان کات دا رده ده که ی واضیح و ئاشکرایه و پیچ و په نای تیدا نین. بتمانیه ته وای به خویه تی و ده زانی له ئاکامی کی برکی و به رهنگاری دا حه ق سهر که وتو وه.

دهمه دهمی ی فیرعهون دهر باره ی خودایه تنی (الله) و سهره نجامی سهر رهقی خوئی و
نه ته وه کهی

وَقَالَ فِرْعَوْنُ

يَتَأْتِيهَا الْمَلَأُ مَا عَلِمْتُ لَكُمْ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِي فَأَوْقِدْ
لِي يَهْمَنُ عَلَى الْقَطِينِ فَأَجْعَلَ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَطْلِعُ إِلَى
إِلَهٍ مُوسَى وَإِنِّي لِأُظَنُّهُ مِنْ الْكَذِبِينَ ﴿٣٨﴾ وَاسْتَكْبَرَ
هُوَ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ وَظَنُّوا أَنَّهُم إِلَيْنَا
لَا يُرْجَعُونَ ﴿٣٩﴾ فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي
الْيَمِّ فَانْظُرْ كَيْفَ كَانَتْ عَاقِبَةُ الظَّالِمِينَ ﴿٤٠﴾
وَجَعَلْنَاهُمْ أَيْمَةً يَدْعُونَ إِلَى النَّكَارِ وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ
لَا يُنصَرُونَ ﴿٤١﴾ وَاتَّبَعْنَاهُمْ فِي هَذِهِ الدُّنْيَا لَعْنَةً
وَيَوْمَ الْقِيَمَةِ هُمْ مِنَ الْمَقْبُوحِينَ ﴿٤٢﴾ وَلَقَدْ ءَاتَيْنَا
مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْأُولَى
بَصَائِرَ لِلنَّاسِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٣﴾

فیرعه ون له بهرام بهر شه ره ده کورت و بتمان به خو بوون و نه سلوبه جوانه ی
 موسادا گه زافی کیشاو فسقل بوو، زیاتر سهر ره قی نواندو گالته ی به موسا کردو،
 بانگی هه لدا: وه کوو قورئان لییه وه ده گیرپته وه ده فهرموئ: ﴿وقال فرعون: یا
 أيها الملأ ما علمت لكم من إله غیري﴾ وتی: شه ییاوما قولانی دیوان و خه لکی
 ده ربارو راویژکارانم! تائیتا من نه مزانیوه ئیوه جگه له من خودایه کی ترتان
 هه بی: شه خودایه ی موسا باسی ده کا نیه وه هر من خوداتانم...! به راستی
 وشه یه کی ناشیرین و کوفریکی گه وره داوایه کی وی نه چوو بوو، که چی شه شرافو
 ییاوما قولانی ده ربار یقارایان پیده کردو ته سلیمی ده بوون و هیچ بهر په چیان
 نه ده دایه وه. فیرعه ون له م ئیدیعیه کوفر ئامیزه ی دا پشتی به نه فسانه و چیرۆکه
 کوئی میصرییه کان به ستبوو، ده رباره ی بنه ماله و نژادی پاشاو فیرعه ونه
 خو به زلزانه کانی پیشوو! هه روه ها پشتی به زه برو زهنگی بی به زه بیانه ی خو ی
 به ستبوو، به هو ی زه برو زهنگو چه وسانه وه نه یده هیشت که س بیر بکاته وه،
 زمانیک ورتی لی بهاتایه ده ییری، سه ریک بیری دژبه خودایه تی فیرعه ونی تیدا
 بوایه ده یته قاند، سه یر بوو شه گه له به چاوی خو یان فیرعه ونیان ده بیننی
 ناده میزادی که وه کوو شه وان ده خواو ده یری و ده خه وی و هیچی له شه وان زیاترو
 جوداواز نیه، که چی شه قسه گه وره یان ئاراسته ده کاو ده بیسن و که س ره خه
 ناگری، قورئانی پیرو ز له ئایه تیکی تردا هو ی شه رون ده کاته وه ده فهرموئ:
 ﴿فاستخف قومه فاطاعوه انهم كانوا قوما فاسقین﴾ (الزخرف/۵۴) شه به چاوی سوو که وه
 ده پروانییه گه له که ی و شه وانیش ملکه چی بوون و ئیطاعه یان کرد به راستی شه
 نه ته وه نه ته وه یه کی فاسقو هیچ و پوچ بوون.

ئیمامی رازی ده فهرموئ: فیرعه ون مه بهستی به خودایه تی خو ی شه نه به وه
 به دیهینه ری ئاسمانه کان و زه وی بووبی، به لکوو مه بهستی شه بووه: که شیایو
 عبادت بو کردن و ریز لیگرتنه، واته: پی ی وابوو پاشای گه وره و فهرمانه او ی

ره‌هایه و پتویسته هه موو کهس گه‌ردنکه‌چی فه‌رمان و نه‌هییه‌کانی بن، به‌ده‌سه‌لات و فه‌مان‌ره‌وایی خۆی بو‌غرا بو‌بوو له‌خۆی بایی بو‌بوو. ^(۱)

ئه‌جار و انیشان ده‌دا: که‌ئه‌و ده‌یه‌وی بگاته نه‌تیجه‌و له‌باره‌ی خودای موساوه تو‌یژینه‌وه بکا، به‌لام له‌واقیع دا گالته‌و لا‌قرتی ده‌کا ده‌لی: ﴿فَأَوْقَدْ لِي يَاهَامَانَ عَلَى الطِّينِ، فَاجْعَلْ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَطْلُعَ إِلَى إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي لِأُظْهِرَهُ مِنَ الْكَاذِبِينَ﴾ به‌هامانی وه‌زیری ده‌لی: ئه‌ی هامان! کوره‌خانه‌ی خشت بخه‌ره ئیش و خستم بو‌و سوور بکه‌ره‌وه که‌ره‌سه‌ی بینا دابین بکه، باله‌خانه‌یه‌کی به‌رزم بو‌و دروست بکه، به‌لکوو پی‌یدا سه‌ر بکه‌وم و به‌رزبمه‌وه، خودای موسا عليه السلام ببینم، بزانم ئه‌و خودایه‌ی موسا عليه السلام باسی ده‌کا چیه‌و چۆنه؟ من پیم وایه: موسا عليه السلام درۆ ده‌کا له‌وه‌ی دا ده‌لی: خودایه‌کی ترتان هه‌یه جگه‌ له‌من!!

وینه‌ی ئه‌م نایه‌ته نایه‌تیکی تره: که‌ده‌فه‌رموی: ﴿وَقَالَ فِرْعَوْنُ: يَاهَامَانَ ابْنِ لِي صَرْحًا لَعَلِّي أَبْلُغُ الْأَسْبَابَ: اسْبَابَ السَّمَوَاتِ فَاطْلُعَ إِلَى إِلَهِ مُوسَى وَإِنِّي لِأُظْهِرَهُ كَاذِبًا، وَكَذَلِكَ زَيْنَ لِفِرْعَوْنَ سُوءَ عَمَلِهِ، وَصَدَّ عَنِ السَّبِيلِ وَمَا كَيْدُ فِرْعَوْنَ إِلَى فَي تَبَابٌ﴾ (غافر/۳۶-۳۷) فیرعه‌ون ویستی به‌م لاف لێدان و خۆ به‌خودا زانییه‌ی چا‌وو راو له‌خه‌لکه‌که بکا و انیشان بدا: که‌موسا عليه السلام درۆ ده‌کا و جگه‌ له‌خۆی که‌سی تر خودانیه، ﴿وَاسْتَكْبَرَهُ وَجُنُودُهُ فِي الْأَرْضِ بِغَيْرِ الْحَقِّ، وَظَنُّوا أَنَّهُمُ الْبَاقُونَ﴾ فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌ی به‌نا‌ره‌وا فیزیان کرد و بو‌غرا بو‌ون و فه‌ساد و وێران‌ییان له‌سه‌ر زه‌وی به‌ریا کرد، بیرو باوه‌ریان و ابو‌و: قیامه‌ت نایه‌و زیندو بو‌ونه‌وه نیه، حیساب و لێکۆلینه‌وه‌ی سارای مه‌حشر ته‌فسانه‌یه‌و سزا و پاداش له‌سه‌ر کرده‌وه خه‌یاله، هه‌رکه‌سیک ئه‌مه‌ بیرو باوه‌ری بی، له‌پێ ده‌رچوون و ته‌که‌بوور کردن و فه‌ساد نانه‌وه‌ی له‌سه‌ر زه‌وی و له‌ناو دلان دا به‌لاوه‌ ناسان و ئاسایی یه. ئیتر لێره‌دا سیاقه‌که هه‌ندی زنجیره‌ی چیرۆکه‌که ده‌ق‌رتینی و خیرا ئاکامه‌که نیشان ده‌دا، ده‌فه‌رموی: ﴿فَأَخَذْنَاهُ وَجُنُودَهُ فَنَبَذْنَاهُمْ فِي الْيَمِّ﴾ فیرعه‌ون و تاقمه‌که‌یمان به‌قارو غه‌زه‌بی خۆمان گرت و فریمان دانه‌ ناو ده‌ریاوه، که‌سیان لێ ده‌رنه‌چوو، سو‌بحانه‌للا: ئه‌و ده‌ریایه‌ی موسا عليه السلام به‌مندالی فریدرایه‌ ناوی و بو‌و په‌ناو هۆی رزگار بو‌ونی؛

(۱) ته‌فسیری رازی ج ۲۴/۲۵۳.

که‌چی هه‌مان ده‌ریا فیرعه‌ونی سته‌مکارو خۆبه‌خودازانی تیّ فریّ درا فه‌وتاو له‌ناو
چوو، که‌وابوو ئه‌مینی هه‌ر له‌په‌نا خودادا ده‌سته‌بهر ده‌بیّ، هه‌رکه‌سیّ خودای
له‌پشت بیّ هه‌رچه‌نده بوّخۆی بیّ وه‌جو زه‌عیف بیّ سه‌رکه‌وتوو، که‌سیّکیش خودای
لیّ بره‌نجیّ چه‌ندیک به‌روالته‌ت خاوه‌ن هیّزو توانابیّ به‌هیلاکچوو فه‌وتاوه.

﴿فانظر كيف كان عاقبة الظالمين﴾ ئه‌ی خاوه‌ن هه‌ست و هۆش؛ تیّبفکره
له‌ده‌سه‌لات و توانای په‌روه‌ردگار، سه‌ره‌نجام چی به‌سه‌ر سته‌مکاران هات؟ ئه‌و
سته‌مکارانه‌ی بروایان به‌هه‌بوونی خودا نه‌کردو مله‌وپی گه‌وره‌یان خۆی به‌خودا
زانی و په‌یامی پیغه‌مبه‌ری خودای بوونه‌وه‌ری ره‌تکرده‌وه‌و گالته‌ی پیکرد!!!

سه‌ره‌نجامی فیرعه‌ون سه‌ره‌نجامیکی ئاشکراو غایانه بوّ ئاده‌میزادانی دوا
روژگاری خۆی، له‌شکری موسا عليه السلام به‌چاوی خۆیان بینیان چۆن له‌ناوچوو دواایش
لاشه‌ی رزگار کرا به‌مردوبی، ئه‌و خۆبه‌خودازانه لاشه‌که‌ی هه‌لگیراو ئیستاش
له‌یه‌کیّ له‌ئه‌ه‌رامه‌کانی قاهیره‌دا هه‌لگیراوه! په‌ندو عیبه‌ده‌تی تیّدایه بوّ عاقله‌ندان و
هه‌ره‌شه‌یه له‌وانه‌ی به‌مله‌وپی شه‌ریعه‌تی خودا پاشگوئی ده‌خن، ﴿وجعلناهم أئمة
يسهدون الى النار﴾ فیرعه‌ون و دارو ده‌سته‌که‌یمان کرد به‌پیشه‌واو مامۆستای
گومرایی و به‌دروّخه‌ره‌وه‌ی پیغه‌مبه‌ران و ئینکاریکردنی هه‌بوونی خودای به‌دییه‌نهر،
چونکه هه‌ریه‌وه‌نده نه‌وه‌ستان که‌خۆیان گومرآبوون به‌لکوو که‌سانی دیکه‌شیان
گومرآکردن، ﴿ويوم القيامة لا ينصرون﴾ ئه‌وانه روژی قیامه‌ت یارمه‌تیان نادرئ،
که‌س شه‌فاعه‌تیان بوّناکا، که‌س نیه غه‌زه‌بی خودایان لیّ دووربخاته‌وه، به‌دبه‌خت و
چاره ره‌ش خۆیانن، ریسواو مالویرانی دونیاو قیامه‌ت بوون، له‌سزای
خۆبه‌خودازانی و مله‌وپی و لووتبه‌رزی فیرعه‌ون و رازی بوونی دراوده‌سته‌که‌ی به‌ولاف
لیدانه‌ی فیرعه‌ون له‌دونیاو تیّکمان شکاندن و له‌قیامه‌تیش دا هه‌ریه‌شیان
تیّشکانه، ویتپای نه‌وه‌ش نه‌فهرت لیّکردن و دوورکه‌وتنه‌وه‌یان له‌په‌حه‌مه‌تی خودا!
وه‌کوو ده‌فه‌رموی: ﴿وأتبعناهم في هذه الدنيا لعنة ويوم القيامة هم من المقبوحين﴾
له‌م جیهانه‌دا به‌به‌رده‌وامی له‌سه‌ر زوبانی موسولمانان و پیغه‌مبه‌ران نه‌فرینیان لیّ
ده‌کری و ریسواییان پال ده‌درئ، هه‌روه‌کوو چۆن روژی قیامه‌ت له‌په‌حه‌مه‌تی خودا
دوور ده‌خریتنه‌وه، له‌په‌زاگران و به‌دشیوه‌کان ده‌بن.

تفو له عنہ تیان لیّ ده کریّ، له پیش چاوی مه خلوقاتی سارای مه حشره
ریسو ده کریّن!!

وه کوو له نایه تیکی تر دا ده باره ی فیرعه ون و تاقمه که ی ده فهرموی: ﴿وَاتَّبِعُوا
فِي هَذِهِ لَعْنَةً وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ، بئس الرفد المرفود﴾ (مرد/۹۹) نه مجار سیاقه که لیّ ده دا
زنجیره یه کی تری چیرۆکه که ده قرتینی و باسی ده چرونی به نوئیسرا ئیلی یه کان
له میصرو نه و روداوانه ی له و سهر و بهنده دا رویان دا، هه موویان ده پیچیتته وه بوئه وه
دوا به دوا ی به شی فیرعه ون به شی موساش به یان بکا: ده فهرموی: ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا
مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا الْقُرُونَ الْأُولَى، بصائر للناس وهدى ورحمة
لعلکم یتذکرون﴾ په روه ردگار نیعمه تی خۆی به خشی به بنده و پیغه مبهری خۆی
موسای که لیم ﷺ: که بریتی بوو له نامه ی تهورات، نه وهش دوا ی له ناوبردن
فیرعه ون و گه له که ی و نه و گه لو نه ته وانه ی پیشووی وه کوو گه لی نوح و گه لی هود و
گه لی صالح و گه لی لوط. بوئه وه ی نه و نامه ئاسمانیه بیته سهرچاوه ی هیدایهت و
به رچا ورونی و روناک که ره وه ی دله کان و جودا که ره وه ی نیوان حهق و بهتال،
ره حهت و فهر و به ره که ت بوئه وانه ی ئیمانی پیّ ده هینن و رینمویی کهر بو کرده وه ی
باش، به لکوو ئاده میزاد به خویان دا بچنه وه و بیر له به ره ژه وهندی خویان بکه نه وه و
په ندو عیبهت و هه ربگرن.

ئیبنو جه ریر و ئیبنو ئه بی حاته م و به ززار له نه بوسه عیدی خودریسه وه ﷺ
فهرموده یه کی ریوایهت کردوه ده لیّ: پیغه مبهر ﷺ فهرموویه تی: (ما أهلك الله قوما
بعذاب من السماء ولامن الأرض بعد ما أنزلت التوراة على وجه الأرض غير أهل القرية الذين
مسخوا قردة بعد موسى) نه مجار نایه تی ﴿وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ مِنْ بَعْدِ مَا أَهْلَكْنَا
الْقُرُونَ الْأُولَى﴾ ی خوتندنه وه.

واته: په روږدگار دواي نازل کړدني تهورات بوسه زه وي هېچ گهل و نه ته وده يه کي به عه زابي کوکوژي ناسماني يان زه ميني له ناو نه برده، جگه له دانېشتواني نه و شاره ي: که دوا موسا بوون به مهيون!!^(۱)

پيوستې ناده ميزاد بو ناردني پيغه مبه ران و له کوټايي دا ناردني جه زره تي موحه مده

وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الْغَرْبِيِّ إِذْ قَضَيْنَا إِلَىٰ مُوسَى الْأَمْرَ وَمَا كُنْتَ مِنَ الشَّاهِدِينَ ﴿٤٤﴾ وَلَكِنَّا أَنْشَأْنَا قُرُونًا فَتَطَاوَلَ عَلَيْهِمُ الْعُمُرُ وَمَا كُنْتَ ثَاوِيًا فِي أَهْلِ مَدْيَنَ تَتْلُو عَلَيْهِمْ ءَايَاتِنَا وَلَكِنَّا كُنَّا مُرْسِلِينَ ﴿٤٥﴾ وَمَا كُنْتَ بِجَانِبِ الطُّورِ إِذْ نَادَيْنَا وَلَٰكِن رَّحِمَةً مِّن رَّبِّكَ لِتُنذِرَ قَوْمًا مَّا أَتَتْهُمْ مِّن نَّذِيرٍ مِّن قَبْلِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٤٦﴾ وَلَوْلَا أَن تُصِيبَهُم مُّصِيبَةٌ بِمَا قَدَّمَتْ أَيْدِيهِمْ فَيَقُولُوا رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ ءَايَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٧﴾

(۱) تفسيري نېينو که څير ج ۱۳۹۹/۳ لمری دا به چمند ريوایات نهم مانايه ريوایات کراوه.

له‌وه‌پیش په‌روه‌ردگار نه‌وه‌ی رون کرده‌وه: که‌ه‌زه‌ته‌ی موسای عليه السلام ره‌وانه‌کرد
 بۆ‌سه‌ر نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل دوا‌ی له‌ناوبردنی گهل و نه‌ته‌وه‌ی پیشینه‌کان و کویر
 بو‌ونه‌وه‌ی ئاسه‌واری شه‌ریعت و یاسای پیغه‌مبه‌ره‌کانیان، خه‌لکه‌که‌ ئاتاجیان به
 پیغه‌مبه‌ریک بوو شاره‌زاییان بکا بۆ‌رپیازی راست و دروست. نه‌جار به‌شوین نه‌وه‌دا
 باسی نه‌وه‌ ده‌کا: که‌ره‌وانه‌ کردنی هه‌زه‌ته‌ی موحه‌مه‌دیش عليه السلام له‌به‌ر هه‌مان نه‌وه
 پیو‌یستی و داخو‌ازیانه‌ بوو که‌بو‌ونه‌ هۆی ناردنی هه‌زه‌ته‌ی موسا، به‌تی‌کرا ناردنی
 پیغه‌مبه‌ران بۆ‌شاره‌زایی کردنی ئاده‌میزاده، بۆ‌نه‌وه‌یه‌ ئاده‌میزاد بیانوویان بپ‌ی‌و
 نه‌لین: پیغه‌مبه‌رمان و بۆ‌نه‌هاتوون و ترسی‌نه‌رو موژده‌ ده‌رمان بۆ‌سه‌ر ره‌وانه
 نه‌کراون! هه‌روه‌ها ئاماره‌ به‌نه‌وه‌ش ده‌کا: که‌قورئان که‌لامی خودایه‌و به‌نی‌گاو
 س‌روش بۆ‌ پیغه‌مبه‌ر عليه السلام ره‌وانه‌کراوه. ده‌فه‌رموی: ﴿وما کنت بجانب الغری اذ
 قضینا الی موسی الامر، وما کنت من الشاهدين﴾ نه‌ی موحه‌مه‌د! نه‌تۆ ناماده‌و
 ئاگادار نه‌بووی به‌لای خۆ‌رئاوای کتیه‌که‌وه، نه‌وه‌ شوینه‌ی خودا ئاخاوتنی تیدا
 له‌گهل موسا عليه السلام کردو نه‌لوا‌حی ته‌وراتی پيدا، هه‌روه‌ها تۆ له‌پ‌ی‌ری نه‌وه‌ حه‌فتا
 که‌سه‌ش نه‌بووی: که‌ موسا عليه السلام هه‌ل‌ب‌ی‌ژارد بوون بۆ‌ی‌ستی ته‌فا‌صیلی نه‌وه‌ نی‌گاو
 س‌روشه‌ی دامانه‌ موسا، تۆ‌بۆ‌خۆت ناماده‌ نه‌بووی هه‌تا هه‌والیان بده‌یتی و بۆ
 خه‌لکه‌که‌ی بگ‌ی‌ریه‌وه. به‌لکو ئیمه‌ به‌نی‌گاو س‌روش ئاگادارمان کردی کردمانی
 به‌فروستاده‌و ره‌وانه‌کراو بۆ‌سه‌ر ئاده‌میزاد به‌گشتی.. نه‌م مو‌ع‌ج‌یزه‌ گه‌وره‌یه‌:
 که‌قورئانه‌و مو‌ع‌ج‌یزه‌ی تری‌ش‌مان پ‌یدا‌وی بۆ‌نه‌وه‌ی بب‌نه‌ نیشانه‌ی راستی
 پیغه‌مبه‌راتیه‌که‌ت. خۆ‌نه‌گه‌ر نی‌گاو س‌روشمان بۆ‌نه‌ناردیتایه‌، نه‌م هه‌والانه‌ت
 نه‌ده‌زانین و بۆ‌که‌ست نه‌ده‌گ‌ی‌رانه‌وه. ﴿ولکنا انشأنا قروناً فطاول علیهم العمر﴾
 هۆی نه‌وه: که‌ئیمه‌ وی‌ستم‌ان سه‌رله‌نو‌ی نی‌گات بۆ‌بن‌ی‌رین و هه‌والی رابو‌وردوانت
 له‌قورئان دا بۆ‌بگ‌ی‌رینه‌وه، هه‌بوونی چه‌ند گهل و نه‌ته‌وه‌یه‌که‌ له‌دوا روژگاری موسا
 تی‌پ‌ه‌ر بوون و در‌ی‌ژبو‌ونه‌وه‌ی روژگار به‌سه‌ریان دا، زانی‌یاریه‌کانی گه‌له‌ پیشینه‌کان
 کوژانه‌وه، یاساو شه‌ریعت‌ه‌کان گۆ‌رانیان به‌سه‌ردا هات، ئاده‌میزاده‌کان به‌لگه‌و
 نیشانه‌کانی هه‌بوونی خودایان له‌ب‌ی‌ر چو‌ونه‌وه، نی‌گاو س‌روشی پیغه‌مبه‌رانی رابو‌ردو
 له‌یادی خه‌لکه‌که‌ چو‌به‌وه، سه‌ر زه‌وی پیو‌یستی به‌ پیغه‌مبه‌ریکی تر هه‌بوو، بۆ‌یه

تۆمان کرده پیغه‌مبه‌رو ره‌وانه‌مان کردی بۆسه‌ر ئاده‌میزاد به‌گشتی، هه‌تا عه‌ه‌لو په‌یمانی خودایان له‌گه‌ل تازه بکه‌یه‌وه، په‌یامی خودایان تی بگه‌یه‌نی و نه‌رکی سه‌رشانیان به‌رامبه‌ر به‌خودای بوونه‌وه‌ر بۆ روون بکه‌یه‌وه. وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿یا اهل الكتاب، قد جائکم رسولنا یبین لکم علی فترة من الرسل ان تقولوا ما جاءنا من بشیر ولا نذیر فقد جاءکم بشیر و نذیر، والله علی کل شیء قدير﴾ (المائدة/۱۹) که‌وابوو پیغه‌مبه‌ری ئیسلام ره‌حه‌ته بۆ ئاده‌میزادو هیدایه‌ت‌ده‌ره بۆیان، له‌هه‌مان کات دا به‌لگه‌و بیانوویه‌ر بۆ ئاده‌میزادان و روژی قیامه‌ت ناتوانن بلین: ئیمه‌ ترسینه‌رو موژده‌ده‌رمان نه‌هاتۆته‌سه‌ر، گۆزو گوهمه‌ت راپیچی ناو عه‌زاب کراوین. په‌روه‌ردگار به‌ناردنی حه‌زهره‌تی موحه‌مه‌دو نازل‌کردنی قورئان بۆیان بیانووی بریون، که‌س بۆی نیه‌ بلی: من بانگه‌وازیی ئیسلامم پی نه‌گه‌یشتوه‌.

نایه‌ته‌که ئاماژه به‌وه ده‌کا: که‌قورئان موعجیزه‌یه، چونکه هه‌والدان له‌پروداوی کۆنینه‌و سه‌دان سال پینشین له‌لایه‌ن پیغه‌مبه‌ره‌وه به‌بی ئه‌وه‌ی ئاماده‌یان بووبی و هاوچه‌رخیان بووبی، نیشانه‌ی ئه‌وه‌یه: که‌هه‌والده‌ر سروشو نیگای بۆ هاتوه‌و پیغه‌مبه‌ری خودایه! ئه‌گینا له‌کوێ ئه‌تۆ ئه‌ی موحه‌مه‌د هه‌والی به‌سه‌ره‌هاتی موسات ده‌زانین؟! له‌کاتیک دا تۆ هاوچه‌رخ‌ی ئه‌و نه‌بووی، هه‌روه‌ها ﴿وما کنت ثاوياً فی اهل مدین تملوا علیهم آیاتنا، ولکنا کنا مرسلین﴾ ئه‌تۆ دانیشتووی شاری مه‌دینه‌و یه‌کیک نه‌بووی له‌ناو گه‌لی شوعه‌یب عليه السلام دا ژیانته به‌سه‌ر بردبی چیرۆکی گه‌لی شوعه‌یب و به‌سه‌ره‌هاته‌کانیانته دیتبی یان له‌که‌سانیکت بیستن: که‌پروداوه‌کانیان به‌چاوی خۆیان بینین و ئیتر ئایاتی ئیمه‌ت له‌وان وه‌رگرتبی و به‌سه‌ر موشریکه‌کانی مه‌که‌دا بیخوینیته‌وه وه‌کوو یه‌کی ده‌رسی له‌مامۆستای وه‌ربگری و بخوینیته‌وه تاره‌وانی ده‌کاو به‌وشیوه هه‌والی رابواردنت زانیبی. به‌لکوو روداوه‌کانته له‌پینگه‌ی نیگا و سروشه‌وه زانیوه ئیمه‌ نیگامان بۆ کردویی و کردومانی به‌ پیغه‌مبه‌ری ئاده‌میزاد و به‌موعجیزه‌و نیشانه‌ی به‌هیز پشتگیریمان کردوی، ئه‌گه‌ر نیگا و سروشت بۆ نه‌هاتایه تۆئهم هه‌والانه‌ت نه‌ده‌زانین. هیچ هه‌والیکت له‌م بارانه‌وه رانه‌ده‌گه‌یاندن! هه‌روه‌ها ﴿وما کنت بجانب الطور إذ نادیناه، ولكن رحمة من ربک لتنذر قوماً ما أتاهم من نذیر من قبلك لعلهم

یتذکرون ﴿ نهی موحه ممد نه تو له قه راخی کیوی (طور) نه بووی له وکاته دا که ئیمه ناخاوتنمان له گهل موسادا نه نجام دا، هه تا بنج و بناوانی نهو ناخاوتنه ت گوی لی بووبی و بو خه لکی بگیږیه وه، نه تو له کاتی خوئی دا نهو ناخاوتنه ت گوی لی نه بووه، له کاتی خوئی دا کهس نهو قسه و ناخاوتنه ی تو مار نه کردوه و به که له پور مایته وه و دواپی بهردهستی تو که وتبی و فیږی بووبی و بو که سانی دیکه ی بخویتییه وه!! به لکوو نه مه ره حه ت و به زه پی په روه رد گاره به ئومه تی تو نهی موحه ممد، به وه: که چیرۆکی پیغه مبه رانی پیشووی بو گپرایه وه و نهو چیرۆکانه نیشانه ی راستی پیغه مبه رایه تی تۆن و به لگهن له سه ر راستی نهو بانگه وازییه ی ئاراسته یان ده که ی. بوئه وه ی نهو مه ردومگه له بترسینی، که زۆر له میژه پیغه مبه ریان بۆسه ر نه نیردراوه، له سه ر ده می ئیسماعیلی باپیره گه وره یانه وه هیچ پیغه مبه ریان بۆسه ر ره وانه نه کراوه، به لکوو به م په یامه ی تو بیر بکه نه وه و به خویان دا بچنه وه واز له بته رستی به ئین و وه بیریان بیتته وه: که نه وان نه وه ی ئیسماعیلن نه ویش وه کوو تو بانگه وازی کردوه بو یه کتاپه رستی و په پیره و کردنی ئاینی حه ق و خودا په سند!

میژوو نه وه ی چه سپاندوه: که دوا حه زره تی ئسماعیل ﷺ هیچ پیغه مبه ری که ره وانه نه کراوه بۆسه ر نه ته وه ی عه ره ب. په یامی حه زره تی موسا ﷺ هه تا په یامی عیسا ﷺ تاییه ت بووه به نه ته وه ی ئیسرا ئیله وه!

نه مجار په روه رد گار به ئاشکرا هوی ناردنی حه زره تی موحه ممد ﷺ رون ده کاته وه و ده فرموی: ﴿وَلَوْلَا أَنْ تَصِيَهُمْ مَصِيبَةً بِمَا قَدَّمْتِ أَيْدِيَهُمْ، فَيَقُولُ رَبَّنَا لَوْلَا أَرْسَلْتَ إِلَيْنَا رَسُولًا فَنَتَّبِعَ آيَاتِكَ وَنَكُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ﴾ نه گه ره به ره نه وه نه بوایه: که نه و ئاده میزادانه ی تۆیان بۆسه ر ره وانه کراوه به عه ره به موشریکه کانی قوره یشیشه وه کاتی عه زابی ئیمه یان بو دی و به هوی کوفرو تاوانی خو یانه وه سزا ده درین - پیش نه وه ی تۆیان بۆسه ر ره وانه بکه یین - ده یانگوت: خودایه! بۆچی پیش نه وه ی سزامان به دی له سه ر کوفرو بی دینی سزامان به دی پیغه مبه ری که تو نه ناردین بیروباوه ری راست و یه کتاپه رستیمان فیږکا و شه ریعه ت و یاسای تو مان بو رون بکاته وه و تیمان بگه یه نی تائیمه یش ئیمانان پی به ئینایه و کارمان به شه ریعه تی په سندی تو بکرا دایه !!؟

به‌کورتی بویه تۆمان ره‌وانه‌کرد بۆلای ئەو کافرانه هه‌تا بیانویان نه‌میئێ.

ئەو هه‌تا ئیهمه تۆمان کردوه به‌ پیغه‌مبه‌رو ده‌ستورو یاسای په‌سندو گونجاو بۆ ئاده‌میزادو هۆی به‌خته‌وه‌ری هه‌ردو دونیامان بۆ نازل کردوی، فه‌رمائان پێ کردوی بانگه‌وازیان بکه‌ی، په‌یامی خودایان تی بگه‌یه‌نی، عه‌قیده‌و ئەخلاق و ده‌ستووری ژانیان بۆ رون بکه‌یته‌وه، بیانویان بپری و ئیقامه‌ی (حجّه) یان له‌سه‌ربه‌که‌ی! روژی قیامه‌ت نه‌لێن: پیغه‌مبه‌رمان نه‌هاتۆته‌ سه‌رو که‌س له‌عه‌زابی خودا نه‌یترساندوین.

وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فه‌رموی: ﴿رسلًا مبشرين ومنذرين لنلايكون للناس على الله حجة بعد الرسل وكان الله عزيزاً حكيماً﴾ (النساء/۱۶۵) یان ده‌فه‌رموی: ﴿ان تقولوا: انما انزل الكتاب على طائفتين من قبلنا، وان كنا عن دراستهم لغافلين، او تقولوا لو اننا انزل علينا الكتاب لكنا اهدى منهم، فقد جاءكم بينة من ربكم وهدى ورحمة﴾ (الانعام/۱۵۶-۱۵۷)

ئهمه‌ بپاری په‌روه‌ردگاره‌ له‌بوونه‌وه‌ردا، پیغه‌مبه‌ر بنپیری، بیانوی ئاده‌میزاد بپری، وه‌کوو ده‌فه‌رموی: ﴿وما كنا معذيين حتى نبعث رسولا﴾

ره‌تکردنه‌وه‌ی قوره‌ییشیه‌کانی مه‌ککه بۆ قورئان و به‌درۆ‌خستنه‌وه‌یان بۆ پیغه‌مبه‌ر ﷺ

فَلَمَّا جَاءَهُمُ الْحَقُّ مِنْ عِنْدِنَا قَالُوا
لَوْلَا أُوتِيَ مِثْلَ مَا أُوتِيَ مُوسَىٰ أَوَلَمْ يَكْفُرُوا بِمَا أُوتِيَ
مُوسَىٰ مِنْ قَبْلُ قَالُوا سِحْرَانِ تَظَاهَرَا وَقَالُوا إِنَّا بِكُلِّ كَفْرٍ
﴿٤٨﴾ قُلْ فَاتَّبِعُوا بِكِتَابٍ مِّنْ عِنْدِ اللَّهِ هُوَ أَهْدَىٰ مِنْهُمَا أَتَّبِعُهُ
إِنْ كُنْتُمْ صَادِقِينَ ﴿٤٩﴾ فَإِنْ لَّمْ يَسْتَجِيبُوا لَكَ فَاعْلَمْ
أَنَّمَا يَتَّبِعُونَ أَهْوَاءَهُمْ وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّنِ اتَّبَعَ هَوَاهُ بِغَيْرِ
هُدًى مِّنْ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿٥٠﴾
﴿٥١﴾ وَلَقَدْ وَصَّلْنَا لَهُمُ الْقَوْلَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ ﴿٥١﴾

بی‌گومان نه‌گهر پیغه‌مبه‌رمان بۆ نه‌ناردنایه، ده‌یانگوت: بۆچی پیغه‌مبه‌رت بۆ
نه‌ناردوین، نه‌گهر پیغه‌مبه‌ر موعجیزه‌ی پێ نه‌درانایه ده‌یانگوت بۆچی مه‌عجیزه‌ی
پێ نیه، که‌چی: که پیغه‌مبه‌رمان بۆسه‌ر ره‌وانه‌ کردن و موعجیزه‌ی حه‌ق و راستی
پێ بوو پشتیان هه‌لکردو په‌یامه‌که‌یان ره‌تکرده‌وه، داوای موعجیزه‌ی ماددی تریان
لی کرد، وتیان: بۆچی وه‌کوو موسا عليه السلام موعجیزه‌ی عه‌صاو یه‌دی به‌یضای پێ نیه؟

ده‌فه‌رموی: ﴿فلما جاءهم الحق من عندنا قالوا: لولا اوتى مثل ما اوتى
موسى﴾ واته: کاتی په‌یامی حه‌ق و راست له‌خوداوه‌ هاته‌سه‌ریان: که قورئانی
په‌روژه، دانیش‌توانی مه‌ککه‌و ده‌ورو به‌ری، نه‌وانه‌ی له‌وه‌پێش پیغه‌مبه‌ریان بۆسه‌ر

ره‌وانه نه‌کرابوو، به‌شیوه عینادو مل نه‌دانو سوور بوون له‌سهر کوفرو بی‌دینی و نه‌فامی و گومرایی وتیان: ئەوه بۆچی موحه‌مه‌د موعجیزه‌ی وه‌کوو موعجیزه‌ی موسای نه‌دراوه‌تی؟ بۆچی موعجیزه‌ی له‌شیوه‌ی عه‌صاو یه‌دی به‌یضاو بارینی گه‌زۆو په‌له‌وه‌ری شیلاقه‌و ئاوه‌له‌قولان له‌به‌ردو ئەم جووره موعجیزانه‌ی پی نه‌دراون؟! هه‌تا بۆمان مه‌علوم بوایه: که‌راست ده‌کا پیغه‌مبه‌ره‌و له‌خوداوه نیردراوه!

وه‌لی ئەمه هه‌ر بیانوو بوو ده‌یانگرتو خۆدزینه‌وه بوو له‌ئیمان هینان ﴿اولم یکفروا بما اوتی موسی من قبل﴾ ئەی ئەوه نه‌بوو ئەو ئاده‌میزادانه‌ی موسایان بۆسهر نیردراوو به‌و موعجیزانه‌وه په‌یامی موسایان ره‌تکرده‌وه و ئیمانیاں پی نه‌هینا. ئەو په‌لپ و بیانوو گرته‌ داب و نه‌پیتی هه‌موو سهر ره‌قو بی بر‌وایه‌که: که‌نایانه‌وی ئیمان به‌ینن، ئیتر ئەوجۆره په‌لپ و بیانوانه ده‌دۆزنه‌وه.

﴿قالوا: سحران تظاهرا﴾ ئەو موشریکانه‌ی مه‌که‌که وتیان: قورئان و ته‌ورات دوو سیحرو جادو‌بازین، موحه‌مه‌دو موساش ساحیرن یارمه‌تی یه‌کتری ده‌دن. له‌سهر جه‌ده‌لو جادو‌بازی و هه‌ریه‌که‌یان پشتی ئەوی تریان ده‌گری و ده‌یانه‌وی فیل له‌جه‌ماوه‌ر بکه‌ن و درۆ ده‌که‌ن خودا نه‌یناردون بۆ ره‌هنوو‌مایی ئاده‌میزاد. ﴿وقالوا: انا بکل کافرون﴾ وتیان: ئیمه بر‌وا به‌هیچیان ناکه‌ین نه‌قورئان و نه‌ته‌ورات، بی‌گومان له‌نیوه دورگه‌ی عه‌ره‌بی دا جووله‌که هه‌بوون ته‌وراتیاں لایوو، که‌چی عه‌ره‌به‌کان بر‌وایان پی نه‌کردو شوین په‌یامی ته‌ورات نه‌که‌وتن، بی‌ستبویان و ده‌یانزانی: که‌ره‌وشت و نیشانه‌کانی پیغه‌مبه‌ری ئیسلام له‌ناو ته‌ورات دا هه‌یه، چوونه‌لای ماله جووله‌که‌کانو له‌باره‌ی پیغه‌مبه‌ره‌وه زوو پرسیاریاں لی کردن، ئەوانیش فت‌وای راستیاں بۆ دان و وتیان: ره‌وشت و ناو نیشانه‌ی له‌گه‌ل زانیاری ناو ته‌ورات یه‌ک ده‌گرته‌وه، ده‌ی له‌گه‌ل ئەوه‌ش دا ئیمانیاں پی نه‌هینا، نه‌ک هه‌ر ئەوه‌نده به‌لکوو ئیدی‌عای ئەوه‌یان کرد: که‌ته‌ورات سیحره‌و قورئانیش سیحره، بۆیه ناوه‌رۆکه‌که‌یان لیک ده‌چی و پشتگیری یه‌کتر ده‌که‌ن! هه‌لبه‌ته ئەوانه په‌لپ و بیانوو ده‌گرن، به‌شوین حه‌ق و راستی دا ناگه‌پین، موعجیزه‌و نیشانه‌کان که‌م کوریاں

تیدا نیه، ئەوان نایانەوی ئیمان بهیئن ئەو برو بیانوانە دەهیننەو. بەلام وێرای ئەوەش قورئان هەنگاوێکی تریان لەگەڵ دەهاوی و دەیانخاتە ناو مەوقیفیکی واوە کەبۆر بخۆن و دەسەوسان بن.

ئەجار فرمان بە پیغەمبەر ﷺ دەکا: کەتەحەددای موشریکەکانی قورەیش بکا و داویان لی بکا ئەگەر راست دەکەن قورئان و تەورات سیحرن دەبا نامەیه‌کی باشتر لەقورئان بجنەرو! دەفرموی: ﴿قُلْ فَاتُوا بکتاب من عندالله هو اه‌دی منهما أتبعه ان کتم صادقین﴾ ئەی موحەممەد! بەموشریکە نەفامەکانی قورەیش بلی: ئەگەر تەورات و قورئان بەسیحر دەزانن و بەلاتانەو بەکەلکی ئەو نایەن بکریئە بەرنامە‌ی ژیان، دەئەگەر راست دەکەن و مەبەستتان چەسپاندنی حەقیقەت و پوچاندنەو‌ی بەتالە، ئێوە نامەیه‌کی باشتر لەو دوو نامە ئاسمانییه بجنەرو، هەتا من شۆینی بکەوم بیکەمە بەرنامە‌ی ژیا‌نی خۆم، ئەو عەرزو ئەو گەزا!

﴿فان لم یستجبوا لك فاعلم انما یتبعون اه‌واءهم﴾ واتە: ئەگەر بەپیر بانگەوازیەکەتەو نەهاتن و ئەو‌ی داویان لی دەکە‌ی بۆیان نەکراو سەرباری ئەوەش شۆین حەق نەکەوتن و ئەو‌ی بانگەوازییان دەکە‌ی بۆئیماننەیان بەقورئان و پەیا‌می تۆ قبو‌لیان نەکردو ئەنجامیان نەدا، ئەو تۆ بزانی ئەوانە بەبی بەلگەو دەلیلی راست و دروست شۆین هەواو هەوس‌ی خۆیان دەکەون، ئەوانە هەوس‌بازن!

﴿ومن أضل ممن اتبع هواه بغیر علم﴾ ک‌ی لەوکەسە گومرا‌ترو سەرلی شت‌واو ترە: کەبە‌نەزانی شۆین هەواو هەوس‌ی خۆی بکەو‌ی؟! واتە کەس گومرا‌تر نیه لەوکەس‌ی شۆین هەواو هەوس‌ی خۆی بکەو‌ی، بەلگەو نیشانەیه‌کی لەقورئانی پ‌رۆز پ‌ی نەبی! بیگومان ئەوانە ستمکارن و ستمیان لەخۆیان کردو، ﴿ان الله لایه‌دی القوم الظالمین﴾ بیگومان خودا توفیقی ئەوانە نادا: کەبە‌هۆی شۆین کەوتنیان بۆ هەواو هەوس‌ی خۆیان ستمیان لەخۆیان کردو، پیغەمبەر‌ان بە‌درو دەخە‌نەو، سوورن لەسەر گومرا‌یی خۆیان.

ئەجار حیکمە‌تی نالکردنی قورئان بەو‌جەبە وەجەبە بەیان دەکا و دەفرموی: ﴿ولقد وصلنا لهم القول لعلهم یتذكرون﴾ بیگومان ئیمە بە‌گوێرە‌ی داخو‌ازی

حیکمه ت و به گویره ی پیداویستی بهر ژه وهندی ئاده میزاد و به جوړی کی گونجاو له گه ل
 بارو دؤخ و روداو ه کان دا قورئانمان به شبهه ش نازل کردوه، بوئه وه ی شهوان و غهیری
 شهوانیش له ئاده میزاد په نندامیز بینو تی ی بفکرنو لی ی وردبینه وه و بزانش چی
 له خوی گرتووه، نیمان بینن به قورئان و به وکه سه ی ناردویه تی و شه
 که سه ی هیناویه تی...

نیمانه یانی چهند کومه لیک له خاوه ن نامه کان به قورئان

الَّذِينَ

ءَاٰتَيْنَهُمُ الْكِتٰبَ مِنْ قَبْلِهٖ ۚ هُمْ بِهِۦ يُؤْمِنُوْنَ ﴿٥٢﴾ وَاِذَا يُنٰثِلٰى عَلَيْهِمْ
 قَالُوْا ءَاٰمَنَّا بِهِۦ ۚ اِنَّهٗ الْحَقُّ مِنْ رَّبِّنَا اِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلِهٖ مُسْلِمِيْنَ ﴿٥٣﴾
 اُولٰٓئِكَ يُؤْتُوْنَ اَجْرَهُمْ مَّرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوْا وَيَدْرَءُوْنَ بِالْحَسَنَةِ
 السَّيِّئَةَ وَمِمَّا رَزَقْنٰهُمْ يُنْفِقُوْنَ ﴿٥٤﴾ وَاِذَا سَمِعُوا اللَّغْوَ
 اَعْرَضُوْا عَنْهٗ وَقَالُوْا لَنَّا اَعْمَلُنَا وَلَكُمْ اَعْمَلُكُمْ سَلٰمٌ عَلَيْكُمْ
 لَا نَبْغِيْ الْجَاهِلِيْنَ ﴿٥٥﴾

ئیبنو که شیر دهر باره ی هو ی نازل بوونی نایه تی ژماره (۵۳) له سه عیدی کوری
 جوبه یروه ده گپ رپته وه ده لی: نه م نایه ته دهر باره ی نه م (۷۰) که شیشه نازل بوو: که
 نه ججاشی ناردنی بو لای پیغه مبه ر: که هاتنه خزمه ت پیغه مبه ر ﴿سوره تی

(یس) له‌سهرتاوه بۆ کۆتایی به‌سهردا خویندنه‌وه، هه‌موویان ده‌ستیان کرد به‌گریان و ئیمانیاان هیئا.^(۱)

ئیبو جهریر له‌عه‌لی کوری ریفاعه‌وه ریوایه‌ت ده‌کا: ده‌لێ: ده‌ تاقم له‌ئه‌ه‌لی کیتاب رویشتن بۆ خزمه‌ت پیغه‌مبه‌ر ﷺ ریفاعه‌شیان له‌ناودا بوو (مه‌به‌ستی باوکیه‌تی) ئیمانیاان هیئا توشی ده‌ردی سه‌ری بوون و ئه‌زیه‌ت دران، ئیتر ئایه‌تی ﴿الذین آتیناهم الکتاب...﴾ ده‌رحق به‌وان نازل بوو.^(۲)

هه‌ر ئیبو جهریر له‌قه‌تاده‌وه ریوایه‌ت ده‌کا: ده‌لێ: ئیمه‌ باسی ئه‌وه‌مان ده‌کرد: که ئه‌م ئایه‌ته ده‌رحق به‌که‌سانیک له‌ئه‌ه‌لی کیتاب نازل بوو: که له‌سه‌ر ریبازی حق به‌رده‌وام بوون هه‌تا خودا هه‌زه‌تی موحه‌مه‌دی به‌پیغه‌مبه‌ری بۆ سه‌ر ناردن و ئیمانیاان پێ هیئا، سه‌لمانی فارسی و عه‌بدو‌للا‌ی کوری سه‌لام له‌وان بوون. ریوایاتی تریش هه‌ن به‌پێویستمان نه‌زانی راگوژی ئیره‌یان بکه‌ین.

به‌هه‌ر حال وه‌کوو زانایانی ئوصوولی فیه‌قی ئیسلامی ده‌لێن: عیبه‌رت به‌گشتگیری وشه‌که‌یه نه‌ک به‌خصوصی هۆکاری نازل‌بوونه (العبرة بعموم اللفظ لا بخصوص السبب).

لێده‌دا قورئانی پیرۆز موشریکه‌کان ده‌خاته به‌ر حاله‌تیک و اقیعی و چه‌سپاو لایان به‌جۆرێک نه‌توانن ئینکاری بکه‌ن، نمونه‌ی که‌سانیکیان بۆ ده‌هیئتیه‌وه: که به‌دڵسۆزی قورئانیاان وه‌رگرتوه، دلیان پێوه‌ی په‌یوه‌ست بووه‌و ئارامی گرتوه‌و زانیویانه حه‌ق و راسته‌و ده‌ق له‌گه‌ڵ ناوه‌ڕۆکی کتیبه‌که‌ی ئه‌وان ده‌رده‌چی و هیج هه‌واو هه‌وه‌سیک ئه‌وان له‌ئیمان هیئان پێی ژێوان ناکاته‌وه، ئاماده‌ن له‌پێناو بیرو باوه‌ری چه‌سپاو به‌و قورئانه هه‌موو ئه‌زیه‌ت و ده‌ردی سه‌ریه‌ک له‌خۆبگرن و گوێ

(۱) ته‌فسیری ئیبو کثیر ج ۳/ ۱۴۰۱-۱۴۰۲.

(۲) ریوایه‌ته‌که‌ی (محمد)ی کوری نیشاق له‌سیره‌که‌یدا له‌گه‌ڵ ریوایه‌تی ئیبو جهریر ماناکانیاان لیک ده‌چی و تۆزی به‌دریژ تر هیئاویه‌تی سه‌یری (في ظلال القرآن ج ۶/ ۳۵۸) بکه‌.

به‌تانووت و ئەزیه‌تدانی مله‌وران نه‌دهن! خۆگرو بڕوا پته‌و بن، هیچ شتیك نه‌توانی ئەوان له‌هه‌لۆیستی خۆیان تۆزقالتیك دابه‌زینی.

ده‌فه‌رموی: ﴿الذي آتيناهم الكتاب من قبله هم به‌ يؤمنون﴾ بێگومان کۆمه‌لیك له‌زانیانی نه‌هلی کیتاب له‌جووله‌که‌و مه‌سیحی؛ ئەوانه‌ی هاوچه‌رخ‌ی پێغه‌مبه‌ر بون و ئیمانیان به‌قورئان هێناوه‌ چونکه‌ له‌گه‌ڵ ناوه‌رۆکی نامه‌ی ئەوان یه‌ك ده‌گرێته‌وه، ئەو نامه‌ ئاسمانییانه‌ی پێش قورئان مزگیتی هاتنی چه‌زره‌ت (محمد)یان راگه‌یاندوه، ناو روه‌شتی ئەو زاته‌یان دیاری کردوه. ئەوانه‌ بڕوایان به‌قورئان یان به‌ (محمد) یان به‌هه‌ردوکیان هه‌یه، ئەمه‌ یه‌کیکه‌ له‌نیشانه‌ی راستی قورئان و راستی په‌یامی پێغه‌مبه‌ری ئیسلام.

نامه‌ ئاسمانیه‌کان هه‌موویان له‌خوداوه‌ن، هه‌موویان له‌یه‌ك سه‌رچاوه‌و هاتوون و ناوه‌رۆکیان لێك ده‌چێ و پشتگیری یه‌کتر ده‌که‌ن! که‌سێ نامه‌ی ئاسمانی له‌پێشدا پێ درابێ و گۆرانکاری تیدا نه‌کرا بێ، که‌ دوا یی نامه‌ی ئاسمانی تری پێ ده‌گا، ده‌زانێ چه‌ق و راسته‌و ئیمانی پێ ده‌هینی و وه‌گری ده‌بێ، چونکه‌ ده‌زانێ هه‌موویان له‌خوداوه‌ هاتوون. نمونه‌ی ئەم نایه‌ته‌ نایه‌تیکی تره‌: که‌ ده‌فه‌رموی: ﴿الذين آتيناهم الكتاب يتلونه حق تلاوته، اولئك يؤمنون به‌﴾ (البقرة: ۱۲۱) یان ده‌فه‌رموی: ﴿وان من اهل الكتاب لمن يؤمن بالله، وما انزل اليكم وما انزل اليهم خاشعين لله﴾ (ال عمران: ۱۹۹) یان ده‌فه‌رموی: ﴿ان الذين اتوا العلم من قبله اذا يتلى عليهم يخرون للاذقان سجدا ويقولون: سبحان ربنا ان كان وعد ربنا لمفعولا﴾ (الاسراء: ۱۰۷-۱۰۸).

﴿واذا يتلى عليهم قالوا آمنا به، انه الحق من ربنا انا كنا من قبله مسلمين﴾ هه‌ر کاتیك نایاتی قورئانیان به‌سه‌ردا بخویندریته‌وه، هێنده‌ ئاشکرا و رون و ره‌وانه‌ یه‌کسه‌ر ده‌لێن: ئەم که‌لامه‌ به‌راست ده‌زانین و نیگای خودایه‌و له‌رێی پێغه‌مبه‌ره‌وه‌ بۆ ئێمه‌ هاتوه‌، ئیمانمان پێ هێناوه‌، بێگومان قورئان نامه‌ی ئاسمانی‌یه‌و بتمانمان پێه‌تی و ئێمه‌ له‌پێش نازل‌بوونی قورئان یان پێش ره‌وانه‌ کردنی چه‌زره‌ت موحه‌مه‌د ﷺ بڕوامان پێ بوو، هه‌وائی ره‌وانه‌ کردنی پێغه‌مبه‌ری خاته‌م و قورئانی پیرۆزمان له‌نامه‌ی ئاسمانی خۆماندا دیوه‌و بیستوه‌، ئیمانمان پێ هێناون، چونکه‌

بانگه‌وازی بۆ ئایینی ئیسلام ده‌کاو ئیسلامیش به‌رنامه‌ی هه‌موو پێغه‌مبه‌ران و ئایینی هه‌موو خودا په‌رستانه‌!

﴿أُولَٰئِكَ يُؤْتُونَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ بِمَا صَبَرُوا﴾ ئەوانه‌ی پێش هاتنی پێغه‌مبه‌ری ئیسلام و نازیبوونی قورئان گه‌ردنکه‌چی فه‌رمانی خودا بوون و ئیمانیاان به‌پێغه‌مبه‌ری خۆیان و نامه‌ی ئاسمانی خۆیان بووه‌، پاشان هه‌ر به‌یستنی قورئان خێرا ئیمانیاان پێ هێناوه‌ و شوێن په‌یامی پێغه‌مبه‌ری ئیسلام که‌وتوون، ئەوانه‌ پاداشی دووچه‌ندانه‌یان هه‌یه‌، پاداشی سه‌بر و خۆراگریاان له‌سه‌ر ئیمانی پێشوویان نه‌بجار له‌سه‌ر ئیمانی تازه‌یان و گوێ نه‌دان به‌تانووت و نه‌زیه‌تدانی ئەم و ئەو، چونکه‌ خۆراگری له‌سه‌ر ئایینی حه‌ق و پالڤته‌، به‌ربه‌ره‌کانی کردنی هه‌وا و نه‌فس و ئاره‌زو، گوێ نه‌دان به‌توانج و گالته‌ کردن و نه‌زیه‌تدان له‌لایه‌ن گوهرپایانه‌وه‌ کارێکی قورسو زه‌حه‌مه‌ته‌، که‌سیک بتوانی له‌ناو کۆمه‌لگای گوهرپاو نه‌فاماندا پابه‌ندی ئایینی حه‌ق و راست و بێ، شیاوی پاداشی دووچه‌ندانه‌یه‌.

له‌سه‌حیحی بوخاری و موسلیمدا فه‌رموده‌یه‌ك هه‌یه‌ ئەبو موسای ئەله‌شعه‌ری رێوایه‌تی کردوه‌ ده‌لێ: پێغه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رمووی: ﴿ثَلَاثَةٌ يُؤْتُونَ أَجْرَهُمْ مَرَّتَيْنِ، رَجُلٌ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ آمَنَ بِنَبِيِّهِ ثُمَّ آمَنَ بِی، وَعَبَدَ مَمْلُوكٌ أَدَّى حَقَّ اللَّهِ وَحَقَّ مَوْلَاهُ، وَرَجُلٌ كَانَتْ لَهُ أُمَةٌ فَأَدَّبَهَا، فَأَحْسَنَ تَأْدِيبَهَا، ثُمَّ أَعْتَقَهَا فَتَزَوَّجَهَا﴾ سێ كه‌س هه‌ن پاداشی دووچه‌ندانه‌یان ده‌دریته‌وه‌، پیاویکی ئەهلی کیتاب، له‌وه‌پێش ئیمانی به‌پێغه‌مبه‌ری خۆی هه‌بووبی دوا‌ی ئیمانی به‌من هێنابی، کۆیله‌یه‌ك مافی سه‌رشانی به‌رامبه‌ر به‌خودا و به‌رامبه‌ر خاوه‌نه‌كه‌ی نه‌بجام بدا، پیاویکی ئافره‌تیکی کۆیله‌ی لابی، جوان په‌روه‌رده‌ی کردبێ و دوا‌ی ئازادی بکاو ماره‌ی بکا.

ئیمامی ئەحه‌مد له‌ئەبو ئومامه‌وه‌ رێوایه‌ت ده‌کا: كه‌ ده‌لێ: (إِنِّي لَتَخْتُ رَاحِلَةَ رَسُولِ اللَّهِ ﷺ يَوْمَ الْفَتْحِ، فَقَالَ قَوْلًا حَسَنًا جَمِيلًا، وَقَالَ فِيمَا قَالَ: مَنْ أَسْلَمَ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ فَلَهُ أَجْرُهُ مَرَّتَيْنِ، وَلَهُ مَالُنَا، وَعَلَيْهِ مَا عَلَيْنَا).

ئەجار دوا ئەوەی پەرورەدگار پەسنی ئەو موسولمانە بەرێزانە ی راگەیاندا لەم
 روهوه: کە ئیمانی پتەوو دامەزراویان هەیه، لەرویه کی ترهوه مه دحیان دهکا: کە
 بهسەر نهفسی خۆیاندا زال و بالادەستن، جلهوی نهفسی خۆیان کردوه و گەشتونه
 ترۆپکی شکۆمەندی و دامەزراوی، پشو درێژو بارقوڵن، ﴿ویدروون بالحسنه
 السيئه﴾ خراپە بەچاکە وەلام دەدەنەوه، لەبەر امبەری نهفامی گالتە کەردا
 لەسەر خۆو هییدی و هیمن و خاوەن چاکەن، بەراستی ئەمە پلەیه کە تەنها خاوەن
 باوەری راستەقینە دەیگاتێ، ئەوانە دەیگەنێ خودا لییان رازیەو ئەوانیش
 لەخودا رازین.

﴿وما رزقناهم ينفقون﴾ لەو رزق و رۆژی یە حەلālە ی پیمان داوون دەبەخشن،
 زەکاتی واجب لەمال و سامانی خۆیان دەردەکەن، خێرو خێرات بەخزم و خۆیش و
 ئاتا جان دەبەخشن، پێداویستی خاوەن خێزانیان دا بین دەکەن، ﴿واذا سمعوا اللغو
 أعرضوا عنه، وقالوا لنا أعمالنا ولكم أعمالكم، سلام عليكم لا نبتغي الجاهلين﴾
 (لەغو: قسە ی بۆش و بێ سوود و ناشیرین و کاتکۆرە). هەر کاتێ قسە ی ناشیرین و
 نابەجێ لە موشریکەکان و غەیری موشریکەکان ببێسن، گوێیان لەجێو توانج و
 لەکەدار کردن بێ، گوێچکە ی خۆیانی لێ دەهاخن و پشت لەلەغوەچیەکان
 هەڵدەکەن و لەکۆرو کۆمەلیان دوور دەکەونەوه، خۆیان لەوه بەرزتر دەگرن خۆیان
 تێکەلی تاقم و پێری ئەوان بکەن. ئەگەر یەکیک بەرامبەریان ناماقولێه کی کرد،
 دەلێن: کردەوه ی خۆمان بۆ خۆمان و ئێمە بەرپرسیاری کارو کردەوه ی خۆمانین
 لەروی پاداش و سزاوه، ئیوهش کردەوه ی خۆتان بۆ خۆتان و تاوانی خۆتان لەئەستۆ ی
 خۆتان. ئێمە وەلامی لەغوە ی ئێوه نادەینەوه سەلامتان لەسەر بێ، سەلامی لێک
 دا بران و جودا بوونەوه، ئێمە نامانەوی رێبازی نهفامان بگرین و هەلس و کەوتی
 ئەوان پەیریە بکەین. ئێمە قسە ی شیرین و رهوان هەڵدەبژیرین و زمانمان بەقسە ی
 جوان و شیرین راهاتوووه و لامی ئاخاوتنی ناشرین بەقسە ی ناشیرین نادەینەوه.
 وەکوو لەنایه تیکی تردا دەربارە ی پەسنی ئەو رهوشته دەفەرموی: ﴿واذا خاطبهم
 الجاهلون قالوا سلاما﴾ (الفرقان: ۶۳).

ئیبنو ئیسحاق له کتیبه به ناوبانگه که ی (سیره ابن اسحاق) دا ده گێرتیه وه:
 ده لئ: هیشتا پیغه مبه ر له شاری مه که که دا بوو، بیست که سیکی نه صرانی یان
 نزیك به و ژماره یه: که هه وائی پیغه مبه ریان له حه به شه وه پێ گه یشتبوو، هاتن بۆ
 خزمه ت پیغه مبه ر ۞ له مزگه وتی کابه دا به خزمه تی گه یشتن، له لای دانیشتن،
 قسه یان له گه ل کردو پرسیاریان ئاراسته کردن، له و کاته دا پیاوانی قوره یش
 له ده ورو به ری که عبه له دیوه خانه کانی خۆیان دا بوون، جا: که میوانه کان له پرسیار
 کردن بوونه وه، پیغه مبه ر ۞ بانگه وازی کردن بۆ ئیمان هێنان و قورئانی به سه ردا
 خۆیندنه وه. که گوئیان له قورئان بوو، چاوه کانیان فرمیسکی لئ هه ل رژاو پاشان
 هه موو ئیمانیان هێناو موسو لمان بوون، وه صفو ناو و نیشانی پیغه مبه ر ۞ که
 له کتیبه کانیان دا تو مار کراوه به راورد کردو راست ده رچوو، لییان مه علوم بوو: که
 ئه و پیغه مبه ره ی له ته ورات و ئینجیل دا ئاماژه ی پێ کراوه ۞.

جا که له خزمه ت پیغه مبه ر ۞ هه لسان و هاتنه ده ره وه، ئه بو جه هه ل و چه ند
 قوره یشی یه کی تر پیشیان پێ گرتن و پێیان گوتن داوه شین بۆچ شاندیک بوون،
 ناردویان بزانن ئه و پیاوه واته: پیغه مبه ر کێ یه و ده نگ و باسی چیه! که چی ئیوه
 لای ئه و ئه وه نده نه مانه وه به سه ینه وه وازتان له ئایینی خۆتان هێناو بیرو اتان پێ
 کرد، له راستی دا ئیمه هه یج کۆمه ل و تاقم و شاندی وه کوو ئیوه نه فام و ئه مه قمان
 نه دیوه! ئه وانیش له وه لامی ئه م قسه ناشیرین و نه فامانه ی ئه بو جه هه ل و هاوه لانی
 وتیان: سه لامتان لئ بئ ئیمه وه لامتان ناده ینه وه و بیرو باوه ری خۆمان بۆخۆمان
 بیرو بۆچونی خۆتان بۆ خۆتان، ئیمه گرنگی به و قسانه ی ئیوه ناده ین. نامانه وئ
 خێرو فه رمان له کیس بچئ و به دب ه خت و چاره ره ش ببین!

ده‌دانه‌وه‌ی شوبه‌هو گومان‌ی موشریکه‌کان

إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَلَكِنَّ
 اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿٥٦﴾ وَقَالُوا إِن
 نَتَّبِعِ الْهُدَىٰ مَعَكَ نُخْطِفُ مِنْ أََرْضِنَا أَوْ لَمْ نُمَكِّنْ لَهُمْ
 حَرَمًا آمِنًا يُجِبَىٰ إِلَيْهِ ثَمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا وَلَكِنَّ
 أَكْثَرَهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٥٧﴾ وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنْ قَبْلِكَ
 بَطَرْتَ مَعِيشَتَهَا فَبَلَكَ مَسْكِنُهُمْ لَمْ تُسْكِنْ مِنْ بَعْدِهِمْ
 إِلَّا قَلِيلًا وَكُنَّا نَحْنُ الْوَارِثِينَ ﴿٥٨﴾ وَمَا كَانَ رَبُّكَ مُهْلِكَ
 الْقُرَىٰ حَتَّىٰ يَبْعَثَ فِي أُمِّهَا رَسُولًا يَتْلُوا عَلَيْهِمْ ءَايَتِنَا وَمَا
 كُنَّا مُهْلِكِي الْقُرَىٰ إِلَّا وَأَهْلُهَا ظَالِمُونَ ﴿٥٩﴾
 وَمَا أَوْتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَّعُ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَزِينَتَهَا وَمَا عِنْدَ
 اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿٦٠﴾ أَفَمَنْ وَعَدْنَاهُ وَعْدًا حَسَنًا

فَهُوَ لَنَقِيهِ كَمَنْ مَنَعْنَاهُ مَتَعَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ هُوَ يَوْمَ الْقِيَمَةِ مِنَ الْمُخْضَرِينَ ﴿٦١﴾

دەربارە ی نایە تی ژمارە (۵۶) ﴿إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ... (الآية)﴾
لەصەحیحە ی نەدا هاتوو: کە ئەو نایە تە دەربارە ی (ئەبو طالیب) ی مامی پێغەمبەر
ﷺ نازل بوو، ئەبو طالیب لەژیانی دا زۆری پشتگیری لەپێغەمبەر ﷺ کرد، هەتا
گیانی تێدا بوو بەرەو روی قورەیشییە کان وەستاو نەیهیشت ئەزیه تی بدەن و دەست
درێژی بکەنە سەر، پارێزەرێکی دڵسۆزو پشتیوانێکی بەهێزبوو بۆ پێغەمبەر ﷺ بۆ
ئەو ی بانگەوازی یە کە ی بلۆ بکاتەو لەپێناو پارێزگاری کردن لەپێغەمبەر ﷺ زۆر
ماندو بوو، کە قورەیشییە کان قورمیتێنە یان خستە سەر بەنو هاشم و بەنو
موظطلیب، حەصاری (ئابوری و سیاسی و ئیعلامی) یان خستە سەر پێغەمبەر و
یارمە تیدە رانی لەشیو کە دا (ئەبو طالیب) یشی گرتەو لەم پێناو دا زیانی مالی و
جەستەیی و نەفسی زۆری لێ کەوت. بەلام پشتگیری یە کە ی لەبەر خاتری خودا
نەبوو، لەبەر دەمارگیری و خزمایە تی بوو، جا نەخۆش کەوت و کەوتە گیانە لاو
پێغەمبەر ﷺ داوای ئیمانێتانی لێ کرد، بەلام خودا ئەو بەهرە یە پی نەدا بوو
ئیمانی نەهیتا.

ئیمامی زوهری دەفەرموی: سەعیدی کورپی موسەیب لەباوکییەو: کە
(المسیب) ی کورپی حەزنی (المخزومي) یە بۆی گیرامەو؛ و تی: کە ئەبو طالیب کەوتە
حالتی سەرمەرگەو، پێغەمبەر هاتە لای، لەو کاتە دا ئەبو جەهل و عەبدوللای
کورپی ئومەییە ی کورپی موغەیرە ی لاوو. پێغەمبەر ﷺ پێی فەرموو: (یا عَمَّ قُلٍّ لَا
إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ كَلِمَةُ أَحَاجَ لَكَ بِهَا عِنْدَ اللَّهِ) ئەبو جەهل و عەبدوللای کورپی ئومەییە و تیان: ئە ی
ئەبو طالیب چۆن دەبی تۆ لەئایینی (عبد المطلب) پاشگەزییەتەو، ئیتر چەندێک
پێغەمبەر ﷺ داوای ئیمانێتانی لێ کرد، ئەو دوو نەگریسە بەو وتە یە ی خۆیان
وایان لێ دەکرد ئەبو طالیب سوور بی لەسەر بپەرستی و کوفری خۆی.. تا

له‌ناکامدا له‌سهر ئایینی (عبد المطلب) مرد، وشه‌ی (لا إله إلا الله...) که‌دل و زوبان‌دا نه‌هات و به‌کافری سه‌ری نایه‌وه، پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ فه‌رموو: (والله لأستغفرن لك ما لم أنه عنك) ئیتر په‌روه‌ردگار نایه‌تی ﴿ما كان للنبي والذين آمنوا ان يستغفروا للمشركين ولو كانوا اولي القربى﴾ هه‌روا نایه‌تی ﴿انك لا تهدي من أحببت ولكن الله يهدي من يشاء﴾ ده‌باره‌ی ئه‌بو طالیب نازل بووه.

موسلیم له‌سه‌حیحه‌که‌ی داو تیرمی‌زی له‌حه‌دیشی یه‌زیدی کورپی که‌یسان له‌ئه‌بو حازی‌مه‌وه له‌ئه‌بو هورپه‌روه ده‌لێ: کاتی‌ک ئه‌بو طالیب مردن یه‌خه‌ی گرت و که‌وته گیانه‌لا‌وه‌وه پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ هاته‌ی لای و پێ‌ی فه‌رموو: (يا عماد قل: لا إله إلا الله أشهد لك بها يوم القيامة) ئه‌بو طالیب وتی: ئه‌گه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه نه‌بوا‌یه: که‌ قوره‌یش تانوتم لێ ده‌ده‌ن ده‌لێن: ترسو ئازاری مردن وای لێ کرد ئیمان به‌یئێ، ئیمان ده‌هیناو چاوتم فیت‌ک ده‌کرده‌وه، دانم به‌ئایینی تۆ‌دا ده‌نا. ئیتر په‌روه‌ردگار نایه‌تی ﴿انك لا تهدي من أحببت ولكن الله يهدي من يشاء وهو أعلم بالمهتدين﴾ نازل کرد.

هه‌روه‌ها له‌ئینبو عه‌باس و ئینبو عومه‌رو موحاهیدو (الشعبي) و قه‌تاده‌وه ریا‌یه‌ت‌کراوه: که‌ نایه‌تی ﴿انك لا تهدي...﴾ ده‌باره‌ی ئه‌بو طالیب نازل بووه، دوا وشه‌ی ئه‌بو طالیب ئه‌وه بووه: که‌ ئه‌و له‌سهر ئایینی عه‌بدولموط‌ط‌لیبه‌.

به‌راستی مرۆ‌ف له‌به‌رده‌م ئه‌م هه‌واله‌دا ده‌بێ به‌سهر سورما‌وی راوه‌ستی، بپروانی ئه‌م ئایینه‌ چه‌ند بێ‌باکه، چه‌ند بێ‌پێ‌چ و په‌نایه، چه‌ند راست و ره‌وانه!! ئه‌وه‌تا مامی پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ وێ‌پرای ئه‌و هه‌موو خزمه‌ته‌ی کردی بۆ پی‌غه‌مبه‌رو ئه‌و هه‌موو دا‌کوکیه‌ی لێ‌ی کرد، ئه‌و هه‌موو ماندو‌بوونه‌ی تووشی بوو له‌پێ‌ناو پی‌غه‌مبه‌ردا، که‌چی خودا ئیمان‌هێنانی بۆ ب‌پیار نه‌داوه، هه‌رچه‌نده ئه‌و زۆر پی‌غه‌مبه‌ری خۆش ویست‌وه، پی‌غه‌مبه‌ریش زۆری پێ‌ خۆش بوو ئیمان به‌یئێ که‌چی ویستی پی‌غه‌مبه‌ر نه‌هاته‌ دی، چونکه‌ خۆشه‌ویستی ئه‌بو طالیب بۆ پی‌غه‌مبه‌ر بۆ خودا نه‌بوو، به‌ل‌کوو له‌به‌ر ده‌مارگیری بوو، له‌به‌ر خاتری خزمایه‌تی و نژاد‌بوو، خودای مه‌زنیش ئه‌وه‌ی زانی‌وهو ب‌پیری داوه ویستی پی‌غه‌مبه‌ر نه‌یه‌ته‌ جێ. ئه‌و کاره‌ی له‌جوار‌چێ‌وه‌ی ده‌سه‌لاتی پی‌غه‌مبه‌ر ﷺ وه‌ده‌رناو تاییه‌تی کرد به‌ویست و

ئیراده‌ی خودایانه‌ی خو‌ی. پیغهمبهر تهنه‌ها گه‌یاندنی په‌یامی له‌سهره، بانگ‌خوازان‌ی
ئیسلا‌م تهنه‌ها ناموژگاری و تی‌کۆشانیان له‌سهره، له‌وه به‌ولاه دله‌کان له‌نیوان
ده‌ستی قودره‌تی په‌روه‌ردگار‌دان چۆنی بو‌ی ناویان ره‌ها ده‌کا و ناراسته‌یان ده‌کا.

نه‌سائی و ئیبنو عه‌سا‌کیر له (تاریخ دمشق) دا له‌ئه‌بو سه‌عیدی کۆری رافیه‌وه
ریوایه‌ت ده‌کا: ده‌لئ: پرسیارم له‌ئیبنو عومهر کرد ده‌رباره‌ی نایه‌تی ﴿انک لا‌ه‌دی
من‌ أحببت...﴾ نایا راسته ده‌گوتری: ده‌رباره‌ی ئه‌بو جه‌هل و ئه‌بو طالیب نازل
بووه؟! له‌ولام دا وتی: به‌لئ..

ده‌رباره‌ی نایه‌تی ژماره (۵۷) ﴿وقالوا: ان‌ تتبع‌ الهدی‌ مع‌سک...﴾ ئیبنو
جه‌ریر له‌ئیبنو عه‌بباسه‌وه ریوایه‌ت ده‌کا: ده‌فه‌رموی: کۆمه‌لئیک له‌قۆره‌یشیه‌کان
به‌پیغهمبهریان گوت: ئه‌گه‌ر ئیمه شوینت بکه‌وین، خه‌لکی ده‌روبه‌رمان قه‌لاچۆمان
ده‌که‌ن، ئیتر ئه‌و نایه‌ته نازل بوو.

نه‌سائی له‌ئیبنو عه‌بباسه‌وه ریوایه‌ت ده‌کا: ده‌فه‌رموی: (الحارث) ی کۆری
عوسمانی کۆری عامیری کۆری نه‌وفه‌ل کۆری عه‌بدومه‌ناف ئه‌و قسه‌یه‌ی کردوو
به‌پیغهمبهری گوت: ئیمه ده‌زانین تو له‌سهر حه‌قی و په‌یامت حه‌قه، به‌لام ناویرین
ئیمان‌ت پی به‌ئین، ده‌ترسین ئه‌گه‌ر شوین هیدایه‌تی تو بکه‌وین عه‌ره‌ب
گه‌له‌کۆمه‌کیمان لی بکه‌نو له‌ناخی مه‌که‌که وه‌ده‌رمان نین، ئیمه که‌م و نه‌وان زۆر
ده‌ره‌قه‌تیان نایه‌ین.^(۱)

ده‌رباره‌ی نایه‌تی ژماره (۶۱) ﴿أفمن‌ وعدنا‌ه...﴾ ئیبنو جه‌ریر
له‌موجاهیده‌وه ریوایه‌ت ده‌کا ده‌فه‌رموی: ئه‌م نایه‌ته ده‌رباره‌ی وت و ویژی
پیغهمبهر ﴿له‌گه‌ل ئه‌بو جه‌هل دا هاتۆته‌ خوارئ. له‌ریوایه‌تیکی تردا ده‌لئ:
ده‌رحق به‌وتووژی حه‌مزه و ئه‌بو جه‌هل نازل بووه.

(۱) ته‌فسیری قورطوبی ج ۷/۲۲۵ (۳۸۵۷).

په یوه ندى نهم کومه له نایه ته به هی پېشه وه له ورو ووه یه: که له پېشه وه باسی
 ئیمان نه یانې چەند تاقم و کومه لیکى نه هلی کیتابی کرد، نه مجار لیږه دا باسی
 شوبه وه و گومان و بیان ووی ئیمان نه هیانې موشریکه کان ده کاو پاشان ره دیان
 ده داته وه، سهره تا نه وه ده چه سپینې: که هیدایه تدان (مه به ست هیدایه تی ته و فیک و
 گه یانندن به حق و هیشتنه وه له سهر حقه) تایبه ته به خودا وه، هر نه وه ده توانې نه وه
 جوړه هیدایه ته بدا، پیغه مبر ۞ ته نها شاره زایی کردنی له سهره، هر کی سهر شانی
 نه وه گه یانندن و شیکردنه وه یه.

ده فهرموی: ﴿انک لا ته دی من أحببت ولكن الله یهدی من یشاء، وهو أعلم
 بالمهتدین﴾ نه تو نه ی موحه مده! ناتوانی هیدایه تی که سانیک بده ی: که خوشت
 ده وین، ناتوانی کیشی که ی بو ئیمان نه یان، نه وه کاری تو نیه، تو ته نها را گه یانندن
 له سهره، په یامی خوشت بلا و بکهره وه، نه صیحه ت و ناموژگاری بکه، هر خودا
 ده توانې هیدایه ت بخولقی تی له دلان داو دلکه کان به ئیمان زیند و بکاته وه تو فیک یان بداو
 دلان روناک بکاته وه و کیشیان بکا بو ئیمان نه یان، هر خودا زاناو نا گاداره به و
 که سانه ی که ناماده باشی ئیمان نه یان یان تیدایه، هیدایه تیان ده دا چونکه شیایو
 ئیمان هیانن، ههروه ها هر خودا ده زانې کى گومرایه و سوره له سهر کوفرو
 ئیلحاد و ناماده باشی گومرایى تیدایه، هیدایه تیان نادا، چونکه شیایو هیدایه تدان
 نین. مه به ستی نایه ته که دلدا نه وه و ته سه لادانه وه ی پیغه مبره ۞ که و ناتوانې
 هیدایه تی نه ته وه که ی بدا.

تییینی نه وه ده کرئ: که ظاهیری نایه ته که ده داله ت ناکا له سهر کوفری
 نه بو طالب، به لام به گویره ی نه وه فهرمودانه ی له صه حیحه یین دا هاتوون نایه ته که
 دهر باره ی نه بو طالب نازل بووه، وه کوو له وه پېش ناماژه مان پې کرد.

ئیمامی (الزجاج) ده فهرموی: ئیجماعی موسولمانان له سهر نه وه یه: که
 نایه ته که دهر باره ی نه بو طالب نازل بووه.

قورطوبی ده‌فرموی: راست نه‌وه‌یه: بگوتری: زوربه‌ی زوری موفه‌سسرین له‌سر نه‌وه کوکن: که ثم نایه‌ته ده‌باره‌ی نه‌بو طالیب نازل بووه،^(۱) نه‌مه ده‌قی بوخاری و موسلیمه.

نه‌وه‌بوو نه‌بو طالیب له‌کاتی مردندا وتی: نه‌ی به‌ره‌ی عه‌بدومه‌ناف: گوپراه‌لی موحه‌مه‌د بکه‌نو به‌راستی بزائن رزگارتان ده‌بی. پیغه‌مبه‌ر ۞ پی‌ی فرموو: نه‌ی مامه! به‌قسه ناموژگاری نه‌وان ده‌که‌ی و خوٚت به‌کرده‌وه نایکه‌ی؟ نه‌بو طالیب وتی: نه‌ی برازام تو مه‌به‌ستت چیه؟ پیغه‌مبه‌ر ۞ فرموی: من ته‌نها یه‌ک وشه‌م له‌تو ده‌وی، نه‌تو ئیستا له‌دوا روژی ژیان‌ت دای، ده‌مه‌وی بلی‌ی: (لا إله إلا الله) بو نه‌وه‌ی لای خودا شایه‌تیت بو بده‌م، وتی: نه‌ی برازای خوٚم! من ده‌زانم راست ده‌که‌ی پیغه‌مبه‌ری، وه‌لی من پی‌م ناخو‌شه قوره‌یش پی‌م بلی‌ن: له‌کاتی مردندا ترسا بو‌یه ئیمانی هی‌نا. نه‌گهر له‌به‌ر نه‌وه نه‌بوايه ئیمانم ده‌هیناو شایه‌تومانم ده‌گوت و چای توٚم فی‌نک ده‌کرده‌وه، چونکه ده‌بینم تو زورت پی‌ خو‌شه ئیمان بینم!! به‌لام من هه‌روام بریار داوه که له‌سر نایینی پیرانی قوره‌یش (عبد المطلب) و (هاشم) و (عبد مناف) بمرم.^(۲)

نونه‌ی ثم نایه‌ته نایه‌تیکی تره: که ده‌فرموی: ۞ لیس علیک هدام، ولكن الله يهدي من يشاء ۞ (البقرة: ۲۷۲) یسان نایه‌تی ۞ وما اکثر الناس ولو حرصت بمؤمنين ۞ (یوسف: ۱۰۳).

نه‌جار سیاقی نایه‌ته‌کان برپو بیانوی قوره‌یشیه‌کان راده‌نوینن و به‌هانه بی‌جی و ری‌ه‌کانیان ده‌خه‌نه رو. ده‌فرموی: ۞ وقالوا: ان تبع الهدى معك نتخطف من أرضنا ۞ واته: موشریکه قوره‌یشیه‌کان وتیان: نه‌ی موحه‌مه‌د! نه‌گهر شوین په‌یامی تو بکه‌وین و واز له‌بتپه‌رستی بینن و له‌موشریکه عه‌ره‌به‌کانی ده‌ورو به‌رمان

(۱) تفسیری قورطوبی ج ۷/۲۲۴ (۳۸۵۶).

(۲) فی ظلال ج ۶/۳۶۱. تفسیری قورطوبی ج ۴/۱۵۶ (۲۴۱۲).

جودا ببینه وه، ترسی ئه وه مان هه یه گه له کۆمه کیمان لی بکه ن و له زیدو نیشتمانی
خۆمان وهرده مان نین.

پهروه ردگار نهو شوبه وه به هانه بن جن و نامه عقوو له یان به سن به لگه رت ده کاته وه.

۱- دابین کردنی ههره م بۆیان، ره خساندنی حاله تی و نیشته جی بوونیان
له ولاتی ودا: که ئارام و ریزداره دانیشتوانی دئارام و بی ترسن، ده فره موی: (أَو لَمْ
تَكُنْ لَهُمْ حَرَمًا آمِنًا يُجِي إِلَيْهِ ثِمَرَاتُ كُلِّ شَيْءٍ رِزْقًا مِنْ لَدُنَّا، وَلَكِنْ أَكْثَرُهُمْ
لَا يَعْلَمُونَ) واته: ئه م عوزرو به هانه یان نابه جی و درۆ ده له سه یه، چونکه خودای
بالا ده ست ئه وانی له ولاتیکی ئه مین و ئارامدا نیشته جی کردوه، به ستی ههره م
له وه تی هه یه ریزداره و خه لکی به ریزه وه تی ده روان، که س ده سترژی تی دا
ناکاته سهر که س. ده ی چۆن ئه و ههره مه له کاتی کوفرو بی دینی یان دا ئه مینه و
تییدا دلنیان و هیچ ترسو بیمی مال و جانیان نه. له کاتی موسولمان بوونیان دا
ده بیته جیگه ی ترسو نا ئارامی؟!

تایبه تمه ندیه کی تری ههره می مه کی ئه وه یه: که له ههر چوار لای جیهانه وه
میوه و به رو بوومی بۆ ده هی ندری، له هه مو و لا تیکه وه کال و شت و مه کی بۆ ره وانه
ده کری، ئه مه ش رزق و رۆژی و فاضل و نیعمه تیکی تری پهروه ردگار، به سه ر
قوره ی شیه کان دا وه لی زور به ی زۆریان نه قام و که و ده نن، نازان خیر و خۆشی و
شکۆمه ندی خۆیان له چی دایه. بیریش ناکه نه وه بزائن: کی شیای عیبادت بۆ
کردنه بۆ ئه وه ی واز له عیباده تی ئه و شتانه بینن: که شیای په رستش بۆ کردن نین،
رو بکه نه عیباده تکردن بۆ ئه و خودایه ی شیای به ندایه تی بۆ کردنه.

به راستی ئه و تیروانی نه ی قوره ی ش تیروانی نیکی کورت بینی و سه طحیه،
ته سه ووریکی سافیلکانه و نه فامانه یه، ئه م بیرو بۆ چوونه هه له یه شیان له و تیروانی نه
سه طحیه وه بۆ په یدا بووه، ئه و تیروانی نه نه فامانه یان خستویه ته دل یانه وه: که
شوینکه وتنی ئایینی خودا تووشی خه ته رو ته نگ و چه له مه یان ده کا، دوژمنان
ته ماعیان تی ده که ن، توشی هه ژاری و مالویرانی ده بن.

۲- هۆشیار کردنه وه یان به وه که له ناو بردنی گه له پیشینه کانیان ده خاته وه یادو ده فهرموی: ﴿و کم أهلکنا من قرية بطرت معیشتها، فتلک مساکنهم لم تسکن من بعدهم إلا قليلاً و کنا نحن الوارثین﴾ ئەو نه فامانه نازانن ئەمنو ئاسایش له چی دایه و به هیلاکچونیان به چییه، نازانن: هه موو شتی که به ده ست خودایه و له خودا وهیه، که وایی ئەگەر ده یانه وی خۆیان له به هیلاکچون بیاریزن و کهس نه ویژی ته ماعی داگیر کردنی ولاتیان بکا، با خۆیان له ناره زامه ندی خودا بیاریزن.. چونکه هۆکاری به هیلاکچون شوتنه که وتنی په یامی حه ق نیه، به لکوو بوغرابوون به نیعمه ت و سوپاس نه کردنی خودا له سه ر نیعمه ته کانی ئەوه ده بنه هۆی له ناو چون و فه وتان و با خۆیانی لی بیاریزن. با ئەو نه فامانه بزائن: که ئیمان نه هیئانیان ده بیته هۆکاری لی ستاندنه وهی نیعمه ت لی یان و ژیر ده سه ته بوونیان بۆ دوژمنان، چونکه په روه ردگار زۆر شارو گوندی به دانیشته وانه کانیانه وه له ناو برد، به هۆی ئیمان نه هیئانیان و کوفرو بوغرابی و طوغیان و لوتبه رزی و سپله یی کردن له به رامبه ر نازو نیعمه ته کانی خودای مه زندا! به هۆی ئەوه گوندو شاره کانیان خاپور کران و تیک روخیندران و ئاداریان به سه ر پاداریه وه نه ماو بایه قوشیان تیدا ده خوینی و که سیان تیدا نیشته جی نه به وه؛ مه گەر بۆ ماوه یه کی که م: که ریواریک بۆ ماوه ی روژیک یان که متر تی یان دا بمینیته وه، دوا ی له ناو چوونی دانیشته وانه غه زه ب لیگیرا وه کانیان کهس تی یان دا نیشته جی نه به وه، خودا خۆی میراتگریان بوو، چونکه خودا خاوه نی حه قیقی بوونه وه ره. به روا له ت ئەگەر شتی که بۆ خاوه ن بۆ ده لێن: ئەوه هی خودایه. که وایی با ئەو قوره یشی یانه خۆیان بیاریزن له بوغرابوون و سپله یی و سوور بوون له سه ر کوفرو بی دینی، نه بادا هیلاک و به فتاره چون وه کوو ئەو گه له به دب ه ختانه یه خه یان بگری و به ده ردی ئەو غه زه ب لیگیرا وانه بچن: که ئیستا ئەوان بۆ خۆیان شوتنه وارو گونده وێران به کانیان به چاوی خۆیان ده بینن!

ئه مجار په روه ردگار عه داله تکاری خۆی له عه زابدان و له ناو بردنی ئەو گه لو نه ته وه پیشینه نه رون ده کاته وه ده فهرموی: ﴿وما کان ربک مه لک القرى حتی یبعث فی أمها رسولا یتلو علیهم آیاتنا﴾ داب و نه ریتی خودای تۆ و نه هاته،

سوننه‌تی وا جاری نه‌بوه له‌بونه‌وه‌ردا: که شارو ولات به‌دانیشتوانه‌کانیان‌ه‌وه ویران بکا، هه‌تا له‌پایته‌ختو شاری گه‌وره‌ی ئه‌و ولاته‌دا پیغه‌مبه‌ریک نه‌نیری و نایاتی ئیمه‌ی به‌سه‌ردا نه‌خویندبنه‌وه، هه‌ر ولاتیکی ویران کردبی و هه‌ر گه‌لو نه‌ته‌وه‌یه‌کی له‌ناو‌بردبی، له‌پیش‌دا پیغه‌مبه‌ری بۆ ناردون و ئه‌و پیغه‌مبه‌ره بانگه‌وازی کردون بۆ ئیمان‌هێنان و خودا په‌رستی و ئیقامه‌ی حوججه‌ی له‌سه‌ر کردون، ئیتر مه‌ردومه‌که‌له‌که بانگه‌وازییه‌که‌یان ره‌ت کردۆته‌وه‌و گالت‌ه‌و لا‌ق‌رتییان به‌پیغه‌مبه‌ره‌که‌ کردوه‌و په‌لپ و بیانوی ناب‌ه‌جییان لێ دۆزیونه‌وه، به‌مه‌به‌ستی عینادو ئینکاری دا‌وای موعجیزه‌ی جو‌را و جو‌ریان لێ کردون، که موعجیزه‌ پیش‌نیار‌ک‌را‌وه‌کانیشیان هات‌و‌ونه‌ دی هه‌ر ئیمان‌یان نه‌هێناوه، ئیتر خودا پیغه‌مبه‌ره‌که‌و ئیمان‌دارانی رزگار کردون و نه‌ته‌وه‌ سه‌ر‌پ‌ی‌چ‌یکاره‌که‌ی له‌ناو‌بر‌د‌وه‌، که‌وابێ له‌ناو‌چ‌و‌ونه‌که‌یان سوچی خو‌یان بو‌وه. ﴿وما کنا مه‌لکی القرى إلا واهلها ظالمون﴾ ئیمه‌ هیچ شارو گوندیکمان له‌ناو نه‌بر‌د‌وه‌و ئیلا دانیشتوانه‌کانیان سته‌م‌کار‌بو‌ون و بۆ‌خو‌یان سته‌م‌یان له‌خو‌یان کرد‌وه‌ به‌وه: که پیغه‌مبه‌ره‌که‌یان به‌درۆ خستۆته‌وه‌و ئینکاری موعجیزه‌که‌یان کرد‌وه.

حیکمه‌تی ناردنی پیغه‌مبه‌ران له‌ناو شاره‌ گه‌وره‌و پایته‌خته‌کان‌دا، ئه‌وه‌ بو‌وه: که به‌ئاسانی په‌یامه‌که‌یان به‌ده‌وره‌ربه‌ر بگا‌و که‌س بیانوی ئه‌وه‌ی نه‌می‌نی که په‌یامی پێ نه‌گه‌یشت‌و‌وه‌و نه‌یزانی‌وه.

هه‌ر له‌م روان‌گه‌وه‌ په‌روه‌رد‌گار سه‌ز‌ره‌تی مو‌حه‌مه‌دی له‌مه‌که‌دا (که گه‌وره‌ترین شاری نی‌وه‌ دور‌گه‌ی عه‌ره‌بی بو‌و) نارد‌وه‌، سه‌ره‌تا له‌و‌ی‌دا بانگه‌وازی خو‌ی بلا‌و کرد‌وه‌ گه‌له‌که‌ی خو‌ی ترسان‌د له‌سه‌ره‌نجامی پشت هه‌ل‌کرد‌ن و به‌درۆ‌خست‌نه‌وه‌ی په‌یامه‌که‌ی.

نایه‌ته‌که‌ به‌ل‌گه‌یه‌ له‌سه‌ر عه‌داله‌ت‌کاری خودا له‌بو‌ونه‌وه‌ردا: که عیقاب و سزای که‌س نادا تا په‌یامی پێ نه‌گا، هه‌ر گه‌لو نه‌ته‌وه‌یه‌ک ئیمان‌یان هێنابێ ریشه‌ک‌یشی نه‌کرد‌ون، به‌ل‌کو‌و سزاو ریشه‌کردنی کاتێ بو‌وه: که خه‌ل‌که‌که‌ سته‌م‌کار و تا‌وان‌بار بو‌بن و ها‌وه‌لیان بۆ خودا دانابێ و په‌یامی پیغه‌مبه‌ریان ره‌ت‌کرد‌ب‌یت‌ه‌وه‌و. نمونه‌ی ئه‌م

نایه‌ته نایه‌تیکی تره که ده‌فهرموی: ﴿وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا﴾ (الاسراء: ۱۵).

نایه‌ته که به‌لگه‌یه له‌سهر ئه‌وه: که حه‌زره‌تی موحه‌مه‌د ﷺ که سه‌ره‌تا له‌شاری مه‌ککه‌دا بووه‌ته پیغه‌مبه‌رو بانگه‌وازی کرده بو یه‌کتابه‌رستی و وازه‌ینان له‌بتیه‌رستی، پیغه‌مبه‌ری هه‌موو ئاده‌میزاده به‌عه‌ره‌بو و ناعه‌ره‌بیه‌وه وه‌کوو له‌نایه‌تیکی ترده ده‌فهرموی: ﴿لَتَنْذِرُ أُمَّ الْقُرَىٰ وَمَنْ حَوْلَهَا﴾ (الشوری: ۷) یان ده‌فهرموی: ﴿قُلْ: يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا﴾ (الاعراف: ۱۵) یان ده‌فهرموی: ﴿لَا نَذْرُكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ﴾ (الانعام: ۱۹)

۳- ئیمانیه‌نان و خوداپه‌رستی نایته هوی له‌ده‌ستدانی ده‌سه‌لات و سوود و قازانج!! ئه‌وه‌شمان له‌یادنه‌چی کالای دنیا به‌گشتی، له‌زه‌ت و خوشی ژیا‌نی دنیا به‌هه‌موو جو‌ره‌کانیه‌وه، هه‌رچی خودا له‌سهر زه‌وی فه‌راهه‌می هی‌ناوه، له‌به‌روبووم نیعمه‌ت له‌به‌رامبه‌ر ئه‌وه‌ی لای خودا هه‌یه شتیکی تافیهوو که‌م بایه‌خه.

ده‌فهرموی: ﴿وَمَا أَوْتِيتُمْ مِنْ شَيْءٍ فَمَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَزِينَتِهَا، وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ وَأَبْقَىٰ، أَفَلَا تَعْقِلُونَ﴾ واته: هه‌موو جیهان و ئه‌وه‌ی تی‌یدی‌یه له‌خوشی و له‌زه‌ت و جوانی و رازاوه‌یی، به‌نیسه‌بت ئه‌وه‌ی لای خودایه‌و بو به‌نده خوداپه‌رسته‌کانی داناوه له‌به‌هه‌شتدا، شتیکی که‌م بایه‌خ و هیج و پووچه، هه‌رچی به‌ئیوه دراوه ئه‌ی ئاده‌میزادینه! له‌مال و دارایی له‌جوانی و رازاوه‌یی له‌نازو نیعمه‌تی دنیا، مه‌تاع و له‌زه‌تیکی کاتی‌یه‌و که‌م خایه‌نه، نه‌گه‌ر له‌گه‌ل نازو نیعمه‌تی به‌هه‌شتدا به‌رامبه‌ری بکرتین هه‌ر هیج نین! چونکه نیعمه‌تی به‌هه‌شت نه‌پراوه و به‌رده‌وامن، نیعمه‌تی دنیا کورت خایه‌ن و پراوه‌ن. وه‌کوو له‌نایه‌تیکی ترده ئاماژه به‌وه ده‌کاوه ده‌فهرموی: ﴿وَمَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ﴾ (النحل: ۹۶). یان ده‌فهرموی: ﴿وَمَا عِنْدَ اللَّهِ خَيْرٌ لِلْأَبْرَارِ﴾ (ال عمران: ۱۹۸) یان ده‌فهرموی: ﴿بَلْ تَوْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ وَأَبْقَىٰ﴾ (الاعلى: ۱۶-۱۷).

له فەرمووده ی چه سپاودا هاتووه: پێغه مبه ر فەرموویه تی (والله، ما الحیاة الدنيا في الآخرة إلا كما يغمس أحدكم أصبعه في اليم فلينظر ماذا يرجع إليه!) سویندم به خودا ژیا نی دنیا له به رامبه ر ژیا نی قیامه تدا وه کوو ئه وه وایه په نجه ت بجه یه ناو ده ریا وه، به روانه چه ند له ناوی ده ریا که به په نجه ته وه دی: هه لبه ته ئه وه ئا وه ی به په نجه ته وه دی له چا و ناوی ده ریا که وه به هیچ ده ژمی دردی. ده ی بۆ بیر ناکه نه وه؟!

ده ی بۆ بیر نه که ی نه وه؟ بۆ تی نه فکرین بۆچی به خۆمان دا نه چینه وه؟ بۆ دونیا مان به لا وه له قیامه ت گرن گ تر بی؛ بۆ ژیا نی به خته وه ری و به رده وام و خۆش هه لنه بژیری و هه ول ی مه ردا نه ی بۆ نه ده ی ن؟

ئه مجار جه خت له سه ر مانای نایه ته که ی پێشو و ده کاته وه و ده فەرمو ی: ﴿أفمن وعدناه وعداً حسناً فهو لاقیه، کمن متعناه متاع الحیاة الدنيا، ثم هو يوم القيامة من الخضرین﴾ واته: با ئاده می زاد بۆ خۆی به راورد یك بکا، بابۆی ده ربکه و ی و بزانی، ئه وه ی لای خودایه و په سنده و باشه ئه وه هه لبژیری و ئه وه ته رجیح بدا به سه ر نازو نیعمه ت و کالای دونیا یی دا. چۆنیه تی به راورد ییه که به م جۆریه: ئایا که سیك ئیما نی به نامه ی خودا هی نا وه و به روائ به واده و به لێنی خودا هه یه و دنیایه: که خودا به فەضل و گه وره یی خۆی له پاداشی کرده و ی چاکی دا نازو نیعمه تی به هه شتی پێ دده دا، ئایا وه کوو که سیك وایه کافرو به درۆ خه ره وه بی پڕوائ به هاتنی قیامه ت و واده و هه ره شه ی خودا نه بی؟ ئه م کابرایه ی پڕوائ به خودا نیه، چه ند روژ یك له دونیا دا ژیا ن به سه رده با و ما وه یه کی کورت له ززه ت و خۆشی ده چیژی و دوا یی روژی قیامه ت له پی پی سزا درا و ان ده بی و له نا و ناگری دۆزه خا ده سو تی ندری.

که وایی قسه ی ئه و قوربه ی شیه نه فامانه: که ده لێن: ئیمه بۆیه شوین هیدایه تی موحه ممد ناکه وین ده تر سین به رژه وه ندی دونیا مان له کیس بجی و خۆمان بفه وتی ن تووشی ده ردی سه ری و چه رمه سه ری بین هه لیه و قسه یه کی بۆش و بی بناغه یه و را و بۆ چونی کی بی سه رو به رو نه فامانه یه، چونکه ئایین نابیتته هۆی له ده ستدانی ئه و به رژه وندیانه! له لایه کی تره وه سود و به رژه وه ندی دونیا یی له ته رازوی خودا دا سوک و

بی نرخن، به پیچه وانه وه هه لُبژاردنی دونیا به سهر قیامه‌ت دا ده بیته هوی
له ده‌ستدانی به خته وه‌ری قیامه‌ت و هوکاری سزای به‌رده وام و به‌ده‌ختی نه‌براهه.

ته‌نانه‌ت ئه وه‌ی موشریکه‌کان ترسیان لییه‌تی ته‌گهر واشبی و ئیمانیه‌نیان
ببیته هوی له ده‌ستدانی به‌رژه‌وه‌ندی دونیا، هیشتا ئه وه‌یان باشته له وه‌ی ژبانی
به‌خته وه‌ری قیامه‌تیان له کیس بجی و له پیتری ئاماده‌کراوانی دوزه‌خ بن!!

به‌ههر حال ئه‌وان له‌بریارو بوچونیان دا به‌هه‌له‌چون، چونکه شوینکه‌وتنی
هیدایه‌تی خودا له‌دونیا دا ئه‌مین و دنیایی له‌گه‌ل‌دایه، له‌قیامه‌تیش دا به‌خشش و
نازو نیعمه‌تی به‌هه‌شت ده‌سته‌به‌ر ده‌کا. که‌وابی که‌سیک واز له‌هیدایه‌تی خودا
بینی، غافل و نه‌فامه، هیزی حه‌قیقی نا‌بوونه‌هر ناسی، نازانی کوی مه‌ترسییه و
کوی نارامی به‌راستی تیدا فه‌راهم دی. ئه‌وانه گیلن و نازان شتی باش بوخویان
هه‌لُبژیرن و خویان له‌به‌فتارچوون بیاریزن..

ریسو‌اکردن و سه‌رکو‌تانه‌وه‌ی موشریکه‌کان روژی قیامه‌ت به‌سی پرسیار

وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ

كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ ﴿٦٢﴾ قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ رَبَّنَا هَؤُلَاءِ

الَّذِينَ أَغْوَيْنَا أَغْوَيْنَهُمْ كَمَا غَوَيْنَا تَبَرَّأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِيَّانَا

يَعْبُدُونَ ﴿٦٣﴾ وَقِيلَ ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا

لَهُمْ وَرَأَوْا الْعَذَابَ لَوْ أَنَّهُمْ كَانُوا يَهْتَدُونَ ﴿٦٤﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ

فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمُ الْمُرْسَلِينَ ﴿٦٥﴾ فَعِمِيتَ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءَ
يَوْمَئِذٍ فَهُمْ لَا يَتَسَاءَلُونَ ﴿٦٦﴾ فَأَمَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ
صَالِحًا فَعَسَىٰ أَنْ يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ ﴿٦٧﴾

داوی به یانکردنی ئەو راستییە: کە لەزەت وەرگرتن لە دۆنیادا بەبێ هەبوونی
بروا بەخوداو بە پیغەمبەرائی بەبێ شوکر کردنی پەروردگار لەسەر نیعەتەکانی،
دەبیته هۆکاری عەزابی سەختی قیامەت، ئەجار لێردا پەروردگار حالو وەزعی
کافرو هاوڵ دانەرانی رۆن دەکاتەو: کە لەروژی قیامەتدا پەروردگار سی
پرسیاریان ئاراستە دەکاو دەیانخاتە حالەتی سەرسۆرمانەو و هیچ وەلامیان بۆ
نادریتەو، پرسیاریان لێ دەکا دەربارە ی ئەو خودا درۆزنانە ی لە دۆنیادا کردوینان
بەهاوڵی خودا، هەروا هاوار کردنیان لەو خودا درۆزنانەو داوی شەفاعەت کردن
لێیان. هەروەها ولامدانەویان لە جیهاندا بۆ پیغەمبەران!

دەفەرموی: ﴿وَيَوْمَ يناديهم فيقول: أين شركائي الذين كنتم تزعمون﴾ ئە ی
پیغەمبەر ﷺ ئەو بچەرەو یادو بۆ گەلەکەتی باس بکە: کە پەروردگار بانگ لەو
موشریکو کافرانە دەکاو پێیان دەفەرموی: کوان ئەو خودا درۆزنانە ی لە دۆنیادا
بەندایەتیتان بۆ دەکردن و بەخوداتان دەزانین و پێتان وابوو هاوڵ و هاوشانی من؟!
کوان ئەو فریشتەو جندۆکەو ئەستێرەو خۆرو بەردو دارانە ی بەخوداتان دەزانین و
دەتان پەرستو واتان دەزانن هاوشانی من؟! ئایا شەفاعەتتان بۆ دەکەن؟
یارمەتیتان دەدەن؟ هەلبەتە مەبەست لەم پرسیارە ریسواکردنی ئەو موشریکو
کافرانە یە، سەرکوتانەو و هەر شەلیکردنیانە، ئەگینا ئەوان هیچ ولامیکیان
بەدەستەو نیە، چونکە ئەوان لەروژی قیامەتدان و بۆیان دەرکەوتوو: کە ئەوان
هەلەبوون و بیروباوەریان بەتال بوو. رەنج بەخەسارو مالتوێزان،
بەدبەخت و چارەپەشن.

وینهی ئەم نایه‌ته نایه‌تیکی تره: که ده‌فه‌رموی: ﴿وَلَقَدْ جِئْتُمُونَا فِرَادَىٰ كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ، وَتَرْكْتُمْ مَا خَوَّلْنَاكُمْ وَرَاءَ ظُهُورِكُمْ، وَمَا نَرَىٰ مَعَكُمْ شُفَعَاءَكُمُ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ أَنَّهُمْ فِيكُمْ شُرَكَاءَ، لَقَدْ تَقَطَّعَ بَيْنَكُمْ، وَضَلَّ عَنْكُمْ مَا كُنْتُمْ تَزْعُمُونَ﴾ (الأنعام: ۹۴)

ئەجار وەلامی رابەرانی کوفرو گومرایی رادەنوینۆ: ﴿قَالَ الَّذِينَ حَقَّ عَلَيْهِمُ الْقَوْلُ: رَبَّنَا هَؤُلَاءِ الَّذِينَ أَغْوَيْنَاهُمْ كَمَا غَوَيْنَا، تَبَرَأْنَا إِلَيْكَ مَا كَانُوا إِيَّانَا يَعْبُدُونَ﴾ سەرانی کوفرو بانگخوازانی گومرایی ئەوانەیی که بریاری هاخنینە ناو دۆزەخیان لەسەر چەسپاوە، بریاری ﴿لَا مَلَأْنَ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ﴾ (السجدة: ۱۷) یان بۆ دەرجووه، دەلێن: خودایە! ئەو شوینکە وتوانەیی ئیمە: که کوفرو بێدینیان هەلبژاردوه، گومرا بوونەکیان بەویستی و ئیرادەیی خۆیان هەلبژاردوه، وەکوو چۆن ئیمەیش بەویستی خۆمان خۆمان گومرا کردوه. ئیمە بەزۆر ئەوانان گومرا نەکردوه، بەلکوو بەویستی خۆیان ئەو ریبازە گومرایی یەیان هەلبژاردوه، کەواتە تاوانی ئەوان لەئەستۆی ئیمە نیە.

ئێستا ئیمە خۆمان لەوان بێ بەری دەکەین و حاشا لەعەقیدەو بیروباوەرو کرداریان، لەراستی دا ئەوانە پەرستشیان بۆ ئیمە نەکردوه، بەلکوو هەواو ئارەزووی خۆیان پەرستووه، فەرمانبەرداری شەیتانی خۆیان بوون، ئەو رەهنومایی کردون و ئەوانیش بەویستی خۆیان شوینی کەوتوون.

ئابەم جۆرە کادرو مله‌پرو بانگخوازانی کوفر: که لەدنیادا خەلکی گومرا دەکەن لەو کاتە ترسناکەدا خۆیان لەگوێڕایەلانی خۆیان بێ بەری دەکەن، هیچ شەفاعەت و کۆمەگیان پێ ناکەن، ئەگەر لەفەرزێکدا شەفاعەتیشیان بۆ بکەن بێ سودەو لییان وەرناگیرئ.

نۆنەیی ئەم نایه‌ته نایه‌تیکی تره: که ده‌فه‌رموی: ﴿وَاتَّخِذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا، كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا﴾ (مریم: ۸۱-۸۲) یان ده‌فه‌رموی: ﴿وَمَنْ أَضَلُّ مِمَّن يَدْعُو مِنْ دُونِ اللَّهِ لَئِيْسَ جِيبٌ لَهُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، وَهُمْ عَنْ دُعَائِهِمْ غَافِلُونَ، وَإِذَا حُشِرَ النَّاسُ كَانُوا لَهُمْ أَعْدَاءً وَكَانُوا بِعِبَادَتِهِمْ

کافرین ﴿الْأَحْقَافَ: ۵-۶﴾ یان ده فەرموی: ﴿إِذْ تَبَرَأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وِرَاوِ الْعَذَابِ، وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ﴾ (البقرة: ۱۶۶)

پرسیاری دووهم که لییان ده کرئ ده باره ی به هانا هاتنی خودا درۆزنه کانیانه بۆیان! ده فەرموی: ﴿وَقِيلَ: ادْعُوا شُرَكَاءَكُمْ﴾ رۆژی قیامت به موشریکه کان ده گوترئ: ده بانگ لهو شتانه بکهن: که له دونیادا کردبووتان به هاوه لئ خودا و پەرستشتان بۆ ده کردن، هاواریان لئ بکهن با فریاتان بکهون و لهم حاله ناخۆشه تان رزگارتان بکهن، خۆ ئیوه له دونیادا زۆرتان هومیّد پئ بوون، ئه وانیش له بهر تهنگانه و سه رسام بوونی خۆیان ﴿فَدَعَوْهُمْ﴾ بانگیان لئ ده کهن ﴿فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ﴾ له بهر بئ ده سه لاتئ وه لامیان ناده نه وه، ﴿وَوَرَأَوِ الْعَذَابَ﴾ دلنیا ن له وه ی ده خرینه ناو دۆزه خه وه و به ره و عه زاب راپیچ ده کرئن. جا له و کاته دا: که عه زابی دۆزه خ ده بینن و کار له کار ترازاه و ناواته خوازی ئه وهن ﴿لَوْ كَانُوا مُهْتَدِينَ﴾ که له دونیادا موسوّلمان بوونایه، ده لئین بریا شوئن پیغه مبه ری خودا بکه و تینایه، (به لام داری بریا هه رگیز به ری نه گرتووه.)

مه به ست له م پرسیا و سه ره زه نشتر کردن و سه رکوتانه وه یه بۆ ریسوا کردنیانه له به رده م مه خلوقاتئ مه حشه ردا به وه هاوار بکه نه که سانیك: که به هانا یانه وه نایه ن، ناتوانن هیچ کۆمه گییه یه کیان پئ بکه ن.

وینه ی ئه م نایه ته نایه تیکی تره: که ده فەرموی: ﴿وَيَوْمَ يَقُولُ: نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ، فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ، وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَوْبِقًا، وَرَأَى الْمَجْرُمُونَ النَّارَ قُظِنُوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا﴾ (الکهف: ۵۲-۵۳)

﴿وَيَوْمَ يناديهم فيقول: ماذا أجبتم المرسلين؟﴾ ئه ی موحه ممه د! یادی ئه و رۆژه بکه ره وه: که په ره و رده گار بانگی موشریکه کان ده کاو پئیان ده فەرموی: ئه ری چیتان وه لامی پیغه مبه ره کان دایه وه؟ چۆنتان هه لّسو که وت له گه لّ کردن؟ چۆن به پیر بانگه وزی به که یانه وه چو ن؟ چۆنتان و لامی ئه و یه کتاپه رستییه دایه وه: که بانگ کران بۆی؟

ئەجار ئەو بەیان دەکا: کە ئەوانە هیچ ولامیکیان پێ نیه، هیچ بەلگەیه کیان بەدەستەو نیه بیکەنە بەرگری لەخۆیان و خۆیانی پێ قوتار بکەن! دەفەرموی: ﴿فَعِمِيتْ عَلَيْهِمُ الْأَنْبَاءَ يَوْمَئِذٍ﴾ هەرچی بەلگەو بەرگری کردن بێ بەدەستیانەو نیه، هیچیان بەیاددا نایه، جگە لەبێ دەنگی هیچی تریان بۆ ناکرێ. ئەک هەر ئەو بەلگەو هەموو رێبازیکی زانیاری و تیگەیشتیان لێ گوم دەبێ، ﴿فَهُم لَا يَتَسَاءَلُونَ﴾ تەنانهت پرسیار لەیه کتریش ناکەن. ئینسان لەدوینادا زۆر جار: کە شتێک نازانی، دەچی پرسیار لەکەسانی دیکە دەکا و فیژی دەبێ. لەو رۆژەدا لەعەبیەتان و لەترسان، هەروەها لەبەر ئەوێ هەموویان لەنەزانی و بێ بەلگەیی دا چون یەکن، هیچیان متهقی لێ نایه و دەمی هەلناپچرێ ولامیک بداتەو. تەنانهت لەو رۆژەدا هەندێ مەوقیف هەیه پێغەمبەرانیشت ولامیان بۆ نادریتەو ولامی پرسیارەکان حەوالە زانیاری خوا دەکەن، وەکوو لەشوئینیکی تردا دەفەرموی: ﴿يَوْمَ يَجْمَعُ اللَّهُ الرُّسُلَ، فَيَقُولُ مَاذَا أَجَبْتُمْ؟ قَالُوا لَا عِلْمَ لَنَا إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ﴾ (المائدة: ۱۰۹).

دەی جا ئەگەر ئەو حالی پێغەمبەرەکان بێ لەم پرسیارو ولامدانەو ولامدانەو؛ ئەو دەبێ تۆ چ هەویایەکت بەو گومراو سەرلێ شیواوانە بێ؟! پێغەمبەرەکان ولامیان هەیه و دەلێن: نازانین چ زانیاریکمان نیه خودایە تۆ بەسەر هەموو نەینێ یەکا دا ئاگاداری تۆ لەهەموو کەس باشتەر دەزانی. بەلام گومراکان هەر متهقیان لێو نایه!

ئەجار دواي رونکردنەو و رانواندنێ ئەو وێنە سامناکە: کە موشریکەکان تووشی دەبن و تێی دەکەون، دیتە سەرباسکردنی حال و وەزعی تۆبەکارەکان و نادهمیزادەکان هەلدهنێ بۆ تۆبە کردن و گەرانهو بۆ لای خودا وازهێنان لەکوفرو شیرک و دەفەرموی: ﴿فَأَمَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَعَسَى أَنْ يَكُونَ مِنَ الْمُفْلِحِينَ﴾ واتە: بەلام ئەوانە ی تۆبەیان کردووە لەشیریک و هاوهدانان بۆ خودا، بروایان بەتاک و تەنهایی خودا کردووە، یەکتاپەرستییان کردووە رێبازی خۆیان و خالصانە عیبادهتی خودایان کردووە بروایان بەپێغەمبەراییەتی حەزەرەتی موحمەد کردووە، شوێن پەيامەکە ی کەوتوون و کردەوێ باشیان ئەنجام داو، ئەوانە سەرفرازو

رزگار بوون لهو رۆژهدا، رهزامه ندیی خودایان به دهست هیناوه، به نازو نایمه تی به ههشت به خته وهربوون، پیویسته ئاماره به وه بکهین وشه ی (عسی) لیڤه دا بو ته حقیقه نه ک بو ته په جی.

پهروه ردگار خاوه و خودای بونه وه ره وه ره نه و شیای حه مندو سوپاسه

وَرَبُّكَ

يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ سُبْحَنَ
 اللَّهِ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٦٨﴾ وَرَبُّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ
 صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ ﴿٦٩﴾ وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ
 الْحَمْدُ فِي الْأُولَى وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٧٠﴾

نه مجار دواي سهركونه كردنی موشريكه كان له سهه نه وهی كه هاوه لیان بو خودا
 داناوه به هیواي شه فاعه تی نه و خودا درۆزنانه و هیچیشیان بو ناکری. به شوین
 نه وه دا نه وه رون ده کاته وه: كه هه ره خودا شه فاعه تکار دیاری ده كا نه ک
 موشريكه كان، هه روا هه لېژاردنی هه ندی له تاده میزاد بو پیغه مبه ریتی ته نها
 به دهست خودایه و هه ره نه و مافی نه وهی هه یه، چونكه هه ره خودا زاناو ئاگاداره
 به نه یینی و ئاشکراو هه ره نه و ده زانی کئ شیای پیغه مبه رایه تی یه و کئ به که لکی
 نه و نه رکه دی.

ههروه ها چونكه هه ره خودا خاوه نایمه ته و هه ره نه و شیای عیبادت بو
 كردنه، هه ره نه و خاوه ن برپاره و که سی تر شیای خودایه تی نه، ده فهرموی:

﴿وَرَبِّكَ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ وَيَخْتَارُ، مَا كَانَ لَهُمُ الْخِيَرَةُ﴾ واته: خودای تۆ ئه ی موحه مده؛ ههروه ها خودای هه موو بیسه ریک! تاكو ته نهاو بی شه ریکه له زات و له صیفاتی دا، به دیهینه رو هه لبریره، کهس نیه به ربهره کانی بکا، چی بوئ دهیکاو چۆنی بوئ ئاوا دیته دی. کاروبار هه مووی به چاک و خراپه وه به دهستی ئه وه و بوئ ئه وه گهرپه تبه وه، به ویستی خۆی کهسانیك هه لده بژیرئ بو پیغه مبه رایه تی، ده یانکاته فرستاده ی خۆی، ههروه ها له فریشته و ئاده میزاد هه ندیک هه لده بژیرئ بوئ ئه نجامدانی کاره تایبه تیه کان، ریکای شه فاعه تکردن ده دا به کهسانیك که هه لیان ده بژیرئ بوئ ئه نجامدانی ئه وه کاره. هه ندی له دروستکراوه کانی بالاده ست ده کا به سهر هه ندیکیان دا.

نه موشریکه کان و نه غهیری ئه وان مافی هه لبراردنیان نیه، مافی ئه وه یان نیه بلین: بوچی موحه مده کراوه به پیغه مبه رو فلان یا فیسار نه کراوه! مافی ئه وه یان نیه بلین: ﴿لَوْ لَا نَزَلَ هَذَا الْقُرْآنُ عَلَى رَجُلٍ مِنَ الْقَرْيَتَيْنِ عَظِيمٍ﴾ (الزخرف: ۳۱).

﴿سُبْحَانَ اللَّهِ وَتَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ﴾ پاك و مونه زه هی و به رزی و پیروزی بو خودایه له هه موو هاوه ل و نهنگی و کهم و کوری یهك: که موشریکه کان بو خودای به رهوا ده زانن، زور به رزتره له وه ی کهسیك بتوانئ به ربهره کانی بکاو ره خنه له ئیشه کانی بگرئ، مه به ست ئه وه یه: خودا بو خۆی مه خلوقاتی خۆی ده ناسئ و ئیختیاری موطلهقی ههیه بو به رزکردن و نهوی کردن، بو زه لیل کردن و عهزیز کردن، کهس بوئ نیه ره خنه بگرئ یان به ربهره کانی بکا.

ئه مجار پهروه ردگار ئه وه رون ده کاته وه: که ئه ئیختیاره موطلهقه ی ئه وه ههیه تی پشتی به ستوه به زانیاری راست و ره هاو موطلهق و ده فرموی: ﴿وَرَبِّكَ يَعْلَمُ مَا تُكِنُّ صُدُورُهُمْ وَمَا يُعْلِنُونَ﴾ واته: خودای تۆ ئه ی بهنده ی دروستکراو! زاناو ئاگاداره به هه موو شتیك؛ ده زانی دل و دهروونی ئاده میزاده کان چی تیدا یه و چییان تیدا شار دراوه ته وه و چی ئاشکرا ده کهن، چ پیلان و دژایه تیکیان دژی پیغه مبه ر ﴿به نهینی دارشته وه و به ئاشکرا چی ده رده خهن!

ئەو زانسته ره‌هاو موطله‌قه صیفه‌تی خودایه‌که هه‌موو تایبه‌ته‌ندییه‌کی خودایه‌تی هه‌یه، فەردو صه‌مه‌دو ئەزەلی و ئەبه‌دییه ﴿وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾ ئەو زاته‌تاک و ته‌نهایه له‌خودایه‌تی‌دا، هه‌یچ خودا نین جگه له‌وێ، هه‌یچ په‌روه‌ردگار و به‌دییه‌ته‌ریک نیه جگه له‌و زاته بی‌چوونه، هه‌رچی بیه‌وێ ده‌یه‌ینیتته دی. هه‌رچی بگو‌نجی بیته دی ده‌یه‌ینیتته دی. زانایه به‌هه‌موو شتێک و خاوه‌ن ده‌سه‌لاته به‌سه‌ر هه‌موو شتێک‌دا، هه‌یچ نه‌نگی و نه‌قصی‌کی تیدا نیه، شیای هه‌موو هه‌مدو سوپاسێکه. بۆیه ﴿لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَى وَالْآخِرَةِ﴾ هه‌مدو سوپاسی حه‌قیقی له‌دونیاو له‌قیامه‌ت‌دا، هه‌ر شیای خودایه‌و که‌سی تر شیای هه‌مدو ئەنای ئاوا نیه، چونکه په‌روه‌ردگار به‌عه‌داله‌تکاری خۆی و به‌حیکمه‌ت و فه‌ضلو ئیحسانیی خۆی، نازو نیعمه‌ت ده‌به‌خشێ به‌سه‌ر به‌نده‌کانی‌دا.

﴿وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ﴾ فرمان‌په‌وایی و پریاردان و کاردروستی له‌هه‌موو شتێک‌دا هه‌ر بۆ خودایه، که‌س نیه به‌توانی حوکم و پریری هه‌لبه‌ه‌شی‌نیتته‌وه، زاتی پاکی بالا‌ده‌سته به‌سه‌ر به‌نده‌کانی‌دا، خاوه‌ن ره‌حم و به‌زه‌یی‌یه بۆ به‌نده‌کانی، روژی دوا‌یی هه‌موو کاروباریکی مه‌خلوقات بۆ لای خودا ده‌گه‌ڕێته‌وه و هه‌ر که‌سه به‌پێی کرده‌وه‌کانی سزاو پاداشی ده‌دریتته‌وه. چاکه به‌چاکه و خراپه به‌خراپه، له‌بوونه‌وه‌ردا هه‌یچی لێ گوم نابێ.

نایه‌ته‌که به‌روونی ئەوه ده‌گه‌یه‌نی: که هه‌لبژاردن و حوکم و پریار تایبه‌ته به‌خوداوه، که‌سی تر مافی هه‌لبژاردنی نیه. تیرمیزی له‌ئه‌بویه‌که‌وه ریوایه‌ت ده‌کا ده‌فه‌رموی: هه‌ر کاتی پێغه‌مبه‌ر ﷺ بیویستایه کاریک ئەنجام بدا ده‌یفه‌رموو: (اللهم خير لي واختر لي).

(ابن السنی) فه‌رمووده‌یه‌ک به‌(مه‌رفوعی) له‌ئه‌نه‌سه‌وه ریوایه‌ت ده‌کا: ده‌فه‌رموی: پێغه‌مبه‌ر ﷺ پێی فه‌رمووم: ئەی ئەنه‌س! که ویستت کاریک ئەنجام بده‌ی هه‌وت جار ئیستیخاره بکه، ئەجار چاوه‌په‌وان به‌ ئاخۆ دلت چ هه‌لده‌بژێری و چی دیتته ناو دلت‌ه‌وه خیر له‌وه‌دایه.

هەر له‌سه‌ر ئەم بنه‌مایه نوێژی (استخارة) دامه‌زراوه: به‌م جوړه ده‌ستنوێژ بگرێ و دوو رکات نوێژ بکا له‌رکاتی یه‌که‌م دا دوای سوره‌تی (فاتیحه) سوره‌تی (الکافرون) و له‌رکاتی دووهم دا دوای (فاتیحه) سوره‌تی (الأخلاص) بخوێنێ.

ئیمامی بوخاری له‌جایی کوری عه‌بدوللاوه ریاوایه‌ت ده‌کا؛ ده‌فه‌رموێ: پیغه‌مبه‌ر ﷺ بۆ هه‌موو کاریکی گ‌رنگ نوێژی (استخارة) ی فی‌ر ده‌کردین وه‌کوو چۆن سوره‌تیکی قورئانی فی‌ر ده‌کردین. پێشی ده‌فه‌رموین: (إذا هم أحدکم بالأمر، فلیرکع رکعتین غیر الفریضة ثم لیقل) ئە‌گه‌ر یه‌کی‌ک له‌ئێوه ویستی کاریکی گ‌رنگ ئە‌نجام بدا با دوو رکات نوێژی جیا له‌نوێژه فه‌رزه‌کان بکا ئە‌جار بلی: (اللهم إني استخیرک بطنک واستقدرک بقدرتک، وأسألك من فضلك العظیم فإنک تقدر ولا أقدر وتعلم ولا أعلم، وأنت علام الغیوب، اللهم ان کنت تعلم أن هذا الأمر خیر لی فی دینی ودنیای ومعاشی وعاقبة‌ امری، فاقدره لی ویسرہ لی، ثم بارک لی فیہ، اللهم ان کنت تعلم أن هذا الأمر شر لی فی دینی ودنیای ومعاشی وعاقبة‌ امری فاصرفه عني، واصرفني عنه، واقدر لی الخیر حیث کان ثم رضني به) ئە‌جار ناوی کاره‌که‌ی دینی.

زانایان ده‌فه‌رموون: پێویسته‌ ئە‌و که‌سه‌ی (استخارة) ده‌کا دڵ و ده‌روونی خۆی له‌هه‌موو غائیله‌و خه‌ته‌ریه‌ک خالی بکاو به‌هیچ لایه‌کدا دڵی مه‌یه‌لان نه‌کا، ئە‌جار دڵی هاته‌ سه‌ر چی ئە‌و کاره‌ ده‌کا، چونکه‌ خێر له‌وه‌دایه‌.

به لگه و نیشانه‌ی ده سه لاتی خودایانه‌ی په‌روه‌ردگار سه‌رکوتانه‌وه‌ی موشریکه‌کان

قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ اللَّيْلَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَمَةِ
 مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِضِيَاءٍ أَفَلَا تَسْمَعُونَ ﴿٧١﴾
 قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَى
 يَوْمِ الْقِيَمَةِ مَنْ إِلَهٌ غَيْرُ اللَّهِ يَأْتِيكُمْ بِاللَّيْلِ تَسْكُنُونَ
 فِيهِ أَفَلَا تُبْصِرُونَ ﴿٧٢﴾ وَمِنْ رَحْمَتِهِ جَعَلَ لَكُمُ اللَّيْلَ
 وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ
 ﴿٧٣﴾ وَيَوْمَ يُنَادِيهِمْ فَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَاءِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ
 تَزْعُمُونَ ﴿٧٤﴾ وَنَزَعْنَا مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا فَقُلْنَا
 هَاتُوا بُرْهَانَكُمْ فَعَلِمُوا أَنَّ الْحَقَّ لِلَّهِ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا
 يَفْتَرُونَ ﴿٧٥﴾

له‌وه‌پیش په‌روه‌ردگار نه‌وه‌ی چه‌سپاند: که هر خوی به‌دیته‌نری موختاره،
 خوی شیاوی نه‌وه‌یه: پله‌و پایه بو نه‌مو نه‌و هه‌لبرئیری، نه‌فامی نه‌وانه‌شی چه‌سپاند:
 که به‌ندایه‌تی بو غه‌یری خودا ده‌که‌ن!

ئەجار دواى چەسپاندنى ئەو: كە ھەر خۆى شياوى ھەمدو سوپاس بۆ كۆردنە لەسەر نىعمەتەكانى، ھەندى بەلگەو نیشانەى خودایەتى و بەتوانایى خۆى رادەنویتی: كە بریتىن لەفەرھەم ھیتانى ئەو نىعمەتانەى كە ھەر خودا بۆ خۆى دەتوانى فەرھەمیان بیتی! راناندنى ئەم نىعمەتانەش بۆ یادخستەنەو ھى ئادەمیزادە، بۆ ئەو ھەى تىیان بگەيەنى: كە پتووستە لەسەریان سوپاسى ئەو خودا خاوەن نىعمەتە جۆراو جۆرانە بکەن، بەگۆرەى توانای خۆیان پاساوى نىعمەتەكانى بدەنەو.

دەفەرموى: ﴿قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ اللَّيْلُ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ، مِنْ إِلَهِ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيَكُمْ بَضِيَاءٌ؟﴾ ئەى پىغەمبەرى خۆشەويست بەو موشرىكانە بلێ: ئێو پىم بلێن و ھەواڵم بدەن، ئەگەر خودا كاتەكانى ئێو ھەمووى بكاتە شەو ھەمیشە ولاتتان تارىكستان بى ھەتا رۆژى قىامت، ئەجار ئێو بەو تارىكییە بەردەوامە نارەحەت و خەفەتبارىن، وەكوو ئەو ولاتە قوطبیانەى كەسالانە نیو ھى شەو و نیو ھى رۆژە؛ واتە: شەش مانگ ھەر شەو و شەش مانگ ھەر رۆژە! كى ھەى جگە لەخوداى بالادەست و خاوەن توانا بتوانى روناكايستان بۆ فەرھەم بیتی؟! ئەو بۆ گۆى راناگرن و بەجوانى شت ببیسن و تى بگەن بۆ ئەو ھى بەخۆتاندا بچنەو و واز لەھاو ھەلدانان بۆ خودا بھیتن!

بەراستى ئادەمیزاد سەپلەو پینەزانن، ئەم ھەموو نازو نىعمەتەى خودایان بەسەر ھەى، كەچى ھاو ھەلى بۆ دادەنن، بەندایەتى بۆ ناکەن.

سەیر بکەن ئادەمیزاد كە زستان تۆزىك شەو درێژ دەبن چەندیان ھەز لەھاتنى بەیانى و روناكبوونەو ھى بوونەو ھەر، یان زستان كە سروشت دەبیتە ھەورو ھەلاو بەفرو باران و كرىتەو ماو ھەىك خۆر لىیان گوم دەبى، چەند بەتاسوقەو ھەن خۆر ھەلبى و گەرمایى و روناكى خۆى بەسروشت ببەخشى. دەى دەبى ھالىان چۆن بى ئەگەر خۆر ھەلنەىو روناكایى و گەرمایى ئەویان بۆ ھەتا ھەتایى لى سەندىتەو؟ ئەگەر بەمەزەندەو گۆترەكارى بلین: بى خۆر ژيان بەرقەرار دەبى. لەفەرزی محالدا وای دابنن. ئەگینا لەراستىدا ئەگەر خۆر ھەلنەىو روناكایى خۆر پەخش نەبى بەبوونەو ھەردا ژيانیش نابى.

ئەجار پېچەوانەى حالەتى پېشوو باس دەكاو دەفەرموى: ﴿قُل: أَرَأَيْتُمْ إِنْ جَعَلَ اللَّهُ عَلَيْكُمُ النَّهَارَ سَرْمَدًا إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ مِنْ إِلَهٍ غَيْرِ اللَّهِ يَأْتِيَكُمُ اللَّيْلُ تَسْكُنُونَ فِيهِ، أَفَلَا تَبْصُرُونَ؟﴾ ئەى پېچەمبەر ﷺ! بەو موناڤىقانه بلئى: پېم بلئىن و ھەوالم بدەنئ، ئەگەر خودا كاتەكانى ئىتو ھەموو بكا بەرۆژى روناك و تا رۆژى قىيامەت دونيا ھەميشە روناك بئى و گۆرپانكارى شەوو رۆژ بەسەر بوونەو ەردا نەيە، جەستەو ەقل و ھۆشتان ماندوببئ، ھەميشە لەجم و جۆلدا بن و كاتى پشودان و ھەسانەو ەتان نەبئ، كئى ھەيە جگە لەخودا بتوانئ شەوتان بۆ داينئ تىيدا ئيسراحت بکەن و ئارامىيەك بدن بەجەستەو ەقل و ھۆشتان، ئەو ە بۆچى ئەو ەندە نەفام و سېلەو پېنەزانن و ئەم دياردە ئاشكراو غايانە نابينن و ھەست ناكەن بەو نيعمەتە گەورەيە: كە شەو ەو تىيدا دەحەسینەو ە؟؟ بۆچى بېر ناكەنەو ەو تئى نافكرن تا بزائن و بۆتان دەرېكەوئ ئەو خودايەى ئەو نيعمەتەى فەراھەم ھيئاو ە، ھەر ئەو شياوئ خودايەتئىيەو ھەر ئەو شياوئ پەرسەشش بۆ كردن و بەندايەتئى بۆ كردنە. ئادەمیزاد كە دەكەونە و ەرزى ئاخرو ئۆخري بەھاران و سەرەتائى ھاوینان رۆژ چەند سەعاتيک دريژ دەبن و شەو كورت دەبن، بەتاسوقەو ەن بۆ ھاتنى شەوو دەيانەوئ چەند ساتيک لەتاريكى دا ئارام بگرن و بچەسینەو ە، كفت و كۆئ جەستەى ماندويان بنیشئ و ھيژو توانايان تازە ببیتەو ە.

بەلئى ژيان ھەموو پتويستى بەكاتى شەو ھەيە بۆ ئەو ەى ئەو تاقەت و ھيژو توانايەى بەرۆژ خەرجى دەكا بەشەو بەھوئ ئارامگرتن و ھەسانەو ە قەرەبوويان بکاتەو ە، بەنیشاطئ تازەو ھيژو توانائى تازەو ە رۆژى دوايى دەست بەكار بکاتەو ە.

دەى باشە دەبئ و ەزەو ە حالئ ئادەمیزادو زيندەو ەرانئ ترو رو ەك و درەخت چۆن بونايە ئەگەر زەمان ھەموو ھەر خۆرەتاو بوايەو دونيا شەوى بەسەردا نەھاتايە، ئەمە لەفەرزى ئەو ەدا ئەگەر بەبئ ھەبوونى شەوو گۆرپانكارى لەتيوان روناكى و تاريكى دا ژيان بگونجئ و دەستەبەر ببئ. چونكە بەگوێرەى زانست ئەگەر ھەموو كاتيک دونيا روناك بوايە ژيان نەدەبوو ھەموو زيندەو ەرو دارو درەخت دەفەوتان.

ئەى ئادەمیزادینە! ئاگاداربینەو، وەهۆش خۆیینهو، بزاتن: ھەموو شتیک بەپێودانە، ھەموو گەرەو پچوکیک بەنەخشەو پلانە، ھەموو شتیک لای خودا بەئەندازەیه.

﴿وَمَنْ رَحِمْتَهُ جَعَلْ لَكُمْ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ لِتَسْكُنُوا فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ﴾ بەشیكە لەرەھمەت و فەضلى خودا بەسەر ئیویدا ئەى خەلکینە! کە شەوو رۆژ بەشوین یەکتەری دا دین و ئەمیان دەروا و ئەویان دیتە شوینى و جوداوازیان تی دەکەوئ. شەوی وا بەدیھیتاوە تاریک و تەلەم بئ بۆ ئارامگرتن و پشوو دان و ھەسانەو تەیدا، بۆ ئەوێ دڵ و دەروونتان ئارام بگرئ و، ماندو شەکەتى کارو جم و جۆلى رۆژى لەکۆل بکەوئ!!

ھەروا رۆژى بۆ فەراھەم ھیتاون بۆ ئەوێ ھەول بەدەن رزق و رۆژى خۆتان دا بین بکەن، گەشت و گوزارو ھاتوچۆى نیتوان ئەم ولات و ئەو ولاتتان بۆ بکری، بتوانن طاھەى خۆتان صرف بکەن بەدوا دا بینکردنى پێداویستى خۆتان: کە بەروالەت زۆر لەو کارانە بەتاریکی ئەنجام نادرین، یان بلین بەئاسانى جئ بەجئ ناکرین. کەوابوو پتویستە لەسەر ئیویدا ئادەمیزاد: کە بەھەموو شیوہیەك و ھەمیشە شوکرو سوپاسى خودا بکەن لەسەر ئەو ھەموو نەعمەتانەى بەئیویدا بەخشیو.

بێگومان شتیکی ئاشکراو نمایانە: کە گۆرانی شەوو رۆژو بەشوین یەکتەى دا ھاتنیان، گەرەترین نەعمەتى خودایە بەسەر مەخلوقاتدا، بەلکوو گۆرانی شەوو رۆژ گەرەترین بەلگەن لەسەر دەسلالتى رەھای پەرورەدگار. وەکوو لەنایەتییکی تردا دەفەرموئ: ﴿وَهُوَ الَّذِي جَعَلَ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ خِلْفَةً لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يَذَّكَّرَ أَوْ أَرَادَ شُكُورًا﴾ (الفرقان: ۶۲).

ئەجار جاریکی تر دەگەریتەو بۆ سەر مەوزوعى بانگ کردن لەوانەى ھاوێ بۆ خودا بریار دەدەن و بەندایەتى بۆ غەیری خودا دەکەن، ئەوێمان بۆ رون دەکاتەو: کە لەرۆژى قیامەتداو لەمەوقیفییکی ھەریج و دژواردا لەپیش چاوی جەماوەرى دەشتى مەحشەر، پەرورەدگار بەمەبەستى ریسواکردنى موشریکەکان بانگیان لئ دەکاو سەرکۆنەیان دەکا.

ده فەرموی: ﴿و یوم ینادیهم فیقول: این شرکائی الذین کنتم تزعمون﴾ ئه ی پیغه مبه ری خوویست! ئه وه بۆ موشریکه کان باس بکه و ئه و رۆژه یان بینه بهرچاو: که خودای تۆ بانگیان لێ ده کاو پێیان ده فەرموی: کوان و له کوین ئه و شتانه ی کردبووتانن به هاوه لێ من و پیتان وا بوو هاوشانی من! هاواریان لێ بکه ن با ئه مرۆ به هانانان هه بین و فریاتان بکه ون!

مه به ست لهم دووباره کردنه وه و جه ختکردنه وه ی بانگ کردن له موشریکه کان له سارای مه حشه ردا، ئاماژه کردن و ئاگادارکردنه وه ی ئاده میزاده به وه: که هیچ شتی ک هینده ی هاوه لدانان بۆ خودا نابیته هۆکاری هاوردنی غه زه بی پهروه ردگار و هیچ شتی کیش به ئه ندازه ی یه کتا په رستی نابیته هۆی ره زامه ندیی پهروه ردگار.

قورطوبی ده فەرموی: ئه م بانگ کردنه له خودا وه نیه، چونکه خودا ئاخاوتن له گه ل کافر ه کان نا کا ئاماژه به نایه تی ﴿ولا یکلهم الله یوم القیامة﴾ (البقره: ۱۷۴) به لکو و فەرمان ده کا به فریشته ئه وان سه رکۆنه یان بکه ن و ئیقامه ی (حجة) یان له سه ر بکه ن. و ته یه کیش هه یه ده لێ: ده گونجی ئاخاوتنه که له خودا وه بی، ره نگه قسه نه کردنی خودا له گه ل یان دا: که ده فەرموی: ﴿ولا یکلهم الله یوم القیامة﴾ ئه و کاته بی: که پێیان ده گوئری: ﴿اٰخسئوا فیها ولا تکلّمون﴾ (المؤمنون: ۱۰۸)^(۱)

هه لبه ته له ئاکامی ئه و بانگ لێکردنه ئابرو به ره یه دا: که له پێش چاوی مه خلووقات ی سارای مه حشه ردا ئه نجام ده درێ له ولای می په رسیاردا موشریکه کان بی ده نگ و چاو به ملۆق وه ستاو ده بن، ترس و غه م و نار ه حه تی یان سات دوا ی سات زیاتر ده بی، ئه مجار بۆ زیده نار ه حه تی و غه مبارییان پهروه ردگار شایه تیشیان لێ راست ده کاته وه ده فەرموی: ﴿ونزعنا من کل امة شهیداً فقلنا: ها تو ابرهانکم، فعلموا ان الحق لله و ضل عنهم ما کانوا یفترون﴾ له هه موو گه ل و نه ته وه یه ک شایه تی کمان راست کرده وه بۆ شایه تیدان له سه ر یان و زیده ریسوا کردنیان و خه فه تبار کردنیان.

موجاهید ده فەرموی: ئه و شایه ته له سه ر هه ر نه ته وه یه ک پیغه مبه ره که یانه. وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فەرموی: ﴿فکیف اذا جنننا من کل امة بشهید و جنننا بک علی

(۱) ته فسیری قورطوبی ج ۲۳۲/۷ (۳۸۶۴).

هؤلاء شهداء (النساء: ۴۱) هه موو پیغه مبه ریک ده بیته شاید به سهر بیرو باوه پرو کارو کرده وی گهل و نه ته وه که یه وه، پیغه مبه ری نیسلا میش ده بیته شایه ت بۆ پیغه مبه ره کان.

جا که له هه موو گهل و نه ته وه یه که شایه تی که راست ده که یه وه نه مجار به موشریکه کان ده لیتین: به لگه و شاید له سهر راستی بیرو باوه ره که تان به یتن، کوا به لگه تان له سهر نه وه ی که ده تانگوت: خودا هاوه لی هه یه. نه وانیش وه لامیان ده ست ناکه وی، نه و کاته دلنیا ده بن: که شیاوی خودایه تی ههر (الله) یه و که سی تر خودا نیه و به که لکی خودایه تی نایه، ههر نه و پهروه ردگار وه که سی تر رایه ی ناکه وی لافی پهروه ردگاریه تی لی بدا. نه و کاته هه ست به خه ساره تمه ندی و به دبختی خویان ده که ن، چاو وراوو درۆ ده له سه و بوختانیان بۆ ناکری، بته کانیا ن لی گوم ده بن و هیچ یارمه تی و قازانجیان پی ناگه یه نن، دلنیا ن له وه ی ده خرینه ناو ناگری دۆزه خه وه و رزگار یوونیا ن یه!

جیروکی قارون. له چهند زنجیره یه کدا

زنجیره ی یه که م: سته مکردنی له نه ته وه ی موسا و بوغرابوونی به مال و سامان

﴿ إِنَّ قَارُونَ كَانَ مِنْ قَوْمِ مُوسَىٰ فَبَغَىٰ

عَلَيْهِمْ ۖ وَءَاتَيْنَاهُ مِنَ الْكُنُوزِ مَا إِنَّ مَفَاتِحَهُ لَتَنُوءَ بِالْعُصْبَةِ ۖ

أُولَى الْقُوَّةِ إِذْ قَالَ لَهُ قَوْمُهُ لَا تَفْرَحْ ۖ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْفَرِحِينَ

﴿ ٧٦ ۖ وَابْتَغَ فِيمَا ءَاتَاكَ اللَّهُ الدَّارَ الْآخِرَةَ ۖ وَلَا تَنسَ

نَصِيبَكَ مِنَ الدُّنْيَا ۚ وَأَحْسِنَ ۚ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ إِلَيْكَ ۖ

وَلَا تَبْغِ الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ ۚ إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ ﴿ ٧٧ ۖ

قَالَ إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي ۖ أَوَلَمْ يَعْلَم أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ
 مِن قَبْلِهِ مِن الْقُرُونِ مَنْ هُوَ أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا
 وَلَا يُسْئَلُ عَن ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ ﴿٧٨﴾

دوای سه رکونه کردنی موشریکه کان و ریسواکردنیان پهروهردگار چیرۆکی
 قارووغان بو ده گیتیتتهوه بهمه بهستی عیبرت وهرگرتن لهسهره نجامی ملهوران
 له دونیاو قیامهتدا، نهوه رون ده کاتهوه: که قارون بهزهوی دا رۆچینراو بهخۆی و
 مال و سامانیهوه فهوتا، له قیامهتیشدا وهکوو موشریکه کان له نه هلی دۆزه خه.

قارون: کورپی (بصهری) کورپی قاهیته: که باپیری حه زه تهی موسایه. واته:
 کورپی مامی حه زه تهی موسایه. قارون پیاویتیکی شوخ و شهنگ و جوانخاص بووه،
 له ناو بهنوئیسرائیلییه کاندا له هه موویان زیاتر تهوراتی له بهر بووه و ناگاداری بووه،
 نهویش وهکوو سامیری دوورپوو ده رچوو، بههۆی لهخوبایی بوون و بوغراییییهوه خودا
 له ناوی برد.

قارون پیاویتیکی ئیسرائیلی بوو خودا مال و سامانیکی زۆری پێ دابوو، هینده
 دهوله مه ند ببوو کلیلی گه نجینه و خه زینه ی مال و سامانی به کو مه لیک کرێکار
 نه بوایه هه لته ده گیران. نه هلی وه عظو ناموژگاریی زۆریان نه صیحه ت کرد: که واز
 له بوغراییی بێنێ، خو به زل نه زانی و له مال و سامانی خو ی ببه خشی و خودا له خو ی
 رازی بکا، وا نه کا خودا قاری لێ بگرێ و نازو نیعه ته کانی لێ بستینیتتهوه، ئیتر
 چیان له گه ل کردو چیان پێ گوت نه هاته سه ر ئی و په ندنامیز نه بوو، وتی: نه م
 مال و سامانه م هه مووی به ره نجی شانی خۆم پیکه وه ناوه، به زیره کی و لی زانی خۆم

کۆم کردۆته‌وه، بێ ناگا بوو له‌وه‌ی خودا چی به‌مله‌ه‌و‌پو طاغوته‌کانی روژگار کردوه‌و چۆنی تیکه‌وه پێچاوان!^(۱)

ده‌فه‌رموئ: ﴿ان قارون كان من قوم موسى فبغى عليهم﴾ بێگومان قارون که بۆته‌ نمونه‌ی ده‌وله‌مه‌ندو ساماندارى بوغراو له‌خۆبایی بوو، له‌نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل بوو، به‌هۆی سامانداریی له‌خۆی بایی بوو، سته‌می له‌نه‌ته‌وه‌که‌ی کرد، له‌سته‌مکاری دا زیده‌په‌وی کرد، داواى لێ کردن هه‌موویان ببنه‌ ژیر ده‌سته‌یی و ژیریاری بن، خۆی کرد به‌مله‌ه‌و‌پو طاغوت به‌سه‌ریان‌ه‌وه! ده‌یچه‌وساندنه‌وه‌ زه‌وی و ناوی لێ داگیر ده‌کردن، یارمه‌تی هه‌ژارانی نه‌ده‌دا.

﴿وآتينا من الكنوز ما ان مفاتحه لتنوء بالعصبة اولی قوة﴾ هێنده‌مان مالو سامانی نه‌قدی و کالو شتومه‌کی عه‌ینیمان پێ دا‌بوو: که هه‌لگرتن و گواستنه‌وه‌ی کلیلێ گه‌نجینه‌کانی کۆمه‌لێ پیاوی زۆرو به‌هیزی ماندو ده‌کرد!

﴿اذ قال له قومه: لا تفرح ان الله لا يحب الفرحین﴾ له‌و سه‌رو به‌نده‌دا کۆمه‌لێک له‌ئامۆژگاریکه‌رانی گه‌له‌که‌ی پێیان گوت: به‌مالو سامانی دنیا له‌خۆت بایی مه‌به، چونکه‌ خودا ئه‌وانه‌ی خۆش ناوێن: که له‌خۆیان بایی ده‌بن و لوتبه‌رزیی ده‌نوێنن، شوکرو سوپاسی خودا ناکه‌ن له‌سه‌ر ئه‌و نازو نيعمه‌ته‌ی پێی دا‌ون، یارمه‌تی ئاتاجان ناده‌ن و خۆیان ئاماده‌ ناکه‌ن بۆ ژيانى به‌خته‌وه‌ری قیامه‌ت! وانا که‌ن خودا له‌خۆیان رازیی بکه‌ن!

وه‌کوو له‌ئایه‌تیکێ تردا ده‌فه‌رموئ: ﴿لکیلا تأسوا علی ما فاتکم. ولا تفرحوا بما آتاکم والله لا یحب کل مختال فخور﴾ (الحید: ۲۳).

﴿وابتغ فی ما آتاک الله الدار الآخرة﴾ ئه‌و مالو سامانه‌ی خودا پێی دا‌وی به‌کاری بێته‌ بۆ خودا له‌خۆرازیکردن، یارمه‌تی هه‌ژارو ئاتاجان بده، پاشه‌پوژی به‌خته‌وه‌ر بۆخۆت دا‌بن بکه، ﴿ولا تنس نصیک من الدنیا﴾ به‌شی خۆیشت

(۱) ته‌فسیری نیینو که‌ئیر ج ۳/ ۱۴۰۶.

لهرابواردنی دنیا واز لی مه هینه، لهو نازو نیعمه تهی خودا پیتی داوی بههره مه ند
بیه، بهجوری بژی که سودت بوخوت و کومه لت هه بی، چاکه و پیاوه تی له گهل
خاوه ن تاتا جان بکه، یارمه تی بی نه و او هه ژاران بده ﴿وَأَحْسَنَ كَمَا أَحْسَنَ اللَّهُ
إِلَيْكَ﴾ چاکه له گهل بهنده کانی خودادا بکه وه کوو چۆن خودا چاکه ی
له گهل تودا کردوه ..

﴿وَلَا تَبْغِ الْفُسَادَ فِي الْأَرْضِ، إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُفْسِدِينَ﴾ هه ول مه ده فسادو
ناشوب له سهر زهوی بهرپا بکه ی، نه که ی ستم له بهنده کانی خودا بکه ی، له خوت
بایی مه به بیگومان پهروه ردگار ناشوبیگپانی خوش ناوین سزایان ده دا، رهحه ت و
بهزه بی خوی له فساد جویان ده گریتته وه.

وه لی قارون بهم ناموژگاریکردنه فسقه ل بوو، بوغپایی نواندو تووره بوو
﴿قَالَ: إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ عِنْدِي﴾ قارون وتی: ئەم مالو سامانه ی من هه مه،
هه موویم بهزیره کی و زانیاری خوم کوکردوته وه، نیتر پیویست ناکا نیوه ناموژگاریم
بکه ن، خودا که ئەم مالو سامانه ی پیداویم بویه پی داوم چونکه ده زانی شیایو
ئەم سامانداریه م، ههروه ها به لیزانی و زانیاری و هه ول و تیکوشانی خوم په یدام
کردوه، من شیایو ئەم مالو گهنج و خه زیتانه م.

ئەمه هه لئسو که وتی زوربه ی زوری ساماندارانی له خوبایی بووه. وه کوو
له نایه تیکی تردا ناماژه بو ئەوه ده کاو ده فهرموی: ﴿وَإِذَا مَسَّ الْإِنْسَانَ ضَرْبُ دَاعَانَا، ثُمَّ
إِذَا خَوْلَاهُ نَعْمَةٌ مِنَّا قَالَ: إِنَّمَا أُوتِيتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ﴾ (الزمر: ۲۱) یان ده فهرموی: ﴿وَلَمَّا أَذْقَنَاهُ
رَحْمَةً مِن بَعْدِ ضِرَاءِ مُسْتِهِ لِيَقُولَنَّ هَذَا لِي﴾ (نصحت: ۵۰).

نیتر پهروه ردگار ولامی قارون و هه موو له خوبایی بویت ده داته وه هه ره شه یان
لی ده کاو ده فهرموی: ﴿أَوَلَمْ يَعْلَمْ أَنَّ اللَّهَ قَدْ أَهْلَكَ مِنْ قَبْلِهِ مِنَ الْقُرُونِ مَنْ هُوَ
أَشَدُّ مِنْهُ قُوَّةً وَأَكْثَرُ جَمْعًا وَلَا يَسْأَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ﴾ ئەوه قارون له بیرو
چوته وه و نازانی، ئەوه نده ی زانیاری و تیفکرین و هوشیاری نیه: که به مالی زورو
گهنج و جه واهیرات بوغپانه بی، نازانی که پهروه ردگار له پیش روژگاری ئەودا،

له چاخه کانی رابوردودا زۆر کهسی بوغرابوو له خۆبایی بووی به هیلایک بردوه: که زۆر له قارون به هیترترو ساماندارتر بوون؛ ئەو مال و سامانهی پێمان دابوو له بهر ئەوه نه بوو خۆشمان ویستبێ، یان شیاوی ئەوه بووبێ و له سههرمان واجب بووبێ بیدهینی.

بێگومان خودا ئەو سامانداره سپێهه له خۆبایی بوانه ی له ناو بردن و خستنیه زبێدانی میژوووه...! با قارون و هه موو ئەوانه ی رهوشتیان وه کوو قارون وایه بزائن: که تاوانباران له وه بێ بایه خترن: که پرسیار له تاوانه کانیان بکری، کاتی که له ناو بردنیان بریار درا پرسیاریان لێ ناکری ده باره ی تاوانه کانیان، واته: پێویست ناکا پرسیاریان لێ بکری چ تاوانیکیان ئەهه نجام داوه و چه ندیه ت و چۆنیه تی تاوانه کانیان چۆنه و چیه. نه شایه تن نه ناو بیژیکه رن واته: پرسیار (استفسار) و زانیاری لێ وه رگرتنیان لێ ناکری، ئەهه گینا پرسیار سهر کوتانه وه ریسوا کردن و خه فه تبار کردنیان ئاراسته ده کری.

بری دیاردهی بوغرابوونی قارون و له خوبایی بوونی

فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ

فِي زِينَتِهِ قَالَ الَّذِينَ يُرِيدُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا يَلِيتَ لَنَا

مِثْلَ مَا أُوتِيَ قَارُونُ إِنَّهُمْ لَذَو حَظٍّ عَظِيمٍ ﴿٧٩﴾ وَقَالَ

الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ وَيَلَكُمْ ثَوَابُ اللَّهِ خَيْرٌ لِمَن ءَامَنَ

وَعَمِلَ صَالِحًا وَلَا يُلْقَاهَا إِلَّا الصَّابِرُونَ ﴿٨٠﴾ فَخَسَفْنَا

بِهِ وَبِدَارِهِ الْأَرْضَ فَمَا كَانَ لَهُ مِنْ فِئَةٍ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ

اللَّهِ وَمَا كَانَ مِنَ الْمُنتَصِرِينَ ﴿٨١﴾ وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمَنَّوْا

مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ وَيَكَابُ اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَن

يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ لَوْلَا أَن مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بِنَا

وَيَكَانَهُ لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٢﴾

ئەم کۆمەلە نایەتە بەشیکێ ترن لە چیرۆکی قارون و بەسەرھاتی . ئەو بوو
لەو پێش پەرەدگار باسی بوغرابوون و ستەمکاری قارونی کرد، لەم کۆمەلە
نایەتەشدا بری دیار دەی بوغرابوونە کە ی رۆن دەکاتەو دە فەر موی: ﴿فخرج علی
قومه فی زینتہ﴾ رۆژیک قارون بەمەبەستی خۆراواندن و فەخرو شانازی کردن بەسەر

خەلکەدا خۆی رازاندەووە چاکترین پۆشاکى پۆشى و باشتەين و لاغى سواری و بەنرخترین زین و سەرزینی بۆ ئامادە کرابوو لەگەڵ دارو دەستەکەى دا بەناو خەلکەکەدا پیاسەیه‌کى کردو بەو خۆ ئارایشدانەووە خۆی نیشانی مەردومگەل دا.

لەراستی دا قورئانی پیرۆز باسی چۆنیەتی خۆرازانەنەووەکەى قارونى بەتەفصیل نەکردو، تەنها بەو رستە کورتبەر سەرنج راکێشە تابلۆکەى کێشاووە بەس!

ئێتر ئەو وەصف کردو پێدا هەڵدانەى موفەسسەرینى سەلەف (رەحمەتى خودایان لى بێ) لەم بارەو ئەنجامیان داو هێچى پشتى بەبەلگەى راستو بەهێزەو نەبەستوووە مۆرکى ئیسرائیلیان پێو دیارو پێویستە بەحەزەرەو تییان بروانینو سەد دەرسەد بەراستیان نەزانین!! بۆ غوونە قەتادە دەلى: بۆیانگێراوینەو: کە قارون بەخۆی و دارودەستەکەیه‌و: کە خۆی رانواند، چوار هەزار و لاغیان پى بوو، هەموویان پۆشاکى سوریان لەبەردابوو، لەم چوار هەزار و لاغە هەزاریان ئیستری سپی بوون. بەسەر و لاغەکانیانەو پارچە قوماشى قەدیفەى ئورجوانى هەبوو.

موقتایل دەلى: قارون کە هاتە ناو خەلکەکە سواری ئیستریکى بەلەك بوو، زینەکەى لەزێر دروستکراوو، چوار هەزار ئەسپ سواری لەگەڵدا بوو، هەموویان پۆشاکەکیان ئورجوانى بوو. سى سەد (جاریە) کچۆلەى لەگەڵدا بوو سواری ئیستری بەلەك بوو بوون.

ئیبنو زەید دەلى: بەحەفتا هەزار کەسەو هاتە ناو خەلکەکەو، هەموو ئەوانەى لەگەڵدا بوون پۆشاکى رەنگاو رەنگیان لەبەردا بوو.

کولەبى دەلى: قارون: کە هاتە دەر بۆ ناو خەلکەکە پۆشاکى سەوزى لەبەردا بوو، کاتى خۆی خودا بۆ موسای نازل کردبوو دواى قارون لى دزی.^(۱)

(۱) تەفسیری قورطوبى ج ۲۳۸/۷ (۳۸۷۰).

بۆیه ئیمامی رازی لهم باره وه ده‌فهرموی: قورئان هه‌ر ئه‌و رسته‌یه واته: ﴿فخرج علی قومہ فی زینتہ﴾ هیناوه به‌س، مه‌به‌ستی ئه‌وه‌یه: ئه‌و ریوايه‌تانه‌ی موفه‌سسیره کۆنه‌کان ته‌فسیره‌کانی خۆیان پێ هاخنیون لهم باره‌وه، بێ به‌لگه‌ن و ده‌بێ به‌حه‌زروه‌ لییان بروانین.^(۱)

جا له‌و کاته‌دا: که قارون به‌و شیوه‌ سه‌رنج راکێشه‌ هاته‌ ناو گه‌له‌که‌یه‌وه، دلی کۆمه‌لێک که‌سی بۆ لای خۆی کیش کردو دلیان خورپه‌ی پێ که‌وت، به‌جۆرێک ﴿قال الذین یريدون الحیاة الدنیا: یالیت لنا مثل ماأوتی قارون إنه لئذو حظ عظیم﴾ ئه‌وانه‌ی دووربین نه‌بوون و نه‌فام بێ هۆش بوون، دلیان به‌دونیاوه‌ په‌یه‌وست بوو، وتیان خۆزگه‌ ئیتمه‌یش وه‌کوو قارون ده‌وله‌مه‌ند بۆینایه، ئه‌وه‌ی دراوه‌ به‌قارون ب‌درايه‌ به‌ئیمه‌ش، به‌راستی به‌خته‌وه‌ره‌و به‌شو باریکی گه‌وره‌و نازو نیعمه‌تیکی زۆرو فراوانی پێ به‌خشاوه‌.

ئهمه‌ سروشتی ئاده‌میزاده‌و هه‌میشه‌ هه‌زی له‌ساماندارێ و ده‌سه‌لاته‌و ئاواتی بۆ ده‌خوازێ. وه‌کوو ده‌فهرموی: ﴿إنه لحب الخیر لشدید﴾ (العادیات: ۸).

له‌به‌رامبه‌ر ئهم کۆمه‌له‌دا که‌سانێکی دیکه‌ هه‌بوون: تێگه‌یشتوو خاوه‌ن عه‌قل و فام، دوور بینو به‌رچاو روون و خوداپه‌رست. به‌رپه‌رچی کۆمه‌لی پێشوویان دایه‌وه، نه‌صیحه‌ت و ئامۆژگاریان کردن، وه‌کوو ده‌فهرموی: ﴿وقال الذین أوتوا العلم: ویلکم ثواب الله خیر لمن آمن وعمل صالحاً ولا یلقاها إلا الصابرون﴾ ئه‌وانه‌ی زاناو دلسۆزو خوداپه‌رست و هۆشیار بوون، پێیان گوتن: هاوار؛ مالۆیران و سه‌رلێ شیواو خۆتان! کۆره‌ ژێوان ببه‌هه‌وه، واز له‌و ئاواته‌خوازی‌یه‌ به‌هێنن، چاو مه‌به‌رنه‌ ئه‌و نازو نیعمه‌تانه‌ی دراوه‌ به‌قارون، هه‌ولێ به‌خته‌وه‌ریی ژێانی قیامه‌ت بدن، چونکه‌ ئه‌و پاداش و نازو نیعمه‌ته‌ی خودا له‌به‌هه‌شتدا بۆ به‌نده‌ رسته‌اله‌کانی ئاماده‌ کردوه، زۆر باشترو به‌رده‌وام تره‌ له‌وه‌ی ئیستا ئیوه‌ خۆزگه‌ی بۆ ده‌خوازن، وه‌لێ نازو نیعمه‌ت و ژێانی به‌خته‌وه‌رانه‌ی به‌هه‌شت ده‌سته‌به‌ر نابن مه‌گه‌ر بۆ

(۱) ته‌فسیری رازی ج ۱۷/۲۵.

خاوهن سه‌برو خۆپاگران؛ ئەوانەى بەردەوامن لەسەر خوداپەرستى و خۆپاریزی
لەتاوان و سەرپێچی فەرمانى پەرەردگار. ئەوانەى رازین بەو رزق و رۆژیەى خودا
پێى داوان و هەول دەدەن بۆ ژيانى دواپۆژو بەختەوهرى هەمیشەى. ئەم ژيانەى:
که پێغه‌مبەر ﷺ لەفەرمووده‌یه‌کى قودسى دا دەرباره‌ى دەفەرموى: (يقول الله تعالى:
أعددت لعبادي الصالحين مالا عین رأی، ولا أذن سمعت، ولا خطر على قلب بشر، وأقروا ان
سئتم ﴿فلا تعلم نفس ما أخفی لهم من قرۃ أعین جزاء بما كانوا یعملون﴾ (السجدة: ۱۷)^(۱)

جا که فیتنه‌ى مال و سامان و رازانه‌وهو له‌خۆبایى بوونى قارون گه‌یشتە ئەو
ناستەى: که به‌و جۆره‌ کۆمه‌لیک ئاواتى بۆ بخوازن، ئیتر دەستى قودرەت هاته
ناوه‌وه بۆ ئەوه‌ى ئاستیک دابنێ بۆ ئەو فیتنه‌یه‌وه نه‌هێلێ چى تر سەرنجى و ره
نزمه‌کان رابکێشێ. ئاده‌میزادى زه‌عیفو کورت بین پێى هه‌لنه‌خه‌له‌تین.
لوتبەرزی و له‌خۆبایى بوونى بوغرایان قه‌لاچۆ بکا و نه‌هێلێ چى تر به‌تال خۆى
رانوینێ. دەفەرموى: ﴿فخسفنا به‌ ویداره‌ فی الأرض﴾ ئیتر خۆى و مال و سامان و
خان و باله‌خانه‌یان به‌زه‌وى دا برده‌ خواری، ئەو زه‌ویه‌ى خۆى له‌سەر باده‌دا و خۆى
به‌سەر خه‌لك‌دا راده‌وه‌شاند قوتى دا به‌ناخى خۆى دا برديه‌ خواری!!

له‌سه‌حیحى بوخارى دا هاتوه‌وه‌ ده‌فەرموى: سالم له‌باوكیه‌وه‌ رىوايه‌ت ده‌كا
ده‌لێ: پێغه‌مبەر ﷺ فەرمووی: (بینما رجل یجر ازاره، إذ خسف الله به‌ فهو یتجلجل فی
الأرض الى یوم القيامة).

له‌ناوچوونى قارون به‌و شیوه‌ سه‌رنج راکێشه‌، سزای ته‌که‌بورو فیزو ده‌عیه‌ى
بوو ﴿فما كان له‌ من فئه‌ة ینصرونه‌ من دون الله‌ وما كان من المنتصرین﴾ که‌س
نه‌بوو کۆمه‌گى پێ بکا نه‌مال و نه‌هاشیه‌و دارو ده‌سته‌ى که‌سیان فریای نه‌که‌وتن،
هیچیان نه‌یانتوانی غه‌زه‌بو قارى خودای لێ دوربخه‌نه‌وه‌. بۆخۆى ده‌سه‌وه‌سان بوو،
نه‌یتوانی یارمه‌تى خۆى بدا و خۆى رزگار بکا بێ یارمه‌تیده‌ر به‌زه‌لیلی و زه‌بوونى
به‌ناخى زه‌وى دا رۆیشتە خواری، له‌گه‌ل خۆى دا فیتنه‌ی و طوغيانه‌کەشى سوورگوم

(۱) ته‌فسیری نیینو که‌ئیر ج ۱/۱۴۰۷.

بوو. ئیتر ئەم دیمەنە خەلکە هەلخەلە تاوو ئاواتە خوازەکانی لەخەوی بێداری راست کردەوه، خەلکی پەندو عیبرەتی لێ وەرگرت.

﴿وَأَصْبَحَ الَّذِينَ تَمْنَوُا مَكَانَهُ بِالْأَمْسِ يَقُولُونَ: وَيَكَأَنَّ اللَّهَ يَسْطُرُ الرَّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَيَقْدِرُ﴾ ئەوانەى دوینى ئاواتیان بەقارون دەخواست و مال و سامانی ئەو کیشی کردبوون. وایان لێ هات دەیانگوت: ئای ئەوه نابینن: که خودا بهویستی خۆی رزق و روژیی دەدا بەکەسانیک و لەهەندیکی دەگریتهوه. هەندی کەس دەولەمەند دەکا و هەندی هەژار، مال و ساماندان بەکەسیک نیشانەى ئەوه نیه خودا خۆشی دەوی بۆیه دەولەمەندی دەکا. بەلکوو خودا بهویستی خۆی سامان دەدا بەفلان و نایدا بەفیسار، بۆ خۆی هەکیم و داناو کاردرۆسته.

لەفەرموودەى صەحیحدا: که عەبدوللای کۆری مەسعوود بەمەرفوعی رێبایەتی کردوه دەفەرموی: ﴿إِنَّ اللَّهَ قَسَمَ بَيْنَكُمْ أَخْلَاقَكُمْ كَمَا قَسَمَ أَرْزَاقَكُمْ، وَإِنَّ اللَّهَ يُعْطِي مَنْ يَحِبُّ وَمَنْ لَا يَحِبُّ، وَلَا يُعْطِي الْإِيمَانَ إِلَّا مَنْ يَحِبُّ﴾ پەرەردگار ئەخلاق و رهوشتی لەناودا بەش کردون، وەکوو چۆن رزق و روژیی بەسەردا بەش کردون، بزاتن: که خودا مال و سامان دەدا بەوانەى خۆشی دەوین و بەوانەى خۆشی ناوین، وەلێ ئیمان نادا بەکەس جگە لەوانەى خۆشی دەوین.

﴿وَلَوْلَا أَنْ مَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا لَخَسَفَ بَنَاءُ، وَيَكَأَنَّه لَا يَفْلَحُ الْكَافِرُونَ﴾ ئەگەر لوطف و کەرەمى خودا نەبوايه، ئەگەر چاکەو لیبوردووبى خودا نەبوايه، ئێمەيش وەکوو قاروون بەناخی زەوى دا رۆ دەچوین. ئەوه خودا رەحمى پێ کردین؛ ئەگینا ئێمەيش بەدەردى ئەو دەچووین! چونکه ئێمەيش بەنەفامى ئاواتەخوایووین مال و سامانی ئەومان ببووایه. نابینن: پەرەردگار سەرفرازی و سەرکەوتن بۆ ئەوانە دەستەبەر ناکا: که بێ برۆان و پێغه مبه رانی بەدرۆدەخەنەوه، ئینکاری پاداش و سزای روژی قیامەت دەکەن؟

په نده وه رگرتن له چیرۆكى قارون

تِلْكَ الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا
لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فُسَادًا وَالْعَاقِبَةُ لِلْمُنْقِصِينَ
﴿ ۸۳ 》 مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ خَيْرٌ مِمَّا بِهَا وَمَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا
يُجْزَى الَّذِينَ عَمِلُوا السَّيِّئَاتِ إِلَّا مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿ ۸۴ 》

له وه پێش باسی نامۆژگاریکردنی کۆمه لێك له زانایانی به نوێسراییلى کرد: كه
به ره ره چى تا قى دونهیا په رستو و وه نه زمو نه فامه كانیان دایه وه و تیان:
﴿ ثواب الله خير... ﴾

دیمه نى فه وتانى قارونى رانواند، ئیتر په رده به سه ر ئه و دیمه نه دا داده ته وه و
ناكام و سه ره نجامى خودا په رستان و دونهیا په رستان دیارى ده كا و ده فه رموی: ﴿ تِلْكَ
الدَّارُ الْآخِرَةُ نَجْعَلُهَا لِلَّذِينَ لَا يُرِيدُونَ عُلُوًّا فِي الْأَرْضِ وَلَا فُسَادًا ﴾ خانووی
قیامه ت و نازو نیعمه تی زۆرو هه مه جوړی: كه هه رگیز برانه وه یان نیه و به بی ئه رك و
ماندو بوون دینه به رده ست، ده یكهینه پاداش و به خشش بو ئه وان هى له دونهیا دا
لوتبه رزیى نانوینن و مه یلى ناكهن، خو یان به سه ر به نده كان دا رانا وه شینن به ناحه ق
ته كه ببورو سه ته مكارى ئه نجام ناده ن نایانه وى بیهكن.

مافى خه لك زه وت ناكهن، فه سادو ئاشوب بلا و ناكه نه وه!

نایه ته كه واده و به لێنى نازو نیعمه تی به هه شتى په یه وه ست كرده به مه یل
نه كردن بو لوتبه رزیى و خو به زلزانى، نه كه به وازه ینان له لوتبه رزیى و ته كه ببورو، واته:
نازو نیعمه تی قیامه ت بو ئه و كه سانه یه كه له دل و ده روونیان دا ئاره زوى ته كه ببورو
لوتبه رزیان نیه، له ناخیان دا هه چ دیارده یه كى خو به زلزانى و له خو پازى بوونیان تیدا نیه.

موسلیم و ئه‌بو داود ریوایه‌تیان کردوه: که پیغه‌مبهر ﷺ فه‌رموویه‌تی: (لا يدخل الجنة من كان في قلبه مثقال ذرة من كبر، فقال رجل: ان الرجل يحب أن يكون ثوبه حسنا ونعله حسنة. فقال: ان الله جميل يحب الجمال، الكبر بطر الحق وغمط الناس) ناچیته به‌هه‌شته‌وه که‌سیک مثقاله زه‌رپه‌یه‌کی ته‌که‌ببورو خۆبه‌زلزانی له‌دل‌دا هه‌بی. پیاویک وتی: ئه‌ی پیغه‌مبهری خودا؛ هه‌ریه‌کی له‌نیمه‌ پی‌ی خۆشه‌ پۆشاک‌ی جوانو خاوین بی، نه‌عله‌کانی پاک‌و خاوین بی، پیغه‌مبهر ﷺ فه‌رمووی: خودا پاک‌و خاوینه‌ پاک‌و خاوینی خۆش ده‌وی. ته‌که‌ببورو خۆبه‌زلزانی بریتییه‌ له‌پیشیل کردنی حق‌و پیشیل کردنی مافی خه‌لک.

﴿والعاقبة للمتقين﴾ ئاکامی باش‌و به‌خته‌وه‌ر: که بریتییه‌ له‌به‌هه‌شت بۆ که‌سانیکه: که‌ خۆیان له‌عه‌زاب‌و قاری خودا ده‌پاریزن، به‌دلسۆزی به‌ندایه‌تی خودا ده‌که‌ن، خۆیان له‌سه‌رپیچی فه‌رمانی خودا ده‌پاریزن، توخن (محرمات) ناکه‌ون!

﴿ومن جاء بالحسنة فله خير منها﴾ که‌سیک رۆژی قیامه‌ت به‌کرده‌وه‌ی چاکه‌وه‌ بیته‌ مه‌یدانی هه‌شرو حیساب، ئه‌وه‌ پاداشی باشت‌ری ده‌دریته‌وه‌، پاداشی په‌روه‌ردگار زۆر له‌چاکه‌ی به‌نده‌ باشت‌ره‌و خودا به‌فه‌ضل‌و گه‌وره‌یی خۆی پاداشی دوچه‌ندانه‌و چهند چه‌ندانه‌ ده‌کاته‌وه‌.

﴿ومن جاء بالسئة فلا يجزي الذين عملوا السيئات إلا ما كانوا يعملون﴾ که‌سیک‌یش له‌رۆژی قیامه‌ت‌دا بیته‌ مه‌یدانی هه‌شرو کرده‌وه‌ی خراپی هینابی، ئه‌وه‌ په‌روه‌ردگار له‌روی عه‌داله‌ت‌کاری خۆیه‌وه‌ به‌ئه‌ندازه‌ی تاوانه‌کانی سزای ده‌داو هه‌یچی له‌ی زیاد ناکا.

هه ندى سهرگورشته و به سهرهاتی پیغه مبهری ئیسلام ﷺ له گه ل هاوه لانی دا

إِنَّ الَّذِي فَرَضَ عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لَرَادُّكَ إِلَىٰ مَعَادٍ قُلْ رَّبِّي
أَعْلَمُ مَنْ جَاءَ بِالْهُدَىٰ وَمَنْ هُوَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٨٥﴾ وَمَا كُنْتُ
تَرْجُو أَن يُلْقَىٰ إِلَيْكَ الْكِتَابُ إِلَّا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ
فَلَا تَكُونَنَّ ظَهِيرًا لِّلْكَافِرِينَ ﴿٨٦﴾ وَلَا يَصُدُّكَ عَنْ ءَايَاتِ
اللَّهِ بَعْدَ إِذْ أُنزِلَتْ إِلَيْكَ وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ
الْمُشْرِكِينَ ﴿٨٧﴾ وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا
هُوَ كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿٨٨﴾

له وه پيش بری چیرۆکی گیرانه وه، ئاکام و سهره نجامی ره تکرده وه، ئیستا
خیطاب راسته وخۆ ئاراسته ی پیغه مبهر ﷺ ده کا، ئەم خیطاب ئاراسته کردنه
له کاتی ئەدايه: که پیغه مبهر ﷺ له مه که ده رکراوه به ره مه دینه ره ی کرد وه
هیشتا نه گه یشتۆته نه وئ. وه کوو له ربوايات هاتوه، هیشتا پیغه مبهر ﷺ
له (المحفة) بوو: که شوینی که له نزیک مه که وه له خه ته ره قور به یشییه کان ده رنه چوو
بوو، ترسی نه وه ی هه بوو ده ستیان بیگاتی و زیانی پی بگه ی نن، ئەم خیطابه ی
له کاتی ئەدا ئاراسته کرا: که پیغه مبهر ﷺ دلی به زیادی خویه وه بوو، نه گهر له پیناو
بانگه وازی ئیسلام دا نه بوايه، پی ناخۆش بوو مه که جی بیلی: که شوینی
له دایکبون و په روه ده بوونیه تی، گه لیک بیر وه ره مندالی و سهرده می گه نجی تیدا
له بهر چاوه، ئاله و کاته ناسک و هه ساسه دا په روه ردگار خیطابی خۆ ئاراسته ی

پیغه مبه‌ر ده‌کاو ده‌فرموی: ﴿ان الذين فرض عليك القرآن لرادك إلى معاد﴾
 نه‌ی موحه‌مه‌د! په‌یامی خوټ رابگه‌یه‌نه به‌ناده‌میزادو قورئانیان بو بخوینه‌وه،
 دلنیا به‌ نه‌و که‌سه‌ی کارکردن به‌قورئانی له‌سهر پیو‌یست کردوی و فرمانی پی
 کردوی به‌گه‌یاندنی به‌خه‌لک ده‌تگی‌ریتته‌وه بو نیشتمانی خو‌شه‌ویستی خوټ دوا‌ی
 نه‌وه‌ی: که‌وا به‌ناچاری تو به‌جی‌ی دلی، له‌به‌ر زه‌ختی قوره‌یشییه‌کان ره‌و ده‌که‌ی،
 به‌سهرکه‌وتویی و شکو‌مه‌ندییه‌وه دئییه‌وه ناوی!

نهمه واده‌و به‌لینی په‌روه‌ردگار ده‌یدا به‌پیغه‌مبه‌ری خو‌ی له‌و کاته ناسکه‌دا:
 که موسولمانان که‌مو بی ده‌سه‌لاتن، پیغه‌مبه‌ر ﷺ به‌ناچاری مه‌ککه‌ی جی
 هیشتوه، هیشتا له‌سنووری مه‌ککه‌ی ده‌رنه‌چوه، دلی بو‌ی ده‌کورکینن، په‌روه‌ردگار
 دلنیا‌ی ده‌کا: که به‌سهرکه‌وتویی ده‌گه‌ریتته‌وه ناوی، به‌راستی نهم نایه‌ته‌یه‌کیکه
 له‌و نایه‌تان‌ه‌ی پیغه‌مبه‌رایه‌تی حه‌زرتی موحه‌مه‌د ده‌چه‌سپینن، چونکه پاش
 ماوه‌یه‌ک موسولمانان له‌مه‌دینه‌دا به‌هیز سوون و به‌سو‌پایه‌کی زوره‌وه هاتن شاری
 مه‌ککه‌یان له‌کوفرو بته‌رستی رزگار کردو کانگای کوفرو شیرکی هه‌لوه‌شاندو
 کابه‌ی پیروزی له‌بت و بته‌رستان پاک کرده‌وه.

جا که په‌روه‌ردگار نهم واده‌یه‌ی به‌پیغه‌مبه‌ر دا، فرمانی پی کرد: که
 به‌شیوه‌ی سه‌رزه‌نشت و لؤمه به‌موشریکه‌کانی مه‌ککه‌ی بلن: خودا ده‌زانی کئ
 سه‌رلن شیواوه کئ له‌سهر ری‌بازی هیدایه‌ته، فرمانی ناراسته کردو پی
 فرموو: ﴿قل﴾ نه‌ی پیغه‌مبه‌ر! به‌وانه بلن: که دژایه‌تیت ده‌که‌نو به‌درؤت
 ده‌خه‌نه‌وه، پینان بلن: ﴿ربی أعلم من جاء بالهدی، ومن هو فی ضلال مبین﴾
 خودای من: که (الله) به‌زاناو بیناوشنه‌وايه به‌هه‌موو شتیک، نه‌ی‌نی و ناشکرا
 ده‌زانی، خودای من ده‌زانی له‌من و له‌ئیوه کی‌مان هیدایه‌تدراوین، ده‌زانی کی‌مان
 گومراو سه‌ر لن شیواوین، ده‌زانی کئ هیدایه‌تی هیناوه (مه‌به‌ستی پیغه‌مبه‌ر
 خو‌یه‌تی ﷺ مه‌به‌ستیش به‌هیدایه‌ته‌که قورئانه). ده‌زانی کئ شیاوی چ پاداش و ریزو
 به‌خته‌وه‌ریه‌که له‌قیامه‌ت‌دا، ده‌زانی کئ شیاوی به‌رزکردنه‌وه و یارمه‌تیدانه بو
 گپ‌رانه‌وه‌ی بو شاری مه‌ککه‌و سه‌رخستنی به‌سهر دوژمنانی‌دا.

له وه به ولاره بۆتان ئاشکرا ده بئى، سهره نجامى به خته وه رى بۆ کى يه؟
سهر فرازى دونيا و قيامهت بۆ کى دهسته بهر ده بئى؟!

ئه مجار پهروهردگار نيعمه تى پيغه مبهري تى وه بير پيغه مبهر ديني ته وه: که پله و
پايه ي پيغه مبهري تى پى به خشي وه کردويه تى به هيدا يه تدهرى ئاده ميزاد و رهوانه ي
کردوه بۆ سهريان: ده فهرموى: ﴿وما كنت ترجو ان يلقى إليك الكتاب إلا رحمة
من ربك﴾ ئه ي پيغه مبهر! ئه تۆ له وه پيش به خه يالت دا نه ده هات و گومان ت نه ده برد:
که په يامت بۆ بنيردرى و قورئانت بۆ سهر نازل بى، هه وال و به سهرهاتى رابوردوان
بزانى و فيرى ياساو ريساي ژيان ببى و ريبازى به خته وه رى و سه فرازى ههر دو
جيهان بۆ ئاده ميزاد رون بکه يه وه. وه لى: که خودا نيگاي بۆ کردوى و قورئانى بۆ
ناردوى و رهحمهت و فاضلى خودايه بۆ خۆت و بۆ ئومه ته که ت. جا: که ئيستا خودا
به فاضل و به خششى خۆى ئه م ريزه ي لى ناوى، پله و پايه ي پيغه مبهرى پى
به خشيوى، ئه رکى سهرشانى خۆت ئه نجام ده، پابه ندى ئه م پينج فهرمانه ببه
به ريك و پيکى جى به جييان بکه.

۱- ﴿فلا تكونن ظهيراً للكافرين﴾ به هيچ جوړىک يارمه تى کافره کان مه ده،
لييان جودا ببه وه و دريان بوسته، يارمه تيدهرى موسولمانان به و کۆمه کيان پى
بکه، پهروهردگار پشتيوانته.

۲- ﴿ولا يصدّنك عن آيات الله بعد إذا أنزلت إليك﴾ سهره نچ له کافره کان
مه ده، وريابه کارت تى نه که ن، گوئ مه ده ره دژايه تيکردنيان بۆ تۆ، پابه ندى
ويست و حەزى ئه وان مبه. چونکه ئه گهر نه رمييان له گه لدا بنويى و به قسه يان
بکه ي، ناهيلن په يامه که ت بگه يه نى، ده بنه کۆسپ و له مپه روله شوينکه وتنى
په يامى خودا ده گيژنه وه، تۆ ئه ي پيغه مبهر بهرده وام به له سهر ريبازى خۆت و
جگه له خودا له که س مه ترسه، ييگومان خودا يارمه تده رته، پشتگيري
له په يامه که ت ده کا، ئايينه که ت به سهر هه موو ئايينه کان دا سهرده خاو بالا ده ستي
ده کا. وه کوو له ئايه تيکى تر دا ده فهرموى: ﴿يا ايها الرسول بلغ ما أنزل إليك من ربك وان
لم تفعل، فما بلغت رسالته، والله يعصمك من الناس﴾ (المائدة: ۶۷).

وامه‌که: موشریکه‌کان له‌ریبازی خۆت لات بدهن، چونکه موشریک و بئی پروایان هه‌میشه هه‌ولتی ئه‌وه ده‌دهن بانگخوازی ریبازی خودا لابدهن، به‌هه‌موو جوړیک کۆسپ و ته‌گه‌ریان بۆ دروست ده‌کهن. ریبازی خودا په‌رستان راست و ره‌وانه، پتویسته ریبازی خۆیان بگرنه‌به‌رو گۆی نه‌ده‌نه ماندویون و هه‌بوونی کۆسپ و ته‌گه‌ره، ئه‌وان قورئان به‌رنامه‌یان و ره‌هنوما ی ریبازیانه!!

۳- ﴿وَادْعِ إِلَى رَبِّكَ﴾ ئه‌ی پێغه‌مبه‌ر! بانگه‌وازی بکه بۆ عیباده‌تی خودای خۆت. به‌بئی ترسو و راپایی ئایینه‌که‌ی بلا و بکه‌ره‌وه، به‌ئاشکرا بانگه‌وازی خۆت رابگه‌یه‌نه. بانگه‌وازی کافرو موشریکه‌کان بکه بۆ ئایینی خودا، بانگه‌وازی بکه بۆ لای خودا، نه‌ک بۆ ره‌گه‌زه‌په‌رستی و ده‌مارگیری و زی‌دو نیشتمان و ئالو به‌رژه‌وه‌ندی مادی و ده‌ستکه‌وت. جا که‌سیک پتیی خۆشه‌ دل‌سۆزانه‌ شوین بانگه‌وازی خودا بکه‌وئ با شوینی بکه‌وئ که‌سیکیش بیه‌وئ و پتای ریبازی خودا ریبازی تریش ره‌چاو بکا ئه‌وه بابزانی به‌هه‌له‌ چووه ریبازی خودای نه‌گرتۆته‌به‌ر.

۴- ﴿وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ﴾ نه‌که‌ی له‌گه‌ڵ ئه‌وانه‌ بی: که‌ هاوه‌لیان بۆ خودا داناوه، نه‌چیه‌ پتیری موشریکه‌کانه‌وه به‌فتاره‌ ده‌چی و ده‌فه‌وتیی، چونکه که‌سیک رازی بئی به‌ریبازی ئه‌وان له‌وانه‌ و عه‌زابی ئه‌وانی به‌رده‌که‌وئ.

۵- ﴿وَلَا تَدْعُ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ﴾ له‌ته‌ک خودادا هیچ که‌سی تر به‌خودا مه‌زانه، جگه‌ له‌خودا عیباده‌ت بۆ هیچ شتیکی تر مه‌که، چونکه عیباده‌ت هه‌ر بۆ خودا ئه‌نجام ده‌درئ، جگه‌ له‌خودا نزا و پارانه‌وه ئاراسته‌ی که‌سی تر مه‌که، هانا هه‌ر بۆ خودا ببه‌و هه‌ر ئه‌و به‌خودا بزانه. خودایه‌تی هه‌ر شیاوی ئه‌وه، په‌رستراو هه‌ر ئه‌وه، هه‌ر ئه‌و خاوه‌ن و په‌روه‌ردگاری بوونه‌وه‌ره: وه‌کوو ده‌فه‌رموی: ﴿رَبِّ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَاتَّخِذْهُ وَكِيلًا﴾ (المزمل: ۹).

ئهم پێنج فه‌رمانه هه‌ر چه‌نده ئاراسته‌ی پێغه‌مبه‌ر ﷺ کراون، وه‌لئ هه‌موو که‌س ده‌گرێته‌وه و ئه‌وان مه‌به‌ستن، ئاراسته‌ کردنیان بۆ پێغه‌مبه‌ر ﷺ به‌مه‌به‌ستی ریزلێنان له‌خۆی و گه‌یاندنی به‌خه‌لکه‌ (کوردی و ته‌نی: بوکئ له‌گه‌ڵ تۆمه‌و خه‌سوو گویت لئ بئی).

نه مجار په‌روه‌ردگار به‌یانی صیفه‌ته تاییه‌تییه کاتی خوئی ده‌کاو ده‌فهرموی:
﴿کل شیء هالک إلا وجهه﴾ هەرچی له‌بوونه‌وه‌ردا هه‌یه هه‌مووی ده‌فه‌وتی جگه
له‌زاتی په‌روه‌ردگار، نه‌و هه‌ر بووه‌و هه‌ر ده‌می‌نی! مه‌خلووقات ده‌مرینی و خوئی
نامری، وه‌کوو له‌ئایه‌تیکی تردا ده‌فهرموی: ﴿کل من علیها فان ویبقی وجه ربک ذو
الجلال والإکرام﴾ (الرحمن: ۲۶-۲۷).

﴿له‌ الحکم﴾ خاوه‌نیه‌تی و فرمان‌په‌وایی و بریاردان له‌بوونه‌وه‌ردا هه‌ر بۆ خودایه،
هه‌ر نه‌و بریاری دیته جی و هه‌لوه‌شانه‌وه‌ی نیه.

﴿وإلیه ترجعون﴾ سه‌ره‌نجام گه‌رانه‌وه‌ی هه‌موو مه‌خلووقات بۆ لای خودایه،
هه‌موویان زیندو ده‌کرینه‌وه‌و ده‌چنه‌وه‌ به‌رباره‌گای زاتی پاک‌ی و به‌گویره‌ی
کرده‌وه‌کانیان سزاو پاداشیان ده‌داته‌وه. چاکه به‌چاکه و خراپه به‌خراپه.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سورة (العنكبوت)

به‌ناوی خودای گه‌وره‌و میهره‌بان

سوره‌تی (العنكبوت)

سوره‌تی عه‌نکه‌بووت مه‌ککی‌یه واته: له‌مه‌ککه نازل بووه، هه‌ندی ریویات
ئه‌وه ده‌گه‌یه‌نن: که یانزه نایه‌تی سه‌ره‌تای سوره‌ته‌که مه‌ده‌نین، چونکه باسی
جیهادو باسی مونافیق ده‌کهن، وه‌لی رای سه‌حیح و دروست ئه‌وه‌یه: که سه‌ر له‌به‌ر
سوره‌ته‌که هه‌مووی مه‌ککی‌یه. له‌سه‌ره‌تاوه بۆ کۆتایی هه‌موو نایه‌ته‌کانی پیکه‌وه
گونجاوو یه‌ک نه‌سه‌قیان هه‌یه.

ناوه‌روکی سوره‌ته‌که‌ش وه‌کوو هه‌موو سوره‌ته مه‌ککیه‌کانی تر جه‌خت له‌سه‌ر
بنه‌مای عه‌قیده ده‌که‌نه‌وه، تاکو ته‌نه‌هایی خودا ده‌چه‌سپینن، باسی
پێغه‌مبه‌رایه‌تی و زیندو بوونه‌وه و حیسابو لیکۆلینه‌وه و پاداش و سزا ده‌کهن، باسی
به‌هێز کردن و چه‌سپاندنی ئیمان له‌دۆ و ده‌روونه‌کان دا ده‌کهن، به‌تایبه‌تی له‌کاتی
به‌لا و نار‌ه‌حه‌تی دا. سه‌ره‌تا به‌باسی تاقیکردنه‌وه‌ی ئاده‌میزاد ده‌ست پێ ده‌کاو
کۆتاییشی به‌باسی سه‌رفرازی و هیدایه‌ت و هرگرتنی تیکۆشه‌رانی رییازی په‌روه‌ردگار
دۆ و ئه‌وه ده‌چه‌سپینن: که ئه‌وانه‌ی جیهاد له‌گه‌ڵ نه‌فسی خۆیان ده‌کهن باشترین
رییازی خودا په‌سند ده‌گرنه به‌رو خودا یارمه‌تییان ده‌داو سه‌رکه‌وتوو ده‌بن!

په‌یه‌ندی ئهم سوره‌ته به‌سوره‌تی پێشه‌وه، له‌چهند رویه‌که‌وه‌یه: که هه‌موویان
له‌چوارچێوه‌ی کۆ برکێی نیوان حه‌ق و به‌تال و ئاکام و کاریگه‌ری سه‌بر و خۆپاگری
له‌سه‌ر ئیمان و ئاکامی بۆ ئیمانی دا خۆیان ده‌نوینن. له‌سوره‌تی (القصص) دا
په‌روه‌ردگار باسی لوتبه‌رز و جه‌به‌روتی فیرعه‌ون و ته‌فه‌رقه‌ پیکردنی

جه ماوهره كه‌ی و چه‌وسانه‌و‌ی نه‌ته‌و‌ی ئیسرائیلی كرد: كه نیرینه‌کانی سهرده‌برین و میینه‌کانی ده‌هیشت‌ه‌و‌ه، سهره‌نجامیش رزگار‌بوونی موساو گه‌له‌كه‌ی و فه‌وتانی فیرعه‌ون و داروده‌سته‌كه‌ی بوو!

له‌م سورته‌ش‌دا په‌روه‌ردگار چیرۆکی موسولمانه‌کانی مه‌ککه‌مان بو ده‌گیریت‌ه‌و‌ه، نه‌وانه‌ی مله‌وره قوره‌یشیه‌کان تووشی ده‌ردی سهری و ته‌عزيب و تنگ و چه‌له‌مه‌یان کردن، فشاری زۆریان بو هی‌نان بو‌ئه‌و‌ی له‌موسولمان بوون ژيوانیان بکه‌نه‌و‌ه، ته‌نانه‌ت چه‌وسانه‌و‌ی قوره‌یشیه مله‌وره‌کان بو‌ه‌ندئ له‌هاوه‌لانی پیغه‌مبه‌ر ﷺ چی وای که‌متر نه‌بوو له‌چه‌وسانه‌و‌ی فیرعه‌ون بو‌نه‌ته‌و‌ی ئیسرائیل. به‌م پیکه‌وه به‌ستنه‌ی نیوان چه‌وساندنه‌و‌ی به‌نوئیسرائیلی‌یه‌کان له‌لایه‌ن فیرعه‌ونه‌و‌ه و چه‌وساندنه‌و‌ی هاوه‌لانی پیغه‌مبه‌ر له‌لایه‌ن قوره‌یشیه‌کانه‌و‌ه، په‌روه‌ردگار موسولمانانی سهرده‌می مه‌ککی هه‌لده‌نئ بو‌خۆراگری و پشوو درێژی، ته‌سه‌لا هاتنه‌وه‌یان به‌و ناره‌حه‌تی‌یه‌ی شوینکه‌وتوانی موسا چه‌شتوویانه. هه‌روا باسی رزگار‌بوونی هه‌زرتی نوح و هاوه‌لانی له‌که‌شتی‌یه‌که‌دا و خنکاندنی نه‌ته‌وه‌سته‌مکاره‌كه‌ی: كه به‌درویان خسته‌وه‌و بروایان پئ نه‌کرد.

هه‌روه‌ها له‌نیوان ئه‌م سورته‌و سورته‌ی پیشوودا ده‌بارهی کۆچی پیغه‌مبه‌رو موسولمانان لیکچوونیک‌ی به‌رچاو هه‌یه. ئه‌وه‌تا له‌کۆتایی سورته‌ی (القصص) دا ئاماژه‌بو کۆچی پیغه‌مبه‌ر ﷺ کراوه ده‌فه‌رموی: ﴿ان الذي فرض عليك القرآن لرادك الى معاد﴾ له‌کۆتایی ئه‌م سورته‌ش‌دا ئاماژه‌بو کۆچی موسولمانان کراوه ده‌فه‌رموی: ﴿يا عبادي الذين آمنوا ان ارضي واسعة فأياي فاعبدون﴾ (نایه‌تی: ۵۶)

هه‌روه‌ها له‌نیوان هه‌ردوو سورته‌کان‌دا په‌یوه‌ندییه‌کی ئاشکرا هه‌یه له‌بارهی ئاکام و مه‌به‌سته‌وه له‌سورته‌ی (القصص) دا ئاماژه‌کراوه به‌سهره‌نجامی باش و په‌سند بو‌خودا په‌رست و خاوه‌ن ره‌وشته به‌رزو جوانه‌کان نه‌وانه‌ی لوتبه‌رزنی ناکه‌ن و ئاشوب‌گیر نین وه‌کوو فه‌رموی: ﴿تلك الذار الآخرة نجعلها للذين لا يريدون علواً في الأرض ولا فساداً والعاقبة للمتقين﴾ (القصص: ۸۳)

لهم سورة ته شدا سهره نجامی باشو به خته وهری بۆ موسولمانه
 کردار په سنده کان ده چه سپینئو ده فهرموی: ﴿والذین آمنوا و عملوا الصالحات
 لنبوئنهم من الجنة غرقاً تجري من تحتها الأنهار خالدين فیها، نعم أجر
 العاملين﴾ (العنکبوت: ۵۸).

نهم سوره ته پیروژه به شیوهی گشتی نهم سهره باسانه ل هذو گرتوون:

- ۱- به تاقیکردنه وهی موسولمانان بۆ ئه وهی راستی بیرو باوه ریان دهر بکه وی.
- ۲- جیهادو تیکویشان سودی بۆ تیکو شهره که هیه، ئه گینا خودا چ
 پیوستیه کی بهو تیکوشانه نیه.
- ۳- چاکه خراپه ده شواته وه.
- ۴- فهرمان به ئاده میزاد: که چاکه کار بی له گهل باوک و دایکی.
- ۵- دووروو ناتوانی له پیناو نایینی خودادا تهحه ممولی ئه زیهت بکا.
- ۶- چیرۆک و به سهرهاتی هه ندی له پیغه مبه ران.
- ۷- ده مکوتکردنی موشریکه کان.
- ۸- بۆردانی خاوه ن نامه کان و نه هی کردن له جیدال له گهل کردنیان به شیوهی توندوتیژ.
- ۹- سه لماندنن پیغه مبه رایه تی هه زره تی موحه مده ﴿به هوی راستی
 مو عجیزه که یه وه.
- ۱۰- باسی هه ندی شو به و گومانی موشریکه کان دهر باره ی پیغه مبه رایه تی
 هه زره تی موحه مده ﴿.
- ۱۱- په له کردنی کافره کان له هاتنی عه زاب بۆیان.
- ۱۲- فهرمانکردن به موسولمانان که له ههر شوینیک نه یان توانی کاری ئایینی
 خو یان به ریک و پیک ئه نجام بده ن با فیرار به ئایینه که یانه وه بکه ن و بچه شوینیکی
 تر: که بتوانن کاروباری ئایینی خو یان ئه نجام بده ن.

۱۳- سەرەنجامو سەرفرازیی بۆ ئەوانەیه، وێرای هەبوونی بیروباوەری راستیان کردەوهی باشیش ئەنجام دەدەن.

۱۴- موشریکەکان دان بەوەدا دەنێن: کە بەدیھێنەری بوونەوهرو رزق و روژیدەر خودای مەزنە.

۱۵- منەتکردنی پەروەردگار بەسەر دانیشتوانی مەککەدا بەوە کە لەحەرەمدا جێنشینێ کردوون و ئەمن و ئاسایشی بۆ فەراھەم هێناون. کەچی ئەوان کوفرانی نێعمەتی خودا دەکەن و هاوالب بۆ خودا دادەنێن، پیغەمبەری خودا بەدرۆ دەخەنەوه.

۱۶- بەیانکردنی پاداشی ئەوانەیی خۆراگرو پشوو درێژن لەبەرامبەر تەنگ و چەلەمەدا.

به‌تافیکردنه‌وی ناده‌میزادو پاداشه‌که‌یان

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الْم ﴿۱﴾ أَحَسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا ءَامَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ ﴿۲﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكَاذِبِينَ ﴿۳﴾ أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿۴﴾ مَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ اللَّهِ فَإِنْ أَجَلَ اللَّهُ لَكَ لَاتٍ وَهُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ ﴿۵﴾ وَمَنْ جَاهَدَ فَإِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهِ إِنَّ اللَّهَ لَغَنِيٌّ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿۶﴾ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ سَيِّئَاتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَحْسَنَ الَّذِي كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۷﴾

ریوایه‌ت کراوه ده‌لین: ئەم نایه‌تانه دەربارە‌ی کۆمه‌لیک له‌هاوه‌لان نازل بوون: که له‌به‌رده‌م ئەزیه‌تدان و فشار بۆ هینانی کافرە‌کان جه‌زه‌عو فەزه‌عیان بووه‌و وه‌کوو پیویست خۆراگر نه‌بوون!

ریوایه‌تی‌ک هه‌یه ده‌لی: دەربارە‌ی عه‌ماری کوری یاسر نازل بووه: که له‌پیناو نایینی خودادا زۆر ئەزیه‌تی دراوه.

ئیبنو ئه بی حاتم و ئیبنو جه ریر و ئیبنو لمونذیر له (الشعبي) یه وه ریوایه ت ده کهن: که دهر باره ی نایه تی ﴿أَحْسَبَ النَّاسُ... الْآيَةَ﴾ و توویه تی: ئهم نایه ته دهر باره ی که سانیک که له مه ککه بوون و موسولمان بوون، ئهو کاته پیغه مبهرو هاوه لانی له مه دینه بوون، جا هاوه لانی پیغه مبهرو ﴿...﴾ له مه دینه وه هه والیان بو ناردن: که ئیمانیه نانتان لی وه رناگیرئ هه تا کوچ نه کهن بو مه دینه، ئه وانیش به ره مه دینه که و تنه ری موشریکه کان شوینیان که و تن و گیرایانه وه، ئیتر ئهم نایه ته دهر باره یان نازل بوو، دووباره هاوه لانی له مه دینه وه خه بهریان بو ناردن: که دهر باره تان نایه ت نازل بووه و (واو وا ده فرموی) ئه مجار ئه وانیش برپاریان دا کوچ بکهن، ئه گهر کافره کان شوینیان که و تن شهریان له گه ل بکهن، له سه ر برپاری خو یان له مه ککه دهر چوون به ره مه دینه، قورپه شییه کان پییان زانی و شوینیان که و تن، ئه وانیش به گزیان دا چوونه وه شهریان له گه ل کردن، هه یانبوو شه هید بوو، هه یانبوو رزگاری بوو. ئیتر پهروه ردگار دهر باره یان نایه تی ﴿ثم ان ربك للذين هاجروا من بعد ما فتنوا ثم جاهدوا وصبروا ان ربك من بعدها لغفور رحيم﴾ (النحل: ۱۱۰) نازل بوو!!

هه ر ئیبنو ئه بی حاتم ریوایه تی کردوه ده لی: نایه تی ﴿ألم: أَحْسَبَ النَّاسُ... الْآيَةَ﴾ دهر باره ی که سانیک مه ککه یی نازل بووه: که له مه ککه دهر چوون و ویستیان بو مه دینه کوچ بکهن، موشریکه کان رییان پی گرتن و گه رانه وه، هاوه لانیان له مه دینه وه بو یان نو سین که دهر باره تان نایه ت نازل بووه و (واو وا ده لی) ئه مجار کوچیان کردو له ریگا له گه ل قورپه شییه کان تووشی شه ر بوون، ئه وی کوژرا کوژرا، ئه وی رزگاری بوو، رزگاری بوو، ئیتر دهر باره یان نایه تی ﴿والذين جاهدوا فینا لنهدينهم سبلنا وان الله لمع المحسنين﴾ نازل بوو.

موقتیل ده فرموی: ئهم نایه تانه دهر باره ی (می هجه ع): که بهنده ی ئیمامی عومه ر بووه نازل بووه، ئهم زاته یه که م کهس بوو له شه ری به دردا شه هید کرا، عامیری کوری (الحضرمی) تیریکی پیوه ناو شه هیدی کرد، ئهو روزه پیغه مبهرو ﴿...﴾ فره مووی: (سید الشهداء مه جع، وه و اول من یدعی إلى باب الجنة من هذه الأمة) باوک و

دایکی زۆریان په‌روش بوو جه‌زه‌عو فزه‌عیان زۆر بۆ کرد ئیتر نایه‌تی ﴿ألم: أحسب الناس أن یترکوا... آلاية﴾ نازل بوو.

به‌هر حال ئه‌سبابی نزوله‌که هه‌ر کامیکیان بئی (عیبه‌ت به‌عمومی له‌فظه‌و به‌خصوصی سه‌به‌ب نیه). نایه‌ته‌کان حه‌قیقه‌ت و راستی ئیمانیان له‌خۆ گرتوه، شیوه‌ی به‌تاقیکردنه‌وه‌ی په‌روه‌ردگار و داب نه‌پیتی ده‌رباره‌ی خاوه‌ن باوه‌ران رون ده‌که‌نه‌وه. سه‌ره‌نجامی موسو‌لمان و کافرو دو‌رووه‌کان دیاری ده‌که‌ن و ده‌فه‌رموی: ﴿ألم﴾ له‌خویندنه‌وه‌دا ده‌بئی ئه‌م جو‌ره و شانیه‌ی له‌سه‌ره‌تای سوره‌ته‌کانی قورئان‌دان به‌په‌رپه‌ری بخویندرینه‌وه (ألف، لام، میم) وه‌کوو له‌سه‌ره‌تای سوره‌تی (البقرة) دا ئاماژه‌مان پئی کرد، چه‌ند مانایه‌کیان بۆ دیاری کراوه، به‌لام ئه‌و مانایه‌ی لای مو‌فه‌سسیره‌کان په‌سه‌نده‌و زیاتر به‌دلا ده‌چی ئه‌وه‌یه: که په‌روه‌ردگار به‌م پیته‌ په‌رپه‌رانه ته‌حه‌ددای عه‌ره‌بو و ناعه‌ره‌بی کردوه و ئاماژه‌ی بۆ ئه‌وه کردوه: که قورئان له‌م جو‌ره پیتانه‌ پیتکه‌ هاتوه، ئه‌م جو‌ره پیتانه‌ش له‌به‌ر ده‌ستی هه‌موو که‌س دان، ده‌ ئه‌گه‌ر راست ده‌که‌ن ئه‌م قورئانه که‌لامی ئاده‌میزاده، ئیوه‌ش له‌و پیتانه که‌لامیکی ئاوه‌ها بجه‌نه‌و، (ئه‌وه عه‌رزو ئه‌وه گه‌ز).

وه‌لێ نه‌ئه‌وان و نه‌غه‌یری ئه‌وان له‌عه‌ره‌بو له‌ناعه‌ره‌ب، که‌س ناتوانی که‌لامیکی ئاوه‌ها دابنێ، چونکه ئه‌وه شا‌کاری په‌روه‌ردگار و زاده‌ی می‌شکی ئاده‌میزاد نیه.

تییینی‌یه‌کی تریش هه‌یه پتویسته ئاماژه‌ی پئی بکری و بگوتری: ئه‌ویش ئه‌وه‌یه: هه‌ر سوره‌تیکی قورئان به‌م جو‌ره پیته‌ په‌رپه‌رانه ده‌ستی پئی کرابی، باس و خوا‌سیکی قورئانی له‌خۆگرتوه، جا یا یه‌که‌سه‌ر دوا به‌دوا‌ی پیته‌کان ده‌ست ده‌کا به‌باسی قورئان، یان له‌ناوه‌ندی سوره‌ته‌که‌دا، وه‌کوو له‌م سوره‌ته‌دا به‌ره‌چاو ده‌که‌وی: که ده‌فه‌رموی: ﴿أتل ما أحیٰ إلیک من الکتاب...﴾ یان ده‌فه‌رموی: ﴿وکذلک أنزلنا إلیک الکتاب...﴾ یان ده‌فه‌رموی: ﴿وما کنت تتلو من قبله من کتاب ولا تحطه بیمی‌نک﴾ یان ﴿أولم یکفهم إنا أنزلنا علیک الکتاب یتلى علیهم﴾ ئه‌جار دوا‌ی ده‌ست پیکردن و چوونه ناو جیهانی سوره‌ته‌که‌وه، ده‌ست ده‌کا به‌باسی

بیرو باوه پرو ئه و تاقیکردنه وه ئه زموونانه ی موسولمانانی پێدا تیپهر ده که نه و روبه پرویان ده بنه وه، بۆ چه سپاندنی بیرو باوه پرو جودا کردنه وه ده ست نیشانکردنی راستگۆیان و دوورپروان به هۆی ئه و تاقیکردنه وه له بۆته دانیه به سهریان دئ: ده فهرموی: ﴿أَحْسِبِ النَّاسَ أَنْ يَتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا: آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ﴾ نایا ئه و خه لکه پێیان وایه، وازیان لئ ده هیندری و تووشی تاقیکردنه وه له بۆته دان نابن؟ ههر به وهنده که به زویان ده لێن: ئیمه ئیمانمان هیناوه و پرومان هیه ئیتر وازیان لئ ده هیندری و ئهرکی جیهاد و تیکۆشان و کوچکردن و به ربهره کانی شه هه وات و ئاره زویان ناخریته سهر شان؟ پێیان وایه ئهرکی ئه نجامدانی طاعه ت و خودا په رستی و فره ائیضه مالی و به ده نییه کانیان ناخریته سهر شان؟ تووشی کاره ساتی مالی و جه سته یی و له ده ستدانی خو شه ویست و مال و سامان و که مبه و نه وه یان نابن؟

بێگومان بیرو باوه پر ههر ئه وه نیه کابرا به روا له ت بلئ من موسولمانم و به س! به لکو و بیرو باوه پر حه قیقه تی که ئه رک و ئاره حه تی تایبه تی خو ی هیه، ئه مانه تی که ههر که سی له ئه ستۆی گرت ئه رک و ماندوبوونی خو ی هیه، جیهاد و تیکۆشانیکه پێویستی به سه برو خۆراگری هیه، ههر ئه وهنده کیفایه ت نیه به ده م بلێن: ئیمانمان هیناوه و به عه مه لی و له مه یدانی واقع دا نه یچه سپێنن: که راست ده که ن له ئیمانمانه که یان دا یان نا!! ده بئ له که وو بیژنگ بدرێن و بکه و نه نا و تاقیکردنه وه له بۆته دان ده ربچن، وه کوو چۆن ئالتون ده خریته سهر ئاگرو له بۆته ده درئ؛ بۆ ئه وه ی له چلک و مه واده مه غشو شه کان جیا بکریته وه. ئاده میزاده موسولمانه کانی ش تووشی ده ردو مه ی نه تی ده بن، بۆ ئه وه ی ده ربکه و ئی کئ موسولمانی ساغ و خاوه ن باوه ری پته وه و کئ مونا فیق و ساخته چی یه.

سه ره تا ئایه ته که به هه مزه ی ئیستفه ام ده ست پئ ده کا، ئیستیفه امه که ش بۆ ئینکاره. ئه وه ده گه ی نه ئ: که ده بئ موسولمانان تووشی ده ردو چه رمه سه ربی ببو کاره ساتی ناخۆش و دلته زینیان لی رویدا و ده ربکه و ئی بۆ خو یان و غه یری خو یان تا چ ئاستیک پابه ندی بیرو باوه ره که یانن! چونکه به لا و موصیبه ت پتوه ری بیرو باوه رن.

له فەرموده ی صه حیح دا هاتوو: پیغه مبهەر ۞ فەرموویه تی: (أشد الناس بلاء الأنبياء، ثم الصالحون، ثم الأمثل فالأمثل، يبتلى الرجل على حسب دينه، فإن كان في دينه صلابه، زيدله في البلاء) قورسترین به لآو ناخۆشی تووشی پیغه مبهران ده بی، پاشان پیواچاگان، نه مجار پله پله ههتا بیرو باوهری لاواز تر بی، به لآی سوکتری تووش ده بی، ناده میزاد به گویره ی به هیزی و بی هیزی ئیمانی به لآی به سهر دین. ههتا بیرو باوهری پتهو تر بی، به لآی قورستری تووش ده بن!!

وینه ی ئهم نایه ته نایه تیکی تره: که ده فەرمو ی: ﴿ام حسبتم ان تدخلوا الجنة، ولما يعلم الله الذين جاهدوا منكم ويعلم الصابرين﴾ (آل عمران: ۱۴۲) یان ده فەرمو ی: ﴿ام حسبتم ان تدخلوا الجنة ولما يأتكم مثل الذين خلوا من قبلكم مستهم البأساء والضراء وزلزلوا حتى يقول الرسول والذين آمنوا معه متى نصر الله؟ الا ان نصر الله قريب﴾ (البقرة: ۲۱۴).

له وه پیش له باسی نه سبابی نزولی نایه ته كان دا ئاماژه مان به وه کرد: که ئهم نایه ته ده باره ی هه ندی که س نازل بووه: که تازه له مه ککه دا موسولمان بووون و قوره شییه کان له سهر بیرو باوهری ئیسلامی جوهره ها ئازارو نه شکه نجه یان ده دان عه ماری کوری یاسرو دایکی عه ماری که ناوی (سمیه) بوو. باوکی عه ماری: که ناوی (یاسر) بوو ههروه ها عه بیاشی کوری ئه بی ره بیعه وه لیدی کوری وه لیدو سه له مه ی کوری هیشام غمونه ی هه ره زه قو بهرچاوی ئهم ئازار دراوانه بوون.

بیگومان خودا پیش به تاقیکردنه وه که حه قیقه تی دلّو دهروونه کان ده زانی و ئاگای لی یه تی: وه لی تاقیکردنه وه له بوته دانه که بوّ ئه وه یه: ئه وه ی له زانیاری خودا ده یه، له عاله می واقیع و مه کشوفدا ده ربکه وی: ئه وه ی له زانیاری ناده میزاد نه ئینی یه بکه و ته رو، بوّ ئه وه ی ناده میزاده کان له سهر هه لو یست و کرده وه کانیا ن حیساب و لیکنۆلینه وه یان له گه ل بکری، نه ک له سهر ئه وه ی: که خودا ده باره یان پیش وه خت ئاگای لی یه تی. ئه مه ش له لایه که وه فه ضلو گه وره یی خودایه به سهر به نده کانه وه، له لایه کی تره وه عه داله تکاری ییه و له سهر یتکی شه وه پهروه ره کردنی ناده میزاده کانه. که س سزای نادریته وه و پاداش وه رنساگری مه گهر

بهوهی له کارو هه لۆیستی ناشکرا بووه و به کرده و هه سپاندویه تی. ئه گینا هیچ کهس وه کوو خودا حه قیقه تی دڵ و دهروونه کان نازانی.

وا دیاره دوو چار بوونی ناده میزاد به به لۆ کاره ساته وه دیاردهیه کی هه میشه بی و بهرده وامه له ناو ئۆمه تی پیغه مبه ردا. هه تا ئیسلام له وجود دا هه بی و حه ق و به تال له صیراع و کئی برکی دا بن، ئه زیه تدان و چه وساندنه وهی موسولمانان بهرده وامه. هه تا بیرو باوه ری راسته قینه ی ئیسلامی روبه روی ره شه بای ئیلحاد کوفرو عه لمانی و گروه چه پ ره و شو شیاو و ماده په رست و مله ور په رسته کان بوهستی و به ره ره کانیا بکا، هه تا قورثانی پیروژ پیناسه ی موسولمانان بی و پارێزگاری هه بوونیان بکا و له باوه شی بگرن و بیخوئین و بیان هه ژینی، ئه زیه تدان ی خودا په رستان له لایه ن کۆمه لانی کوفرو ئیلحاد وه بهرده وام ده بی. به لام له هه مان کات دا هه رگیزا و هه رگیز کۆمه لی کوفر ناتوان دهنگی ئیسلام کپ بکه نه وه، چه ندیک نه سالی بی چه وساندنه و هیان به هیژو کاریگه رو چرو پر بی، موسولمانان له سه ر هه لۆیستی خۆیان سوورتر ده بن و له گرتوو خانه و زه برو زهنگی دوژمنانیا پته و تر ده بن، چونکه داینه مۆی بیرو باوه ریا ن قورثانی پیروژه، په پیره و پرۆگرامیا ن کهلامی خودایه، رابه ریا ن پیغه مبه ره ﷺ به کرده وه ریگای بو شکاندون.

هه ر له و روژه وه حه ق و به تال کئی برکیانه و رو به ره وری یه کدی بوونه وه له بوته دان و ئه زیه تدان ی موسولمانان له گۆرپیه و هه ر بهرده وامیش ده بی. بویه په ره ردگار بوته سه ل لا دانه وهی موسولمانان و به رچا و رونیان ده فره موئ: ﴿وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ﴾ واته: سوئند بی ئیمه خودا په رستان ی رابورد ومان به جوژه ها نازار و ئه شکه نه به تاقی کردونه وه، به لکوو پیغه مبه رانی پیشو ومان به جوژه ها تالی و سویری له بوته داو و خست ومان نه ناو تاقی کردنه وهی سهخت و دژواره وه، وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فره موئ: ﴿وَكَأَيِّنْ مِنْ نَبِيٍّ قَاتَلَ مَعَهُ رِبِّيُّونَ كَثِيرٌ فَمَا وَهَنُوا لِمَا أَصَابَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ، وَمَا ضَعُفُوا وَمَا اسْتَكَانُوا وَاللَّهُ يُحِبُّ الصَّابِرِينَ﴾ (آل عمران: ۱۴۶).

هه‌لبه‌ته وه‌کوو وتمان خودا پیش به‌تاقیکردنه‌وه که حه‌قیقه‌تی ناو دلّو
 ده‌رونه‌کان ده‌زانی، وه‌لئی به‌تاقیکردنه‌وه که ئه‌وه‌ی له‌زانیاری خودادا ئاشکراو
 نمایانه، له‌جیهانی واقعییشدا ئاشکراو نمایانی ده‌کا. که‌وابی ﴿فلیعلمن الله الذین
 صدقوا﴾ په‌روه‌ردگار ئه‌وانه‌ی راستگۆن له‌ئیدیعیای ئیماندارییاندا ده‌یاختاه‌رو
 ئاشکرایان ده‌کا. ﴿ولیعلمن الکاذبین﴾ هه‌روه‌ها درۆزنه‌کانیش جیاده‌کاته‌وه‌و
 په‌رده‌یان له‌سهر هه‌لده‌مالئی و ئاشکرای ده‌کا کئی راستگۆیه له‌دعوای ئیمانداریی داو
 کئی درۆزنه. ههر که‌سه‌ش به‌گویره‌ی کرده‌وه‌کانی سزاو پاداش وهرده‌گریته‌وه.

ئه‌هلی سونه‌ت و (جه‌ماعه) کۆرایان له‌سهر ئه‌وه هه‌یه: که خودای مه‌زن پیش
 وه‌خت زانیاری ته‌واوی هه‌یه ده‌رباره‌ی هه‌موو ئه‌و شتانه‌ی بون و ده‌بن و نابن و چۆن
 ده‌بن و که‌ی ده‌بن. بۆیه ئیبنو عه‌بباس له‌ته‌فسیری (الا لتعلم) ی قورئاندا
 ده‌فه‌رموی: ﴿الا لنری﴾ چونکه بینین و نیشان‌دان په‌یه‌وند ده‌بی به‌شتی هه‌بووه‌وه
 ههر شتیک نه‌بی (رؤیه‌ت) ته‌عه‌لوقی پتوه نابه‌ستی، به‌لام عیلم له‌ (رؤیه‌ت) گشتی
 تره چونکه ئه‌و ته‌عه‌لوق ده‌به‌ستی به‌هه‌بوو نه‌بووه‌وه.

بیگومان له‌بۆته‌دان و به‌تاقیکردنه‌وه زۆر شیوازو جوۆی هه‌ن، جاری وا ده‌بی
 موسوڵمان راسته‌وخۆ له‌لایه‌ن به‌تالّخوازان‌ه‌وه ئه‌زیه‌ت ده‌دری و که‌سیش نیه
 پالپشتی بکا و هه‌زیکی ده‌ست ناکه‌وی روبه‌روی طوغيان ببیته‌وه. ئه‌مه وینه‌یه‌کی
 هه‌ره‌به‌رچاوی فیتنه‌و له‌بۆته‌دانه. وه‌لئی ئه‌مه دیمه‌نی هه‌ره سامناکی فیتنه‌یی نیه.
 به‌لکوو به‌تاقیکردنه‌وه زۆرو هه‌مه‌جوۆن.

فیتنه‌یی مالّ و مندالّ و که‌سو و کارو خه‌زان و دۆست و ناسیاو.

فیتنه‌یی رۆتیکردن و ده‌سته‌به‌ر بوونی دونیا بۆ به‌تالّخوازان و به‌روالّه‌ت
 سه‌رکه‌وتنیان له‌ژياندا. دونیا بۆیان پتده‌که‌نی و جه‌ماوه‌ر چه‌پله‌ ریزانیان بۆ ده‌که‌ن.
 قاره‌مانیه‌تی و شکۆمه‌ندیان پالّ ده‌ده‌ن، سه‌روه‌ری و به‌هره‌مه‌ندیان بۆ ده‌ست
 نیشان ده‌که‌ن. ده‌یانبه‌نه‌وه سه‌ر رشته‌و نژادی بنه‌ماله‌ی دیارو وه‌جاخزاده. له‌هه‌مان
 کاتدا کاکی موسوڵمان هه‌رچه‌نده خۆی زۆر له‌و دونیا خۆره دونیا بۆ هاتووه
 به‌شیاو‌تر ده‌زانی، پاشگوێ خراوه.

فیتنه ی نامۆبی و دوورووی سی له کۆمه لگا به هۆی عه قیده و هه لۆیستی ئاین پهروه ری یه وه. فیتنه یه کی تر: که ئه مپۆ باوو له روه وه نه ویش فیتنه یی نه وه یه: موسولمان ده بینن چه ندان حکومه ت و فه رمانه و تا بینه قاقایان له گومرای و ره وشتی ناشیرین و په ستدا نقوم بوون، که چی له گه ل نه وه شدا ده بینن کۆمه لگایه کیان پیکه وه ناوه له بواری ژیارو شاره ستانی دا تابلئی پیشکه وتوو سه رکه وتوون. تاکي نه و کۆمه لگایه نه و په ری ژیانی خو شی بو دروست بووه به و په ری هه ستی مرۆف دوستی یه وه مامه له ی رۆژانه ی له گه لدا ده کری!!

فیتنه ی گه و ره و دژوارتر له وانه فیتنه ی نه فس و شه هوه ته، خو یستی و هه ز له مال و سامان و هیزی ده سه لات و فرمانه وایی یه، هه ر که سی به مانا به تاقیکرایه وه و ده رنه چوو هاوار به مالی.

هه لبه ته په روه ردگار هه رگیز نایه وئ موسولمانان به تاقیکردنه وه و له بوته دان نه زیه ت بدا، مه به ستی نه وه نیه و حاشا! وه لی په روه رده کردنیان بو هه لگرتنی نه مانه ت و به رپر سیاری پیویستی به و له بوته دانه هیه. به بی نه و ته ربیه ته تاییه تییه و هه لئس و کهوت کردن له گه ل ناره حه تییه کاندا ده سه به ر نابئ. ده بی موسولمان به شیوه یه کی عه مه لی و واقعی وای لی بی بتوانی جله وی نه فس و ئاره زۆ بگرێته وه، به سه ر شه هوه ت و ئاره زۆ بازی دا بالاده ست بی له به رام به ر ئیش و ئازارو مهینه تی دا خوگر بی، بتمانیه ته وای به یار مه تی و کۆمه کی په روه ردگاری هه بی، یه قینی وای بی پاداش و شه وایی له سه ر نه و کاره سات و ناخو شیانه ده ست ده که وئ. نه و نه فس و دل و ده رووانه ی به لا و کاره سات له بوته یان ده دن و غه م و په ژاره مش و مالیان ده که ن له چلک و ته پ و تۆزی ماده و ره وشته په سه کان پاکیان ده که نه وه، حه تمه ن هیزه مه عنه ویه شاراهه کانیان وه خه به ر دین و ده که ونه خو. په یوه ندییان به خودا وه به هیز ده بی و بتمانیه یان به وه ده بی: که یه کی له دوسه روه ری (سه رکه وتن یان پاداش) یان بو ده سه به ر ده بی. ئا نه وانه ن: که له ئاکام دا ئالای خودا په رستی و ئاوه دان کردنه وای زه وای و رابه ری مرۆقایه تی ده گر نه ده ست و ده بنه باشت رین گه ل و نه ته وه و فه رمان به چاکه و نه هی له خرا په ده که ن، چاکه خوازو

خیرخوازو مروت و دوست و خداویست ده‌بن، به‌خته‌وه‌ریی دونیاو
قیامت مسوگر ده‌که‌ن.

ئه‌وانه‌ی موسولمانانیش توشی ئه‌زیه‌ت و ده‌ردی سه‌ری ده‌که‌ن، خراپه‌کارو
سته‌مکارو بی‌برواو مه‌به‌ه‌ئن، ئه‌وانه‌ هه‌رگیز له‌چنگی غه‌زه‌بو قاری خودا
رزگاریان نابێ، چه‌ندیک باطلیان به‌رواڵه‌ت بالایی و سه‌رکه‌وتن به‌ده‌ست بیتن، ده‌بی
له‌ناکامدا بکه‌ونه به‌رقارو غه‌زه‌بی خودای خاوه‌ن ده‌سه‌لات و تۆله‌ستین.

نمونه‌ی ته‌عذیب‌دانی موسولمانان به‌ده‌ستی بیدینان پیش هاتنی ئیسلام و دوا‌ی
ناردنی چه‌زه‌تی موحه‌مه‌د و ئیستاشی له‌گه‌ڵدا بی، چه‌وسانه‌وه‌ی خوداپه‌رستان
له‌سه‌ر ده‌ستی مله‌پورو سته‌مکاران له‌کۆن و نوێدا ده‌ریایه‌کی بی بنه‌و له‌نووسین
نایه. کاریکی ئه‌سته‌مه‌و ده‌بی (عه‌ددادی) زانیاریی خودا کۆنتۆلی بکاو
یه‌کالای بکاته‌وه.

ئیمامی بوخاری و ئه‌بوداودو نه‌سانی له‌خه‌بابی کوری ئه‌ره‌ته‌وه‌ فهرموده‌یه‌ک
ریوایه‌ت ده‌که‌ن ده‌فهرموێ: شکایه‌تی وه‌زع و حالێ خۆمان لای پیغه‌مبه‌ر ﷺ کرد،
له‌و کاته پیغه‌مبه‌ر ﷺ له‌سیبه‌ری کابه‌دا عه‌باکه‌ی خۆی کردبوه سه‌رین و راکشابوو:
عه‌رزمان کرد بۆچی داوا‌ی یامه‌تیمان بۆ ناکه‌ی؟ بۆ بۆمان ناپارێیه‌وه له‌خودا ئه‌م
ناره‌حه‌تیه‌مان له‌سه‌ر لا‌با؟ له‌وه‌لامدا فهرمووی: (قد کان من قبلکم یؤخذ الرجل فیحضر
له فی الأرض فیجعل فیها، فیجاء بالنشار فیوضع علی رأسه فیجعل نصفین، ویمشط بأمشاط
الحدید لحمه وعظمه فما یصرفه ذلک عن دینه، والله لیتمن هذا الأمر حتی یسیر الراکب من
صنعا إلى حضر موت لا یخاف الا الله والذنب علی غنمه، ولکنکم تستعجلون).

ئیبنو ماجه له‌ئهبو سه‌عیدی خودرییه‌وه ریوایه‌ت ده‌کا ده‌لێ: چومه‌ خزمه‌ت
پیغه‌مبه‌ر ﷺ ناساغ بوو له‌سه‌ر لیقه‌که‌ی به‌سه‌ریه‌وه بوو ده‌ستم لی دا ده‌ستم
گه‌رمایی بی گه‌یشته‌، عه‌رزمان کرد: ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خودا! ده‌ردو تایه‌که‌ت چه‌ند
به‌ته‌ورمه له‌سه‌رت!! فهرمووی: ئیمه وه‌هاین به‌لاو نه‌خۆشیمان بۆ دووچه‌ندانه
ده‌کرێته‌وه، پاداشیشمان بۆ دوو چه‌ندانیه‌! وتم: ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خودا! کێ
له‌ئاده‌میزادان له‌هه‌موو که‌س زیاتر به‌لا‌ی له‌سه‌ر توندو به‌شیده‌ت ده‌بن؟ فهرمووی:

پیغه مبه ران، وتم، پاش ئه وان؟ فهرموی: پاشان پیاوچاکان، هی وایان هه یه تووشی به لای هه ژاری ده بی، ته نانه ت جگه له عه باکه ی هیچی ده ست ناکه وئی بییری و بیدری بۆ پیویستی خۆی. هی وایان هه یه که یف خۆش ده بی به به لا وه کوو چۆن به خۆشی که یف خۆش ده بی.

به کورتی ژیان گۆره پانی تیکۆشان و هه ولدان و ماندوبون و جم و جوله. هه تا ئه رک و بهرپرسیاریه تی زۆرو گه وره بن له ریزو نرخی بهرپرسیاره که زیاد ده بی، که وایی ته کلیف و بهرپرسیاریه تی نیشانه ی ریزلینان و قه درزانییه، ره مزی که سایه تی و چه سپاندنی مروّقایه تییه، که سیک هیج ئه رکی له ئه ستۆ نه بن و ته کلیفی له سه ر نه بن به مروّق حلیب ناکری. ژیان به بی کارو کرده وه ته کلیف به ژیان ناژمیردری. خۆشی و له زه تی ژیان له وه دایه ئاده میزاد بۆ مه به ستیک کار بکا و هه ده فیکی هه بی، ئه گینا ده که ویته ناو ژیانی بی مه به ست و سه رگهردانی یه وه. که وابوو پیویسته سوپاسی خودا بکه ین له سه ر ئه وه ی: که ئه رکی جۆراو جۆری خستۆته ئه ستۆمان. ههروه ها پیویسته خاوه ن سه برو سوپاسگوزار بین له سه ر به لاو کاره سات!

﴿أَمْ حَسِبَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ أَنْ يَسْبِقُونَا؟ سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ﴾ به لکوو نایا ئه وانه ی تاوان ئه نجام ده ده ن پێیان وایه ئه وان له چنگی قاری ئیمه قوتار ده بن و تۆله ی سه مه کاری و تاوانباریان لی ناستین؟ نا با و نه زانن: ئه وان له چنگی عه زاب و سزای ئیمه رزگاریان نابی، به هه له چوون خراب گومانیکه بۆیان پهیدا بووه، بریارێکی نابه جی و هه له یان داوه: که و ده زانن له خودا یاخی ده بن و سه ره پێچی فه رمانه کانی ده که نه و تۆله شیان لی ناسه ندری! ئه و بریارو بیرو بۆچوونه یان پێچه وانه ی عه قل و شه رع و داده.

ئیبنو عه بباس ده فه رموی: مه به ستی نایه ته که (الولید)ی کوری (المغیره) و ئه بو جه هل و (الأسود) و (العاص)ی کوری هیشام و شه یبه و عوتبه و وه لیدی کوری عوتبه و عوتبه ی کوری ئه بو مو عیط و حه نظله ی

کوری نه بو سه فیانو (العاص) ی کوری (وائیل) ه.^(۱)

نه مجار دواى راگه ياندنى نه وه: كه ههر كه سيك ئهركى سه رشانى خوئى به جئ نه هئىنئ سزا ده درئ. نه وه رون ده كاته وه: كه ههر كه سيك خاوه ن بىرو باوه رى راست و په سنبى و ئهركى سه رشانى خوئى نه نجام بداو كار بو ژيانى قيامه ت بكا، خدا پاداشى باشى ده داته وه: ده فهرموئ: ﴿من كان يرجو لقاء الله فان أجل الله لآت، وهو السميع العليم﴾ ههر كه سئ به ته ما خىرو فهر و پاداش بئ له خدا، چاوه روانى به هه شت بئ له ژيانى قيامه ت دا، وئراى نه وه كرده وى چاك بكاو ئهركى سه رشانى به ريك و پيكي نه نجام بدا، نه وه بيگومان خدا ئاواته كهى بو دئىته جئ و پاداشى كرده وه كانى به ته واوى ده داته وه، چونكه هاتنى قيامه ت و زيندوبونه وه، حه قيقه ته و گومان له هاتنى دا نيه، خوداش شنه واو زانايه به كرده وى به نده كانى و هيچى لئ گوم نابئ، زانايه به هه موو بونه وهر ئاگادارى بىرو باوه رى كردارى به نده كانيه تى و ههر كه سه به گوئره ي كرده وى پاداشى ده داته وه مه به ست به (أجل الله) پئده چئ مه به ست مردن بئ. ده شگوئجئ مه به ست هاتنى روژى قيامه ت بئ.

جا نه كه په روه ردگار به تاقى كرده وه و له بو ته دانى بو برياردابن و له سه رى پئويست كردوبن: كه جيهاد بكه ن و نه فسى خويان و ارام بكه ن ته حه مولى مه شه قه ت و نا ره حه تى بكا، نه وه سودو قازانجى بو خوiane، بو چاكبون و ته واو بوونى خوiane، بو نه وه به له دونيا و قيامه ت دا به خته وه ريبان بو ده سته بهر ببئ. ﴿ومن جاهد فإنما يجاهد لنفسه، ان الله لغني عن العالمين﴾ كه سيك جيهاد له گه ل نه فسى خوئى بكا، خوئى و ارام بكا خوگرو پشوو درئژ بئ له به رام بهر كار ه سات و ناخوئى دا، فهرمانى خدا به جئ بيئى و واز له و شتانه بيئى كه خدا نه هى لئ كرده، بيگومان به رويوومى نه و جيهاد و خوگري و تيكوشانه ي بو خوئيه تى، بوخوئى سودى لئ وهر ده گرئ. وه كوو له ئايه تىكى تر دا ده فهرموئ: ﴿من عمل صالحا فلنفسه﴾ (نص: ٤٦) يان ده فهرموئ: ﴿ان احسنتم احسنتم لانفسكم﴾ (الإسراء: ٧).

(۱) ته فسى نينبو كه ئير ج ٢٤٦/٣ (٣٨٧٨).

جیهادو تیکۆشان، دلّو دەر وونی تیکۆشهر که مشتو مالّ ده‌کا، ته‌سه‌وراتو
ئاسۆی بیروبوچونی به‌رز ده‌کاته‌وه، له‌چلکی رژدی و به‌خیلی پاکی ده‌کاته‌وه، هیژه
مه‌عنه‌وییه‌کانی ناوکیانی دهوروژینی و ئاماده‌باشی‌یان تیدا ده‌خولقینی، ئیتر
ره‌شت و بیرو بوچوونی، کار له‌کۆمه‌لّ ده‌که‌ن و سودی بۆ کۆمه‌لیشی ده‌بی!

ئه‌جار باداشی فهرمانبه‌رداران رون ده‌کاته‌وه ده‌فهرمو: ﴿والذین آمنوا
وعملوا الصالحات لنكفرن عنهم سيئاتهم ولنجزيهم أحسن الذي كانوا
يعملون﴾ واته: ئه‌وانه‌ی ئیمان‌یان هیناوه‌ کرده‌وه‌ی باش ده‌که‌ن، ئه‌وه‌ بیکۆمان
تاوانه‌کانیان ده‌سپینه‌وه، به‌مه‌رجی هاوه‌لی بۆ خودا دانه‌نابێ، له‌گونا‌هه‌کانی خۆش
ده‌بین. هه‌روه‌ها به‌هۆی ئیمان‌ه‌که‌ی و کرده‌وه‌ باشه‌کانی تاوانه‌کانی داده‌پۆشین، له‌ناو
کرده‌وه‌ باشه‌کانیشی دا به‌پێی باشترین کرده‌وه‌ی، پاداشی ده‌ده‌ینه‌وه، بۆ نمونه
ئه‌گه‌ر کابرا په‌نجای نوێی سوننه‌تی کرد بێ، کامیان له‌هه‌موان زیاتر به‌ریک و پیک
ئه‌نجامی دابێ، ئه‌وه‌ ده‌که‌ین به‌نمونه‌ هه‌موو نوێه‌کانی تری به‌گوێه‌ی ئه‌و نوێه
باش و ته‌واوه‌ بۆ حیساب ده‌که‌ین. ئه‌گه‌ر بیست جار مالی خۆی به‌خشیبێ
به‌داماوان کام جاره‌یان به‌خشینه‌که‌ی له‌هه‌موو جاره‌کان باشت‌بووه‌ به‌پێی ئه‌و
جاره‌ پاداشی بۆ حیساب ده‌که‌ین!!

به‌راستی ئه‌مه‌ موژده‌یه‌کی خۆشه‌، ره‌حه‌مت و فەرو به‌ره‌که‌تیکێ فراوانه‌، ئه‌وه
ده‌گه‌یه‌نی: که‌ په‌روه‌ردگار بۆ پاداش دانه‌وه‌ له‌بیانوو ده‌گه‌ڕێ، به‌لام بۆ سزادان و قار
گرتن له‌به‌هانه‌ ناگه‌ڕێ! له‌کاری چاکه‌ و طاعات که‌میش بێ قبوولی ده‌کا، پاداش
یه‌ک به‌ده‌ تا یه‌ک به‌حه‌وت سه‌د ده‌داته‌وه، به‌لام بۆ خراپه‌ هه‌ر به‌ئه‌ندازه‌ی خراپه‌ که
سزای ده‌دا یان هه‌ر لێی خۆش ده‌بی!!

که‌وابێ با موسوڵمانانی تیکۆشهر دلّخۆش بن به‌وه‌ی که‌ لای خودا بۆیان بریار
دراوه‌، له‌لی‌خۆشبوون له‌تاوان و پاداشی باش له‌سه‌ر کرده‌وه‌ی چاکه‌. با‌سه‌ر بگرن
له‌سه‌ر ئه‌رکی جیهاد له‌گه‌لّ دوژمنان و نه‌فس و ئاره‌زووبازی، خۆراگرن له‌سه‌ر به‌لاو
ده‌ردو مه‌ینه‌تی و له‌بۆته‌دان، ئاسۆی رون و پاداشی باش چاوه‌ڕێیان‌ه‌و
خه‌نی له‌خۆیان.

تیبینی:

نایه تی ﴿وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ﴾ ناماژه به وه ده کا: که کرده وه له ئیمان جوداوازه، چونکه عه طفی (عملوا) بۆ سر (آمنوا) به واو کراوه ته وه، عه طف به (واو) یش نیشانه ی جوداوازی نیوان (معطوف) و (معطوف علیه) یه. ئیمان بریتییه له بروا به خودا و به پیغه مبه ران و فریشته و نامه ئاسمانیه کان و هاتنی رۆژی قیامهت و زیندوبونه وه و ئیمان به قه زاو قه دهر به خێرو شه رییه وه.

کرده وه ی باش بریتییه له کردنی ههر شتیک خودا فه رمانی به کردنی کردبی. عه مه ل کاتی به صالح و باش ده ژمێردری: که له بهر خاتری خودا ئه نجام بدری. نیه تیش مه رجه ده بی کابرا: که کرده وه باشه که ئه نجام ده دا مه به ستی خودابی و له بهر خاتری خودا ئه نجامی بدا. عه مه لی صالح: که له ئیمان وه هه ئنه قولی به رزناییت وه. که وایی بی برواکاری چاکیش بکا له قیامهت دا سودی لی نایینی. ئیمان و عه مه لی صالح به یه که وه ده بنه هو ی به خته وه ری ژیا نی دویا و قیامهت.

هه ئو یست و هه ئس و کهوت له گه ل باوک و دایکا به تا قی کردنه وه ی موسو ئمانان و

هه ره شه له کافرو دوو رووه کان

وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ

بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَإِنْ جَاهَدَاكَ لِتُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ

فَلَا تُطِعْهُمَا ۖ إِلَىٰ مَرْجِعُكُمْ فَأُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٨﴾

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي الصَّالِحِينَ

﴿ ۹ ﴾ وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ ءَامَنَّا بِاللّٰهِ فَإِذَا أُوذِيَ فِي اللّٰهِ جَعَلَ

فِتْنَةً لِلنَّاسِ كَعَذَابِ اللّٰهِ وَلَئِن جَاءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولَنَّ

إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْ لَيْسَ اللّٰهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعٰلَمِينَ

إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوْ لَيْسَ اللّٰهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعٰلَمِينَ

﴿ ۱۰ ﴾ وَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ

﴿ ۱۱ ﴾ وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا

وَلْنَحْمِلْ خَطِيئَتَكُمْ وَمَا هُمْ بِحٰمِلِينَ مِنْ خَطِيئَتِهِمْ مِّنْ

شَيْءٍ ؕ إِنَّهُمْ لَكَذِبُونَ ﴿ ۱۲ ﴾ وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا

مَعَ أَثْقَالِهِمْ ؕ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ

﴿ ۱۳ ﴾

دەربارەى ھۆى نازلبوونى نایه تى ﴿ووصینا الإنسان بوالدیه... الآية﴾

تیرمیذى ریوایه تى کردوه دەلى: نایه ته که دەربارەى سەعدى کورى ئەبو وەققاص و دایکى نازل بووه: که ناوی (حملة) و کچى ئەبو سەفیان بوو.

سەعد لە دەسته موسولمانە سەرەتایی یەکان بوو، بۆ دایکى زۆر باش بوو، گوێرایەلى بوو، زۆرى خزمەت دەکرد، که سەعد موسولمان بوو رۆژیک دایکى پىی گوت: ئەم نایینه چیه خوت پێوه گرتووه! سویندم وای بێ لەو نایینه ژىوان نەبیه وه

من نان و ئاو ناخۆم تا ده‌مرم؛ جا ئهم کاته بۆ هه‌تا هه‌تایه ناوت ده‌زۆی و ده‌لێن:
 ئه‌وه بکوژی دایکێه‌تی! ئیتر مانی له‌خواردن و خواردنه‌وه گرت و شه‌وو روژێک
 هیچی نه‌خوارد و نه‌خوارده‌وه، نه‌چوه ژێر سیپهر. زۆر نارێحه‌ت و شه‌که‌ت بوو،
 روژی دوایی و شه‌وی دوایش هه‌ر له‌سه‌ر مانگرتنه‌که‌ی به‌رده‌وام بوو، ئیتر سه‌عد
 هات بۆ لای و وتی: دایکه! دلنیا به‌ ئه‌گه‌ر سه‌د گیانت تێدابی و یه‌ک به‌دوای یه‌که‌دا
 گیانه‌کانت ده‌رېچن ئه‌من واز له‌ئایینی خۆم ناهێنم و پاشگه‌ز نایمه‌وه! جا تۆ که‌یفی
 خۆته ده‌خۆی ناخۆی (قیر به‌قه‌ره‌سی). ئیتر: که‌ ناهومێد بوو ده‌ستی کرد به‌نان
 خواردن و ئاو خواردنه‌وه و نایه‌تی ﴿ووصینا الإنسان بوالدیه...﴾ نازل بوو.^(۱)

موجاهید ده‌لێ: نایه‌تی ﴿ومن الناس من يقول... الآية﴾ ده‌بارهی کۆمه‌لێک
 ئاده‌میزاد نازل بووه: که‌ به‌زویان (نه‌ک به‌دل) ئیمانیان هێنا بوو، هه‌ر که‌ تووشی
 به‌لا و ناخۆشی یه‌ک ده‌بوون ده‌ستیان ده‌کرد به‌ده‌پرینی نارێزایی و ناخ و ئۆف.

ضه‌حاک ده‌لێ: ئه‌و نایه‌ته‌ ده‌بارهی کۆمه‌لێک دووروو نازل بوو: که‌
 له‌مه‌که‌دا به‌رواڵه‌ت ئیمانیان هێنا بوو، هه‌ر که‌ توشی ئه‌زیه‌ت و ناخۆشی یه‌ک
 ده‌بوون کافر ده‌بوونه‌وه.

ئیبینو عه‌بباس ده‌فه‌رموی: ده‌بارهی کۆمه‌لێک موسوڵمان نازل بووه: که‌
 موشریکه‌کان له‌ئاین ژێوانیان کردنه‌وه و موڕته‌دبوونه‌وه. واته‌ ده‌رحه‌ق به‌وانه‌ نازل
 بوو: که‌ نایه‌تی ﴿ان الذين توفاهم الملائكة ظالمی انفسهم﴾ (النساء: ۹۷) ده‌بارهیان ئه‌وان
 نازل بووه.

هه‌ندیکیش ده‌لێ: نایه‌ته‌که‌ ده‌بارهی (عیاش)ی کوری ئه‌بو ره‌بیعه‌ نازل
 بووه، موسوڵمان بوو کۆچی کرد، دوایی توشی ئه‌زیه‌ت و نارێحه‌تی بوو له‌ئاین
 ژێوان بووه‌وه.

(۱) ته‌فسیری مه‌راغی ج ۱۱۷/۲.

په یوه ندى ئه م نایه تانه به هی پیشه وه له م روه وه یه: که په روه ردگار دواى نه وه ی نه وه ی به یان کرد: که کرده وه ی باش تاوان ده شواته وه پاداشی چاکه دوجه ندانه و چند چه ندانه ده داته وه. به شوین نه وه دا باسی چاکه کردن له گه ل باوک و دایک دا ده کا. نه مجار نه وه رون ده کاته وه: که هر که سیك ویرای نیمانی راسته قینه کرده وه ی باشیش نه نجام بدا خودا ده یخاته پیری پیغه مبه ران و صالحانه وه، نه مجار باسی دوو روه کان ده کاو په رده یان له سهر لاده با، دواىی دیته سه رباسی هه ول و تیکوشانی کافره کان بو نه وه ی موسولمانان ژيوان بکه نه وه.

ده توانین بلین: نه م کومه له نایه تانه له سی باسی سه ره کی دا ده خولینه وه:

۱- باسی یه که م: پابه ند بوونه به خودا په رستی و خودا به یه کناسین باباوک و دایکیش نارازی بن، ده فره موی: ﴿ووصینا الإنسان بوالدیه حسنا، وان جاهدک لتشک به مالیس لک بی علم، فلا تطعهما، إلی مرجعکم فأنبکم بما کنتم تعملون﴾ واته: فره مانان به ئاده میزاد کرده: که به ته وای و ریک و پیکی چاکه له گه ل باوک و دایکیان دا بکه ن، هه لس و که وتیان له گه لیان دا چاکه و پیاهه تی بی، گوپرایه لیان بن، دلیان تازار نه دهن. به کردارو گوشتار شتیک نه که ن دلیان گهر د بگری. چونکه باوک و دایک به روا له ت هوکاری په یدابوونی نه ون، وه کوو له نایه تیکی تردا ئامازه به وه ده کاو ده فره موی: ﴿وقضی ربک الا تعبدوا إلا إیاه وبوالوالدین إحسانا، إما یبلغن عندک الکبر احدهما او کلاهما فلا تقل لهما اف ولا تنهرهما وقل لهما قولا کریمًا، واخفض لهما جناح الذل من الرحمة، وقل: رب ارحمهما کما ربیانی صغیرا﴾ (الإسراء: ۲۳-۲۴).

نه مجار ویرای نه م ئاموژگاریه ی یه زدان و نه م فره مانه گشتی یه به کوپرو کچ: که له گه ل باوک و دایکیان دا به سوژو چاکه کاربن پاساوی چاکه کانیان بده نه وه، چونکه باوک و دایک به نه رک و ماندو بوون و شه و غوونی په روه رده یان کردون و ته مه نی عه زیزی خو یانیان له پیتناودا براندونه وه، ویرای به رچاو گرتنی نه مانه هه موو، نه گهر باوک و دایک بو خو یان موشریک بون و ویستیان منداله کانیان له نایینی راست و خودا په رستی لاده دن نه وه نابی به گو ییان بکه ن و بو رازی کردنی نه وان خودا

له خوځيان بره نځینن، بویه په روه ردگار خیطابه که ناراسته ی هه ریه کئی له کورو کچ ده کاو پییان ده فهرموئی: نه گهر دایک و باوکت داوایان لئی کردی و سوور بوون له سر نه وهی هاو هل بۆ من دابنئی و بیرو باوهړیک په پیره و بکه ی: که بئی بناغهو بوشه و هیچ زانیاریه کت ده ربارهی نیو راستی و دروستی نه و بیرو باوهړت لا نه چه سپاوه، نه وه به گوځیان مه که، چ جایی بیرو باوهړیک که لیت رونه به تاله!

فهرمووده یه کی صهیح هه یه نیمام نه همه دو (الحاکم) له عمیرانو له (الحکم) ی کوری عه مری (الغفاری) یه وه ریوایه تیان کردوه: که پیغه مبهړ ۞ فهرموویه تی (لا طاعة لخلق في معصية الخالق) گوځیرایه لئی بۆ هیچ مه خلوقیک نیه له بواری له خودا یاخی بوون دا، نابئی به قسه ی هیچ کهس خودا له خوټ بره نځینئی.

گه رانه وه تان بۆ لای منه، هه مووتان به موسولمان و کافرتانه وه، به نه وانه ی گوځیرایه لئی باوک و دایکیان کردوه و نه وانه ی نه زیه تیان داوون، هر هه مووتان روژی قیامت دینه وه بۆ لای من و به گوځیره ی هه لویتست و کرده وه تان سزاو پاداشتان ده ده مه وه. چاکه به چاکه و خراپه به خراپه.

﴿والذين آمنوا وعملوا الصالحات لندخلنهم في الصالحين﴾ نه وانه ی نیمانیان به هه بوونی خوداو به تاك و ته نهایی خودا هیناوه و شوین په یامی پیغه مبهړ که وتوون و نه وهی خودا فرمانی پئی کردون له کرده وهی چاک، نه نجامیان داوه، دل و دهروونی خوځیان له نه خوځشییه دهرونیه کان پاک کردو ته وه، نه رکی سه رشانیان به ریک و پیکی جی به جی کردوه، نه وانه له پیتری (صالحین) دا حشر ده که یو له گهل نه وانه دا ده یاغینه ناو به هه شته وه.

۲- باسی دووهم حال و وه زعی دوو پرووه کان به یان ده کاو ده فهرموئی: ﴿ومن الناس من يقول آمنا بالله، فإذا أؤذي في الله جعل فتنة الناس كعذاب الله﴾ کومه لیک همن له ناو ناده میزادا دروژنو دوو پروون؛ نه وانه ی به زوبان ده لئین: نیمه بروامان به خودا هه یه و موسولمانین، پیمان وایه خودا تاك و ته نهاییه، وه لئی له راستی دا نه وانه درو ده که نو نیمان نه چو ته ناو دلپانه وه، به لگه له سر نه وهی: که نیمان له دلپان دا جیگیر نه بوه نه وهی: هر کاتئ تووشی به لاو کاره ساتیک بوون،

موشریکه‌کان له‌سهر بیرو باوهر نه‌زیه‌تیاں دان، پیتیان وایه: نه‌وه تۆله‌و سزای خودایه‌و له‌ئیمان ژتیوان ده‌بنه‌وه، نه‌زیه‌تدانی کافره‌کان بۆیان ده‌بیته هۆی لادانیان له‌ئیمان، وه‌کوو چۆن عه‌زابی خودا ده‌بیته هۆی لادانی موسولمانان له‌کوفر، موسولمانی ساغ هه‌تا زیاتر له‌بۆته بدرئ و به‌لاو موصیبه‌تی تووش بن زیاتر پابه‌ند ده‌بی به‌نایینه‌وه. عه‌زابی ئاده‌میزاد چاری هه‌یه‌و پارێزگاری لێ ده‌کری، به‌لام عه‌زابی خودا هه‌رگیز لێ قوتار بوونی نیه‌و که‌س ناتوانی خۆی لێ رزگار بکا، نه‌زیه‌تدان له‌ئاده‌میزاده‌وه ده‌بیته هۆی پاداش و به‌خته‌وه‌ری قیامه‌ت. عه‌زابی خودا عه‌زابی قیامه‌تیشی به‌شویندا دی.

نووونه‌ی ئهم نایه‌ته نایه‌تیکی تره: که ده‌فه‌رموی: ﴿ومن الناس من يعبد الله على حرف فان اصابه خير اطمأن به وان اصابته فتنه انقلب على وجهه﴾ (الحج: ۱۱)

ئه‌مه ئاماژه‌یه بۆ ئه‌وه که پاشگه‌زبوونه‌وه له‌ئیمان بۆ مونا‌فیک ئاسانه‌و هه‌ر له‌گه‌ڵ تینی بۆ هات خیرا په‌شیمان ده‌بیته‌وه، چونکه ئیمان‌که نه‌چۆته ناو دلو ده‌روونی‌وه، به‌لکوو موسولمانیه‌ته‌که‌ی هه‌ر به‌ده‌م بووه‌و بۆ دنیا خواردن بووه، دنیا خواردنیش به‌به‌هانه‌ی نایینه‌وه له‌تاوان تاوانتره.

ئه‌جار باسی هه‌له‌په‌رستی دو‌پرووه‌کان ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿ولئن جاء نصر من ربك ليقولن: انما معكم﴾ نه‌ی پیغه‌مبه‌ری خۆشه‌ویست! ئه‌گه‌ر له‌خوداوه سه‌رکه‌وتنی‌ک به‌ده‌ست بی‌نی، غه‌نیمه‌ت و ده‌ستکه‌وتی‌ک ده‌ست که‌وئ، ئه‌و دو‌پرووانه هینده هه‌له‌په‌رست و بی شه‌رم و حه‌یان ده‌لێن: ئیمه له‌گه‌ڵتان بووین و یارمه‌تیمان داوین و برای ئایینی ئیوه‌بین و دژی دو‌ژمنی ئیوه جه‌نگاوین. ئیتر خودا ره‌دیان ده‌داته‌وه ده‌فه‌رموی: ﴿أو ليس الله بأعلم بما في صدور العالمين﴾ ئایا خودا زانتر نیه له‌هه‌موو که‌س به‌وه‌ی که له‌ناو دلی ئاده‌میزاداندا هه‌شاردراوه؟ ئایا خودا نازانی دل‌یاں ئیمانی تیدا‌یه یان دو‌پروویی؟ با به‌پرواله‌تیش خۆیان به‌موسولمان ده‌رخه‌ن و لافی ئیمانداریی لێ بده‌ن!! به‌لێ خودا زانایه به‌هه‌موو شتی‌ک، هیچ نه‌ی‌نی و شاراو‌یه‌کی لێ نادیار نیه، ده‌زانی کێ موسولمانی ساغو راسته‌و کێ دو‌پروو درۆزنه!

﴿وَلْيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلْيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ﴾ دئیابن پهروهردگار ناده میزاده کان له بوته ده داو به خوشی و ناخوشی به تاقیبان ده کاته وه، ئیتر له ناکامی به تاقیکردنه وه که دا بو ناده میزاده کان خوین دهرده که وی کییان له هه مو بارود و خیکدا خودا په رستی حه قیقی و راستی یه و کئ له کاتی ته نگانه و ناخوشی دا پاشگه ز ده بیته وه. وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فهرموی: ﴿وَلْيَبْلُوْنَكُمْ حَتَّى نَعْلَمَ الْمُجَاهِدِيْنَ مِنْكُمْ وَالصَّابِرِيْنَ وَنَبْلُوْا اَخْبَارَكُمْ﴾ (عند: ۲۱) شه ری ئو خود: که له راستی دا زلله یه کی میهره بانی بوو له موسولمانان درا، سهنگی محه کی به تاقیکردنه وه له بوته دان بوو، دوا به دوا ی شه په که پهروهردگار ده فهرموی: ﴿مَا كَانَ اللَّهُ لِيَذَرَ الْمُؤْمِنِيْنَ عَلٰی مَا اَنْتُمْ عَلَيْهِ حَتّٰی يَمِيْزَ الْخَبِيْثَ مِنَ الطَّيِّبِ﴾ (آل عمران: ۱۷۹).

۳- باسی سییه م هه ول و ته قه لای هه لگیړانه وه ی موسولمانه کان له لایه ن کافره کانه وه؛ ده فهرموی: ﴿وَقَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اتَّبِعُوْا سَبِيْلَنَا وَلْنَحْمِلْ خَطَايَاكُمْ﴾ واته: موشریکه کانی قوره یش به موسولمانه کانیان ده گوت: وهرن له نایینی خوتان ژئیوان بینه وه، بگه ریته وه بو سه ر نایینی خومان، نه گهر له فهرزیکیدا ئه و گهړانه تان به تاوان حیساب بکری و حیساب و لیکیولیته وه هه بی ئه وه له نه ستوی ئیمه دابنی و ئیمه ته حه موی ده که یین.

به راستی ئه م جوړه هه ول و ته قه لایانه داب و نه ریتی گومرایانه له هه موو چاخ و سه رده میکیدا، به م شیوه هه ول هه لڅه له تاندن و له خشته بردنی موسولمانان ده دن، چه نده ها که س تووشی تاوان ده بی به قسه ی هاوه لیک کی گومرای که پی ی ده لی: نه تو ئه و تاوانه بکه و هوپالی له نه ستوی من، ده بی چه ند که س روژانه و شه وانه تووشی تاوانی عه ره ق خواردنه وه ببن به هو ی ئوبال کیشانی هاوه له که ی و له خشته بردنیه وه: که پی ی ده لی: برا تو ئه و پیکه بخوره وه ئوبال که ی له نه ستوی من!! به راستی هاوه لی خراب دوژمنی کی سه رسه خت و کاریگهره، بویه ئه هلی عیرفان و راستالان ئه وهنده یان جه خت له سه ر خوپاراستن له هاوه لی خراب کردوته وه و هه میسه له ناموژگاری یه کان دا جه ختیان له سه ر دوور که و تنه وه له براده ری خراب کردوته وه.

ئیتیر پهره ردگار به درۆیان ده خاته وه ده فهرموی: ﴿وما هم بماملین من خطایاهم من شیء، انهم لکاذبون﴾ نهوانه تهحه مولی تاوانی نهوان ناکهن و هیج بارو قورسای تاوان له نهوان سوک ناکهن، نهوانه درۆ ده کهن له وه دا: که ده لیتن: ئیمه تهحه مولی تاوانی ئیوه ده که یین و ئوبالی تاوانه کانتان له نهستوی ئیمه یه، چونکه کهس تاوانی کهسی بۆ هه لئاگیرئ! وه کوو له نایه تیکی تردا ده فهرموی: ﴿ان تدع مثقلة إلى حملها لا يحمل منه شيء ولو كان ذا قربى﴾ (فاطر: ۱۸) یان ده فهرموی: ﴿ولا یسنل حمیم حمیماء﴾ (المارج: ۱۰) یان ده فهرموی: ﴿ولا تزر وازرة وزر اخرى﴾ (الانعام: ۱۶۴).

واته: کهس له جیاتی کهس سزا نادرئ و ههر کهسه له تاوانی خۆی بهرپرسیاره، وه لئ گومراکه ران و یرای تۆله ی تاوانی گومراپوونی خۆیان تۆله ی تاوانی گومراکردنی کهسانی دیکه شیان لئ ده سه ندرئ. ده فهرموی: ﴿ولیحملن أثقالهم وأثقالاً مع أثقالهم﴾ واته: بانگخوازانی کوفرو ئیلحاد روژی قیامت تاوانی خۆیان، تاوانی نهوانه ی له خسته یان بردون و گومرایان کردون ده خرینه نهستوی به بی نهوه ی که هیج له قورسای کۆلی شوینکه وتوانیان سوک بکهن، چونکه له راستی دا گومراکه ران: که تاوانی شوینکه وتوانیان هه لده گرن، ههر به تاوانی خۆیان حلیب ده کړئ و نهوه ی نهوان لئ بهرپرسیارن گومراکردنه که یه، نهوه ش کرده وه ی خۆیانه، وه کوو له نایه تیکی تردا ئاماره به وه ده کاو ده فهرموی: ﴿ولیحملوا اوزارهم كاملة يوم القيامة ومن اوزار الذين یضلونهم بغير علم﴾ (النحل: ۲۵).

ئیبنو ماجه له سونه نه که ی دا فهرموده یه که له نه نه سی کورپی مالیکه وه ریاویه ت ده کا: ده فهرموی: (که سیك ره هنومایی که سیك بکا بۆ کاری خیر، به نه ندازه ی نهوه که سه ی خیر ده گاتئ که کاره که ی پئ کردوه تا روژی قیامت به بی نهوه ی له خیری نهوه هیج کهم بکا: که سیك بانگه وازی خه لک بکا بۆ گومراییه که: تاوانی هه موو نهوانه ی له سه ره که تا روژی قیامت نهوه تاوانه ده کهن به بی نهوه ی هیج له تاوانی نهوان کهم ببیتته وه).

ههروه ها له فهرموده ی صه حیجدا هاتوو ده فهرموئى: (ما قتل نفس ظلما الا كان على ابن آدم الأول كفل من دمها؛ لأنه أول من سن القتل) واته: هه ناده میزادیك به ناحق بکوژرى به شىك له تاوانى كوشتنه كه له سهر كورى ناده مه واته: (قابيل): چونكه نهو يه كه م كهس بوو كوشتنى داهینا.

ههروه ها ئیمامى موسلیم و هى تریش له نه بو هور بهیره وه فهرموده یه کیان ریوايهت کردوه ده فهرموئى: (من سن سنة سيئة فعلیه وزر من عمل بها. من غیر ان ينقص من وزره شيء) كه سىك داب و نه ریتىكى خراب و ناپه سندن دابهینى نهو تاوانى خوئى و تاوانى نهوانه ش: كه پهیره وى نهو داب نه ریته ده كهن له نه ستوى دایه له سهریان سزا ده درى.

﴿ولیسألن يوم القيامة عما كانوا يفترون﴾ لهوه بهو لاه، له رۆژى قیامتدا پرسیاریان لى ده كرى، واته: پرسیارى سهرزه نشتو لومه و ریسوا کردنیان لى ده كرى له سهر نهو درۆو ده له سهیه ی: كه له دونیادا هه لیان ده به ست و خه لکیان پى گومرا ده کردو ده یانگوت: نهوه قه ناكا نهوه تاوان نیه و نهوه نه گهر تاوان بى هو بالی به نه ستوى ئیمه!!

جیرۆكى هه زره تى نوح له گه ل قه ومه كه ی

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ
إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿١٤﴾
فَأَنْجَيْنَاهُ وَأَصْحَبَ السَّفِينَةَ وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ

دوای رونکردنه وهی ته کلیفو بهرپرسیاری و جوړه کانی، واده و به لټن: به موسولمانی رستال و خوداپه رست ددها، هه په شه له کافرو دووړووه کان ده کا به سزای به نیشی نه پراوه. نه مجار چیروکی به ته مه ن ترین پیغه مبه رمان بو ده گیر پته وه: نه ویش هه زره تی نووچه ﴿نُوحٌ﴾ نوسه دو په نجا سال بانگه وازی گه له که ی کرد بو ئیمان هینان و خوداپه رستی، وه لی که میکیان نه بی ئیمانیا ن پی نه هینا. نه مجار به شوین چیروکی (نوح) دا چیروکی و سرگورشته ی هه ندی پیغه مبه ری ترمان بو ده گیر پته وه: که بریتین: له هه زره تی ئیبراهیم و هه زره تی لوط و هود و شوعه یب و صالح. له چوارچیوه ی نه و چیروکانه دا سه ره نجامی نه و گهل و نه ته وه به درو خه ره وانه مان بو رون ده کاته وه، ته سه لای پیغه مبه ر ﴿نُوحٌ﴾ ده داته وه، هه لی ده نی بو نه وه ی خوړاگرو پشو و دریژ بی له به رامبه ر هه لویست و فشاره ی نانی قوره یشیه کان بو خو ی و هاوه لانی. له هه مان کات دا جه خت له سه ر نه و حه قیقه ته ده کاته وه: که له سه رتای سوره ته که دا ئاماژه ی پی کرد: که بریتی بوو له وه ی به لاو موصیبه ت و نه زیه ت و نا په حه تی سونه تی ژیا نه و بو تاقیکردنه وه و له بو ته دانه!

ده فهرموی: ﴿وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا﴾ سویند بی نیمه (نوح) مان کرده پیغه مبه رو ره وانه مان کرد بو سه ر گه له که ی نوسه دو په نجا سال له ناو گه له که ی دا مایه وه، بانگه وازی کردن بو یه کتاپه رستی و به ندایه تی کردن بو خوداو برپا به هاتنی روژی قیامه ت، که میکیان نه بی به پی بانگه وازی به وه نه چوون، که مینه یه ک نه بی ئیمانیا ن پی نه هینا. نه ویش له خودا پارایه وه ﴿قَالَ: رَبِّ انِّي دعوت قومي ليلاً ونهاراً، فلم يزد هم دعائي إلا فراراً﴾ (نوح: ۵-۶). هه روه ها ﴿قَالَ نُوح: رَبِّ: إِنَّهُمْ عَصَوْنِي وَاتَّبَعُوا مَنْ لَمْ يَزِدْهُ مَالَهُ وَوَلَدَهُ إِلَّا خَسَاراً﴾ (نوح: ۲۱)

نیتړ پاش نه و هه موو ماوه دریژه ی: که هه زره تی نوح بانگه وازی کردن و هه و له ته قه لای له گه ل دان، نه وان هه ر سوو ر بوون له سه ر کوفرو بی دینی خو یان، ﴿فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ، وَهُمْ ظَالِمُونَ﴾ په روه ردگار به تو فان خنکاندن و سه رزه مینی لی پاک کردنه وه، نه وانه خو یان سته میان له خو یان کردو به ده سستی خو یان خو یان

به دبه خت و چاره رهش کرد. دهی که وابی ئه تو ئهی موحه مهد! خه مو خه فته له وه مه خو: که گه له که ت ئیمانت پی ناهینن و به پیر بانگه وازییه که ته وه نایه ن، ئه وه تا نوح نو سه دو په نجا سال بانگه وازی قه ومه که ی کردو له گه لیان خه ریک بوو، که چی که میکیان نه بی ئیمانیاں پی نه هیئا، ئه و ماوه دورو دریشه خوئی گرت و وازی له گه یاندنی په یامه که ی نه هیئا. دهی ئه تو ئهی موحه مهد! زور شیاوتری به وهی به صه برو خوراگر بی و سوور بی له سهر گه یاندنی په یامه که ت.

کافره کانی سه رده می نوح به وه له خوئیان بایی ده بوون: که عه زابی هه ره شه پی لی تراویان زوو بو نه هات و دوا که وت، به لام له گه ل ئه وه ش دا رزگاریان نه بوو، دهی با قوره یشییه کانیش به دوا که وتنی عه زاب، له خوئیان بایی نه بن، چونکه هه ر کاتی خودا بیه وی عه زاب تووشیاں بی یه خه یان ده گری.

﴿فَأَنجَيْنَاهُ وَأَصْحَابَ السَّفِينَةِ، وَجَعَلْنَاهَا آيَةً لِلْعَالَمِينَ﴾ نوح و ئه وانهی ئیمانیاں پی هیئا بوو، به سواری گه می رزگارمان کردن، که شتی به ناو ئه و ده ریا پی په یه دا روشت تا گه یشته سه رکیوی (الجودي) و له سهر ئه و کیوه له نگه ری گرت. کافرو بی بروا کاغان به و توفانه له ناو بردن، که شتییه که مان کرده یاد خه ره وه بو نیعمه ته جوړاو جوړه کانی په روهر دگار به سهر به نده کانی دا، په ندو عیبه ته لی وهرده گیرئ و نیشانه ی ئه وه یه: که خودا هه میشه پالپشتی خودا په رستانه و سه ریچی که رانی له ناو برده و.

ماموستا سه یید ده فهرموئی: ئه وهی راست و صه حیحه ئه وه یه: هه زره تی نوح نو سه دو په نجا سال بانگه وازی گه له که ی کرد.. پیش ئه وهی بیته پیغه مبه ریش ده یان سالیك ته مه نی به ری کرده، پاش توفانیش چه ند سالیك ژیاوه، ئه مه ش ته مه نیکی دریشه و به شیویه کی ناسروشتی دیته به رچاومان و نیستا ئه و جوړه ته مه نه بو ئاده میزادی نیستا غه یر مه ئلوفه. وه لی ئه م هه واه مان له راستگو ترین سه رچاوه وه پی گه یشته وه سه د دهر سه د به راستی ده زانین و نیشانه ی راستی یه که ی سه رچاوه که یه تی.

ئەگەر بمانەوی تەفسیرو ھۆکاریک بدۆزینەوہ بۆ ئەو تەمەن درێژییە ی ھەزرەتی نوح، دەتوانین بڵێن: ژمارە ی ئادەمیزاد لەو رۆژگارەدا کەم بوو: کەوابی و یدەچی پەرورەدگار لەو چاخ و سەردەمانەدا قەرەبووی کەمی ژمارە ی ئادەمیزادی بەتەمەندرێژیان کردبیتەوہ، بۆ درێژەدان بەژیان و ئاوادانکردنەوہ ی زەوی، ھەتا کە ژمارە ی ئادەمیزاد زۆر بوو زەوی ئاوەدان بوو و ئیتر پێویستی ژیان و ئاوەدانکردنەوہ ی زەوی پێویستی بەتەمەندرێژی ئادەمیزاد نەما.

ئەمەش دیاردە یە کە لەتەمەنی زۆر زیندەوہردا بەچاو دەکەوی: ھەتا ژمارە یان کەم و زاووزیان کەم بێ تەمەنیان درێژتر دەبێ، بۆ وینە ھەندێ بآلندەو خشۆک، وەکوو ھەلۆو کیسەل چونکە ژمارە یان کەم و زاووزیان زۆر نیە، تەمەنیان دەگاتە سەدان سال، کەچی مێش: کە بەمەلایین زاووزی دەکەن تەمەنی ھیچ کامیکیان لەدوو ھەفتە تیپەر ناکا. شاعیرێک ئاماژە بۆ ئەم دیاردە یە دەکا و دەلێ:

بغات الطیر اکثرها فراخاً وام الصقر مقلاة نزور^(۱)

چیرۆکی ھەزرەتی ئیبراھیم لەگەڵ نەتەوہ کە ی دا

وَأَنبَرِهِمْ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَلِكُمْ
خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾ إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن
دُونِ اللَّهِ أَوثَنًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن
دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ

(۱) فی ظلال القرآن ج ۶/۳۹۸.

وَأَعْبُدُوهُ وَأَشْكُرُوا لَهُ ۖ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾ وَإِنْ تُكَذِّبُوا
فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ
الْمُبِينُ ﴿١٨﴾ أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ
يُعِيدُهُ ۚ إِنَّ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ
فَأَنْظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ
إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾ يُعَذِّبُ مَن يَشَاءُ وَيَرْحَمُ
مَن يَشَاءُ ۖ وَإِلَيْهِ تُقْلَبُونَ ﴿٢١﴾ وَمَا أَنتُمْ بِمُعْجِزِينَ فِي
الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ وَمَا لَكُم مِّن دُونِ اللَّهِ مِن وَلِيٍّ
وَلَا نَصِيرٍ ﴿٢٢﴾ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ اللَّهِ وَلِقَائِهِ ۖ
أُولَٰئِكَ يَسْأَلُونَ رَحْمَتِي وَأُولَٰئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٣﴾

دوا به دواى چیرۆكى حه‌زهره‌تی نوح که به دووه‌م باب‌ه گه‌وره‌ی ئاده‌میزاد
ده‌ناسرئ. په‌روه‌ردگار چیرۆكى حه‌زهره‌تی ئیبراهیممان بۆ ده‌گیریتیه‌وه: که به‌باوکی
پێغه‌مبه‌ران ده‌ناسرئ و رابه‌ری خوداپه‌رستانه. ئه‌مه‌ش بۆ دلتیه‌وایی کردنی
پێغه‌مبه‌رو ته‌سه‌للا دانه‌وه‌ی له‌سه‌ر روو و ده‌رگیرانی قوره‌یشییه‌کان له‌په‌یامه‌که‌ی
ده‌فه‌رموی: ﴿وإبراهیم اذ قال لقومه: اعبدوا الله واتقوه، ذلکم خیر لکم إن
کتتم تعلمون﴾ ئه‌ی پێغه‌مبه‌ری خوشه‌ویست ئه‌وه بۆ نه‌ته‌وه‌که‌ت بگیڕه‌وه: که

ئىبراهيم بانگه‌وازی گه‌له‌کەى کرد بۆ خوداناسینو یه‌کتاپه‌رستی. فه‌رمانی پێ کردن به‌وه: که به‌دڵسۆزی عیبادەتی خودا بکه‌ن لێی بترسن، خۆیان له‌سزاو تۆله‌ پياریزن، پێی گوته‌ن: فه‌رزو ئه‌رکه‌کانی سه‌رشانیان جێ به‌جێ بکه‌ن، سه‌ره‌پێچی فه‌رمانه‌کانی نه‌که‌ن، ئه‌گه‌ر وا بکه‌ن و پابه‌ندی فه‌رمان و نه‌هیه‌کانی بن، به‌خته‌وه‌ریی دونه‌یاو قیامه‌ت بۆ خۆیان ده‌سته‌به‌ر ده‌که‌ن، ئه‌وه بۆ ئیوه‌ خێرو فه‌ره‌. ئه‌گه‌ر ئیوه‌ خاوه‌نی عه‌قل و هه‌ست و شعور بن ئه‌وه ده‌که‌ن: که به‌رژه‌وه‌ندی دونه‌یاو قیامه‌تی تێدابه‌.

بێگومان بانگه‌وازی یه‌کەى هه‌زه‌تی ئىبراهيم ئاشکراو مه‌فه‌وم بوو، گرێ و گۆلی نه‌ه‌بون، زۆر به‌ساکاری بانگه‌وازی خۆی پێ راگه‌یاندن و هه‌لێنان بۆ خوداپه‌رستی و خۆپاراستن له‌سزاو عیقاب.

ئه‌بجار دو به‌لگه‌ دینیتیه‌وه له‌سه‌ر راستی بانگه‌وازی یه‌کەى و فه‌سادى بیرو بۆچوونی ئه‌وان روون ده‌کاته‌وه:

۱- به‌لگه‌ی یه‌که‌م ئه‌وه‌یه ده‌فه‌رموی: (إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا وَتَخْلُقُونَ أَفْكَاءً) ئه‌و بت و سه‌نه‌مانه‌ی ئیوه له‌جیاتى خودا ده‌یانپه‌رستن بریتین له‌چهند قه‌باره‌یه‌ك له‌به‌ردو گه‌چ خۆتان پێکتان هێنان، به‌ده‌ستی خۆتان داتانتاشیون و به‌ندایه‌تیان بۆ ده‌که‌ن. نه‌زیان ده‌گه‌یه‌نن نه‌سود، بۆ خۆتان ناوتان بۆ هه‌لبه‌ستون و به‌خودایان ده‌زانن، پێتان وایه شه‌فاعه‌تتان بۆ ده‌که‌ن لای خودا، ئیوه درۆ ده‌که‌ن له‌وه‌دا: که ده‌لێن: ئه‌مانه خودان، شه‌فاعه‌تکارن، هاوه‌لی خوان.

۲- به‌لگه‌ی دووه‌م ئه‌وه‌یه: ده‌فه‌رموی: ﴿إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا﴾ ئه‌و بت و سه‌نه‌مانه‌ی ئیوه له‌جیاتى خودا به‌ندایه‌تیان بۆ ده‌که‌ن ناتوانن که‌مترین بژێو بۆ ئیوه دابین بکه‌ن، هێچیان پێ ناگرێ و هێچیان له‌ده‌ست نایه. ئه‌دی چۆن ئیوه عیبادەتیان بۆ ده‌که‌ن؟!

﴿فَابْتَغُوا عِنْدَ اللَّهِ الرِّزْقَ﴾ داواى رزق و روژیی هه‌ر له‌خودا بکه‌ن، له‌که‌سى تر داواى رزق و روژیی مه‌که‌ن؛ چونکه ئه‌و بت و سه‌نه‌مانه هێچیان نیه و دارای هێچ نین.

لهرزقو رۆژیی پهروهردگار بخۆن و ﴿واعبدوه واشکروا له إلیه ترجعون﴾ ته نیا عیبادهت بۆ خدا بکهو ههر ئهو بهشیاری په رستش بۆ کردن بزانه، شوکرو سوپاسی بکهو له سهر ئهو نیعمهت و بهخششانهی پێی داو، خۆتان ئاماده بکهو بۆ به خزمهت گه یشتنی خوداو روبه ربوونه وهی له رۆژی قیامهت دا، لهو رۆژه دا هه مووتان بۆ لای ئهو ده گه پێنه وه، له سهر هه موو کرده وهیه کتان پرسیار تان لی ده کاو ههر که سه تان به گوێره ی کرده وه کات تان سزاو پاداش وهرده گر نه وه.

ئه مجار هه زه رته ی ئیبراهیم به لگهی له سهر پێغه مبه رایه تی خۆی هێنا به وه وتی: ﴿وان تکذبوا فقد کذب أمم من قبلکم، وما علی الرسول إلا البلاغ المبین﴾ واته: ئه گهر ئێوه ده رباره ی پێغه مبه رایه تیم به درۆم بجه نه وه، ئه وه ئێوه به وه هه لۆیسته تان زیان به من ناگه یه نن، چونکه به درۆ خستنه وه ی پێغه مبه ران دابو نه پێتی گهل و نه ته وه کانه، وه لی من ئه وه تان پێ راده گه یه نم: که گه له پێشینه کان له سهر ئهو هه لۆیسته یان تووشی عه زابی سه ختی خودا بوون، بۆ خۆیان زه ره ریان کردو زیانیان پێ گه یشت و خه ساره تمه ند بوون، نه ک پێغه مبه ره کان، چونکه پێغه مبه ر ته نها را گه یان دنی په یامه که ی له سهر وه ئه رکی ئهو ته نها مژده پێدان و ترسان دنه، که وابێ ئێوه به خۆتان دا بجه نه وه، هه ول بدهن به خته وه ری هه قیقی بۆ خۆتان ده سه به ر بکهو و حیساب و پاداش تان عائی د به خودایه.

ئه مجار دوا ی رو نکر دنه وه ی بنه مای یه که مو به لگه هێنا نه وه له سهر ی و ناماژه کردن بۆ بنه مای دووهم که برپا به پێغه مبه رایه تی یه، ده ست ده کا به به یان کردنی بنه مای سییه م: که هاتنی رۆژی قیامهت و هه شرو حیساب و لی کۆلینه وه یه، ئه م سێ بنه ما سه ره کی یه ی عه قیده (توحید، رساله، بعث) به یه که وه باس ده کری ن و له زو به ی شوینی قورئان دا لیک دانابرێن. ده فهر موی: ﴿أولم یروا کیف یدئی الله الخلق ثم یعیده، ان ذلک علی یسیر﴾ ئایا نابینن پهروهردگار چۆن شت ده خولقی نێ، چۆن سه ره تا شت دروست ده کا؟ بێگومان خودا له نه به وه ئهو ناده میزادانه ی دروست کردو، هیچ نه بوو و هێنا ونیه گۆره پانی بوونه وه، هه ست و هیزو توانای پێ به خشیون، زانیاری جوړاو جوړی فی ر کردو، ده ی که سی ک

له نه بوه وه بتوانی شت دروست بکا، جاریکی تر ئیعاده کردنه وهی لا ئاسانتره، وه کوو له نایه تیکی تردا ده فره موی: ﴿وهو الذي يبدأ الخلق ثم يعيده وهو اهن عليه﴾ (الروم: ۲۷).

نایه ته که خیطابه بۆ هه موو که سپک ئینکاری هه بوونی خوداو هاتنی قیامهت و حساب و لیکۆلینه وه پاداش و سزا بکا، خیطاییکه هه موو بوونه وه به لگه ی ناوهرۆکه که یه تی، هه موو ئاسمانه کان و زهوی و ئه وهی تییان دایه غمایشگای به لگه و نیشانه کانی خودان، ده تییان رامینن و لییان ورد ببنه وه، هه موو بوونه وه لاپه ریه کی کراوه و غمایشکراوه بۆ بینین و تی فکرین، ئاسمانه کان و زهوی و ئه وهی تییان دایه هه موویان نیشانه و به لگه ن له سه ر هه بوون و تاكو ته نهایی خودا، له سه ر راستی واده و هه ر هه شی، دیمه نه کانی بونه وه رو دیارده کانی هه می شه به به رچاوه ون و هون نابن، وه لی به هۆی زۆر دووباره بوونه وه و ئولفهت گرتن پیتیانه وه کاریگه رییان له سه ر هه ست و بیرى ئاده میزاد که م بۆته وه، وه کوو پیویست سه رنجیان راناکیشن. بۆیه قورئانی پرۆز زۆر جار سه نجی ئاده میزاد بۆ ئه و دیمه ن و دیاردانه ی بوونه وه راده کیشتی و هه لیان ده نی بۆ ئه وهی له نه یینی و دیمه ن و دیارده کانی بوونه وه و ورد ببنه وه، به لگه له سه ر هه بوونی خودایه کی تاكو ته نها و خاوند سه لاته و به دیه یته ر بدۆزنه وه... بیگومان ئاده میزاد رۆژانه و هه رزانه به چاوی خۆیان ده بینن خودا چۆن شت به دی ده یینی، ده بینن چۆن گیاو گۆ زیندو ده کاته وه، چۆن جوجه له له هیلکه و هیلکه له مریشک پهیدا ده کا، ههروه ها هه موو شتی که ئه مپۆ نیه و سه به یینی وه دی دئ له و شتانه ی: که ئاده میزاد به تاكو به کو ناتوان دروستیان بکه ن، ته نه ات رویان نایه لافی ئه وه لی بده ن: که ئه وان به دیه یته ریانن. چونکه له راستی دا نه یینی گیان خۆی له خۆی دا موعجیزه و سه رسو ره یته ره و که س نه یزانیوه و که س نابزانن چۆنه و چۆن دیته گۆرئ، چ جایی به کی که راست بیتته وه ئه و ئیدیعا به بکا. بیگومان هه یچ ته فسیریک بۆ گیان نیه، جگه له وهی بلتین: ئه وه به دیه یته نانی خودای مه زنه، هه موو سات و ثانیک له پیش چاوی ئاده میزاد دیارده کانی ده بینرئ و ناتوان ئینکاری بکه ن، جا ئه گه ر به چاوی خۆیان، به هه ست و عه قل و فامی خۆیان،

دیاردہی بہ دیہینانی شتہ کانیان دیت، ئەوہ باباش بزائن ئەو کەسە ی ئەو شتانە ی بەدی هیناون لەدوای مردن و لەناوچون سەرلەنوێ دروستیان دەکاتەوہ، ئەوہ لای خودا شتیکی ئاسانە و گرنگی تیدا نیە، بەلکوو بۆ خودا ھەموو شتیکی ئاسانە و ئەرکی تێدانێہ. دروستکردن و ئیعادە لای خودا چون یەکەو ھەر کاتێ ویستی شتیکی بێ پی دەفەرموی: بێو دەبی. ئیشی خودا (کن فیکون) ە.

﴿قل سیروا فی الأرض فانظروا کیف بدأ الخلق﴾ ئەجار فەرمان بەئادەمیزاد دەکا کە بەزەویدا بگەرێن و لێی ورد ببنەوہ، سەیری ئاشارو نیشانەکانی بکەن، سەرنجی دەستەرنگینی پەرەردگار بدەن: بپروانن: چۆن شتەکان بەدی دینی، سەیری گۆرانی وەرزەکانی سالت و دیاردە ی گەرماو سەرماو بەفرو باران و گول و گولزارو دارو درەخت و دیمەنەکانی تری بونەوہر بکەن، چونکە گەرپان بەناو زەویداو لێ وردبوونەوہ لەدیاردەکانی دلت و چاو دەکاتەوہ، بینینی دیمەنی تازە ھەست دەبزوینی، سەرنج رادەکیشی، زۆر جار وا رێ دەکەوێ ئادەمیزاد لەشوینیکی دایەو گوی بەدیاردەکانی ئەو شویتە نادا، بەلام کە ئەو شویتە ی بەجێ ھیشت و دوایی بۆی گەرپایەوہ، بەوردی سەرنج لەدیمەنەکانی دەداو ئەو شتانە ی: کە لەوہپیش گرنگی پی نەدەدان ئیستا بەدقیقەتەوہ سەیریان دەکاو کاری تی دەکەن.

گەرپان بەزەویداو لیکۆلینەوہ لەشوینەوارو ھەولدان بۆ دۆزینەوہ ی چۆنیەتی دروستبونی ژیان لەسەر زەوی، وەکوو ئەو حەفریات و پشکنین و توێژینەوہیە ی زانیانی شوینەوارناس ئەنجامی دەدەن، بۆ ئەوہ ی بزائن: ھێلی ژیان چۆن دروستبووہ و چۆن رویشتووہ و چۆن بلاو بووتەوہ و چۆن پیشکەوتووہ، ھەرچەندە تا ئیستا دەربارە ی نھینی ژیان نەگەیشتوونە ھیچ شتیکی و نازانن گیان چیەو لەکوێوہ ھاتووہ بۆ سەر زەوی؟! نازانن یەکەم زیندەوہر چۆن لەسەر زەوی پەیدا بووہ؟!

ھەلبەتە ئایەتە کە زۆر مانای تر ھەلەدەگرێ، چونکە ئەو کاتە ی قورئان نازل بووہ، ئادەمیزادەکان ئامادەباشی ئەو جۆرە لیکۆلینەوہ زانستی یەیان نەبووہ نەیان توانیوہ ئەو ئامانجانە ی ئەمڕۆ زانیانی شوینەوارناس لەئاکامی لیکۆلینەوہ کانیاندا بەدەستی دەھینن، ئادەمیزادانی ئەو رۆژگارە بەدەستی بەھینن، کەوابوو ویدەچی

ئەو کاتە قورئان شتیکی داوا کرد بئی لەئادەمیزادەکان: کە لەتوانایاندا بووبی بەرجەستە بکەن. بەم جوړه دەتوانین بڵین: ئەو کاتە ئەو هی مه‌طلووب بووه‌ له‌وان، ئەو بووه‌، بیر بکەنەوه‌ و ورد ببەوه‌ ژیان چۆن لەروه‌کدا پەیدا دەبێ، زیندەوه‌رو ئادەمیزاد چۆن گیانیان پێ دەبەخشری؟ واتە: لەدیاردەکانی گیان بروانن و بیریان لێ بکەنەوه‌ ئەک لەخودی گیانەکە، چونکە گیان بۆخۆی نەیتنی یەکی خودایی یەو جگە لەخودا کەس نازانی چیەو چۆنە!!

هه‌روه‌ها مه‌به‌ست به‌رۆیشتن به‌ناو زه‌وی دا وه‌کوو له‌وه‌پیش ئاماژه‌ی بۆ کرا، وه‌ناگا هێتانه‌وه‌ی هه‌ست و شعوره‌کان بووه‌ به‌هۆی دیتنی دیمه‌نه‌ جوړاو جوړه‌ تازه‌ بینراوه‌کان! بۆ ئەو هی به‌وردی لەدیاردەکانی دەسەلاتی خودا ورد ببەنەوه‌.

نایه‌ته‌که‌ مانایه‌کی تریش هه‌لده‌گرێ: کە زۆر له‌گه‌ڵ سورشتی قورئاندا گونجاوه‌، ماناکه‌ش ئەوه‌یه‌: په‌روه‌ردگار ته‌وه‌جیهاتی خۆی بۆ هه‌ر چینه‌ و رۆژگارێک و ئاراسته‌ ده‌کا کە له‌گه‌ڵ ژیان و سه‌رده‌م و ئاستی رۆشنیری و دیاردەکانی ژیانی ئادەمیزادەکاندا گونجاو بێ، بۆ ئەو هی هه‌موو کەس له‌هه‌موو سه‌رده‌م و رۆژگارێکدا به‌گوێره‌ی تواناو بیرو بۆچون و ئاستی رۆشنیریان فه‌می قورئان بکەن.

﴿ثم الله ينشئ النشأة الآخرة﴾ پاشان خودا جارێکی تر سه‌رله‌نوێ له‌رۆژی قیامه‌تدا زیندویان ده‌کاته‌وه‌ ﴿ان الله على كل شيء قدير﴾ بێگومان خودا به‌سه‌ر هه‌موو شتیکی دا خاوه‌ن ده‌سەلات و توانایه‌، هێچی لێ یاخی نابێ، چونکە ده‌سەلاتی ره‌های هه‌یه‌، به‌و ده‌سەلاته‌ موطله‌قه‌ به‌دییه‌نان و دروستکردنه‌وه‌ ئه‌نجام ده‌دا، هه‌ر له‌روانگه‌ی ئەم ده‌سەلات و توانا ره‌هایه‌: کە هه‌یه‌تی: ﴿يعذب من يشاء ويرحم من يشاء وإليه تقلبون﴾ سزای ئەوانه‌ ده‌دا: کە ده‌یه‌وێ سزایان بدا، ره‌حم و به‌زه‌یی خۆیشی ده‌به‌خشێ به‌ئەوانه‌ی کە ده‌یه‌وێ ره‌حمیان پێ بکا. چونکە فرمانه‌وایه‌کی موطله‌قه‌، به‌ویستی خۆی له‌روانگه‌ی عه‌داله‌تکاریه‌وه‌ کافرو تاوانباران سزا ده‌دا هه‌ر له‌روانگه‌ی فه‌ضلو گه‌وره‌یی خۆشیه‌وه‌ ره‌حم و به‌زه‌یی ده‌به‌خشێ به‌کەسانی خودا په‌رست، هه‌رچی بیه‌وێ بیکا ده‌یکا، هه‌رچی ویستی، بریاری له‌سه‌ر ده‌دا، کەس نیه‌ بپیته‌ کۆسپ و له‌مه‌په‌رو هه‌لوه‌شیینه‌وه‌ی حوکه‌مەکانی. کەس ناتوانی پرسیاری لێ بکا بۆچی وا ده‌کاو بۆ وا ناکا؟! به‌دییه‌نان و حوکه‌م و

برپاړ بۆ ئه‌وه، پاش مردنتان هه‌ر بۆ لای ئه‌و ده‌گه‌رینه‌وه، هه‌مووتان روژی قیامه‌ت ده‌چنه‌وه به‌ر قاپی په‌روه‌ردگارو دادگایی هه‌موانتان ده‌کاو هه‌ر که‌سه به‌گویره‌ی کرده‌وه‌کانی سزاو پاداش وهرده‌گریته‌وه. که‌س ته‌نانه‌ت به‌ئهنده‌ی گه‌ردیله‌یه‌کیش سته‌می لێ ناکرێ.

تییینی ئه‌وه ده‌کرێ له‌م نایه‌ته‌دا عه‌زاب پێش ره‌حه‌ت خراوه، هه‌رچه‌نده به‌گویره‌ی هه‌دی (سبقت رحمتي غضبي) ره‌حه‌ت پێش ده‌خرێ، هۆیه‌که‌ی ده‌گونجی ئه‌وه بێ، چونکه له‌وه‌پێش سه‌ره‌تا باشی کافره‌کانی کردوه، هه‌روه‌ها له‌به‌ر مونا سه‌به‌و په‌یوه‌ندی به‌و هه‌ره‌شه‌یه‌ی که له‌نایه‌تی ﴿وان ی‌کذبوا...﴾ فه‌هم ده‌کرێ.

دوباره‌ کردنه‌وه‌ی رسته‌ی ﴿وإلیه‌ ت‌قل‌بون﴾ دوا‌ی رسته‌ی ﴿إلیه‌ ت‌رج‌عون﴾ ناماژه‌یه بۆ ئه‌و راستی‌یه: که عه‌زابدان و ره‌حم پێ کردن چه‌ندیک بوه‌غری و دوا بکه‌وی، هه‌ره‌یه‌دا ده‌بن و دینه‌ وجود.

﴿وما أنتم بم‌ع‌جزین فی الأرض ولا فی الس‌ماء﴾ ئیوه‌ی ئاده‌میزاد ناتوان نه‌ له‌ئرزو نه‌له‌ئاسماندا په‌روه‌ردگار ده‌سه‌وه‌سان بکه‌ن و نه‌هیلن ده‌ستی تۆله‌ی بتانگاتێ، که‌س ناتوانێ خۆ له‌قه‌زاو قه‌ده‌ری خودا رزگار بکا ﴿وما‌لکم من دون الله من ولی ولا نصیر﴾ نیه بۆ ئیوه جگه له‌خودا، سه‌ره‌رشتیاریک کاروباری ئیوه له‌خۆ بگرێ، چاودێرو یاریزه‌رتان بێ. یارمه‌تیده‌ریکتان ده‌ست ناکه‌وی له‌عه‌زابی خودا بتانپاریزێ! دوا‌ی راناندنی ئه‌و هه‌موو به‌لگه‌و ده‌لیلانه ده‌رباره‌ی تاک و ته‌نهایی خوداو زیندوبونه‌وه‌و، ده‌سه‌لاتی به‌رفراوانی خودا: که ته‌سه‌ووری ئاده‌میزاد ناتوانێ کۆنترۆلی بکا، هه‌ره‌شه‌ی توند ئاراسته‌ی هه‌موو سه‌ره‌پ‌چیکاریک ده‌کاو ده‌فه‌رموی: ﴿والذین ک‌ف‌روا بآیات الله ولقائه‌ أولئک ی‌س‌وا من رح‌م‌تی، واولئک لهم عذاب أ‌لیم﴾ ئه‌وانه‌ی ئینکاری ئایاتی خوداو نیشانه‌کانی تاک و ته‌نهایی زاتی پاکی ده‌که‌ن، په‌یامی پێغه‌مبه‌رانی ره‌ت ده‌که‌نه‌وه، بر‌وایان به‌زیندوبونه‌وه‌و لیکای په‌روه‌ردگار نیه له‌قیامه‌تدا ئه‌وانه له‌ره‌حه‌تی خودا بێ به‌شن، به‌هۆی کوفرو گومرایی خۆیان هیچ هیوایان به‌ره‌حه‌تی خودا نیه، چونکه ئه‌وانه له‌عه‌زاب و عیقابی خودا نه‌ترساون و به‌ته‌ما پاداش و به‌خششی خودا نین،

ئه‌وانه عه‌زایی توندو تیژیان هه‌یه له‌قیامه‌تدا، ئه‌وانه کافرو بئی پروان بۆیه له‌ره‌حه‌تی خودا نا‌ئومیدن. وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا ده‌فرموی: ﴿إِنَّهُ لَا يَأْسُ مِنَ رُوحِ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمَ الْكَافِرُونَ﴾ (یوسف: ۸۷).

ئاده‌میزاد کاتیکی له‌ره‌حه‌تی خودا نا‌هو‌مید ده‌بی: که دلی کافر بئی و بپوای تیدا نه‌بی، په‌یه‌ندی ئه‌وو خودا بچرا‌بی و مه‌ئووس بئی له‌په‌یه‌سه‌ت بوونی دلی به‌خوداوه. ئیتر ئه‌و کاته ته‌را‌بی ئیمانی تیدا نامی‌نی و سه‌ره‌نجامی‌شی نا‌شکرایه عه‌زایی به‌ئیش و کوشنده‌یه.

وه‌لامی قه‌ومی ئیبراهیم بۆی و ئیمان‌هێنانی لوط به‌ئیبراهیم و ئه‌زماردنی نیعه‌تی خودا به‌سه‌ر ئیبراهیمدا

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا اقْتُلُوهُ أَوْ حَرِّقُوهُ
فَأَنجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ
﴿٢٤﴾ وَقَالَ إِنَّمَا اتَّخَذْتُم مِّن دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَّوَدَّةَ بَيْنِكُمْ
فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم
بِبَعْضٍ وَيَلْعَنُ بَعْضُكُم بَعْضًا وَمَأْوَاكُمُ النَّارُ
وَمَا لَكُم مِّن نَّاصِرِينَ ﴿٢٥﴾ فَنَامَنَ لَهُ لُوطُ وَقَالَ
إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٢٦﴾ وَوَهَبْنَا
لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ

لَهُدَّ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ
وَأَتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ

پاش ئه وهی چه زه رته تى ئیبراهیم به لگه و نیشانه ی جوړاو جوړی له سهر تاكو
ته نهایی خوداو راستی پیغه مبه رایه تی و هاتنی روژی قیامت بو گه له که ی
هینانه وه، فرمانی پی کردن به عیباده تی خوداو دوور که و تنه وه له بته رستی،
به به لگه ی به هیژ بوړی دان و هیچیان به ده سته وه نه ما به رهن گاری پی بکه ن؛ ناچار
په نایان برده بهر به کاره ی نانی هیژو هه رپه شه، نه مه ش داب و نه ریتی هه موو ئه و
که سانه یه که سهر په ق و لوت به رزن و مل بو حق ناده ن و پشت به شان و شه و که تی
خویان ده به ستن، هه ر له گه ل ریگیان به ستر او بوړیان خوارد خیرا په نا بو هیژو
ده سه لات ده بن و ده ست ده که ن به هه رپه شه کردن. ئه وه تا: گه لی ئیبراهیم که
له بواری به لگه هینا وه دا بوړیان خوارد، په نایان برده بهر هه رپه شه و به کار هینانی
زه برو زهنگ!! وه کوو ده فرمانی: ﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا: اقْتُلُوهُ أَوْ
حَرِّقُوهُ، فَأَنجَاهُ اللَّهُ مِنَ النَّارِ، إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ﴾ گه لی ئیبراهیم
له ولامی ئیبراهیم دا له بهرام بهر داخوازی چه زه رته تى ئیبراهیم که داوای لی کردن بو
خودا ناسین و یه کتا په رستی هیچیان به ده سته وه نه ما جگه له وهی که پیاو ماقول و
ریش سپیبه کانیا ن گوتیان: ئیبراهیم بکوژن به ناگر بیسوتینن به جوړیک داپلوخی.
ئیت بریاریان دا ناگریکی زوری بو بکه نه وه و به مه غه نیق (قوچه قاینی) فری ده نه
ناوی. ناگریان بو کرده وه و تیان فری داو خودا رزگاری کردو به سه لامه تی له ناگر
هاته دهر، بیگومان له م شیوه رزگار کردنه ی که ئیبراهیم مان پی له ناگر رزگار کرد،
به لگه و نیشانه ی جوړاو جوړ هه ن له سهر هه بوونی خوداو به توانایی و ده سه لات
ره های بو گه ل و نه ته وه یه ک پروایان به خودا هه بی به یینی به لگه پروا بکه ن و ئیمان به یتن.

بیگومان نه ته وهی ئیبراهیم نمونه ی نه ته وهی خراب و خویری بوون، جیگی
 سه رسورمان و لسی حه به سانن، هه زه تهی ئیبراهیم بانگه وازیان ده کا بۆ خیر و
 خودا په رستی، شاره زاییان ده کا بۆ هیدایه ت و ریبازی هه ق، که چی نه وان پاساوی
 به وه ده ده نه وه ده یخه نه ناو ناگره وه!!

به لام ئیبراهیم خودا پشتیوانیه تی و خوداش خاوه ن توانا و ده سه لات، پلان و
 نه خشه ی کافره کانی هه لوه شانده وه، ناو ناگری سوتینه ری بۆ کرده که شو
 هه وایه کی ئارام و سه لام. له چه ند شوینیکی تری قورئاندا پهروه ردگار به رامبه ری
 له نیوان کرداری کافره کان و کرده وهی خو ی دا راده نوینی و بۆر خواردنی کافره کان
 ناشکرا ده کا، وه کوو ده فهرموی: ﴿فَقَالُوا ابْنُوا لَهُ بُنْيَانًا فَأَلْقُوهُ فِي الْجَحِيمِ فَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا
 فَجَعَلْنَاهُمُ الْأَسْفَلِينَ﴾ (الصافات: ۹۷-۹۸) یان ده فهرموی: ﴿قَالُوا حَرِّقُوهُ وَانصُرُوا آلِهَتَكُمْ إِنْ
 كُنْتُمْ فَاعِلِينَ، قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ، وَأَرَادُوا بِهِ كَيْدًا فَجَعَلْنَاهُمُ
 الْأَسْفَلِينَ﴾ (الانبیاء: ۶۸-۷۰).

دوای نه وهی هه زه تهی ئیبراهیم له ناگری سامناک رزگاری بوو، دلیا بوو: که
 نه ته وه که ی ئیمانی پی ناهینن و زانی که دلیان به هیچ شتیک نه رم نابی ئیتر
 روبه رویان وه ستا و پیش نه وهی لییان گوشه گیر بی و به جییان بیللی هه لویستی
 مه ردانه ی خو ی نواندا! ﴿وَقَالَ: إِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْثَانًا مَوَدَّةَ بَيْنِكُمْ فِي الْحَيَاةِ
 الدُّنْيَا﴾ به شیوه ی سه رزه نشت و لومه وه پی گوئن: ئیوه نه و بت و صه نه مانه تان
 کردون به په رستراوی خۆتان و له جیاتی خودا په رستشیان بۆ ده که ن، بۆ نه وهی له سه ر
 به ندایه تی بۆ کردنیان کوینه وه، خۆشه ویستی له نیوانتتاندا په ره بسینی، به بۆنه ی
 په رستش کردن بۆ نه و بتانه تان ده تانه وی و هگری یه کتری بین و له ژیا نی دنیادا بینه
 هوکاری گردبونه وه تان، وه لی له قیامه تدا به پیچه وانه وه یه ده بنه مایه ی در دومی
 نیوانتتان و هه ریبه که تان نه وی تری ده دزی.

ده فهرموی: ﴿ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُم بِبَعْضٍ وَلَيَعْنُ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ﴾
 واته: پاشان له روژی قیامه تدا حال و وه زعتان به پیچه وانه وه ده بی، دۆستایه تی و
 خۆشه ویستی تان ده بیته دۆژمنایه تی و رق لیک بون و بوغزو کینه!

رابهرو پیئشه واکانتان خویان له شوینکه و توانیان بی بهری ده که نو شوینکه و توان
نه فرین له پیئشه واکانیا ده که نو، وه کوو له چهند شوینی تری قورئان دا ئاماره به وه
ده کاو ده فهرموی: ﴿کَلِمَاتٍ دَخَلَتْ أُمَّةٌ لَعْنَتٌ أَخْتَهَا﴾ (الاعراف: ۳۸) یان ده فهرموی: ﴿الْأَخْلَاءُ
يَوْمَئِذٍ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ عَدُوٌّ إِلَّا الْمُتَّقِينَ﴾ (الزخرف: ۶۷). کارتان به وه شه وه ناوه ستی، به لکوو
﴿وَمَا أَوَّاكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمُ مِنْ نَاصِرِينَ﴾ سهره نجام شوینی حه وانه وه تان ئاگری
دۆزه خه، که سیشتان ده ست ناکه وی یارمه تده رتان بی و له عه زابی خودا
رزگارتان بکا!

به کورتی حه زه تی ئیبراهیم پییان ده فهرموی: ئیوه ئه بتانه ده په رستن،
په رستن که تان چاولیکه ری و موجه له کردنی به کتیه، بیرو باوه ری هه لقولاو
له ناخه وه نیه، هه مئا هه نگی به کتری ده که نو له بته رستی داو هه ری که تان له بهر
رازی کردنی دلی ئه ویتریان ئه گهر حه قیشی بو ئاشکرا بی و بزانی
عیباده تکرده که ی هه له یه هه ر وازی لی ناهینی، بو ئه وه ی براده ری و
دۆستایه تییان تیک نه چی له سهر حیسابی عه قیده و باوه ری، وه کوو چۆن ئیستا زۆر
له هاوه لانی حیزبه کان له ریگای براده ری و دۆستایه تییه وه بهر پالته کۆ ده بنه وه و
هاورپی بۆ ره زامه ندیی هاورپی خۆله و حیزب و ئه م حیزبدا تۆمار ده کا؛ جا ئه گهر
به ره ژه وه ندییا له و حیزبه دا پارێزراو بوو، ئه وه زیاتر دلی پی خۆش ده کاو تا
به ره ژه وه ندیه که پایه دار بی خۆپالده که ی بۆ لای حیزبه که بهر قه راره، که واته:
ئینتیمائه که چاولیکه ری و خزمایه تی و دۆستایه تییه، له سهر بنه مای عه قیده و
باوه ری قول نیه و له ناخه وه نیه. بۆیه: که حیزیك هه رهس دینی ده بیینی زوربه ی
زۆری ئه ندامانی عه ریزه ی بهر ائته ده نووسن و په شیما نی خویان راده گه یین.

ئیتربانگه وازی ئیبراهیم بۆ گه له که ی کۆتایی پی دی و جگه له ژنه که ی خۆی و
لوطی برازای که سی تر ئیما نی پی نه هیئا. هه ر حه زه تی (لوط) یش له ئۆری
کلدانیه کانی عیراقه وه له گه لی دا کۆچی کرد بۆ ولاتی فه له ستین.

وه کوو ده فهرموی: ﴿فَأَمَّنْ لَهُ لُوطٌ، وَقَالَ إِنِّي مُهَاجِرٌ إِلَى رَبِّي﴾ که ئیبراهیم
له ئاگر رزگاری بوو، (لوط) ی برازای ئیما نی پی هیئا و بروای به پیغه مبه رایه تییه که ی کرد.

لوط: کورپی هارپانی کورپی نازهره، له‌نه‌ته‌وه‌ی ئیبراهیم جگه له‌حه‌زهره‌تی لوطو سارا خاتون که‌سی تر ئیمانی پی نه‌هیتا نه‌مجار ئیبراهیم به‌نه‌ته‌وه‌که‌ی فهرموو: من ولاتی ئیوه به‌جی ديلم و سه‌ری خۆم هه‌لده‌گرم، ده‌رۆم بۆ شویتیک: که‌ خودا فهرمانم پی ده‌کا بچم بۆی. به‌فهرمانی خودا له‌ولاتی عیراقه‌وه‌ کۆچی کرد بۆ ولاتی هه‌ران نه‌مجار له‌ویوه‌ چوو بۆ فه‌له‌ستین و هه‌زهره‌تی (لوط)یش له‌شاری (سدوم) جیگیر بوو.

﴿إِنَّهُ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ﴾ بینگومان خودای من خاوه‌ن ده‌سه‌لات و بالا ده‌سته له‌بوونه‌وه‌ردا، هه‌رچی بیه‌وی بیکا ده‌یکا، به‌قودره‌تی خۆی له‌دوژمنانم ده‌مپاریزی و به‌سه‌ریاندا سه‌رکه‌وتووم ده‌کا، هه‌کیم و دانایه‌ له‌به‌رپه‌وه‌بردنی مه‌خلووقاتی خۆی‌دا، هه‌ر شتیک سودو قازانج نه‌بی فهرمانی پی ناکا. هه‌ر شتیک زیانی تیدا بی نه‌هی لی ناکا!.

که‌ ده‌فهرموو: ﴿وَقَالَ: إِنِّي مَاهِجِرُ إِلَى رَبِّي﴾ بیژه‌ره‌که‌ هه‌زهره‌تی ئیبراهیمه‌، راناوه‌که‌ بۆ نه‌و ده‌گه‌رپه‌ته‌وه‌، وئ ده‌چی بیژه‌ر هه‌زهره‌تی لوط بی و راناوه‌که‌ بۆ نه‌و بگه‌رپه‌ته‌وه‌. چونکه‌ نزیکترین مه‌رجیع بۆ راناوه‌که‌ هه‌زهره‌تی لوطه‌. به‌قاعیده‌ی نه‌حوینیش (إذا دار الضمير بين القريب والبعيد فللقريب أولى) که‌وابی هه‌ر بچیه‌ته‌وه‌ بۆ لوط باشته‌.

بیژه‌ر هه‌ر کامیکیان بی، چ له‌مه‌وزعه‌که‌ ناگۆرئ، گرنه‌گ ته‌وه‌یه‌: کۆچه‌که‌ی بۆ لای خودا بووه‌، به‌مه‌به‌ستی ره‌زامه‌ندی خودا بووه‌، له‌ناخه‌وه‌ به‌بیروباوه‌ره‌وه‌ هیجهره‌تی کردوه‌، به‌دل و به‌گیان به‌گۆشت و ئیسقانه‌وه‌ بۆ ره‌زامه‌ندی خودا کۆچی کردوه‌، له‌تاو ئایینی و بۆ پاراستنی بیرو باوه‌ری، زی‌دو نیشتمانی جی هیشتووه‌، له‌به‌ر خاتری خودا ده‌ستی له‌که‌س و کارو مال و سامان و ولات هه‌لگرتووه‌. چونکه‌ مانه‌وه‌ی له‌ناو ولاتی کوفرو گومرایی‌دا بی سود بوو، دژایه‌تی و سه‌ره‌رقی گه‌لو نه‌ته‌وه‌که‌ی گه‌یشتیوه‌ ئاستیک ته‌حه‌مول نه‌کری.

نه‌مجار په‌روه‌ردگار نازو نیعمه‌تی خۆی به‌سه‌ر ئیبراهیم‌دا ده‌ژمیئرئ، ته‌وه‌ راده‌گه‌یه‌نئ: که‌ ئیبراهیم له‌دونیوا قیامه‌ت‌دا به‌خته‌وه‌ره‌، چونکه‌ به‌دلسۆزی خودا په‌رستی کردوه‌. ده‌فهرموو:

۱- ﴿وَوَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ﴾ به‌خشیمان به‌ئیراهیم دوی ئیسماعیل، ئیسحاق، واته: له‌حاله‌تی پیری و کهنه‌تی دا پاش نه‌وه‌ی ئیسماعیلان پی به‌خشیبوو ئیسحاقیشمان پی به‌خشی، هه‌روه‌ها ئیسحاق بو زنده فاضل و به‌خشش یه‌عقوبان پی به‌خشی، که ده‌بیته کوره‌زای.

۲- ﴿وَجَعَلْنَا فِي ذُرِّيَّتِهِ النُّبُوَّةَ وَالْكِتَابَ﴾ ره‌خساندمان له‌وه‌چه‌و نه‌وه‌ی ئیراهیم دا پیغه‌مبه‌رایه‌تی، هه‌موو پیغه‌مبه‌ران له‌دوا روژگاری ئیراهیم له‌نه‌وه‌و وه‌چه‌ی نه‌ون، هه‌موو پیغه‌مبه‌رانی نه‌ته‌وه‌ی ئیسرائیل تا دوا پیغه‌مبه‌ریان: که هه‌زهره‌تی عیسیاه ده‌چنه‌وه سه‌ر یه‌عقوبی کوری ئیسحاقی کوری هه‌زهره‌تی ئیراهیم، بۆیه ئه‌م زاته به‌بابه گه‌وره‌ی پیغه‌مبه‌ران ده‌ناسری، هه‌موو ئه‌م پیغه‌مبه‌رانه مزگینی هاتنی پیغه‌مبه‌ری ئاخه‌زه‌مانیان به‌گه‌لو نه‌ته‌وه‌کانی خۆیان داوه!

هه‌روه‌ها نامه‌ی ئاسمانیان ئاردۆته خوارئ بو نه‌و پیغه‌مبه‌رانه‌ی له‌ذرویتی هه‌زهره‌تی ئیراهیم بوون، ته‌ورات بو موسا و زه‌بوور بو داود و ئینجیل بو عیسا و قورئان بو هه‌زهره‌تی موحه‌ممەد ﷺ.

۳- ﴿وَأَتَيْنَاهُ أَجْرَهُ فِي الدُّنْيَا﴾ له‌دونیا دا پاداشمان دایه‌وه، قه‌ره‌بووی واز هینان له‌مال و خزم و هۆزو نیشتمانان بو کرده‌وه، به‌وه مال و مندالی زۆرمان پی به‌خشی، خیزانی باش و گونجاومان به‌نسب کرد، هه‌موو که‌س به‌چاکه باسی ده‌که‌ن، په‌یره‌وکاری هه‌موو ئایینه‌کان خوشیان ده‌وی و ده‌لین: له‌ئیمه‌یه.

۴- ﴿وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ﴾ بیگومان روژی قیامه‌تیش ئیراهیم له‌پیری پیاوچاک و خوشه‌ویستانی خودا دا هه‌شر ده‌کری و له‌به‌هه‌شتا جیگای به‌رزو خوشی ده‌دریتی. خاوه‌ن پله‌و پایه‌ی تایبه‌تییه له‌به‌هه‌شتا.

جیروکی جہ زہتی لوط ﷺ لہ گہل گہ لہ کھی دا

وَلُوطًا إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ إِنَّكُمْ لَتَأْتُونَ الْفَاحِشَةَ
 مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ أَحَدٍ مِنَ الْعَالَمِينَ ﴿٢٨﴾
 أَيْنَكُمْ لَتَأْتُونَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُونَ السَّبِيلَ وَتَأْتُونَ
 فِي نَادِيَكُمُ الْمُنْكَرَ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا
 أَنْ قَالُوا أَتَيْنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ
 ﴿٢٩﴾ قَالَ رَبِّ انصُرْنِي عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِينَ ﴿٣٠﴾
 وَلَمَّا جَاءَتْ رُسُلُنَا إِبْرَاهِيمَ بِالْبُشْرَى قَالُوا إِنَّا مُهْلِكُوا
 أَهْلَ هَذِهِ الْقَرْيَةِ إِنَّ أَهْلَهَا كَانَُوا ظَالِمِينَ ﴿٣١﴾
 قَالَ إِنَّ فِيهَا لُوطًا قَالُوا نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَنْ فِيهَا لَنُنَجِّيَنَّهُ
 وَأَهْلَهُ إِلَّا أَمْرَاتَهُ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ ﴿٣٢﴾ وَلَمَّا
 أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سِيءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا
 وَقَالُوا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ إِنَّا مُنْجُوكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا أَمْرَاتَكَ

كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِ ﴿٣٣﴾ إِنَّا مُنْزِلُونَ عَلَىٰ أَهْلِ

هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ

﴿٣٤﴾ وَلَقَدْ تَرَكْنَا مِنْهَا آيَةً بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ

دوا به دواي گيترانه وي چيروكي حه زره تي ئيبراهيم ديته سهر چيروكي حه زره تي لوط (درودي خودا له ههردو كيان) ده فهرموي: ﴿ولوطا إذ قال لقومه: إنكم لتأتون الفاحشة، ماسبقكم بها من أحدٍ من العالمين﴾ ئه ي پيغه مبهري خودا (لوط) بو گه له كهت بگيرپوه، عيبرهت و ناموزگاري چيروكي پيغه مبهري خودا (لوط) بو گه له كهت بگيرپوه، كاتيگ خودا كردى به پيغه مبهري ناردى بو سهر دانيشتواني (سدوم)، له ناو ئه و گهل و نه ته وه يه دا داب و نه رتيگي ناشيرين بلاو بوبوه وه، ديارده يه كي ناشيرين و ناسروشتي و قيزه و نه له ناويان بوو بوو به خو پهيره ويان ده كرد، ئه ويش ديارده ي نيربازي بوو، ئه م ديارده يه ئه وان دايا نه يئا بوو پيش ئه وان كهس ره چاوي نه كردبوو، بويه حه زره تي لوط ناره زامه ندبي خوي له و كاره ده رپري و پي گوتن: ئيوه كاريگي ناشيرين و ناسروشتي پهيره ده كه ن، ئه و كاره ناشيرينه ي ئيوه فاحشه يه كه پيش ئيوه كهس نه يكرده، ئيوه داهينه رنى.

﴿إنكم لتأتون الرجال﴾ ئه وه تا ئيوه نيربازي ده كه ن، ده چنه لاي نيرينه وه كوو چو ن به شيويه كي سروشتي ده چنه لاي نارهت ﴿وتقطعون السبيل﴾ ده چنه سهر ريبازي ريوارو غه ريبه، ماليان لى ده ستين، چه ته يي و راو وروت ده كه ن، ههر كه سيكتان ده ست كه وت ده يگرن و سواي ده بن!!

﴿وتأتون في ناديكُم المنكر﴾ ئيوه له كوړو مه جليستان دا، كرده وه و گو فتاري ناشيرين ده كه ن! به يي ئه وه ي كه سيكتان تيدابي به ره له ستيتان بكا، به ئاشكرا

له دیوه خانه کانتان دا به پیش چاوی به کتیه وه سواری به کتری ده بن. هیچ شهرم له به کتر ناکهن؟ نه مهش نه وپه پری نه خلاق روحان و سروشت تیچکچونه.

ئیبو عه بباس ده فهرموی: گه لی لوط و پرای نیربازی تاوانی تریشیان نه نجام ده دا، له ناو خوین دا سته میان له به کتری ده کرد، جنیو و قسه ی ناشیرینیان به به کتری ده گوت: له کوپو مه جلیس دا به بی شهرمانه تریان لی به رده بوو؛ به لکوو به نه نقه ست شهره تریان ده کرد!! ههر که سیک ریپوار بویه و به ناوچه و ههریمی نه وان دا تیپه ربوویا به به رده بارانیان ده کرد، قوما رو شه تره نگیان ده کرد، پوشاکی گولگولای و رهنگراویان له بهر ده کرد، شهره که له شیرو شهره به رازیان ده کرد، ده ست و په نجه یان خه ناوی ده کرد، پیاویان لاسایی ئافره تی ده کرده وه و ئافره تیان لاسایی پیاویانی ده کرده وه، باج و گومرگیان له ریپواران ده ستاند. و پرای نه تاونانه هاوه لیشیان بۆ خودا داده نا، نه و گه لو نه ته وه به که م که س بوون: که لوطی متی و هه تیوبازیان داهیتا.

شایانی باسه لیره دا چیرۆکه که به کورتی راده نویندری، وا پیده چی حه زره تی لوط ههر له سه رتاوه به شیوه ی په ندو ئامۆژگاری نه هی لی کردون له و کاره ناشیرینه و نه وان سوور بوون له سه ر نه نجامدانی. نه مجار حه زره تی لوط ههره شه ی لی کردون و له عه زابی خودا ترساندونی، سه رزه نشت و لۆمه ی کردون، به لام گه له که ی به هیچ جوړی ئامۆژگاریه کانی حه زره تی (لوط) یان به گویدا نه چوه، گالتسه و قه شه رییان به ههره شه کانی هاتووه، ده فهرموی: ﴿فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهِ إِلَّا أَنْ قَالُوا: ائْتِنَا بِعَذَابِ اللَّهِ إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ﴾ و لامی گه له که ی ههر نه وهنده بوو پییان گوت: نه گهر راست ده که ی، نه و عه زابه خودایی به مان بۆ بیته و بی منه ت به. وا دیاره نه و لام و هه لۆیسته یان له سه ره تادا بووه، نه گینا: که لوط په ره ی به ئامۆژگاری و جله و گیریه کانی خوی داو ئیلحاحی لی کردن، نه وانیش ههره شه یان ئاراسته کرده، وه کوو له نایه تیکی تر دا ده فهرموی: ﴿اُخْرِجُوهُمْ مِنْ قَرِيَّتِكُمْ إِنَّهُمْ أَنَاسٌ يَتَطَهَّرُونَ﴾ (الأعراف: ۸۲).

جا: که هه‌زهره‌تی لوط نائومید بسو له‌ئیمان‌هینانی گه‌له‌که‌ی داوای له‌په‌روه‌ردگار کرد: ﴿قال: رب انصرني على القوم المفسدين﴾ هه‌زهره‌تی لوط داوای له‌خودا کردو وتی: خودایه! یارمه‌تیم بدا به‌سه‌ر قه‌ومی فاسیدو نه‌خلاق روخاودا، به‌سه‌ر تاقم و پیرو گروهيكدا فاحیشه له‌سه‌ر زه‌وی بلاو ده‌که‌نه‌وه.

ناشکرایه هه‌ر پیغه‌مبه‌ریک دو‌عای له‌گه‌له‌که‌ی کردبێ، کاتیک نه‌و دو‌عایه‌ی لی کردون: که زانیبیه‌تی و دلنیا بووبی: که هیچ خیر و بی‌ریک له‌مانه‌وه‌یاندا نیه. تا لی‌یان هیوا براو نه‌بووبی دو‌عای فه‌وتانی لی نه‌کردون، وه‌کوو هه‌زهره‌تی نوح فه‌رموی: ﴿انك ان تذرهم يضلوا عبادك، ولا يلدوا إلا فاجراً كفاراً﴾ (نوح: ۲۷).

ئیت لیره‌دا سییاقی قورئان په‌رده به‌سه‌ر دو‌عاو نزاکردنی هه‌زهره‌تی (لوط)دا داده‌داته‌وه و دیمه‌نی به‌هانا هاتنی خودا بۆی راده‌نوینی و فریشته دین بۆ له‌ناو بردنی گه‌لی لوط له‌ریگایاندا دیدنه‌ی مالی هه‌زهره‌تی ئیبراهیمیان کردو موژده‌ی به‌خشینی کوریک‌ی صالح و دلسۆزیان پێ دا له‌خاتو سارای خیزانی: که له‌وه‌پیش نه‌زۆک بوو. ده‌فه‌رموی: ﴿ولما جاءت رسلنا ابراهيم بالبشرى قالوا: انا مهلكوا اهل هذه القرية ان اهلها كانوا ظالمين﴾ جا که فرستاده‌کانی ئیمه هاتنه مالی ئیبراهیم و موژده‌ی مندالبوونیان پێدا، وتیان: ئیمه دانیشتوانی ئهم شاره واته: نه‌و شاره‌ی قه‌ومی (لوط)ی لی بسو له‌ناوده‌به‌ین و ده‌یانفه‌وتینین، چونکه نه‌وان گه‌لو نه‌ته‌وه‌یه‌کی سته‌مکارن. سته‌میان له‌خۆیان کردوه به‌وه: که پیغه‌مبه‌ره‌که‌یان به‌درۆ خستۆته‌وه و سوورن له‌سه‌ر فه‌سادو بلاوکردنه‌وه و ره‌وشتی نیربازی.

ئیت هه‌زهره‌تی ئیبراهیم تینی بۆ هات و ده‌ستی کرد به‌داکۆکی کردن و به‌ریه‌رچدانه‌وه‌ی فریشته‌کان، داوای لی کردن مۆله‌تیا بده‌ن و کارده‌کیان دوا‌بخه‌ن، به‌لکوو خودا هیدایه‌تیا ب‌داو موسولمان بن، په‌روشی هه‌زهره‌تی (لوط)ی برازایشی بوو ﴿قال: ان فيها لوطاً﴾ وتی: چۆن ئیوه نه‌و کاره نه‌نجام ده‌ده‌ن و نه‌و شاره ویران ده‌که‌ن؟ نه‌ی نازانن: نه‌و شاره‌ی ئیوه ویرانی ده‌که‌ن لوطی تیدا‌یه، خو نه‌و سته‌مکار نیه، نه‌و پیغه‌مبه‌ری خودایه، ناخه‌ر نه‌ویش به‌رده‌که‌وی!! ﴿قالوا نحن

أَعْلَمُ مَنْ فِيهَا لِنَجِينَهُ وَأَهْلَهُ إِلَّا امْرَأَتَهُ، كَانَتْ فِي الْغَابِرِينَ ﴿فَرِيشَتَهُ كَانَ وَتِيَانُ: نَيْمَهُ بَاشْتَرِ دَهْزَانِ كَيْ تَيْدَايَهُ، نَيْمَهُ لُوطُ وَمَالُ مَنَدَالِي وَهَمْوُ نَهْوَانَهُ نَيْمَانِيَانِ بِي هَيْنَاوَه رَزْكَارِ دَهْكَيْنِ، جُگَه لَهْزَنَهْ كَهِي نَهْو لَهْپِيْرِي لَهْوَچُوَه كَانَه، نَهْوَ جَاسُوسُ وَچَلَكَاوْخُورِي كَافِرَهْ كَانَه وَ يَارْمَهْ تَيْدَهْرو رَپُورْتَدَهْره بُوِيَان، هَمْ مَنَاهَهْ نَگِي شِرْوَآلِ پِيَسُ وَ نَهْ خَلَاقُ رُوخَاوَهْ كَانَه.

نَهْ جَارِ لَهْ شِيْوَهِي كُومَهْ لَيْك كُورِي لَوي جَوَاغْخَاصْ دَا چُون بُو مَالِي لُوط ﴿عَلَيْهِ السَّلَامُ﴾.

﴿وَلَمَّا أَنْ جَاءَتْ رُسُلُنَا لُوطًا سَيِّئًا بِهِمْ، وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا﴾ كَه نَهْم كُومَهْ لَهْ فَرِيشَتَه فَرُوسْتَادَانَهِي نَيْمَه هَاتَنَه مَالِي لُوط لَهْ شِيْوَه وَرُوخْسَارِي كُورِي لَوي جَوَاغْخَاصْ دَا، حَهْزَرَهْ تِي لُوط تَهْ نَگَهْ تَاو بُوو، تَرْسِي لِي نِيْشْت گَهْ لَهْ كَهِي پِيِيَان بَزَانْ وَ دَهْ سَتْدِرِيْزِي بَكَهْ نَهْ سَهْ رِيَان! ﴿وَقَالُوا: لَا تَخَفْ﴾ وَتِيَان: تُوْ خَهْ مِي نَيْمَهْ تَهْ بِيْ وَ لَهْوَ مَهْ تَرْسَهْ نَهْوَانَه بَتَوَانْ نَهْزِيَهْ تِي نَيْمَهْ بَدَهْ!

﴿وَلَا تَحْزَنْ﴾ خَهْ مِي نَهْوَ هَشْت نَهْ بِي: كَه نَيْمَه چِيِيَان بِي دَهْ كَهِيْن وَ چُون لَهْوَاِيَان دَهْ بَهِيْن! نَيْمَه هَاتُوِيْن بُو لَهْوَ بَرْدَنِيَان بَهْ عَهْ زَابِي بَهْ شِيْدَهْ دَهْ ﴿إِنَّا مَنجُوكَ وَأَهْلَكَ إِلَّا امْرَأَتَكَ كَانَتْ مِنَ الْغَابِرِينَ﴾ نَيْمَه خُوْت وَ شُوِيْنَكَهْ وَ تَوَانْت رَزْكَارِ دَهْ كَهِيْن وَ نَهْوَ عَهْ زَابَهْ نَاِيَانْ گِرِيْتَهْوَ جُگَه لَهْزَنَهْ كَهْ تَهْ، نَهْوَ لَهْپِيْرِي لَهْوَچُوَانَه، چُونَكَهْ نَهْوَ لَهْ گَهْل نَهْوَانْ دَا هَارِيْكَارُ هَمْ مَنَاهَهْ نَگَهْ. دَاكُوكِيِيَان لِي دَهْ كَاو رَازِيْهَهْ بَهْ كَرْدَهْوَ نَاشِيْرِيْنَهْ كَانِيَان!

﴿إِنَّا مَنزُلُونَ عَلَىٰ أَهْلِ هَذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِنَ السَّمَاءِ بِمَا كَانُوا يَفْسُقُونَ﴾ نَيْمَه نَازِلْ دَهْ كَهِيْن بُو سَهْر نَهْ هَلِي نَهْم شَارِي سَهْ دُومَهْ عَهْ زَايِيْكِي تُونْدُو تِيْشُرُو بِيْ ثَامَان لَهْ نَاسْمَانَهْوَ، نَهْوَ هَش بَهْ هُوزِي نَهْوَ فَيَسْقُو تَاوَانَهِي تِيْيِيْدَا نُوْغُرُو بُون. عَهْ زَابَهْ كَهْ شِيَان بَرِيْتي بُوو لَهْ بُوْمَهْ لَهْ رَزِيَهْ كِي وَهْ هَا: كَه بَهْ زَهْوِي دَا بَرْدَنِيَهْ خَوَارِي، شُوِيْنِي شَارَهْ كَهِيَان چَالْ بُوو، دَهْ رِيَاچَهِي مَهْ شَهْوَور بَهْ (دَهْ رِيَاچَهِي لُوط) لِي پَهِيْدَا بُوو، نَهْوَ بُوو: حَهْزَرَهْ تِي جُوْبَرَايِيْل شَارُو وَ لَاتِي وَهْ كُوو پَارچَهْ لَهْ زَهْوِي پَچِرِي وَ لَهْوَخِي زَهْوِي جِيَاي كَرْدَنَهْوَوَ بَهْ رَزِي كَرْدَنَهْوَوَ بُو نَاسْمَانْ وَ پَارچَهْ زَهْوِيَهْ كَهِيَانِي بَهْ هَهْ لَگَهْ رَاوَهِي كِيْشَايَهْوَوَ زَهْوِي دَا بَهْ خَانْ وَ مَالْ وَ بَهْ رَدُو دَارُو نَازَهْ لُو وَ خُوِيَانَهْوَوَ

به‌سهریه‌کدا ترشان، نه‌جارجا ئاگریاران و به‌رده‌بارانی کردن، به‌رده‌باران کردنه‌که‌یان
 به‌رده‌سواله‌ت بوو، هه‌موو به‌ردیک دیاری کرابوو ریئی کی بکه‌وئ و کی له‌ناوبه‌ری،
 بیگومان گه‌لی لوط روژی قیامت سزایان له‌هه‌موو که‌س زۆرترو توندتره. بۆیه
 ده‌فهرموی: ﴿وَلَقَدْ تَرَكْنَا آيَةً بَيْنَ الْقَوْمِ يَعْقِلُونَ﴾ بیگومان بری شوینه‌واری شاره
 روخواه‌که‌یانان هیشتۆته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی ناده‌میزادانی دوا ئه‌وان په‌ندو عیبه‌رتی لی
 وه‌ریگرن، هه‌ندی له‌شوینه‌واره‌کانیان یان هه‌والو چیرۆکی به‌سهراتیان ئاشکراو
 عه‌یانه بۆ که‌سیک دیقه‌تیان لی بکاو تییان بفکری. وه‌کوو له‌نایه‌تیکی تردا
 خیطاب ئاراسته‌ی قوره‌یشیه‌کان ده‌کاو ده‌فهرموی: ﴿وَأَنكُمْ لَتَمُرُونَ عَلَيْهِمْ مُصْبِحِينَ،
 وَبِاللَّيْلِ أَفْلا تَعْقِلُونَ﴾ (الصافات: ۱۳۷-۱۳۸).

چیرۆکی چه‌زهره‌تی شوعه‌یب و هود و سالح و موسا (درودی خویان له‌سهر بی)

وَإِلَىٰ مَدْيَنَ أَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا
 اللَّهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْآخِرَ وَلَا تَعْبُوا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ
 ﴿٣٦﴾ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَأَصْبَحُوا فِي
 دَارِهِمْ جِثِيمٍ ﴿٣٧﴾ وَعَادًا وَثَمُودًا وَقَدْ تَبَيَّنَ
 لَكُمْ مِّنْ مَّسْكِنِهِمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ
 أَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ ﴿٣٨﴾

وَقَرُّوْكَ وَفِرْعَوْنَ وَهَمَانَ وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَى
 بِالْبَيِّنَاتِ فَأَسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ
 ﴿٣٩﴾ فَكُلًّا أَخَذْنَا بِذَنْبِهِ فَمِنْهُمْ مَّنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا
 وَمِنْهُمْ مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُمْ مَّنْ خَسَفْنَا بِهِ
 الْأَرْضَ وَمِنْهُمْ مَّنْ أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ
 وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾

دواى نه وهى پهروه ردگار چیروکی هزره تى نوح و ئیبراهیم و لوطی گتپرایه وه،
 به شوین نهو چیروکانه دا چیروکی هزره تى شوعه یب و هودو صالح و موسای
 به شیوه یه کی چرو پر رانواند، نه مهش به مبه به سستی ناموژگاری و په ند وهر گرتن
 له حالو وه زعی نه وان و هه لسو کهوت و سهره نجامی که له کانیا ن.

ده فهرموی: ﴿والی مدین أخاهم شعباً﴾ فقال: یا قوم اعبدوا الله، وارجوا
 الیوم الآخر، ولا تعثوا فی الأرض مفسدین ﴿رهوانه مان کرد بو سهر دانیشتوانی
 مه دیه ن پیغه مبه ری ریزداری خو مان؛ که ناوی شوعه یب بوو نه هلی نهو شاره ش
 بوو، بانگه وازی کردن بو ئیمان هیئان و فهرمانی پین کردن به عیباده تکردنی خوداو
 یه کتاپه رستی و دلسوزی له عیباده ت کردن دا، داواى لی کردن تییکوژن بو ژیانى
 قیامه ت و هه ول بدن خودا له خو یان رازی بکه ن، بترسن له عه زاب و عیقابی
 پهروه ردگار خو یان له عه زابی قیامه ت پیارتیزن، جله وگیری لی کردن له وهى: که
 فسادو ناشوب له سهر زهوی بلاو بکه نه وه، نه هی لی کردن له ته رازوبازی و
 چه ته یلی و ریگری و هه موو تاوانی کی تر. به لام نهو که له به دبه خته چاره پرده شه به پیر

بانگەوازی یە کە یەو نە هاتن ﴿فكذبوه فأخذكم الرجفة فأصبحوا في دارهم جاثمين﴾ حەزەرەتى شوغەییان بە درۆ خستەو، بەروى دا هەلشاخانەو، سەرپرەقى و سوربوونى خۆیان لەسەر کوفرو بێدینى دوپات کردەو، ئیتر خودا بەراتلەقاندنى زەوى لەناوى بردن، بومەلەر زەیه کى بەهێز لى دان، خانووبەرەى تىك روخاندن و زەندەقى بردن، لەماوہیە کى کورت دا سلاربوونەو بەسەر یە کدا خپ بوون! سەرگورشتەى گەلى شوغەیب لەسورەتى (الأعراف) و سورەتى (هود) و سورەتى (الشعراء) دا گیر دراو تەو.

ئەجار دێتە سەر رانواندنى چیرۆكى حەزەرەتى ھود و صالح و دەفەر موی: ﴿وَعَادًا وَثمودًا وَقَدْ تَبَيَّنَ لَكُمْ مِنْ مَسَاكِنِهِمْ وَزَيْنَ لَهُمُ الشَّيْطَانُ أَعْمَاهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيلِ وَكَانُوا مُسْتَبْصِرِينَ﴾ واتە: ھەر وەھا گەلى عاد: کە حەزەرەتى ھود پێغەمبەریان بوو، زیدو نیشتمانیان ولاتى (الأحقاف) بوو نزیک (حضر موت) ھو کەوتۆتە ولاتى یەمەنەو. بەعەزابى سەختى خۆمان لەناومان بردن.

ھەر وەھا گەلى ئەموود: کە حەزەرەتى صالح پێغەمبەریان بوو، دانیشتوى ناوچەى (الحجر) بوون، نزیکى (وادی القری): کە کەوتۆتە نیوان ولاتى حىجاز و ولاتى شامەو. سەرپێچیان کردو بەعەزابى سەختى خۆمان قەلاچۆمان کردن، (مدائن صالح) ھەتا ئەمپۆش شوینەوارى ماو و قورپەیشییەکان شارەزای شوینەوارەکانیان بوون، لەکاروانى ھاوینانیا دا بەسەر کەلاو کۆنەکانیان دا تێپەر دەبوون.

دەى ئیو ئەى دانیشتوانى مەککەو ئەى موشریکەکانى عەرەب؛ ئەو بەھیلاکچونى گەلى عاد و ئەموودتان بۆ ناشکرا بوو بەھۆى کەلاو کۆن و شوینەوارەکانیانەو، دەزانن چۆن لەناوچون و چۆن عەزاب دراو. بێگومان ئەوانە شەیتان کوفرو بێدینى لەلا جوان کردبون و ھەلى نابوون بۆ ئەو عیبادەتى غەیری خودا بکەن و تاوانى گەرە ئەنجام بدەن، کەسانى دیکە گومرا بکەن و لەرێگەى راست لایان دەن، خۆ ئەگەر تیفکرینیان ھەبوا، دەیاننوانى ریبازى راست پەیرەو بکەن، خۆیان توشى ئەو عەزاب و لەناوچوونە نەکەن، چونکە عاقلەندو ھۆشیار

بوون، ده‌یانتوانی واز له‌بتپه‌رستی بهینن و روبه‌کنه خوداپه‌رستی، که‌وابوو نه‌وان عوزرو بیانوویان نیه له‌وه‌دا: که ئیمانیان به‌خودا نه‌هیئاوه، نه‌وان به‌ئه‌نقه‌ست هیژی بیرو تیفکیرینی خویان له‌کار خستوو و هیژه ده‌روونی‌ه‌کانی خویان نه‌خستۆته گه‌رو بیریان له‌سه‌ره‌نجامی بیرو بۆ‌چون و کرده‌وه‌ی خویان نه‌کردۆته‌وه!

نایا نه‌وانه جینگای نه‌وه نین: که که‌سانی دیکه په‌ندیان لی وه‌ربگرن؟ بینگومان عاقل‌مه‌ند که‌سیکه په‌ند له‌به‌سه‌ره‌هاتی که‌سانی تر وه‌ربگرێ.

ئه‌جار دیته سه‌ر رانواندنێ چیرۆکی حه‌زهره‌تی موسا و ده‌فه‌رموی: ﴿قَارُونَ وَفِرْعَوْنَ وَهَامَانَ﴾ بینگومان قارون و فیرعه‌ون و هامانمان له‌ناو‌بردن: قارون خاوه‌ن مال و سامانی زۆرو زه‌به‌نده بوو، فیرعه‌ون پاشای میصر بوو له‌سه‌رده‌می موسادا، هامانیش وه‌زیری فیرعه‌ون بوو، نمونه‌ی طاغوت و سه‌رپی‌چیکاری سه‌رده‌می خویان بوون ﴿وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مُوسَىٰ بِالْبَيِّنَاتِ فَاسْتَكْبَرُوا فِي الْأَرْضِ وَمَا كَانُوا سَابِقِينَ﴾ حه‌زهره‌تی موسا به‌به‌لگه‌و موعجیزه‌ی ناشکراو به‌هیژه‌وه هاته سه‌ریان و بانگه‌وازی کردن بۆ خوداپه‌رستی و یه‌کتاپه‌رستی. به‌لام نه‌وان ته‌که‌به‌بوریان کردو خویان به‌زل زانی و بریایان به‌موسا نه‌کردو ئیمانیان پێ نه‌هیئا. به‌درۆیان خسته‌وه، وتیان: ته‌ق پیغه‌مبه‌ر نیت، بریایان به‌هه‌بوونی خودایه‌کی خاوه‌ن ده‌سه‌لات نه‌کرد، به‌راستی به‌هه‌له‌ چون و تاوانبار و موفسید و گومرا‌بوون، له‌چنگ خودا قوتار نه‌بوون و هه‌لاتیان بۆ نه‌کرا، نه‌یانتوانی عه‌زابی خودا له‌خویان دوور بجه‌نه‌وه. به‌لکوو عه‌زابی خودا یه‌خه‌ی گرتن و تێکیه‌وه پێچان و له‌ناوی بردن، بینگومان په‌روه‌ردگار بالا‌ده‌ست و خاوه‌ن ده‌سه‌لاته، هه‌رچی بیه‌وی بیکا ده‌یکا.

﴿فَكَلَّا أَخَذْنَا بِذَنبِهِ فَمِنْهُمْ مَنْ أَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا﴾ نه‌و گهل و نه‌ته‌وه سه‌مه‌کارانه‌مان له‌ناو برد، هه‌ریه‌که‌یان به‌تاوانی خۆی گیرۆده‌ بوو، هه‌موو گهل و نه‌ته‌وه‌یه‌که له‌وانه سزای شیاوی خۆی وه‌رگرت، هی وایان هه‌بوو ره‌شه‌بای به‌هیژمان نارد و سه‌ریان، ره‌شه‌بایه‌کی به‌هیژی و امان ناردنه سه‌ر چه‌وو زیخی له‌گه‌ل خۆی هه‌لده‌گرت و ده‌یکیشا پێیان‌دا، به‌لکوو ئاده‌میزاده‌کانی له‌زه‌وی هه‌لده‌گرت و له‌به‌رزایی یه‌وه ده‌یکیشانه‌وه به‌زه‌وی‌دا ده‌بوونه جه‌سته‌یه‌کی بێ گیان و سلاره‌وه بوو!

﴿وَمِنْهُمْ مَنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ﴾ هه یانبوو گرمه و ناله ی به شیده ت لئی دان و به و دهنگه زهنده قمبره له ناومان بردن!

﴿وَمِنْهُمْ مَنْ خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ﴾ هه یانبوو به ناخی زهوی دا بردمانه خواری، وه کوو قارون: که به مال و سامانی خوئی نازی و بوغرا بسو، له خودا یاخی بوو، ته که ببورو جه به روتی نواند، خودا به مال و سامان و گهنج و خه زینه یه وه به ناخی زهوی دا بر دیه خواری!

﴿وَمِنْهُمْ مَنْ أَغْرَقْنَا﴾ هه یانبوو له ناو ده ریادا خنکاند مان، وه کوو چوئن فیرعه ون و هامانی وه زیرمان له گهل هموو دارو ده سته ی فیرعه ون دا نوغروئی ناومان کردن ﴿وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُظْلِمَهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ﴾ جا وه نه بیی په روه ردگار بهم سزادانه ی: که نه و سه ریچی کارانه ی پی سزادان سته می لئی کرد بن به لکوو خویمان سته میان له خویمان کردو سزادانه که یان پراویری تاوانه کانیانه.

حال و وه زعی بته رسته کان ده ق ده شو به تته حالی جال جالو که

مَثَلُ الَّذِينَ

أَتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ
 اتَّخَذَتْ بَيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنْكَبُوتِ
 لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِنْ
 دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾ وَتِلْكَ
 الْأَمْثَلُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ

له وه پیتش په روه ردگار شه وهی رونکرده وه: که نه وانهی موشریک و بته پرست بوون، خودا به سزای دونیایی له ناوی بردن، عه زابی قیامه تیشیان زور سهخت و کوشنده یه. شه خودا دروژنانه یان نه له دونیادا فریایان که وتنو سزایان لی کړپانه وه، نه له قیامه تدا سودیان بزیان ده بی. نه مجار دوا به دواي شه رونکرده وه یه حال و وه زعی شه موشریکانه ته شبیه ده کا به حال و وه زعی جالجالوکه: که خانوو دروست ده کا بو شه وهی له زیان و کاره سات بیپاریزی و تییدا بجه ویته وه، به لام له واقع دا شه خانوه له هیچ شتیک ناپاریزی. ساردو گهرمی لی دوور ناخاته وه. بهم لیکچواندنو ته شبیه ده یه وی حقیقه تیک رون بکاته وه شه رابگه یه نی: که له بوونه وه ردا هیژیکي ره هاو موطلق هیه: که هیژو دهسه لاتي خودایه، جگه لهو هیژو ره هایه یه زدانیه هیژو تواناکانی مه خلوقات زه بونو بی و هجن، پاریزگاری هیچیان پی ناکړی، هر که سیک پشتیان پی ببهستی و به هیوا بی سزای لی دوور بجه نه وه، دهق ده شوبه یته شه جالجالوکه به سته زمانه زه عیفه: که په نا ده باته بهر شه ته ندراوه ته نکله می هیچ شتیک لی ناگه ریته وه. بوونو نه بوونی وه کوو یهک وایه.

ده فهرموی: ﴿مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنْكَبُوتِ اتَّخَذَتْ بَيْتًا﴾ واته: نه زیله و مه شلو غوونه ی نه وانه ی هاو هل بو خودا داده نین و له جیاتی په روه ردگار بت و صه نه م ده پرستو به ته ما یارمه تی و سودو قازانجن لیان، په رستشیان بو ده کهن به هیواي شه وهی له کاتی ته نگانه دا به هانایانه وه بیتن، دهق ده شوبه یته حال و وه زعی جالجالوکه له زه بوونی و لاوازی دا، خانوی کرده گهرماو سه رمای لی دوور بخاته وه، زیان و خه تری لی بگریته وه. به لام هیچ کامی کی له مانه بو ده سته بهر نابی، کاتیک پیویستی به پاراستن بی ناپاریزی و هیچ زیانی کی لی دوور ناخاته وه. روژی قیامه ت کرده وهی شه کافرانه ش (که به ته ما په رستش و کرده وه کانیا ن) چاوه روانن په رستراوه کانیا ن شفاعه تیان بو بکه ن، به لام هیچ کامی له مانه یان بو ده سته بهر نابی، دهق وه کوو حالی جالجالوکه وایه، وه کوو له نایه تی کی تر دا ده فهرموی: ﴿وَقَدْ مَنَّا إِلَىٰ مَاعْمَلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَّنْثُورًا﴾ (الفرقان: ۲۳).

ئه‌جار بئی هیژی خانووی جالجالۆکه رون ده‌کاته‌وه ده‌فهرمووی: ﴿وَإِنْ أُوْهِنَ الْبُيُوتُ لِبُتِّ الْعَنْكَبُوتِ﴾ بی‌گومان زه‌عیف‌ترین خانوو خانووی جالجالۆکه‌یه، به‌که‌م‌ترین هیژ ده‌پروخی، ئاسه‌واریکی نامی‌نی، کارو کرده‌وهی ئه‌و کافران‌ه‌ش روژی قیامت هیچ سودیکیان نیه ده‌بنه‌ تۆزو با. جا ئه‌گهر ئه‌وان تۆزقالۆکه زانیاریان بوویا‌یه و بیانزانیایه: که بته‌کانیان؛ خودا درۆزنه‌کانیان هیچ سودیان پئی ناگه‌یه‌ن، ئه‌و په‌رستش و بته‌رستی‌یه‌یان نه‌ده‌کرد، وه‌لێ له‌راستی‌دا ئه‌وان له‌ئه‌وپه‌ری نه‌فامی و نه‌زانی‌دان و هیچ له‌ناکام و سه‌ره‌نجامی شته‌کان نازانن بۆیه به‌ته‌مای سودی ئه‌و بته‌رستی‌یه‌ن به‌هیوان ئه‌و خودا درۆزنانه‌ فریایان بکه‌ون.

ئه‌جار جه‌خت له‌سه‌ر ئه‌وه ده‌کاته‌وه: که ئه‌و په‌رستراوانه‌ هیچ‌نین و هیچیان پئی نا‌کری، هه‌ره‌شه‌ی له‌عیباده‌ت‌که‌ره‌کانیان کردو فهرمووی: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُدْعُونَ مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ﴾ بی‌گومان په‌روه‌ردگار زاناو ناگاداره به‌حال و وه‌زعی ئه‌وانه‌ی ئیوه جگه له‌خودا په‌رستشیان بۆ ده‌که‌ن، ده‌زانی: که ئه‌و بت و سه‌نه‌مانه‌ی ئیوه ده‌یانپه‌رستن نه‌سود ده‌گه‌یه‌ن نه‌زیان. هه‌ر کاتی خودا بیه‌وی زیانتان پئی بگه‌یه‌نی ئه‌و په‌رستراوانه‌تان ناتوان هیچ یارمه‌تیتان ده‌ن. نموونه‌ی ئه‌وانه له‌بئی سودی‌دا وه‌کوو خانووی جالجالۆکه وایه.

وی ده‌چی ماناکه به‌م جو‌ره‌ بئی: ئه‌وانه‌ی ئیوه جگه له‌خودا ده‌یانپه‌رستن هیچ‌نین، ئه‌وه‌نده بئی نرخ و بئی ده‌سه‌لاتن به‌هیچ‌حسین.

﴿وَهُوَ الْعَزِيزُ﴾ په‌روه‌ردگار بالا‌ده‌ست و خاوه‌ن ده‌سه‌لاته بۆ تۆله‌ستانده‌وه له‌وانه‌ی پئی کافرن و هاوه‌لی بۆ به‌په‌وا ده‌زانن، ده‌ی که‌وابی ئه‌ی بئی بپروا موشریکه‌کان خۆتان له‌عیقاب و تۆله‌ی خودا بپاریزن به‌ئیمان‌هێنان، پیش ئه‌وه‌ی سزاو تۆله‌ی سامناکی نازل بئی بۆ سه‌رتان، په‌ندو عیبه‌رت له‌گه‌ل و نه‌ته‌وه‌کانی پیشوو وه‌ربگرن، با ئیوه‌ش به‌ده‌ردی ئه‌وان نه‌چن. دل‌نیابن هه‌ر کاتی عه‌زابی خودا بیه‌تسه‌رتان، ئه‌و بت و سه‌نه‌مانه‌ی ئیوه به‌خودایان ده‌زانن و په‌رستشیان بۆ ده‌که‌ن هیچ سودیکیان بۆتان نابئی. ﴿الْحَكِيمُ﴾ خودا داناو لی‌زانه له‌کاره‌کانی‌دا،

لههه لسوراندنی بوونه وهردا، له بهر پتیه بردنی مه خلوقاتی دا، ههر که سی شیایو فوتانو سزا بی دهیغه ویتنی، که سیکیش شیایو مانه وه بی دهیله تته وه.

﴿وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ لِنَاسٍ﴾ تهو په ندو مه شه لانه له قورئان دا بو ئاده میزاد لی دده دین، تهو نمونه و نهزیلانه ی بو دینینه وه، بو ته وه ی تهو شتانه ی له بیرو بو چونیان دووره لیان نزیک بکهینه وه، تهو شتانه ی لیان تی ناگن بو یان رون بکهینه وه تهو حوکم یاسایانه ی تی ناگن یان له ذیه تیان یاخو بووه بو یان بهیده ست بی و له ناوهر و که که ی حالی بنو سودو قازانجه کانیا بزانن.

﴿وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالَمُونَ﴾ لهو په ندو مه شه لانه حالی نابی، له حه قیقه تیان ناگا، مه گهر که ساتیک: که زاناو تیگه ییشتوون له مه سائیل و قه ضیه کان ورد دهنه وه.

هاو هلی خو شه ویستی پیغه مبه ر ﴿جَابِرٌ دَهْلِيٌّ﴾ پیغه مبه ر ﴿ثُمَّ نَآيَهُ تَهِي﴾ خوینده وه و فهرمووی: ﴿الْعَالَمُ مِنْ عَقْلِ اللَّهِ تَعَالَى فَعَمَلُ بَطَاعَتِهِ وَاجْتِنَابُ سَخَطِهِ﴾ په روه ردگار بهم نایه ته رهدی موشریکه کانی قورپه یی دایه وه: که به گالتو لاقرتی کردنه وه، ده یانگوت: خودای موحه ممد باسی می شو جالجالو که ده کا، سهیره تهو سه رپه قو و ملهورانه تهو ته صویره قورئانییه نه یه ژاندن چونکه عه قلیان نه بوو، نه فام و نه زان بوون.

دره سترکدنی ناسمانه کان و زهوی و سودی خویندنی قورئان و نویژ کردن

خَلَقَ اللَّهُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَلِكَ
لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾ أَتُلُّ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِنَ الْكِتَابِ
وَأَقِمِ الصَّلَاةَ إِنَّ الصَّلَاةَ تَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ
وَالْمُنْكَرِ وَلَذِكْرُ اللَّهِ أَكْبَرُ وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُونَ ﴿٤٥﴾

لەو هەپتیش پەرەردگار فەرمانی بە ئادەمیزاد کرد: کە ئیمان بەهێنن، بێ بناغەیی بپەرستی رۆن کردەو، بەلگەو دەلیلی موشریکەکانی پوچ کردنەو. ئەجار لێرەدا سەرئەحمەد ئادەمیزاد رادەکیشتی بۆ لای خۆدایەک: کە شیایوی عیبادەت بۆ کردنەو هیچی لێ یاخی نابێ. بەدیهێنەری ئاسمانەکان و زەویە، رێبازی خۆدایەری و طاعەتی بۆ بەندەکانی رۆن کردۆتەو.

دەفەرموی: ﴿خلق السموات والأرض بالحق﴾ پەرەردگار ئاسمانەکان و زەوی بەدیهێنان و بەو شتوێ جۆر و بێ خەوشییە خۆلقاندونی، تا ئامازە بن لەسەر بەدەسەلاتی و قودرەتی بێ سنووری، هەر و هەا بۆ ئەوێ بێنە کانی خێر و فەر بۆ ئێوێ ئادەمیزاد، بۆ ئەوێ فائیدە دینی و دۆنیاییتان لێیان دەست بکەوێ، ﴿ان في ذلك لآية للمؤمنين﴾ بێگومان لەدروستکردنیان بەو شتوێ رێک و پێکە نیشانەیی ئاشکرا و نمایان هەن لەسەر تاو و تەنهایی خۆدا، لەئولوھییەت و ربوبییەتدا، نەهێنی ئەو بەلگەو نیشانانە کەسانێک لێیان حالی دەبن و هەستیان پێ دەکەن: کە خاوەن بڕاوی یەقین بن، چونکە هەر ئەوان بوونەو هەر دياردەکانی دەکەنە نیشانەیی هەبوونی خۆدای تاو و تەنھا.

ئەجار پەرەردگار فەرمان بە پێغەمبەر دەکا: کە قورئان بۆ ئادەمیزاد بخوێنیتەو تێیان بگەیهنێ و هەول بدا زانیاری زیاتر بە دەست یێنن لەسەر تاو و تەنهایی خۆدا. دەفەرموی: ﴿أتل ما أوحى إليك من الكتاب﴾ ئەو پێغەمبەر ئەو نیگایە بۆمان ناردوی بۆ مەردومگەلە کەی بخوێنەو تێیان بگەیهنە. هەر و هەموو شوێنکە و تەوێ کەشت بە گۆرەیی توانا و بۆ گونجان پێویستە درێغی نەکا و قورئان بلاو بکاتەو لەموسوڵمانانی بگەیهنێ و بانگەوازی کەسانی دیکەش بکا بۆ پەڕەوێکردنی پەيامی قورئان. چونکە قورئان نورو ھیدایەت و رەحمەتە، رێنومایی خێر و سەرفرازییە، چارەسەری نەخۆشی و تەنگژەو قەیرانەکانی پێیە!!

﴿واقم الصلاة، إن الصلاة تنهى عن الفحشاء والمنكر﴾ ئەو پێغەمبەر! خۆت و شوێنکە و توانت نوێژەکانتان جێ بە جێ بکەن، نوێژی فەرزو سوننەت ئەنجام

بدن، روکن و مهرجه کانیان به ریک و پیک جی به جی بکه ن. خوشوع و گهر دنکه چی خۆتانی تیدا دهر برن، بیگومان نویژی به راستی نینسان له کاری خراب و فیتنه و ناشوب ده گیریتته وه، ههر که سی نویژی به راستی بکا، کاری خرابی لی ناوه شیتته وه. نویژ ره هنومایی ئیمان و دنیایی به، هۆی لابر دنی خهم و نار په حه تییه. پیغه مبه ر ۞ ههر کاتی کاریکی گرنگی هاتبیته پیش، توشی غهم و نار په حه تیه ک بووبی په نای بۆ نویژ کردن بردوه.

طبه رانی فرموده یه کی دهر هیتاوه به ریوایه تی عیمران و ئیبنو عه بباس به مهر فوعی ده لئین: پیغه مبه ر ۞ فرمویه تی: (من لم تنه صلاته عن الفحشاء والمنکر لم تزده من الله إلا بعدا) که سیک نویژه که ی جل ه وگیری له خرابه و ناشوب لی نه کا، به نویژ کردنه که ی جگه له دوور که وتنه وه له خودا هیچی تری بۆ دهسته به ر نابی!

ههروه ها نه حمه دو نه سائی و حه کیم و به یه هقی له نه نه سه وه ریوایه تیان کردوه: ده لئ: پیغه مبه ر ۞ فرموی: (حبب لی من دنیاکم ثلاث: النساء والطیب وجعلت قره عینی فی الصلاة).

له دونیای ئیه ودا سی شتم لاخۆشن: ئافره ت، بۆنی خۆش، فینکایی چاویشم له نویژدا بۆ دهسته به ر ده بی.

خوشوع و خضوع مهر جی سه ره کی نویژن، ده بی به دل سۆزی و به لی پراوی نه نجام بدری، ده بی نویژ که ره هه ست بکا له خزمه ت پهروه رد گاری دا وه ستاوه و ناخواه تن له گه ل نه و ده کا، گه وه بی و شکۆمه ندی خودای له دل دا بی، ترسی عه زاب و تۆله ی بی تامانی هه بی، نه گه ر نویژه که ئاوا نه بی نه و کاته بریتی ده بی له جم و جۆل و ناخاوتنیکی تایبه تی بی گیان! مه به سه سه ره کیه که ی لی وه ده سه ت نایه!

نه بچار پهروه رد گار جه خت له سه ر گه وه بی نویژ ده کاته وه ده فرموی: ﴿ولذكر الله أكبر والله يعلم ما تصنعون﴾ نویژ گه وه ره ترین طاعه ت و

خوداپەرستىيە، خودا دەزانى ئىۋە چ كارىك ئەنجام دەدەن، خىرە يان شەرە، دەزانى دله كانتان چىيان تىدا حەشار دراۋە، نىەت و مەبەستان چىەو چى نىە، بەراستى ئەمە وادەو ھەرەشەيە، ھەلئانى ئادەمىزادە بۆ مراقبە كەردنى خودا لەھەموو حالو ۋەزەيكياندا، چونكە كەسىك بزانى خودا دەبينى و ئاخاوتنى دەبيسى، پىۋىستە ھەيا لەخودا بكا، لەعەزابى بترسى، بەدلىسوزى عىبادەتى بۆ بكا، كەسىك بەدلىسوزى بەندايەتى خوداى كەرد، بەۋەعى و تىفكرىنەۋە خوداپەرستى خۆى ئەنجام دا، بەمرازگەيشتوۋە ئەركى بەندايەتى خۆى بۆ خوداى خۆى بەجى ھىناۋە.

خودايە وامان لى بكة بەدل و بەگيان بەندايەتيت بكەين، خۆمان بناسين و تۆ بناسين، جەزبەى تۆناسينمان تىدا دروست بكة.

بەيارمەتى خودا شەۋى (۱۸/رمضان/۱۴۲۱ھ) (۲۰۰۰/۱۲/۱۴)

لەپاكنوۋسى جزمى بىستەم بوۋمەۋە

خودايە تۆفيقمان بدە بۆ تەۋاۋ كەردنى بەرگەكانى دىكەى ئەم تەفسىرە پىرۋزە

(ملا محمود أحمد محمد)

۱۱۱	۱۵. رمتکردنه وی قوریشیه کانی مه که بۆ قورئان و به درق خستنه و بیان بۆ پیغه مبر
۱۱۴	۱۶. ئیمانیهانی چهند کۆمه لیک له خاوهن نامه کان به قورئان
۱۲۰	۱۷. رمتدانه وی شو به و گومانی موشریکه کان
۱۳۱	۱۸. ریسوا کردن و سهر کوتانه وی موشریکه کان رۆژی قیامت به سی پرسیار
۱۳۶	۱۹. پهروه دگار خاوهن و خودای بونه و ره و هر ئو شیاری همدو سوپاسه
۱۴۰	۲۰. به لگه و نیشانه ی دمه لاتی خودایانه ی پهروه دگار سهر کوتانه وی موشریکه کان
۱۴۵	۲۱. چیرۆکی قارون له چهند زنجیره یه دا زنجیره ی یه که م: سته مکردن له نه ته وی موسا و بوغرابوونی به مال و سامان
۱۵۰	۲۲. بری دیارده ی بوغرابوونی قارون و له خۆبایی بوونی
۱۵۵	۲۳. پهند و هرگرتن له چیرۆکی قارون
۱۵۷	۲۴. هندی سهر گورشته و به سهر هاتی پیغه مبری ئیسلام له گه ل هاره لانی دا
۱۶۶	۲۵. به تاقیکردنه وی ئاده میزاد و پاداشته که بیان
۱۷۸	۲۶. هه نویست و هه لئس و کهوت له گه ل باوک دایک دا به تاقیکردنه وی موسولمانان و هه ره شه له کافرو دوو پرووه کان
۱۸۶	۲۷. چیرۆکی هه زه تی نوح (علیه السلام) له گه ل قه ومه که ی
۱۸۹	۲۸. چیرۆکی هه زه تی ئیبراهیم (علیه السلام) له گه ل نه ته ره که ی
۱۹۷	۲۹. وه لامی قه ومی ئیبراهیم بۆی و ئیمانیهانی لوط به ئیبراهیم و ئه ژماردن نیعمه تی خودا به سهر ئیبراهیم دا
۲۰۳	۳۰. چیرۆکی هه زه تی لوط (علیه السلام) له گه ل که له که ی دا
۲۰۸	۳۱. چیرۆکی هه زه تی شوعیب و هودو سالح و موسا (درودی خودایان له سهر بی)
۲۱۲	۳۲. حال و وه زعی بته ره سته کان دوق ده شو به ته حالی جانجالو که
۲۱۵	۳۳. دروستکردنی ئاسمانه کان و زه وی و سودی خویندنی قورئان و نوێژکردن

پیرستی سهره باسه کان

ژ	سهره باس	ژماره ی لاپیره
	به لگه کانی تاک و ته نهایی خوداو نیشانه ی دسه لاتی بی سنووری	۳
	هر خدا غه ییزانه و کسی تر به سمر نهینی ئاسمانه کان وزه وی داناگادار نیه	۱۷
	موشریکه کان ئینکاری زیندو بونه وه ده کن	۲۰
	قورئانی پیروز به لگه له سهر راستی پیغه مبهرایه تی حه زه تی موحه ممه د	۲۷
	همندی له نیشانه و به لگه کانی هاتنی قیامت	۳۵
	فوو کردن به شاخی صوردادو رویاندنی کیوه کان	۴۱
	خهریک بوون به عیباده تی خوداو خویندنی قورئان و همدو سوپاسی دلسوزانه بۆ زاتی پاکی	۴۵
	فری دانی موسا علیه السلام بۆ ناو زنی نیل و دواپی گیرانه وه ی بۆلای دایکی، مژه پیدانی به وه که ئهم زارۆکه ده کهینه فرستاده	۵۹
	کوژرانی کابرای قیبطی به هه له لهدهستی حه زه تی موساو هه لاتنی له ولاتی میصر	۶۹
۱۰	رویشتنی موسا علیه السلام بۆ ولاتی مەدین و ماره کردنی کچی حه زه تی شوعیب له وی	۷۶
۱۱	گه رانه وه ی موسا علیه السلام بۆ میصرو نیگا بۆ هاتنی	۸۸
۱۲	پیغه مبهرایتی حه زه تی هارون علیه السلام له گه ن موسا علیه السلام داو به درۆ خستنه وه یان له لایهن فیرعه ونه وه	۹۷
۱۳	ده مه ده می ی فیرعه ون دهرباره ی خودایه تی (الله) و سهرنجامی سهر ره قی خزی و نه ته وه که ی	۱۰۱
۱۴	پیویستی ئاده میزاد بۆ ناردنی پیغه مبه ران و له کو تایی دا ناردنی حه زه تی موحه ممه د	۱۰۶